

Giới thiệu Tướng Công, Tạo Phản Đi!

Đời trước Liễu Minh Nguyệt trong truyện Tướng Công, Tạo Phản Đi! của tác giả Lam Ngã Thảo vì thua trong cung đấu nên bỏ mạng.

Đời này nàng kiên quyết không chịu vào cung làm phi...

Hơn nữa còn cố gắng khai thác tiềm năng ôm đui dụ quân hoan

Tạo ra một cuộc sống ngôn tình cổ đại hạnh phúc...

Cùng đọc truyện online và chờ xem liệu Liễu Minh Nguyệt có thực hiện được mong ước một đời hay không nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tạo Phản Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Sống Lại

Trời đã về chiều nhưng mặt trời vẫn chưa khuất hẳn, ánh nắng vàng sót lại nhuộm hoàng cung Đại Khải nguy nga thành một cảnh tượng huy hoàng như Tiên cảnh, phía sau chính điện Giao Thái hùng vĩ là rường cột chạm trổ, đình đài lầu các kéo dài trùng trùng điệp điệp. Đây cũng chính là hậu cung của hoàng đế Đại Khải.

Đi dọc theo tường thành về phía Tây, vòng qua vô số cung điện là đến địa phương hoang vu vắng vẻ nhất trong cung, lãnh cung.

Thừa Tông để kế vị mấy chục năm, ngoại trừ những người cũ ở Đông cung thì sau khi kế vị lại mở thêm bốn đợt tuyển tú lớn tuyển thêm vô số mỹ nhân vào Dịch Đình khiến cho số người trong hậu cung tăng lên đồng thời làm cho hậu cung tranh đấu không ngừng, mặc dù lãnh cung nhìn thì hoang vắng nhưng kì thực đã đầy ắp người rồi.

Cho dù như thế nhưng ở một sân viện xa xôi yên tĩnh nhất trong lãnh cung lại chỉ có một người, người đó chính là Liễu quý phi từ trước tới nay ân sủng không suy nhưng đột nhiên vào mùa xuân năm nay lại bị một đạo thánh chỉ biếm vào lãnh cung.

Tính sơ sơ thì năm nay Liễu Minh Nguyệt đã hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, nàng thuộc nhóm nữ tử đầu tiên tiến cung sau khi Thừa Tông để kế vị lại bởi vì tướng mạo xinh đẹp, hát hay múa giỏi, đọc đủ thứ thi thư nên rất được Thừa Tông để sủng ái. Ngày nàng bị biếm vào lãnh cung, không chỉ là mọi người trong cung và ngay cả Liễu Như Nguyệt cũng hoàn toàn không ngờ tới có một ngày mình lại ngã từ đám mây xuống nhanh như vậy.

Lúc đầu khi Liễu Minh Nguyệt vào lãnh cung thì cả người giống như bị sét đánh, nàng không thể ra khỏi cửa, cung nhân bên người cũng không biết đi đâu mất. Từ đó mỗi ngày nàng phải ở trong lãnh cung ăn cơm thụ, uống nước lạnh, chịu hết mọi sự xem thường của cung nhân. Nàng lớn lên trong phú quý, đã bao giờ phải chịu khuất nhục như vậy đâu nên gần như muốn nổi điên.

Sau đó nàng tình cờ phát hiện mình có thai, vì suy nghĩ cho bào thai trong bụng nên lúc này nàng mới dần dần yên tĩnh lại, mỗi ngày chỉ si ngốc, ngẩn người nhìn cỏ hoang bên trong viện.

Lúc Thẩm phi mang theo thái giám và cung nữ tâm phúc lúc tiến vào thì chính là nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Từ trước đến giờ Liễu Minh Nguyệt luôn kiêu ngạo cho rằng mình xinh đẹp thì vào lúc này, giữa tháng mười một nàng chỉ mặc một cái áo đơn loang lổ vết bẩn, tóc dài xơ giống như lâu ngày chưa từng rửa mặt chải đầu, bụng phình to, dáng người thướt tha lúc trước cũng không tồn tại nữa, chỉ còn lại vẻ sưng vù, nặng nề.

Bàn tay của nàng ta vô thức sờ vào bụng của mình, chỉ hận bụng mình không thể to lên như Liễu Như Nguyệt nhưng sau khi nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của Liễu Minh Nguyệt thì mặt mày nàng ta mới giãn ra.

Lúc Liễu Minh Nguyệt bị Thừa Tông để biếm vào lãnh cung thì nàng ta nghĩ Liễu Minh Nguyệt sẽ không còn cách nào xoay người nữa, nào biết ngày hôm đó nàng ta nghe lại tâm phúc báo là Liễu quý phi ở lãnh cung có thai. Chỉ dựa vào hiện giờ Thừa Tông chỉ có ba vị công chúa, hai vị tiểu hoàng tử còn nhỏ, cả hậu cung không con thì sợ là Liễu Minh Nguyệt còn có hi vọng lật người.

Liễu Minh Nguyệt đã ở lãnh cung được nửa năm, khó có được một vị khách nên khi thấy người tới là Thẩm Kỳ Diệp thì khuôn mặt bị đông lạnh đến trắng xanh hiện lên nụ cười mừng như điên, nói không thành câu: "Thẩm tỷ tỷ. . . ." Cảm giác giống như người chết chìm ở biển vớ được bè gỗ vậy.

Từ nhỏ nàng và Thẩm Kỳ Diệp đã lớn lên với nhau, cực kì thân thiết, sau đó lại động lòng với Thừa Tông để trong một bữa tiệc xuân, hai người một trước một sau vào cung, Liễu Minh Nguyệt luôn luôn xem vị Thẩm tỷ tỷ này như tỷ muội cho dù thứ bậc của nàng ta không bằng mình, sự sủng ái cũng không bằng mình —— nhưng nàng nghĩ chỉ vì Thẩm Kỳ Diệp đã có người trong lòng nên không chịu tận tâm hầu hạ Thừa Tông để mà thôi.

Thẩm phi lại giống như chưa từng nhìn thấy ánh mắt vui mừng như điên của nàng, nàng ta đứng cách xa năm bước, lòng mày được tô vẽ kĩ càng nhũn lại,

cầm khăn lụa che mũi mình, giận dữ nói với thái giám tâm phúc: "Tại sao nơi này lại có mùi khó ngửi như vậy, sao không nói hạ nhân dọn dẹp trước khi ta tới đây?"

Liễu Minh Nguyệt đang muốn qua thì đột nhiên khựng lại.

Người này có chút không giống Thẩm Kỳ Diệp mà nàng quen biết.

Thẩm Kỳ Diệp thấy vậy, bên môi lập tức nở nụ cười nhạt: "Ta phụng hầu dụ hoàng thượng tới thăm muội muội." Sau đó bảo Ngự y đi theo phía sau tiến lên: "Bệ hạ nghe nói muội muội có thai nên đặc biệt cho Ngự y tới chẩn mạch."

Trên khuôn mặt tái nhợt của Liễu Minh Nguyệt lập tức hiện lên đồ ùng không bình thường, thân thể gầy gò gần như run rẩy, đó là một loại phản ứng bản năng, cơ thể không thể chịu được khi phải đối mặt với một biến cố lớn.

—— Nàng chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được chỉ dụ của Thừa Tông đế.

Nàng biết Ngự y này, người này chính là Hứa thái y thường đến cung Thu Hoa chẩn bình an mạch cho Thẩm Kỳ Diệp, cũng được coi như là bằng hữu cũ của Thẩm gia mà hôm nay lại do Thẩm Kỳ Diệp tự mình dẫn đến nên nàng còn có cái gì không yên lòng đây? Vì vậy Liễu Minh Nguyệt lập tức tới ngồi ở ghế đá trong viện, đưa cổ tay nhỏ gầy ra

Không ngờ kết quả chẩn mạch lại hoàn toàn vượt ra khỏi suy nghĩ và dự đoán của Liễu Minh Nguyệt.

"Bẩm quý phi nương nương, Liễu thị chắc chắn có hỉ mạch."

Tàng đá lớn đè nặng trong lòng Liễu Minh Nguyệt đã lâu chậm rãi hạ xuống, nàng còn có rất nhiều lời muốn hỏi Thừa Tông đế. Vì sao vô cớ biếm nàng vào lãnh cung?

Nhưng ngay sau đó một câu nói của Hứa thái y đã đẩy nàng vào địa ngục. Đó là chuyện khiến nàng càng cảm thấy khó tin hơn so với chuyện lúc trước đột nhiên bị biếm vào lãnh cung.

". Quý phi nương nương, chỉ là Liễu thị mới chỉ có thai bốn tháng."

Cả người Liễu Minh Nguyệt đều lạnh đến thấu thấu xương."Người nói bậy —— rõ ràng ta đã mang thai hơn bảy tháng, tại sao người lại nói ta mới chỉ có bốn tháng, Hứa thái y, chẳng lẽ mắt người bị mù sao? !" Bởi vì quá tức giận nên nàng cảm thấy bản thân sắp ngất đi, hình như toàn thân cũng đang run rẩy.

Nàng vào lãnh cung đã hơn sáu tháng, tính ngày thì vừa đúng lần hoan ái cuối cùng với Thừa Tông đế. Sau đó lại bị Thừa Tông đế vô tình biếm vào lãnh cung. Ân ái không còn.

Vào lúc này đột nhiên Thẩm Kỳ Diệp cười lên, tiếng cười cực kỳ động lòng người nhưng Liễu Minh Nguyệt nghe lại cực kì châm chọc: "Muội muội, bệ hạ đối xử với muội không tệ nhưng chỉ vừa mới quên muội một chút thì muội đã vụng trộm với người khác ở trong lãnh cung, vậy cũng không biết xấu hổ quá rồi."

Hình như bây giờ Liễu Minh Nguyệt giống như quen biết Thẩm Kỳ Diệp một lần nữa, nàng quan sát Thẩm Kỳ Diệp từ trên xuống dưới một lần, không sai, vừa rồi nàng hoảng hốt nên không nhận ra y phục hôm nay Thẩm Kỳ Diệp mặc là y phục dành riêng cho Quý phi, vừa này Hứa thái y cũng gọi nàng ta là "Quý phi nương nương". Sao nàng còn không hiểu chuyện gì sắp xảy ra đây?

"Hôm nay người tới đây. Là muốn giết ta ?"

Thẩm Kỳ Diệp làm như vậy tất nhiên sẽ không cho nàng cơ hội thoát khỏi lãnh cung.

"Ta chỉ không hiểu ngày trước người từng nói người đã có người trong lòng đồng thời cũng quả quyết người đó không phải là bệ hạ." Lúc đó Thẩm Kỳ Diệp khóc lóc nức nở trước mặt nàng khiến nàng cảm thấy nàng ta thật đáng thương, bị gia tộc đưa vào cung, hạnh phúc cả đời bị phá hủy. Khi đó nàng còn cảm thấy rất may mắn, may mắn vì lúc trước mình vừa thấy đã chung tình với Thừa Tông Đế đồng thời cảm thấy này nam tử đó anh tuấn cao quý giống như thần nên sau khi vào cung làm phi tử thì chỉ cảm thấy tâm nguyện được hoàn thành, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt sầu lo của phụ thân lúc nàng rời đi. Và Hàn Văn ca ca luôn che chở nàng.

Thẩm Kỳ Diệp bật miệng cười: "Muội muội thật là ngây thơ đáng yêu, bệ hạ anh minh thần vũ, lại thiên tử cao quý, làm gì có nữ tử nào không chung tình với ngài đây? Lúc đó ta chỉ đồ người mà thôi. Người cũng biết tính tình của mình rồi đấy, luôn hận không thể độc chiếm ngài, nếu ta không nói như vậy thì làm sao người chịu qua lại thân thiết với ta đây?"

Liễu Minh Nguyệt vốn cho rằng lòng của nàng sẽ không đau nữa nhưng vào giờ phút này cả người giống như bị ngàn mảnh băng lạnh lẽo đâm vào, lục phủ ngũ tạng bị sự lạnh lẽo làm đau đớn, chỉ biết đứng ngây người ở đó, tuyệt vọng không nói được câu nào.

Hình như Thẩm Kỳ Diệp còn ngại mình đã kích Liễu Minh Nguyệt không đủ nên sai khiến cung nhân, thái giám tiến lên khống chế Liễu Minh Nguyệt không hề có sức chống cự, lúc này nàng ta mới đến gần, khẽ sát vào tai Liễu Minh Nguyệt cười khê vui sướng: "Người chết tâm đi. Hàn Văn ca ca của người không có cách nào trở lại cứu người đâu." Sau đó nàng ta thu lại nụ cười trên mặt, hạ lệnh: "Liễu thị đã bị biếm vào lãnh cung lại còn không tuân thủ nữ tắc, nghiệt thai ám kết, trượng sát!*"

*nguyệt thai ám kết: lén lút có bầu và cái thai được gọi là nguyệt thai, cũng tương tự như châu thai ám kết nhưng nghĩa nặng nề, đầy nghiệt hơn

Trượng sát: dùng gậy đánh chết

Những cung nhân đó buông nàng ra, lập tức có cung nhân khác cầm tiến đến, hung hăng gậy gõ son đỏ tiến đến, đập mạnh vào người Liễu Minh Nguyệt, nàng cảm giác xương sống của mình sắp gãy nên hét thảm một tiếng thì nghe được Thẩm Kỳ Diệp tức giận nói: "Còn không mau đánh chết nguyệt thai đó đi?"

Sau đó. Bụng của nàng bị đánh một gậy thật mạnh, cả nội tạng trong bụng giống như xoắn lại một chỗ, nàng cảm thấy bão bồi mấy tháng nay làm bạn cùng nàng, cho nàng vô số an ủi, thường lẫn lộn, quay tròn trong bụng của nàng cố gắng níu kéo nàng, ở trong bụng nàng hoảng sợ gào khóc thảm thiết đến khàn cả tiếng. Níu chặt lấy lòng nàng làm nàng lo lắng. Rõ ràng là nó không muốn rời xa nàng.

"Bảo bảo, đừng sợ." Nàng liên tục an ủi nó ở trong lòng, dùng đôi tay che chở bụng mình.

Thái giám chấp hình mặc kệ nàng che chở vẫn dùng gậy gỗ, quyền cước đánh mạnh vào người nàng, đau đớn lan tràn ra toàn thân, rất nhanh sau đó nàng không còn phân biệt rõ được chỗ nào đau đớn hơn nhưng mà trong lúc ý thức hoảng hốt, nàng vẫn cảm thấy phía dưới người trào ra một chất lỏng ấm nóng, ngay cả miệng mũi cũng có thứ gì đó nóng nóng tràn ra, máu trong người giống như có ý thức không chịu nổi sự đè ép mà chảy ra hết bên ngoài. Nếu có kiếp sau, nàng tuyệt đối không vào cung làm phi. Nếu có kiếp sau.

Hoàng hôn dần tắt, khắp nơi dần dần lên đèn, chỉ có lãnh cung hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

Tác giả của bộ này cũng là tác giả của bộ Không thị tâm? Chém! Mong mọi người ủng hộ.

Đầu Liễu Minh Nguyệt đầy mồ hôi từ trong mộng tỉnh lại, tay còn theo bản năng che chở bụng mình, đau đớn trong bụng từ giấc mộng lan tràn đến hiện thực, thẳng đến khi tầm mắt chạm vào bóng trắng trắng mờ mờ soi vào cửa sổ trước mắt, nàng mới biết đây chỉ là cơn ác mộng.

Nàng từ bên gối sờ soạn cảm lấy khăn lụa, chậm rãi lau sạch mồ hôi từ gáy đến trán, trong quá trình này còn có chút không kịp hồi thần, có chút phân không rõ đây là trong mơ hay là hiện thực. Ba tháng trước, đứng vào ngày giỗ 10 năm mẫu thân qua đời, nàng đến phần mộ của bà bá tể, trên đường trở về gặp phải giặc cướp, một đường bốn ba chạy trốn đã té từ trên xe ngựa xuống. . . Chẳng những té ngã gãy chân, còn hôn mê bất tỉnh hết mấy ngày, không chỉ khiến phụ thân Liễu Hậu phải lo lắng, mà còn khiến cho Tiết Hàn Vân – người hộ tống nàng đi bá tể vong mẫu cũng bị trọng thương.

Đại tiểu thư của phủ Tướng quốc trên đường lên núi gặp phải giặc cướp, việc này vốn không tầm thường, huống chi số lượng giặc cướp lại không hề ít. . . Không biết đám giặc cướp này từ đâu mà đến, thật sự khiến người tỉnh ngộ. Việc này chẳng những kinh động 5 đội binh mã trong thành phải ngày đêm tuần tra khắp nơi, mà còn mấy ngày liên tiếp phải điều tra cho ra sự thật, hôm sau tào triều hoàng đế còn đích thân hỏi thăm Liễu Hậu, kết cục hạ chỉ lũng bắt cho được đám giặc có thủ phạm này.

Tuy rằng Liễu Minh Nguyệt sau khi tỉnh lại chỉ nằm nơi khuê phòng dưỡng bệnh, nhưng bên ngoài xảy ra chuyện gì, thiếp thân nha hoàn Hạ Huệ đã sớm một năm một mười bẩm báo lại tất cả.

Bất kể việc này gây ra không ít phong ba cho kinh thành, nhưng cũng không bằng sóng to ngập trời trong lòng Liễu Minh Nguyệt một khắc khi nàng tỉnh lại —— nàng cư nhiên trọng sinh, hơn nữa trở về thời điểm 3 năm trước khi nàng tiến cung, tính lại thời gian qua đời của vong mẫu, hai tháng sau, chính là sinh thần 13 tuổi của nàng.

Nếu tỉ mỉ nghĩ kỹ việc này, thật là quá mức quỷ dị, nàng còn nhớ rất rõ tình cảnh bản thân ở lãnh cung bị cung nhân đánh trượng. Loại thống khổ này, trải qua một lần cũng đủ khắc cốt ghi tâm. . . Nhưng mà nhìn thân thể trước mắt, xác thực chỉ bằng hạt đậu trong giai đoạn trưởng thành, vẻ trẻ con trên mặt còn chưa biến mất, vóc người nhỏ bé yếu ớt phát triển chưa toàn diện, hoàn toàn không giống với thân hình trưởng thành của nữ tử. . . Mấy lần nàng cũng nghi ngờ tất cả chỉ là mộng, nhưng ở trong mộng lại bị cảm giác tuyệt vọng nặng nề và đau đớn quặn thắt làm cho bừng tỉnh dậy. . .

Ngược lại, suy nghĩ tỉ mỉ vô số lần, thời gian ba tháng, đủ để nàng xác định, hết thảy trong mộng kia, nàng xác thực đã từng trải qua, chẳng những Trầm Kỳ Diệp, mà ngay cả vua Thừa Tông và nàng, tất cả đều xuất hiện rõ ràng ở trước mắt. Nàng là tiểu thư khuê các được nuôi dưỡng nơi khuê phòng như vậy, nhất định không thể tự tưởng tượng ra cảnh nam nữ hoan ái. . . Cùng với gương mặt anh tuấn tỏa ra cao quý như vậy. . .

Nàng khoác áo bước xuống giường, dưỡng thương ba tháng, tuy rằng tạm thời chân đã hồi phục rất tốt, nhưng vẫn còn hơi âm ỉ đau. Nàng cũng từng ở trong đầu hồi tưởng lại tình cảnh kinh hồn tán đảm mà mình gặp phải trước kia, nhưng hoàn toàn không nhớ ra được.

Kiếp trước, nếu trí nhớ của nàng không sai lệch, như vậy thì nàng vẫn nhớ rõ, mẫu thân sau khi sinh nàng xong, cảm niệm phong hàn mới qua đời, Liễu Hậu đau lòng thay cho ái nữ duy nhất mà không thể không cung yêu chiều chuộng. . .

Mẫu thân mất khi nàng gần 3 tuổi, toàn bộ trí nhớ của nàng về mẫu thân chính là tám bài vị được thờ trong từ đường, không hề có một chút cảm giác thân thiết nào, ngược lại là vị phụ thân chưa từng tái giá, vừa làm cha vừa làm mẹ thập phần nuông chiều nàng – Liễu Hậu, mới là người duy nhất mà nàng không muốn xa rời.

Hạ Huệ ngủ ở gian ngoài nghe thấy tiếng bước chân, vội vàng khoác áo đứng dậy, thấp đèn tiến vào.

"Tiểu thư khát sao?"

Liễu Minh Nguyệt đẩy cửa sổ ra, gió tháng sáu giữa hè lúc nửa đêm lạnh lạnh hơn, mùi hoa theo gió từ ngoài cửa sổ tiến vào, nàng hít một hơi, cảm thấy mùi thơm thấm vào trong phổi, “Ban ngày ngủ nhiều, thức dậy ngò một chút.”

Hạ Huệ đặt ngọn đèn lên bàn, đi rót chút nước ấm vào trong chén rồi bung tới, dưới ánh đèn cười nhu hòa, Liễu Minh Nguyệt tiếp nhận chén trà, nàng cảm thấy trong lòng ấm áp, nửa đêm bình tĩnh, hàn khí trong lòng dần dần tiêu tan.

Hạ Huệ lớn hơn 6 tuổi so với nàng, tiểu nha đầu này bán đến đây làm nô tỳ khi mẫu thân nàng còn sống, từ trước cho đến nay vẫn đi theo hầu hạ nàng, cảm tình giữa hai người không tầm thường chút nào. Nàng còn nhớ rõ, kiếp trước vì bản thân tiến cung, Hạ Huệ được gả cho một quân sự trong nhà, vốn phụ thân chuẩn bị cho nàng không ít ti nữ trong nhà, nhưng bởi vì nàng phải tiến cung mà không thể không tách ra.

Kiếp trước nàng còn trẻ nên kiêu căng, phụ thân chưa bao giờ để nàng phải chịu chút thiệt thòi đau khổ nào, đối với việc Hạ Huệ không đi theo bởi mình tiến cung mà có chút bất mãn, nài nỉ phụ thân nhiều ngày, cuối cùng bởi vì quy định khắt khe ở trong cung, Hạ Huệ sau khi thành thân đã trở thành phụ nhân, vì vậy nàng mới từ bỏ.

Khi đó bản thân chưa bao giờ từng cố kỵ đến cảm thụ của người khác, nhớ lại kết cục kiếp trước của mình, cho dù nay hết thấy đã bắt đầu lại một lần nữa, nhưng Liễu Minh Nguyệt vẫn cảm thấy vô cùng may mắn vì Hạ Huệ chưa từng đi theo nàng tiến cung. Nghĩ như vậy, nàng lại nhớ tới Tiết Hàn Vân.

Việc trên núi gặp phải giặc cướp, nàng hoàn toàn không nhớ một chút gì, sau khi tỉnh lại thì chỉ biết bản thân gãy một chân nằm ở trên giường, nhưng nàng có nghe nói nếu không có Tiết Hàn Vân liều chết bảo hộ, chỉ sợ các nàng đã không còn mạng để chờ quân cứu viện tới.

Lúc ấy Hạ Huệ ở trong xe cùng nàng, lúc Liễu Minh Nguyệt từ xe ngựa ngã xuống, nàng ta cũng nhảy xuống theo, chân cũng bị thương, nghỉ ngơi mấy ngày nay đã hồi phục rất tốt. Nàng ta có cảm giác áy náy tự trách đối với việc không chăm sóc tốt tiểu thư, mấy ngày nay hầu hạ nàng hết sức tận tâm tận lực, mắt nhìn thấy tiểu thư đã gãy đi một vòng, bây giờ lại không chịu ngủ, cho nên chỉ đành phải bồi ở bên cạnh nàng.

“Hàn Vân ca ca... Hai ngày nay thế nào rồi?”

Luôn do dự mãi, Liễu Minh Nguyệt vẫn cảm thấy nên hỏi thăm người này.

Hạ Huệ thấy nàng cư nhiên nhắc tới Tiết Hàn Vân, có chút ngạc nhiên: “Tiểu thư... Không phải người rất chán ghét Vân thiếu gia sao?” Thấy thần sắc trên mặt Liễu Minh Nguyệt là một mảnh mờ mịt, nàng ta lại tự trách: “Đều do nô tỳ không chăm sóc tốt cho tiểu thư, từ khi tiểu thư bị thương, hình như không còn nhớ rõ chuyện trước kia nữa. Trước kia tiểu thư quả thực rất chán ghét Vân thiếu gia, trước mặt lão gia còn gọi thiếu gia là ‘Hàn Vân ca ca’, nhưng sau lưng lão gia thì người mang cả tên lẫn họ của Vân thiếu gia ra mà kêu, còn mắng thiếu gia là đã nhân thô bị không biết phép tắc lễ nghi...”

Sau khi Liễu Minh Nguyệt bị thương, ở Liễu gia từ Liễu Hậu cho tới thiếp thân nha hoàn bên cạnh Liễu Minh Nguyệt và các hạ nhân, đầu bếp trong phủ, đều cảm thấy nàng im lặng không giống như lúc trước. Trước kia cứ cách đêm ba bữa thì lại đòi ăn chút gì đó mới mẻ, nếu không làm ra được món ăn đa dạng, Liễu Hậu sẽ lập tức gọi quân sự phòng bếp đến thư phòng chửi mắng một trận —— ông ở bên ngoài làm quan lớn như vậy, lại phải hao hết tâm tư đối với việc lật vật của ái nữ trong nhà, ngay cả Hạ Huệ và bọn nha đầu khác cũng âm thầm ao ước trong lòng không thôi.

Dưới khẩu vị xảo quyệt của cái miệng Liễu Minh Nguyệt cộng với sự xúi giục, đốc thúc của Tướng quốc đại nhân, trình độ của đầu bếp phủ Tướng quốc có thể so với ngự trù. Có một vài loại điểm tâm mới mẻ, ngự trù còn chưa kịp nghĩ ra thì đầu bếp của phủ Tướng quốc đã làm ra rồi —— đây là cảm thán mà vị Tướng quốc đại nhân kia đưa ra mỗi lần vào cung tham dự yến tiệc.

Nay Liễu Minh Nguyệt đã dưỡng thương được 3 tháng, vị đại tiểu thư bình thường vẫn hay làm yêu làm sách trong việc ăn uống chẳng những hoàn toàn không có chút yêu cầu nào đối với thức ăn, mà ngay cả mấy thứ đồ chơi linh tinh mà bọn thủ hạ thân cận dưới trướng Liễu tướng hay vài vị phu nhân, tiểu thư quan viên đưa tới cũng không có chút hứng thú nào, cầm kỳ thi họa từ nhỏ đã tập tành nay nhìn cũng không chịu liếc mắt nhìn một cái, còn khen ngược, bắt đầu hỏi thăm đến thương thế của Tiết Hàn Vân.

Hạ Huệ cảm thấy, có vấn đề lớn nha.

Tiểu thư và Hàn Vân thiếu gia không hợp nhau cũng không phải chuyện một ngày hai ngày, có đôi khi ở trước mặt lão gia, tiểu thư còn không ngại mà hạ mặt mũi của Tiết Hàn Vân.

Hạ Huệ thật cẩn thận xem xét thần sắc của Liễu Minh Nguyệt rồi trả lời: “Vân thiếu gia... Ngài ấy bị giặc cướp chém rất nặng, đám giặc cõng đó muốn tiến lên bắt tiểu thư, ngài ấy lập tức che chắn cho tiểu thư... Bị chém cho cả người đầy máu... Thiếu chút nữa là không cứu được, nghỉ ngơi 3 tháng nay, hai ngày gần đây đã có thể được gả sai vật đi ra ngoài phơi nắng...” Nhớ tới tư thế liều mạng của Tiết Hàn Vân khi ấy, nàng ta vẫn còn kinh hồn tán đảm, đáy lòng sợ hãi không thôi.

Liễu Minh Nguyệt đau xót trong lòng, kiếp trước nàng vẫn luôn chán ghét Tiết Hàn Vân, là bắt đầu từ khi hắn tiến vào cửa lớn Liễu gia.

Lúc 6 tuổi, quân Tây Nhung tiến hành xâm phạm biên giới, toàn gia quan thủ thành Tiết Lương trấn giữ thành Bạch Ngõa của Đại Khai tần quốc[1], chỉ có hộ vệ bên cạnh liều chết đem ấu tử[2] Tiết Hàn Vân của Tiết gia ra khỏi thành, đưa đứa nhỏ đến phó thác cho bằng hữu cũ của Tiết Lương – Liễu Hậu.

Tiết Hàn Vân lớn hơn Liễu Minh Nguyệt 4 tuổi.

Liễu Minh Nguyệt được Liễu Hậu nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, chỉ cần phụ thân trở về nhà, ngoại trừ xử lý công vụ, nghị sự với quan viên cấp dưới ở thư phòng, thời gian còn lại chính là dành cho nàng. Kết quả... Một khắc khi Liễu Hậu nắm tay Tiết Hàn Vân đưa vào cửa lớn Liễu gia, Tiết Hàn Vân đã lấy mất hơn phân nửa thời gian nhàn hạ của Liễu Hậu.

Liễu Minh Nguyệt thấy ánh mắt ngạc nhiên của Hạ Huệ, gạt nhẹ tay áo của nàng ta, thỏ thẻ: “Hạ Huệ tỷ tỷ, người thích Hàn Văn ca ca ư?” Vì che giấu xấu hổ, ngay cả danh xưng “Hạ Huệ tỷ tỷ” mà hai năm nay chưa bao giờ dùng tới nàng cũng đem ra.

Gương mặt trướng ngồng của Hạ Huệ nhất thời đỏ bừng, “Tiểu thư còn nhỏ biết cái gì chứ?” Sau đó nghiêm túc giảng giải đạo lý với nàng: “Vân thiếu gia chính là hậu nhân của trung lương, dưới gối lão gia lại chỉ có một mình tiểu thư, chắc là lão gia xem Vân thiếu gia như nhi tử mà nuôi dưỡng. Huống hồ tuy Vân thiếu gia hơi ít nói một chút, nhưng tâm tư thuần khiết, lại đối xử rất tốt với tiểu thư, liễu mạng che chở tiểu thư như vậy, về sau tiểu thư ngàn vạn lần cũng không thể gây khó dễ cho người ta, hiểu không?”

Từ nhỏ nàng ta và Liễu Minh Nguyệt cùng nhau lớn lên, tuổi lại lớn hơn so với nàng, lấy việc chỉ bảo ra khuyên giải, lần này cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng Liễu Minh Nguyệt đã sống một kiếp, nhưng ở trước mặt Hạ Huệ lại giống như thật sự trở về lúc 13 tuổi, lập tức không vui than thở: “... Không phải ta chán ghét hắn, nhưng mà... Ai kêu hắn đoạt đi phụ thân của ta chứ?” Chuyện này thì trí nhớ của nàng không có lắm nha, từ kiếp trước cho đến kiếp này, nàng đã canh cánh trong lòng từ lâu.

Rõ ràng là phụ thân của một mình nàng, sau lại khen ngược, tuổi của Tiết Hàn Văn ngày càng lớn, thời gian phụ thân đặt trên người hắn càng ngày càng nhiều. Tương phản, thời gian dành cho nàng cũng ít đi rất nhiều.

Chẳng những mời đại nho đến dạy dỗ cho Tiết Hàn Văn, chỉ cần có thời gian thì lại muốn kiểm tra công khóa của Tiết Hàn Văn, còn đặc biệt dẫn Tiết Hàn Văn đến bãi La lão tướng quân làm võ sư, học tập binh pháp võ nghệ.

Mỗi một điểm tiến bộ của hắn, đều làm cho trên mặt phụ thân nổi lên tươi cười kiêu ngạo đầy tự hào —— giống như Tiết Hàn Văn mới là nhi tử của phụ thân vậy!

Liễu Minh Nguyệt cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Hạ Huệ “Xì” một tiếng, tiếp đó nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, thầm nghĩ thì ra tiểu thư lại có tâm tính của tiểu hài tử như vậy, chỉ vì việc này mà nhìn Vân thiếu gia không vừa mắt. Hầu hạ nàng ngủ rồi, đang muốn đem đèn đi đến gian bên cạnh, lại nghe được Liễu Minh Nguyệt trên giường đã muốn mơ hồ kêu một tiếng: “Hạ Huệ tỷ tỷ, ngày mai... Người dẫn ta đến thăm Hàn Văn ca ca một lát được không?”

Hạ Huệ khẽ lên tiếng đáp ứng, ánh đèn từ trong phòng lan ra ngoài, trong phòng dần dần tối xuống.

Liễu Minh Nguyệt nghe mùi huân hương quen thuộc trên giường, chỉ cảm thấy trong lòng an bình nói không nên lời, bao nhiêu thế lương, sầu lo, sợ hãi, thống khổ tựa hồ như là một con ác mộng, tỉnh dậy thì không còn gì nữa. Nghĩ đến ngày mai còn phải đi gặp Tiết Hàn Văn, trong lòng nàng lại thấy hơi hộp.

Kỳ thật, sống qua một kiếp, đương nhiên nàng không còn chán ghét Tiết Hàn Văn nữa, bởi vì những gì kiếp trước đã trải qua nói cho nàng biết, phụ thân tận tâm tận lực bồi dưỡng Tiết Hàn Văn thành tài như vậy, ngoại trừ bởi vì Tiết Hàn Văn chính là hài tử duy nhất mà bằng hữu cũ của ông để lại, còn bởi vì ông thật sự rất yêu thương nàng, ông muốn ngày rộng tháng dài trong tương lai, có thể có người tin cậy che mưa chắn gió thay nàng.

Mà kiếp trước, sau khi nàng tiến cung, tuy nàng vẫn luôn cảm thấy vua Thừa Tông yêu thương nàng không giống như đối với các phi tử khác, nhưng không thể không thừa nhận một sự thực, trong phần ân sủng đó của hoàng đế, một phần nguyên nhân ẩn chứa bên trong cũng bởi vì Tiết Hàn Văn.

Hiện tại, nàng không khỏi thầm nghĩ, có lẽ... Đã sớm bắt đầu từ lâu, lúc đầu là vì lung lạc phụ thân và thủ hạ môn sinh dưới trướng của phụ thân, những ân sủng sau đó, hơn phân nửa nguyên nhân lại là vì Tiết Hàn Văn trên chiến trường bách chiến bách thắng, chiến công vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Dò Xét

Hôm sau, Liễu Minh Nguyệt sớm đã dùng xong điểm tâm, hôm này trời trong xanh, thời tiết rất tốt, vì thế nàng dẫn theo Hạ Huệ tiến đến thăm Tiết Hàn Văn.

Phủ đệ của phủ Tướng quốc cũng không lớn, vẫn là phần đất được ban thưởng từ nhiều năm trước sau khi Liễu Hậu lịch lãm ở bên ngoài trở về thăng chức Lại bộ thị lang. Sau đó chức quan của ông thăng lên từng ngày, hiện tại quan hàm là Tả tướng, các quan viên khác muốn thưởng cho ông một ít phủ đệ, nhưng lại bị ông liên tiếp chối từ, nên chỉ đành từ bỏ.

Nay trong phủ chỉ có 3 vị chủ tử chân chính, Liễu Hậu và nữ nhi, cộng thêm một đứa con nuôi là Tiết Hàn Văn.

Liễu Hậu ở nhà giữa đại viện của tướng phủ, cuộc sống của Liễu Minh Nguyệt thì từ nhỏ đã đi theo phụ thân, cho nên không chuyển đến lâu các ở phía sau, mà vẫn ở tại chính viện bên cạnh – Đông khóa viện. Sau khi Tiết Hàn Văn đến đây, tuổi còn nhỏ mà người nhà đã qua đời hết, hắn trở thành một tiểu thiếu niên đầy u buồn, Liễu Hậu sợ dễ hấn ở quá xa chỉ e không chăm sóc được chu toàn, cho nên đơn giản sắp xếp cho hắn ở Tây khóa viện.

Từ Đông khóa viện đi ra, dọc theo hành lang phía sau của nhà giữa đi về phía Tây, ra cửa bên hông sẽ có một đường hẻm, đi tiếp vài bước về hướng Bắc thì sẽ đến Tây khóa viện, phần sân lớn nhỏ cũng giống như Đông khóa viện của Liễu Minh Nguyệt, chẳng qua trong viện này lại không giống như trong viện của Liễu Minh Nguyệt, vườn hoa ở Đông khóa viện của nàng có đủ các loại hoa đầy màu sắc đua nở, mùa này đang là lúc tỏa hương thơm ngào ngạt.

Trong viện của Tiết Hàn Vân thì có trồng một cây hoa quế lâu năm, cành cao lá tốt, phát triển sum sê.

Vào lúc này Tiết Hàn Vân cũng đã ăn xong điểm tâm, đang được gã sai vặt đỡ ra ngồi trên tháp phơi nắng ở trong viện, một ít ánh mặt trời vụn vặt từ kẽ hở của cành lá xuyên thấu qua, chiếu vào trên mặt hắn, thiếu niên này kiếm mắt sâu có vẻ đã khỏi bệnh, mũi cao thẳng, không được hoàn mỹ ở chỗ sắc mặt tái nhợt, hơi không bình thường.

Liễu Minh Nguyệt đứng ở cửa đánh giá, đây là lần đầu tiên trong 2 kiếp nàng cẩn thận đánh giá Tiết Hàn Vân.

Gã sai vặt Liên Sinh đứng phía sau Tiết Hàn Vân có cặp mắt rất sắc bén, sớm đã nhìn thấy nàng, vội vàng tiếp đón.

“Đại tiểu thư ——” thần thái kia là kinh sợ nói không nên lời.

Cũng không thể trách gã sai vặt lại có biểu cảm như thế, vì mỗi lần Liễu Minh Nguyệt đặt chân đến Tây khóa viện này, đều là tìm đến để gây phiền toái cho Tiết Hàn Vân.

Từ trước đến nay, Tiết Hàn Vân ở Liễu gia vốn là một người rất kiệm lời, ngẫu nhiên bị khi dễ đến thăm, cũng sẽ phản kích một hai, nhưng hắn luôn chặt chẽ không chế ở mức... Vừa không khiến Liễu Minh Nguyệt tức giận đến phát khóc, vừa có năng lực làm cho nàng ghen đến trình độ nói không nên lời.

Liên Sinh thường xuyên có một loại ảo giác: cho dù thiếu gia có đáp trả lại sự khi dễ của tiểu thư nhưng cũng mang theo không tự giác che chở, thoáng nhìn trong mắt nàng ngẩn lệ, hình như không có chuyện nàng chỉ đơn giản là đến đây thăm... .

Đã nhiều lần Liễu Minh Nguyệt phải ăn chút thiệt nhỏ khi đối đáp với Tiết Hàn Vân, sau đó sẽ bắt những hạ nhân bên cạnh ra phát tiết, Liên Sinh lại là hạ nhân và cũng là tri kỷ đầu tiên mà Liễu Hậu phải đến chăm sóc cho Tiết Hàn Vân, đương nhiên phải chịu Liễu Minh Nguyệt ép buộc vô số lần, so với người bên ngoài càng thâm trầm nhiều hơn, bởi vậy mỗi khi hắn nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt thì rất tất cung tất kính, xốc lên mười hai vạn phần cẩn thận, chỉ sợ để xảy ra sơ suất.

Liễu Minh Nguyệt bước vào Tây khóa viện, Liên Sinh thì đi vào trong phòng chuyển cái ghế ngồi hình tròn bằng gỗ đàn hương có khắc hoa đến đây, hắn để ghế cách Tiết Hàn Vân xa một chút, nhưng nàng lại chỉ vào vị trí bên cạnh tháp của Tiết Hàn Vân: “Ừm, đặt bên cạnh Hàn Vân ca ca đi.”

Liên Sinh mừng thầm, thầm nghĩ: chẳng lẽ thiếu gia cứu Đại tiểu thư một lần, tiểu thư đã biết cảm kích rồi ư? Không muốn tiếp tục khi dễ thiếu gia nữa phải không?

Nào biết sau khi Liễu Minh Nguyệt ngồi vào vị trí bên cạnh Tiết Hàn Vân, nàng vươn ngón trỏ ra, chọc chọc vào vết thương trên cánh tay hắn, nói, “Hàn Vân ca ca đau không?”

Ngày nóng bức, Tiết Hàn Vân mặc một bộ y phục mỏng nhẹ thoải mái, vì tay áo rộng nên khi hắn ôm đầu gối thì vết thương trên cánh tay lập tức lộ ra.

Tâm Liên Sinh xám như tro tàn: thì ra Đại tiểu thư lại đến gây phiền phức, xảy ra chuyện lớn như vậy, cư nhiên lại không biết cảm tạ thiếu gia... Không biết thiếu gia có đau hay không, dù sao hắn cũng đau hoảng thay cho Tiết Hàn Vân... .

Ánh mắt của Tiết Hàn Vân thờ ơ đảo qua, biểu tình trên choker giống như người lớn đang nhìn một đứa trẻ con không hiểu chuyện, thần nhiên phun ra 2 chữ: “Không đau.”

Nhất thời khiến mặt mày của Liễu Minh Nguyệt trở nên hơn hớn.

Kỳ thật... Nàng đã chừng này tuổi, sống qua hai kiếp quả thật tuổi không còn nhỏ nữa, lại đi trêu chọc Tiết Hàn Vân, thái độ của người làm thiếp đương nhiên không thể tốt được, thực sự có chút khó xử. Nhưng mà nàng trần trọc cả đêm, dù sao vẫn cảm thấy nếu mình trong một lúc bỗng nhiên biết mang ơn Tiết Hàn Vân, thân ái nồng nhiệt hẳn lên, chưa nói đến người khác, mà ngay cả phụ thân nhà mình và thiếp thân nhà họ Hạ Huệ bên cạnh cũng sẽ cảm thấy quý dè... . Xa cách mấy năm qua, làm sao bỗng nhiên trong thoáng chốc đã tiêu tán rồi?

Huống chi Tiết Hàn Vân người này vốn ít nói kiệm lời, giống như đầu gỗ, cho dù ép buộc thế nào mặt cũng đều không chút thay đổi... . Kiếp trước lúc Liễu Minh Nguyệt bằng tuổi này, ghét nhất nhìn thấy cái bộ dáng khô khan, không thú vị này của hắn, nay quay đầu lại gặp một lần nữa, chẳng lẽ bởi vì nàng khi dễ đến thăm, làm cho thiếu niên nho nhỏ buồn khi xưa biến thành lạnh lùng, cứng rắn như bây giờ sao?

Trong lúc âm thầm sấm hỏi, nàng lại nhìn không được nghĩ, không biết Tiết Hàn Vân có thể cười hay không?

Từ khi quen biết hắn đến sau khi tiến cung, nàng chưa từng nhìn thấy Tiết Hàn Vân tươi cười bao giờ.

Nàng vẫn ngồi ở chỗ kia đưa tay chọc vào vết thương của Tiết Hàn Vân mà chơi đùa, Tiết Hàn Vân nhắm mắt dưỡng thần, Hạ Huệ có lòng muốn khuyên nàng hai câu, nhưng biết giờ phút này ở trước mặt Tiết Hàn Vân không nên làm mất mặt của nàng, nàng ta đành phải nháy mắt với Liên Sinh, thầm nghĩ: Đại tiểu thư, người đầu phải tới thăm Vân thiếu gia, rõ ràng là tới dò xét, gây sự đây mà!

Còn tưởng rằng mấy ngày nay tiểu thư bị thương trở nên im lặng hơn rất nhiều, đã sửa lại tính tình lúc trước, nào biết vừa nhìn thấy Tiết Hàn Vân lập tức bệnh cũ tái phát...

Liên Sinh thông minh, lại đi vào trong phòng bưng trà nước và điểm tâm lại đây, sau đó đưa chiếc kỷ trà lên trước tháp của Tiết Hàn Vân, ân cần hầu hạ: “Đại tiểu thư, uống tách trà dùng chút điểm tâm...” Rồi tự tay rót trà nóng dâng lên.

Liễu Minh Nguyệt vẫy vẫy tay: “Các người đều lui ra ngoài đi, ta có chuyện muốn nói với Hàn Vân ca ca.”

Trong đầu Hạ Huệ và Liên Sinh đều âm thầm xuất hiện cùng một ý niệm trong đầu, chắc là nàng lại sắp đòi hỏi, yêu cầu gì đó với Tiết Hàn Vân đây mà, ngại ở trước mặt người khác sẽ mất mặt mũi, cho nên bọn họ lập tức mang theo nha hoàn, gã sai vặt trong viện đều lui ra ngoài.

“Hàn Vân ca ca ——” Liễu Minh Nguyệt chột chột hắt. Tiết Hàn Vân mở to mắt, trước mặt của hắn là gương mặt tươi cười sáng lạn đến vô tâm vô phách của Liễu Minh Nguyệt: “Tiết Hàn Vân, lần sau đến phủ Tướng quân, mang theo ta đi cùng được không?”

Tiết Hàn Vân đột nhiên ngồi dậy, vẻ mặt đề phòng, thái độ không chấp nhận, “Ở trong phủ người muốn ép buộc như thế nào cũng được, nhưng ra khỏi phủ thì... Đặc biệt là đến quý phủ của ân sư ta chơi đùa thì lại càng không được, tỉnh lại đi tiểu nha đầu!”

Liễu Minh Nguyệt thành khẩn nhìn hắn: “Lần này chúng ta gặp phải giặc cướp, ta đã nghĩ rất nhiều... Nếu từ nhỏ ta đem thời gian học cầm kỳ thư họa đều đặt ở việc học võ công, nhất định hai ta sẽ không bị thương đâu...”

Trước kia cố gắng học tập cầm kỳ thư họa chính là chuẩn bị kỹ năng giống như nữ tử nhà quan lại người ta, kiếp trước ở thâm cung nàg từng dựa vào mấy loại kỹ năng này để lấy được sự sủng ái của vua Thừa Tông, nay vua Thừa Tông vẫn còn là Thái tử, hơn nữa kiếp này nàng cũng không muốn tiến cung nữa, cũng không muốn tự ép buộc mình, thậm chí tùy ý mình mà sống qua ngày, tựa hồ... Học chút võ công phòng thân cũng không tệ.

Không biết tại sao, trong thoáng chốc Tiết Hàn Vân nhận thấy trong đôi mắt của tiểu nha đầu kiêu căng ngạo mạn kia lóe lên bi thương không che giấu được, thiếu chút nữa hắn đã mềm lòng đáp ứng rồi, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại kiên quyết cự tuyệt: “Quý phủ của ân sư đều là những người chỉ biết múa đao động thương...” Bao gồm cả chất nữ của La lão tướng quân – La Thụy Đình. “Người đi thật sự không thích hợp!”

Đại tiểu thư yêu điệu của phủ Tướng quốc, mười ngón tay không dính nước mùa xuân, bình sinh ngay cả một lần xách nặng thứ gì đó cũng đều chưa từng làm qua, được Tướng gia nâng niu như trân như bảo trong lòng bàn tay mà lớn lên... Nếu nàng đến La phủ luyện tập võ nghệ, vạn nhất nổi lên tranh chấp gì đó với La Thụy Đình... Tiết Hàn Vân thật không dám tưởng tượng được sẽ xảy ra chuyện gì.

Hắn nghĩ đã cho nàng thấy thái độ, cho nên nằm xuống tháp trở lại, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, biểu tình lấy im lặng cự tuyệt nói đến việc này.

Hồ hấp của tiểu nha đầu bắt đầu nặng nề, hắn luyện võ hàng năm, thính lực rất tốt, nhìn không được khoe môi cong lên, nghĩ rằng quả nhiên tức giận... Nói không chừng chỉ chốc lát sau sẽ phẩy tay áo bỏ đi...

Trước đây mỗi khi nàng tiến đến khiêu khích, trường kỳ bị hắn chọc giận khóc lóc chạy đi cáo trạng... Lớn một chút thì tiến bộ hơn rất nhiều, mỗi lần tức giận đều phẩy tay áo bỏ đi, không được vài ngày sau lại hằm hằm chạy đến đây tính sổ với hắn... Cứ lặp đi lặp lại như vậy...

Nhưng mà, hôm nay lại nằm ngoài dự kiến của hắn, một lát sau, không nghe thấy động tĩnh nàng đứng dậy, Tiết Hàn Vân nhìn không được mở mắt, thì thấy tiểu nha đầu tươi cười như cúc mềm giọng khẽ gọi: “Hàn Vân ca ca...” Quả thực xuất ra chiêu thức nàng thường quần lấy gậy vò với Tướng gia, Tiết Hàn Vân nhìn không được da đầu run lên, biết hôm nay không dễ dàng đuổi nàng đi như vậy, chỉ có thể liều chết xụ mặt.

“Hàn Vân ca ca ~~~”

Trầm mặc.

“Hàn Vân ca ca ——” thanh sắc câu lệ.

Trầm mặc.

“Tiết Hàn Vân ——” cái này là thật sự tức giận.

Tiếp tục trầm mặc. Hắn ở trong lòng mặc niệm: lập tức sẽ thắng lợi!

“Tiết đầu gối ——”

“Tiết gốc từ ——”

Tiết Hàn Vân ở trong lòng cười trộm, cuối cùng đã sắp phẩy tay áo bỏ đi rồi!

Nhưng mà, tiểu nha đầu kia lại nhích tới, uy hiếp: “Người còn không đáp ứng nữa, ta sẽ nhéo lỗ tai người!”

Tiết Hàn Vân: “...” Khi nào thì sức chiến đấu của tiểu nha đầu này cứ nhiên lại đề cao như vậy? Hai người khẩu chiến thì hắn còn có thể thắng, nhưng nếu động võ thì... Hắn phải thua không thể nghi ngờ.

Hắn không thể tránh được, không tình nguyện mở mắt: “Đi không được gây sự? Bằng không thì đừng đi!” Lại nhìn không được nhắc nhở: “Nữ hài tử khuê các học quyền cước công phu làm cái gì, nếu xảy ra chuyện ta sẽ bảo hộ ngươi, làm sao để ngươi phải chịu khổ chứ?”

Những lời này của hắn về sau khi Liễu Minh Nguyệt gặp được La Thụy Đình, bị nàng tìm được luận cứ đanh thép phản bác.

Lúc ấy hắn vẫn chưa nghĩ nhiều như vậy, nhìn theo bóng dáng rời đi của tiểu nha đầu, nhìn không được hỏi Liên Sinh bên cạnh: “Ngươi có cảm thấy... tiểu nha đầu Minh Nguyệt này thay đổi có chút kỳ quái hay không?”

“Là thiếu gia có chút kỳ quái thì có? Hôm nay cư nhiên lại đi quan tâm Đại tiểu thư.” Không phải từ trước đến nay lui lui tới tới đều xa cách hay sao?

“... Không phải do ta sợ muội ấy bị dọa sợ đến xảy ra sự cố hay sao, nhưng hôm nay nhìn muội ấy có tinh thần như vậy, hoàn hảo không có việc gì.”

Liễu Minh Nguyệt không biết chủ tớ Tiết Hàn Vân nghị luận sau lưng mình như thế nào, cả người nàng đều đắm chìm trong hưng phấn vì sắp tới được dẫn đến quý phủ của La tướng quân. Sau khi sống lại một lần nữa, mục tiêu của nàng đó là phải thay đổi quỹ đạo vận mệnh kiếp trước của nàng. Đến La phủ học võ, chẳng qua chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Liễu Hậu nghe nói nữ nhi có ý định này, lại thuyết phục được Tiết Hàn Vân đáp ứng dẫn nàng đi theo, cảm thấy an lòng.

Nữ nhi kinh qua một kiếp, ông vô cùng lo lắng ái nữ sẽ bị dọa sợ mà sinh bệnh, trong lòng vừa lo cho thương thể của Tiết Hàn Vân, vừa phải vì việc nước mà làm lụng vất vả, vài tháng qua ép buộc, ngay cả râu mép cũng sẫm trắng hết cả, nay thì tốt rồi, nữ nhi vẫn hoạt bát như cũ, lại ở chung hòa hợp cùng với Tiết Hàn Vân, nhìn thế nào thì chuyện này cũng là một chuyện tốt.

Về phần đến quý phủ của La lão tướng quân học võ... Dựa vào kiến trúc chắc chắn của La phủ, nếu khí thế chỉ huy của La lão tướng quân trấn định... Trấn áp được tiểu nha đầu cá biệt nhà ông, chắc là sẽ không thành vấn đề, phải không?!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tiệc Thuốc

Trong lúc Liễu Minh Nguyệt bắt đầu bấm ngón tay tính toán ngày thương thể của Tiết Hàn Vân hồi phục, nàng còn chưa gặp mặt La lão tướng quân bao giờ, thì một đám sư huynh đệ, còn có vị tiểu sư muội La Thụy Đình của Tiết Hàn Văn bắt ngờ tới cửa thăm Tiết Hàn Văn một lần nữa.

Lần trước lúc bọn họ đến, Liễu Minh Nguyệt vẫn còn nằm trong tiểu viện của mình dưỡng thương kiêm nhớ lại chuyện cũ, nhìn về tương lai tươi sáng phía trước, lần này nàng muốn sống thật vui vẻ, ban ngày nhàm chán thì sẽ đến Tây khóa viện ăn chực cơm, thuận tiện ép buộc Liên Sinh một trận, đợi đến lúc chàng vạng Liễu Hậu trở về, hưởng thụ phần tình cảm ấm áp ấy.

—— cảm giác qua ngày nhàn nhã vô cùng tốt giống như đã nhiều năm qua chưa từng được hưởng, nàng đã xem nhẹ bóng ma không thoải mái ở kiếp trước, chính là sau sinh thân 13 tuổi của nàng không bao lâu thì gặp được Thái tử, về sau là vua Thừa Tông, chung quy mà nói, nàng phi thường vừa lòng đối với cuộc sống của mình trong khoảng thời gian này.

La Thụy Đình là một tiểu cô nương nhanh nhẹn miệng, nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt ngồi trong viện của Tiết Hàn Văn, lúc này nhũn mỳ: “Chả trách Tiết sư huynh trong khoảng thời gian này lười nhác không chịu đến võ trường, thì ra là có mỹ nhân bầu bạn a...” Nói xong liền xông lên phía trước tí mí đánh giá Liễu Minh Nguyệt, càng đánh giá thần sắc nàng ta càng trở nên khó coi.

Kiếp trước Liễu Minh Nguyệt có thể làm bạn ở bên cạnh vua Thừa Tông hơn 10 năm, dung mạo tất nhiên là rất xinh đẹp. Nhưng đặc biệt nhất không phải là những kỹ năng cầm kỳ thi họa mà nàng học tập và rèn luyện từ nhỏ đến lớn, hay là cử chỉ phong phạm của tiểu thư khuê các, mấy thứ này chẳng qua chỉ là yếu tố bên ngoài, phàm là nữ tử có đầu óc, bỏ nhiều sức lực để rèn luyện, tự nhiên cũng sẽ luyện được.

Xuất thân là nữ tử nhà thế gia quan lại, chẳng sợ tuổi còn nhỏ, từ nhỏ đã chính mắt nhìn thấy trong hậu viện của các gia tộc lớn nhỏ xảy ra lục đục, mâu thuẫn nội bộ với nhau, chủ mẫu tiểu thiếp trong hậu viện tranh đấu gay gắt, tất nhiên sẽ không phải toàn là những nữ tử ngu ngốc không có tâm cơ.

Nhưng Liễu Minh Nguyệt lại đặc biệt theo một cách khác, mảy liễu phối với đôi mắt long lanh, sóng mắt kiểu diễm dao động, trong suốt đến mức có thể nhìn thấy đáy, xinh đẹp, thanh tú yên tĩnh, thiên chân ngây thơ, người bên ngoài nhìn vào, cơ hồ có thể nhìn thấu tâm tư trong lòng nàng đến không sót một thứ gì.

—— ánh mắt sáng ngời trong veo như vậy, ở trong đám nữ tử nhà quan lại, cực kỳ hiếm có.

Ai bảo Liễu Hậu vô cùng cưng chiều yêu thương đối hôn ngọc quý trên tay này như vậy, ngàn y trăm thuận, hậu viện của ông lại thanh tịnh đến mức không có lấy một chút gợn sóng nào, mới khiến cho nàng dưỡng thành ánh mắt thanh thuần như vậy.

Trước mắt nàng nở nụ cười ngây thơ, tươi cười tiếp đón khách nhân, thẳng đến khi cả đám nam nhân suốt ngày chỉ biết vui đầu ở võ trường của La gia, bao gồm hai huynh đệ La Hành Chi, La Thiện Chi và vài vị thiếu niên khác mà bọn họ mang đến nhìn nàng đến mức ngây người. Liễu Minh Nguyệt mới

đường như hồn nhiên phát giác sắc mặt không vui của La Thụy Đình, thuận miệng đáp trả: “Mỗi ngày Hàn Vân ca ca đều đến La phủ học võ, thì ra là có mỹ nữ làm bạn a, trách không được lúc nào cũng luyện đến khuya lơ khuya lác...” Dem toàn bộ câu nói của La Thụy Đình đáp trả nguyên vẹn.

Tiết Hàn Vân bất động thanh sắc nhìn tiểu nha đầu vuron móng vuốt đến chỗ La Thụy Đình... Dù sao tóm lại thế nào cũng sẽ có một ngày không thể buông tha như vậy, không ở Liễu phủ thì cũng ở La phủ...

La Thụy Đình đứng ở trước mặt Tiết Hàn Vân, trong mắt lập tức ánh lên ngấn lệ. Nàng ta mười bốn tuổi, còn mấy tháng nữa thì sẽ đến tuổi cập kê, việc hôn nhân như lửa sém lông mày, tâm tư rã rời chỉ hận mấy năm qua không được sống một ngày thoải mái như Liễu Minh Nguyệt trước mắt, hoàn toàn không giống, trong thoáng chốc đã hiểu lầm ý tứ trong lời nói của Liễu Minh Nguyệt. Cúi đầu nhìn lại mình, một thân nam trang, hai tay vì luyện võ nhiều năm, đầy cả vết chai, màu da như mặt, so với tiểu nha đầu da thịt trắng nõn như ngọc trước mắt, thực sự chênh lệch quá lớn —— tiểu nha đầu nói như vậy, rõ ràng muốn châm chọc mình là kẻ quái dị.

Cũng chẳng trách nàng ta tự ti như vậy, trước kia chỉ biết say mê luyện võ, căn bản chưa từng lo lắng đến mấy chuyện này. Nhưng một hai năm gần đây, khi ra ngoài làm khách bỗng nhiên nàng ta kinh ngạc phát hiện dung mạo của mình chênh lệch quá lớn so với dung nhan của các nữ hài tử cùng tuổi, quay đầu nhìn lại, các sư huynh sư đệ cùng nhau luyện võ hoàn toàn không xem nàng ta là nữ tử, đặc biệt là ngay cả Tiết Hàn Vân cũng cho là như vậy, khiến nàng ta càng thêm thương tâm.

Nhóm thiếu niên còn lại toàn là sư huynh đệ đồng môn với Tiết Hàn Vân, đều là những hậu bối của tướng gia, trong giây lát nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt, loại vẻ đẹp hồn nhiên ngây thơ rõ ràng như trẻ con, bộ dạng cổ tình phải tỏ ra đoan chính vô cùng đáng yêu, thật sự là làm cho người ta nhìn không được mà ngứa ngáy trong lòng. Có vài người gan lớn bắt đầu vuron móng vuốt đến, nóng lòng muốn thử, thực có chút xúc động muốn nhéo nhéo hai má của tiểu nha đầu một phen hoặc là sờ sờ trên đầu nàng, nhưng lại bị Tiết Hàn Vân “Khụ khụ” hai tiếng cảnh cáo, cả đám chỉ đành phải thu hồi móng vuốt của mình lại, cũng không chú ý tới ngấn lệ trong mắt La Thụy Đình, mà vội vàng giới thiệu loạn xa bản thân với tiểu mỹ nhân.

“... Minh Nguyệt, ta tên Hành Chi, là sư huynh của Hàn Vân ca ca muội đấy nhé, muội cũng gọi ta là Hành Chi ca ca đi...”

Cái ót của La Hành Chi bị La Thiện Chi hung hăng vỗ xuống một chưởng, hấn quay đầu muốn tính toán với người đã đánh mình, nhưng lại bị người bịt miệng ba bước thành hai bước kéo ra phía sau đám người, “Minh Nguyệt, ta là Thiện Chi ca ca, quả đấm của ta rất lợi hại, ai muốn khi dễ muội, ta bảo đấm sẽ đánh hấn răng rơi đầy đất...”

Liễu Minh Nguyệt ngẩng mặt lên, tươi cười: “Thiện Chi ca ca ——” trong ánh mắt nóng bỏng của thiếu niên, nghiêng đầu hồn nhiên hỏi: “Nếu như chính huynh khi dễ muội, vậy làm sao bây giờ?” Chẳng lẽ cũng tự đánh mình đến đánh răng rơi đầy đất?

Cả đám thiếu niên ầm ầm cười to, tiếp theo lần lượt tự giới thiệu mình.

Thiếu niên mặt trắng tào nhả là Dung Khánh, người nhỏ gầy da đen răng trắng là Mễ Phi, cao lớn anh tuấn là Hạ Thiệu Tư, trầm mặc ít lời là Đan Dịch Minh... Đều là hậu duệ các chi của nhà La lão tướng quân, tính tới tính lui, chỉ có một mình Tiết Hàn Vân là người ngoài.

Đợi đến khi mọi người nghe Liễu Minh Nguyệt nói muốn đi cầu La lão tướng quân học võ nghệ, cả đám đều trở nên trầm mặc.

Từ trước đến nay La lão tướng quân là người trị quân nghiêm cẩn, nhận bọn họ đến võ trường chẳng qua thuần túy chỉ vì nhàm chán mới giúp đám con cháu này tập võ nghệ, cả ngày chỉ biết đánh đấm. Tuy rằng bọn họ ở võ trường luyện tập võ nghệ với sự huấn luyện của quân thủ hạ dưới trướng La lão tướng quân nhưng cũng mang danh nghĩa là môn sinh của La đại tướng quân.

Ở ngoài đồn đại, Liễu tướng chỉ có duy nhất một ái nữ này, vô cùng nuông chiều, nhìn lại mười ngón tay vừa nhỏ vừa dài của Liễu Minh Nguyệt, thân thể liễu yếu đào tơ, làm sao mà luyện võ cho được? Chỉ sợ vừa tiến vào võ trường đã khóc lóc bỏ chạy. Nhưng mà đối mặt với một vị tiểu cô nương thướt tha yêu kiều như vậy, thanh âm hơi lớn một chút còn lo làm nàng sợ, nếu như nói ra hiện thực tàn khốc kia, vạn nhất chọc nàng khóc... Thì biết làm thế nào?

La Thụy Đình “Xí” một tiếng khinh thường: “Người nghĩ tiến vào võ trường của La gia là đi dạo cửa hàng sơn phấn đó hả? Muốn vào thì vào, không thích nữa thì bỏ đi?” Nàng ta đứng ở bên cạnh hồi lâu, bị các vị sư huynh đệ làm ầm ĩ đến nhức đầu, thật vất vả mới đem nỗi khổ sở chưa xốt trong lòng áp chế xuống, chờ đến lúc này chộp được cơ hội tốt để kích thích Liễu Minh Nguyệt.

“Trước kia lúc La tỷ tỷ học võ, chẳng lẽ tỷ không khóc sao?”

La Thụy Đình ghen lời, lúc trước quả thật nàng ta có khóc, học võ là chuyện rất vất vả, cho dù La tướng quân là tổ phụ của nàng ta, nhưng lão nhân gia kia không chịu nhường nhịn, nàng ta cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng. “Nếu như La tỷ tỷ có khóc, vậy khẳng định muội đây cũng sẽ khóc.”

Một đám thiếu niên đều cười rộ lên, tưởng nàng đùa giỡn cho vui, nhất thời vừa thất vọng vừa nặng nề mà thở phào nhẹ nhõm một hơi, một mặt tiếc nuối không thể có được vị tiểu sư muội xinh đẹp như vậy, một mặt lại muốn có, nhưng vạn nhất để tiểu sư muội xinh đẹp như vậy đến thao luyện ở võ trường mà khóc lớn lên... Đến lúc đó làm sao để dỗ nàng bây giờ?

Đến võ trường của La gia luyện võ luôn phải tuân theo kỷ luật nghiêm minh, không phải chỉ vài câu nói dễ nghe là có thể đem vất vả ra mặt sát.

Bên tai lại nghe thấy giọng nói của Liễu Minh Nguyệt: “Nhưng không phải cuối cùng La tỷ tỷ vẫn kiên trì được còn gì?!” Trong lời nói lộ ra vẻ tán thưởng.

La Thụy Đình ngẩng đầu ưỡn ngực, thần sắc mang theo chút kiêu ngạo... Minh như vậy nữ hài tử bình thường há có thể sánh bằng?

“Đến lúc đó cho dù muội khóc, chỉ cần lau khô nước mắt, kiên trì thêm không phải sẽ tốt sao?”

Mọi người:“...”

Mắt roi đầy đất, thiếu chút nữa ngã rạp cả đám.

La Thụy Đình cắn răng, thầm nghĩ đến lúc đó ta sẽ chờ nhìn người khóc!

Đối với việc này, toàn bộ quá trình Tiết Hàn Văn đều giữ vững vẻ trầm mặc, chưa từng phát biểu giải thích cái gì. Càng ngày hắn càng cảm thấy Liễu Minh Nguyệt sau khi trải qua kiếp nạn gặp phải giặc cướp thì đã thay đổi, nhưng cụ thể là thay đổi ở đâu, trong khoảng thời gian ngắn hắn không thể nói rõ được.

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt vui rạo rức, chỉ cảm thấy tương lai cùng các sư huynh đệ thế này, ngoại trừ vị sư tỷ La Thụy Đình thoát nhìn có hơi ngốc một chút kia, ở ngoài cử thẳng thần dễ gây mích lòng như vậy, còn lại đều rất dễ ở chung.

Đương nhiên, hiện tại nàng ngấm lại, kiếp trước hình như nàng cũng thẳng thần như một con ngốc y như vậy, chỉ là sau khi nhận được giáo huấn quá mức thâm thiết, mới dẫn đến việc mỗi ngày nàng không thể không tự cảnh tỉnh mình.

Hai tháng sau, sinh thần 13 tuổi của Liễu Minh Nguyệt cũng gần đến, thương thể của Tiết Hàn Văn cơ bản đã hồi phục hoàn toàn, ngoại trừ ở phía sau lưng và trước ngực có vết sẹo dữ tợn khiến người ta sợ hãi ra, cả người vừa có thể bay vừa có thể nhảy, sinh long hoạt hổ[1].

Liễu Minh Nguyệt lấy ra vốn liếng riêng gần ngàn lượng của mình, vụng trộm mời lão đại nhân ở Thái y viện thường đến chơi nhà nàng điều chế cho nàng hai bình sứ thuốc mỡ trị sẹo, sai Hạ Huệ đưa cho Liên Sinh, dặn dò hắn phải thường xuyên bôi lên vết sẹo trên người Tiết Hàn Văn.

Tiết Hàn Văn hỏi thuốc này từ đâu mà có, Liên Sinh gấp gấp nhìn hắn khoe khoang thành tích:“... Còn không phải lần trước, Hạ Huệ tỷ tỷ hỏi thương thể trên người thiếu gia ra sao, ta oán giận nói với Hạ Huệ tỷ tỷ rằng trên người thiếu gia nhiều sẹo lắm, tất cả đều là vì xả thân cứu Đại tiểu thư mà ra, bị Đại tiểu thư đi ngang nghe được, đây là thuốc mỡ từ sẹo mà tiểu thư dùng hơn ngàn lượng bạc mời Trình đại nhân ở Thái y viện điều chế, nghe nói rất linh nghiệm...”Nói rồi đưa tay muốn tháo thắt lưng cời áo Tiết Hàn Văn để thoa thuốc.

Tiết Hàn Văn đẩy tay hắn ra:“Người đi ra ngoài đi, ta tự làm được.”

Đợi đến khi Liên Sinh đóng cửa đi ra ngoài, hắn mới cảm lấy 2 bình sứ nhỏ ấy trong tay, cẩn thận nghiêm túc nhìn đi nhìn lại một lúc lâu, sau đó mới cất vào hộp ngầm của tủ đầu giường.

Liễu Minh Nguyệt chỉ nghĩ một phen tâm ý này của mình đã thành công, không lâu sau nghe thấy Liên Sinh nhắc tới vết sẹo trên người Tiết Hàn Văn không giảm bớt một chút nào, tiếp đó ở võ trường của La gia may mắn chính mắt nhìn thấy vết sẹo dữ tợn trên người Tiết Hàn Văn, vừa vặn Trình thái y đến phủ chẩn mạch bình an, nàng quần lấy lão gia tử này lại nhai cắn nhấm mất một lúc lâu, nói rằng thuốc của ông không có một chút hiệu quả nào mà lại đắt tiền muốn chết, có thể so với cao da chó tằm thương ở ngoài, chỉ biết lừa bịp nàng, khả năng trị sẹo hoàn toàn không hiệu quả.

Trình đại nhân tức giận đến mức râu trắng nhếch lên nhếch xuống, nếu không phải ông và Liễu Hậu tương giao tâm đầu ý hợp, lại nhìn nha đầu trước mặt lớn lên, biết rõ nha đầu này kiêu ngạo tùy hứng không phải chỉ ngày một ngày hai thì ông đã sớm mặc kệ nó mà đi cáo trạng với Liễu Hậu.

“... Thuốc của lão nhân ta không hiệu quả? Có lẽ căn bản tên tiểu tử kia không có bôi thuốc thì có.”

“Lão gia tử người nói vậy à!”Liễu Minh Nguyệt hoàn toàn không tin:“Nào có ai có thuốc tốt lại không cần, cứ mặc kệ vết sẹo khó coi trên người như vậy chứ, chẳng lẽ giữ lại làm kỷ niệm à? Rõ ràng là thuốc của người không có hiệu quả, về sau người đừng lấy những thứ thuốc vừa mắc vừa không có hiệu quả đến dỗ con nha!”Căm giận. Mất gần ngàn lượng bạc không công, một chút hiệu quả cũng không có, ngấm lại mà thấy ruột mình đau.

Đương nhiên, những chuyện này đều là về sau mới phát sinh.

Trước mắt, Liễu Minh Nguyệt phải vội vàng chuẩn bị viết thiệp, mời tỷ muội khuê mật đến ăn mừng sinh thần với mình.

Nàng lấy hoa tiên[2]đã chuẩn bị từ sớm, trước tiên viết vài tấm thiệp ghi tên mấy tiểu cô nương thường lui tới phủ Tướng quốc, bọn họ đều là nữ nhi các chi trong nhà môn sinh dưới trướng của Liễu Hậu, cuối cùng, mới đoan đoan chính chính viết một tấm thiệp cho Trầm Kỳ Diệp, thâm thiết nồng nhiệt mời nàng ta đến tham dự tiệc sinh thần của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Khách Tới

Một ngày trước sinh thần của Liễu Minh Nguyệt, trong nhà có khách tới.

Người đến chính là di ruột và biểu huynh Hạ Từ Thanh của nàng.

Liễu Minh Nguyệt nghe nha hoàn báo lại, vô cùng kinh ngạc mất một hồi lâu, sau đó dưới sự hầu hạ của Hạ Huệ thay đổi một thân quần áo sạch sẽ đi nghênh đón khách tới.

Người đi này của nàng gọi là Ôn thị, nghe nói dung mạo xinh đẹp rất giống với vong mẫu, đều xuất thân từ Giang Bắc Hạ gia, sau đó gả cho Quốc Tử Giám đương triều Hạ Giâm Thừa, cuộc sống cũng coi như an khang. Dạng nàng là chủ quản học quy ở Quốc Tử Giám, giám sát việc dạy học, ở nhà cũng nghiêm cẩn giống như ở Quốc Tử Giám, nhiều năm ảnh hưởng, ngay cả người đi này của nàng cũng dưỡng thành tính tình ngay thẳng nghiêm túc giống y như vậy.

Liễu Minh Nguyệt bước vào đại sảnh, trước hành lễ chào hỏi Ôn thị, sau lại bái kiến biểu ca Hạ Tử Thanh, nha hoàn đã sớm dâng trà nóng lên. Vốn dĩ trong nhà có nữ tử là bậc trưởng bối tới thăm, hẳn là Liễu Minh Nguyệt nên tiếp đón người đến Đông khóa viện chỗ ở của mình, nhưng ngặt nỗi Hạ Ôn thị còn mang theo biểu huynh Hạ Tử Thanh tám mươi sáu tuổi, tuy nói hai người là biểu huynh muội ruột thịt, nhưng cũng không thể ngang nhiên tiến vào tiểu viện của nàng.

Hiện thời Liễu Hậu còn chưa về nhà, Hạ Ôn thị thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, thể này mới lôi kéo tay nàng, dường như nhẹ nhàng thở ra: “Đáng thương, mấy ngày nay làm ta ở nhà hết sức lo lắng cho con. Nghe nói con xảy ra chuyện, chỉ là... Con cũng biết hiếu kỳ của nhà ta chưa hết, chưa hết hiếu trung lại chạy tới nhà con như vậy thì thật không tốt. Nhiều ngày nay hiếu kỳ vừa xong, lại sắp đến sinh thần của con, vì vậy ta dẫn theo biểu huynh con nhanh chóng chạy tới đây, vụng trộm nhìn con một cái.”

Hạ Tử Thanh cùng tuổi với Tiết Hàn Vân, tướng mạo tuấn tú, dung mạo có 3 phần tương tự như Hạ Ôn thị, nhìn nàng ôn nhã hòa khí tươi cười, một bộ dáng giống như thư sinh.

Lúc này Liễu Minh Nguyệt mới chợt nhớ ra, tang sự của Hạ gia chính là vì bà bà[1] của dì qua đời, chuyện này kiếp trước nàng có chút ấn tượng mơ hồ, chính là không biết vì sao, kiếp trước nàng luôn không thích người đi này cho lắm, về phần nguyên nhân tại sao thì lại không nhớ rõ, hình như đối với chuyện này nàng cũng chưa từng đề ở trong lòng.

“Con đã khỏe, không có gì trở ngại. Nếu không phải phụ thân bắt con ở nhà hảo hảo dưỡng thương, chắc sớm đã đến quý phủ thăm hỏi dì, để dì phải lo lắng, là Nguyệt Nhi không phải.”

Nghe mấy lời này, ánh mắt Ôn thị lập tức sáng lên.

Trước kia Liễu Minh Nguyệt bị Liễu Hậu nuông chiều đến kiêu căng, làm sao lại nhu thuận như vậy? Nay xem ra, có thể thấy được là kinh qua một kiếp, nói chuyện làm việc càng ngày càng khéo.

Nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt Ôn thị lập tức giãn ra hết cỡ, một tay kéo Hạ Tử Thanh đến trước mặt Liễu Minh Nguyệt: “Tuy biểu ca con là đứa kiêu lời, nhưng cũng là cốt nhục trong nhà, nếu con có việc nhất định nó sẽ không ngồi yên mà nhìn đâu. Về sau nếu có chuyện gì thì phải người đi tìm biểu ca con... Dù sao người ngoài cũng không thể...” Lời còn chưa dứt, Tiết Hàn Vân đã từ ngoài cửa đi vào, đúng lúc nghe vào tai những lời này.

Mấy ngày nay Liễu Minh Nguyệt luôn ở chung với hấn, cũng nhìn ra hấn không hề hờn giận, thậm chí: lời này của dì rõ ràng chính là chỉ trích Hàn Vân ca ca không đủ tận tâm.

Nàng đã trải qua một kiếp, sớm đã không còn là kiểu nữ không hiểu chuyện như xưa, lại phá lệ nghĩ sâu xa hơn một tầng, thấy Tiết Hàn Vân không sai cấp bậc lễ nghĩa mà hành lễ chào hỏi Ôn thị, sau đó làm tư thái vừa gặp lần đầu với biểu ca Hạ Tử Thanh, nàng cảm thấy thần sắc Ôn thị thân nhiên, đối với Tiết Hàn Vân thì xa cách khách sáo, trong lòng lập tức có chút không thoải mái, nàng có lòng muốn giải vây thay Tiết Hàn Vân, nhân tiện nói: “Hàn Vân ca ca dẫn biểu ca muội ra hoa viên phía sau hoặc là đến thư phòng của huynh đi dạo đi, mấy ngày nay huynh ở nhà buồn bức mãi, vừa vận biểu ca muội đến đây thay huynh giải buồn. Cũng đã nhiều ngày muội chưa gặp dì, đang muốn tâm sự với dì đôi câu.”

Tiết Hàn Vân liếc nhìn nàng một cái, khóe môi cong lên, biểu tình này đã xem như là thần sắc hòa khí nhất của hấn, cáo từ với Hạ phu nhân, rồi dẫn theo Hạ Tử Thanh đi ra ngoài.

Liễu Minh Nguyệt đưa Ôn thị ra khỏi đại sảnh, đi đến Đông khóa viện của mình, thẳng đến khi vào phòng của mình rồi, Hạ phu nhân ngồi xuống, vẫy vẫy tay, bà từ đi theo bà mới đưa lên lễ vật mừng sinh thần mà bà đã chuẩn bị cho nàng. Ngoại trừ 4 bộ thường phục, còn có một bộ trang sức bằng bạc mà tiểu cô nương thường thích dùng, rất là tinh xảo.

Mấy thứ này, lẽ ra đều phải do mẫu thân chuẩn bị, nhưng mà mẫu thân của Liễu Minh Nguyệt đã sớm qua đời, cho nên Hạ Ôn thị mới chuẩn bị mấy thứ này rồi tự mình đưa tới cửa.

“Làm phiền dì rồi!” Liễu Minh Nguyệt nhận lấy lễ vật, tình tứ đánh giá, sau đó thần sắc lộ ra vẻ cực kỳ vui mừng: “May mà dì đã chuẩn bị sẵn cho con, ngày mai con có hẹn với băng hữu đến chơi, vừa vận mặc ra ngoài cho các nàng nhìn một cái.”

Ôn thị nhìn thần sắc của nàng, dường như thật sự rất thích lễ vật mà bà đưa đến. Tính tình của Liễu Minh Nguyệt chính là như vậy, thích hay không thích đều biểu hiện hết ở trên mặt, bởi vậy bà lập tức thấy yên lòng, kéo tay Liễu Minh Nguyệt ngồi xuống, sau đó lại hỏi chút tình cảnh ngày đó nàng gặp phải tại kiếp nguy nan.

Sau khi Liễu Minh Nguyệt tỉnh lại đã thấy mình nằm ở trên giường, toàn bộ quá trình nguy hiểm đó dường như chưa từng trải qua, bởi vậy nàng viện có lập lò, hoặc là lấy biểu tình “Lúc ấy Nguyệt Nhi quá sợ hãi” cộng với hành động ôm ngực do gặp phải kinh hách quá độ, hoặc là mấy lời hàm hồ “Con cảm thấy rất đau, cũng không biết làm sao lại đi xuống xe ngựa, sau đó vì quá đau cho nên hôn mê bất tỉnh” để lấp liếm cho qua.

Ôn thị chỉ cho rằng một tiểu cô nương như nàng gặp phải chuyện kinh hãi như vậy là một chuyện lớn, sớm đã mất đi sự bình tĩnh, nhắc lại mấy chuyện này trong lòng khó tránh khỏi sợ hãi, nhưng sự chú ý của bà không tập trung ở vấn đề này, mà là nói bóng nói gió hỏi: “Trước kia chẳng phải con đối với Tiết công tử không lắm thích sao? Vừa rồi ta nhìn qua, hình như hai con ở chung cũng không tệ thì phải?”

Nếu dựa theo tính cách trước kia của Liễu Minh Nguyệt, nhất định sẽ một năm một mười kể rõ hết tất cả cho dì của nàng nghe. Vì người dì này của nàng có tính tình vô cùng nghiêm túc, cái gì không đúng là lập tức phê bình ngay. Nhưng mà loại chuyện trọng sinh thế này... Ngay cả phụ thân thân sinh của nàng cũng chẳng hay biết gì, chỉ sợ nói ra sẽ khiến lão nhân gia ông sợ hãi, vậy làm sao có thể kể cho Ôn thị?

Trong lòng nàng cất giấu tâm tư, nhưng ánh mắt nhìn Ôn thị vẫn là hồn nhiên vô tội như vậy, giống như tiểu cô nương bình thường làm nũng lười kéo lắt lắt tay Ôn thị: “Hóa ra chuyện con không hợp với Hàn Vân ca ca lộ rõ như vậy, con nghĩ chỉ có người trong phủ mới biết, thì ra... Ngay cả dì cũng biết ư?” Một bộ dáng tiểu cô nương ngượng ngùng khi nhận ra mình làm sai chuyện.

Ôn thị trầm nghĩ: đó là bởi vì người và tên tiểu tử kia không hợp nhau, nhưng Liễu Hậu vẫn sùng người như vậy, cho nên ta mới không sốt ruột.

“Dì, người không biết đó thôi, lần này Hàn Vân ca ca đã liều mạng cứu con, hơn nữa huynh ấy xem như cũng là ân nhân cứu mạng của Nguyệt Nhi, nếu con cứ khẳng khái đem mọi chuyện đều nhìn vào khuyết điểm của huynh ấy giống như lúc trước thì thật là không tốt.” Nàng nói xong câu này, cẩn thận xem xét thần sắc của Ôn thị, thấy bộ dáng của Ôn thị mơ hồ thở phào nhẹ nhõm một hơi, không khỏi càng ngày càng kinh ngạc.

Ôn thị lôi kéo tay nàng, yêu thương sờ soạng tới lui mấy lần, ngay cả đôi mắt cũng đỏ lên: “Con của ta, con cũng quá ngây thơ rồi. Con không nghĩ lại xem, Tiết Hàn Vân từ nhỏ đã đến nhà con ở, chi phần mặc ở đi lại, tất cả đều được hưởng đãi ngộ của công tử phủ Tướng quốc, chỉ bằng với thân phận của cha hắn, có thể mời được Đại nho hiện thời làm vi sư không? Ngoài ra còn có La lão tướng quân truyền thụ võ nghệ? Phụ thân con chẳng những nuôi hắn lớn như vậy, còn dụng tâm bồi dưỡng hắn thành nhân tài, đại ân tình hôm nay, cho dù có lấy mạng báo đáp, cũng không coi là gì. Chẳng qua hắn chỉ thụ thương chút ít, nằm dưỡng một khoảng thời gian thì có thể đôi lấy sự cảm kích của cha con hai người, cớ sao lại không làm?”

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt có hồ nghi, những lời này của Ôn thị toàn bộ đều nhắm vào Tiết Hàn Vân, Tiết Hàn Vân và bà không hề có liên quan gì, ngược lại, đối với bà lễ nghĩa cấp bậc rất chu toàn, chưa từng làm gì khiến Ôn thị e ngại thì phải?

Lời này của bà nghe vào tai tựa hồ là khắp nơi lo lắng suy nghĩ thay cho nàng, nhưng nếu ngẫm nghĩ cho thật kỹ, hình như hàm chứa ẩn ý châm ngòi ly gián.

Liễu Hậu trở về hơi trễ một chút, cố ý đến thư phòng của Tiết Hàn Vân gặp Hạ Tử Thanh trước, sau đó mới truyền lời muốn giữ hai mẹ con Ôn thị ở lại đây ăn cơm chiều. Nhưng trong nhà Ôn thị bề bộn nhiều việc, cho nên bà cáo từ rồi trở về nhà.

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt trăm mối không thể giải, không rõ những lời mà Ôn thị nói là có ý gì? Nếu nói Ôn thị lo lắng cho nàng, loại tình huống này đúng là có, nhưng nghĩ đi nghĩ lại hình như cũng không đúng cho lắm.

Mặc dù nàng không thích Ôn thị cho lắm, nhưng trong kí ức của kiếp trước, ngày lễ ngày tết hàng năm, Ôn thị đều đưa đến rất nhiều thứ cho nàng, chưa bao giờ để nàng phải thiếu một phần nào. Về sau hai nữ nhi của Ôn thị đã sớm gả ra ngoài, cho nên mỗi khi bà xuất môn xã giao dù thế nào cũng phải mang theo Liễu Minh Nguyệt đi tới đi lui, bà có mối quan hệ quen biết rất rộng đối với giới quý nữ trong kinh thành.

Từ khi mẹ ruột của nàng – Liễu Ôn thị qua đời, ngoại trừ người trong nhà, nếu hỏi trong kinh còn có ai nhớ đến nàng, thì chỉ có một người gọi là Hạ Ôn thị này.

Người dì này của nàng, đối đãi với nàng xác thực rất tốt, tình cảm thâm hậu. Nhưng mà dù sao trong lòng nàng vẫn cảm thấy bất an, thừa dịp sau khi ăn xong không có việc gì để làm, chạy tới trong viện của Liễu Hậu hóng mát, nàng nghĩ thuận tiện muốn hỏi phụ thân mình một chút.

Liễu Hậu nghe nàng nói xong, cười như không cười nói: “Đúng nha, vì phụ[2] cũng thấy kỳ quái, không phải trước kia Nguyệt Nhi không thích Hàn Vân cho lắm ư? Làm sao mới qua bao nhiêu ngày, bây giờ đã nghiêng về phía Hàn Vân vậy?”

Liễu Minh Nguyệt không thuận theo kéo ống tay áo của Liễu Hậu: “Như thế nào mà cả A Đa[3] cũng tới cười người ta vậy?” Tựa đầu khê dựa vào trên người Liễu Hậu, cọt cọt: “Trên đời này, người có thể liều mạng vì con có thể có mấy người đâu?” Trong giọng nói ẩn chứa tang thương và cảm khái.

Liễu Hậu im lặng.

Một lúc lâu sau mới sờ sờ ót của nàng, nói: “Nguyệt Nhi của chúng ta đã trưởng thành rồi. Nếu con đã biết là ai tốt, tốt ở chỗ nào, vì phụ cũng an tâm.”

Về phần thâm ý trong lời nói của Ôn thị, dù sao ông vẫn cảm thấy tuổi tác của Liễu Minh Nguyệt vẫn còn rất nhỏ, không nhất thiết phải dạy nàng những việc này.

Liễu Minh Nguyệt ở lại bên cạnh Liễu Hậu một hồi lâu, cha và con gái hai người ngồi ở trên tháp trong viện đón gió, khó có khi Liễu Hậu làm xong hết chính sự như hôm nay, thế nhưng không có ai tiến vào quấy rầy, hai người ngồi đến khi trời tối đen, nàng cọt cọt lui kéo dài thời gian rồi mới quay về viện của mình.

Buổi tối nói với Hạ Huệ về sở thích uống rượu và đồ nhắm của các tiểu thư thiên kim mà nàng đã mời đến tham dự yến tiệc vào ngày mai, dù vậy Liễu Minh Nguyệt vẫn thấy không yên lòng.

Nhắc tới mới nói, lúc trước quen biết với Trầm Kỳ Diệp, là trong lễ cập kê của tiểu thư An Quốc Hậu gia, Ôn thị được mời, liền mang theo Liễu Minh Nguyệt cùng đến tham dự, vì vậy nàng mới quen biết một đám nữ hài tử cùng tuổi. Lúc đó Trầm Kỳ Diệp vừa vặn cũng được Trầm phu nhân đưa tới,

cùng một đám tiểu thư quan gia tuổi tác tương đương tụ tập ở An Quốc Hậu gia, cho nên bọn họ mới quen biết lẫn nhau.

Về sau nhóm tiểu cô nương nhận thấy tính nết hợp nhau cho nên tự đến cửa bái phỏng lẫn nhau, tiếp đó có mấy lần tụ hội, Ôn thị mang theo Liễu Minh Nguyệt cùng tham dự vài lần, đều gặp gỡ Trầm Kỳ Diệp, tính tình ả hòa thuận thích cười, người cũng rất xinh đẹp dịu dàng, thập phần dễ ở chung, trong bất tri bất giác thì đã biến thành khuê mật[4] của Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Minh Nguyệt rầu rĩ cắn mấy miếng dưa hấu, vẫn không nhin được mà hỏi Hạ Huệ: “Hạ Huệ, vì sao đi lại không thích Hàn Vân ca ca?”

Hạ Huệ bùng nước ấm tới, chuẩn bị để khi nàng ăn xong dưa hấu thì rửa mặt, mở miệng trêu ghẹo: “Vậy vì sao Hạ phu nhân lại phải thích Vân thiếu gia?”

Liễu Minh Nguyệt hơi sừng sốt, “Nhưng mà ta cảm thấy... Chẳng những đi không thích Hàn Vân ca ca, mà còn rất chán ghét huynh ấy... Chẳng lẽ trước kia Hạ gia và Tiết gia có thù oán ư?”

Hạ Huệ thấy nàng cau mày, dưa cũng không ăn, chỉ cảm thấy buồn cười, nhin không được thức tình nàng: “Tiểu thư có từng nghĩ tới chưa, ví dụ như Vân thiếu gia không đến phủ Tướng quốc chúng ta, có phải biểu thiếu gia đã có thể đến phủ Tướng quốc xin lão gia chỉ điểm hay không?” Vừa nói vừa giúp Liễu Minh Nguyệt xắn tay áo, cời vòng tay ra để rửa tay.

“Nhưng mà... Cho dù Hàn Vân ca ca đến đây, biểu ca cũng có thể đến quý phủ xin A Đa chỉ điểm kia mà.”

Hạ Huệ thầm nghĩ: điều này sao có thể giống nhau được? Nhưng nhìn thần sắc ngây thơ của tiểu thư nhà mình, nghĩ rằng dù sao thì tuổi của tiểu thư vẫn còn nhỏ, còn chưa từng nghĩ đến chuyện chung thân đại sự, nhìn động tĩnh của Tướng gia bên kia, loại chuyện này cũng không cần nàng ta phải phát sầu, nghĩ thế nên nàng ta chỉ hé miệng cười, không lắm miệng nữa, hầu hạ Liễu Minh Nguyệt rửa mặt đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Gây Xích Mích

Nay vị trí của phụ thân Trầm Kỳ Diệp – Trầm Truyền, đúng là vị trí mà năm đó Liễu Hậu từ bên ngoài lịch lãm trở về đã từng ngồi qua: Lại Bộ Thị Lang.

Chẳng qua Liễu Minh Nguyệt biết, kế tiếp mười năm sau, nhân tài của Trầm gia sẽ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, huynh đệ con cháu có lai lịch lần lượt hiện thân, lục tục đứng vào hàng ngũ quan lớn. Bởi vậy, cho dù vua Thừa Tông đối với Trầm Kỳ Diệp chỉ sủng ái bình thường, nhưng cuộc sống trong cung của ả lại không hề tệ.

Đó là bản lĩnh mà ả luôn nắm vững, cho dù ở cùng với bất kỳ kẻ nào cũng rất thỏa đáng, khiêm tốn có lễ, tuổi còn nhỏ nhưng luôn tạo cảm giác một mực âm áp như gió xuân.

Liễu Minh Nguyệt hung hăng bấm móng tay thật sâu vào lòng bàn tay mình, cố gắng áp chế suy nghĩ muốn nhào tới cắn xé ả, muốn bóp chết ả —— nữ tử với khóe môi mỉm cười trước mặt, chính là tử địch của nàng!

Nhưng rõ ràng cũng không phải, đây là Trầm Kỳ Diệp lúc mười bốn tuổi, khi đó ả vẫn là hảo tỷ muội khuê trung của nàng, nhìn thấy sắc mặt nàng không tốt, ở bên tai nàng thân thiết hỏi: “Nguyệt Nhi muội muội không thoải mái sao? Tội hôm qua không ngủ ngon phải không? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

Ở Văn Đình sau hoa viên Tướng phủ, ngồi tất cả đều là một đám tiểu cô nương tuổi tác trẻ trung, đều là nữ tử con nhà quan lại người ta, vì thế không thể để mọi người nhìn thấy sắc mặt khó coi của nàng, ánh mắt của mọi người đều tập trung nhìn chăm chăm và đáng người là lướt trẻ trung, giọng hát du dương trong đình, chỉ có nàng là chú ý tới sắc mặt của Liễu Minh Nguyệt, vậy tay gọi nha hoàn, giúp nàng thay một chén trà nóng.

So với chủ nhân chân chính là nàng, ả còn chu đáo hơn.

Vậy kiếp trước... vậy kiếp trước sao nàng lại không hề phát hiện, sau lưng sự quan tâm, săn sóc chu đáo ấy đang che giấu những gì?

Liễu Minh Nguyệt xoa xoa thái dương, nặn ra một nụ cười: “Tỷ tỷ thứ lỗi, thật sự là, nghĩ đến hôm nay các tỷ đều đến đây... Tội hôm qua muội rất hưng phấn, không ngủ được. Tỷ cũng biết mấy ngày trước muội gặp chuyện không may, căn bản không thấy được nào nhiệt nữa, A Đa vẫn bắt muội ở trong phòng dưỡng thương, không cho đi ra ngoài, khiến muội buồn bực muốn chết...” Nàng chu miệng oán giận, mười phần là đáng vẻ của tiểu cô nương được nuông chiều đến mức hư hỏng.

Trầm Kỳ Diệp cười dịu dàng, lại giống như vô cùng âm mộ: “Tướng gia thương muội như vậy, muội còn chưa thấy đủ hay sao? Tuy rằng... muội còn một vị ca ca nuôi... Rốt cuộc thì muội mới là hài tử thân sinh, hiểu rõ nhất tất nhiên cũng chính là muội!”

Suýt nữa thì sắc mặt của Liễu Minh Nguyệt đại biến: chuyện này là sao đây... Chẳng lẽ Trầm Kỳ Diệp cũng biết rằng mình chán ghét Tiết Hàn Vân? Nghe ả nói lời này, chắc là đã biết mình có chỗ bất mãn với Tiết Hàn Vân. Nàng cố gắng dùng sức hồi tưởng lại, kiếp trước có phải đã từng nói cho Trầm Kỳ Diệp biết mình có ác cảm với Tiết Hàn Vân hay không, hay là... Nàng chán ghét Tiết Hàn Vân, căn bản ở giữa còn có Trầm Kỳ Diệp chêm

ngồi?

Chỉ vì thời gian trôi qua quá lâu rồi, mấy chuyện lật vật này quả thực nàng nghĩ mãi cũng không ra.

Nghĩ lại tính tình từ nhỏ đến lớn của mình, chỉ cần cảm thấy tính tình hợp với người nào đó, thì nàng sẽ rất dễ tin, chỉ sợ đã tiết lộ không ít tin tức riêng tư của mình cho người khác biết.

Nay nàng nhớ lại mình của kiếp trước, chỉ có thể dùng từ đần độn, đơn giản ngu si để hình dung. Bất quá giờ phút này, cũng là lúc nàng nên hảo hảo mà kiểm điểm lại mình.

“Tỷ tỷ có điều không biết, từ lúc huynh ấy liều mạng cứu muội... thì muội cảm thấy... Cảm thấy kỳ thật huynh ấy cũng không chán ghét giống như trước kia nữa...” Nàng lắp bắp, hình như có chút ngượng ngùng.

Trầm Kỳ Diệp che miệng cười khẽ một tiếng, đồng tử híp lại, trong nháy mắt lại thả lỏng xuống, trên sân khấu đào kép đang ngâm nga một hí khúc đơn giản, ả tiếp tục phá lệ ôn nhu đôn hậu: “Không ngờ Nguyệt Nhi còn có tật xấu là dễ mềm lòng nha, không phải tỷ tỷ không biết. Chẳng qua dù sao tỷ đây cũng phải nhắc nhở muội một câu, muội thường nói vị ca ca nuôi kia hàng năm thường bày ra sắc mặt quan tài cho muội nhìn, trong phủ thì tự coi mình mới là thiếu gia chân chính, dường như không để muội vào mắt, chỉ có ở trước mặt Tướng gia mới có chút cung kính với muội... Người như hấn ta... Thật đúng là không thể nói tốt được...”

Nếu Liễu Minh Nguyệt không sớm biết rằng Tiết Hàn Vân, vị thiếu niên trầm mặc ấy đã ở sau lưng nàng yên lặng canh giữ bảo vệ suốt bao nhiêu năm, làm hết bốn phận và nghĩa vụ của một người huynh trưởng, thậm chí ngay cả thân huynh trưởng cũng khó lòng sánh được, chắc là lòng của nàng đã sớm có suy nghĩ giống như Trầm Kỳ Diệp nói rồi...

“Nhưng Trầm tỷ tỷ, chuyện huynh ấy đã liều mạng cứu muội là sự thật, thiếu chút nữa huynh ấy đã bỏ cả nửa cái mạng...”

Trầm Kỳ Diệp chỉ nhẹ vào cái trán của nàng, nhỏ giọng nói thầm: “Muội là đứa ngốc đó hả? Trách nhiệm của hấn ta là phải hộ tống muội đi bá tể mẫu thân muội, nếu... Vạn nhất nếu xảy ra chuyện lớn gì, hấn làm sao mà giải thích với Tướng gia đây? Tướng gia có dễ dàng bỏ qua cho hấn không? Đến lúc đó đuổi hấn ra khỏi phủ là còn nhẹ... Vị ca ca nuôi này của muội, thật sự là một người thông minh tuyệt đỉnh!”

Thần sắc của Liễu Minh Nguyệt hình như có hơi thả lỏng, liên tục gật đầu, “Những gì Trầm tỷ tỷ vừa dạy, muội cũng hiểu ra, tất nhiên là như thế, bằng không... Khi nào thì hấn ta có lòng tốt như vậy?”

Hạ Huệ đứng sau lưng Liễu Minh Nguyệt thầm nghĩ không xong rồi, từ trước cho đến nay Đại tiểu thư luôn là người tai mềm, vốn dĩ đã có ý kiến với Vân thiếu gia từ trước, nếu không phải lần này Vân thiếu gia liều chết cứu tiểu thư, chỉ sợ hai người cũng sẽ không ở chung hòa hợp giống như mấy ngày gần đây vậy. Hiện tại lại khen ngược, vị tiểu thư Trầm gia này vừa nói mấy câu đã khiến tâm tư của Đại tiểu thư vòng vo chuyển hướng... Không chừng tối nay tiểu thư sẽ đi tìm Vân thiếu gia gây phiền phức...

Đợi đến khi yến tiệc tan rồi, các khuê tú đại gia tân hứng ra về, Trầm Kỳ Diệp đại khái cũng đã hẹn ước ỏn thỏa ngày gặp lần sau với Liễu Minh Nguyệt, sau đó ả mới cáo từ rời đi, khuôn mặt tỏ ra tươi cười của Liễu Minh Nguyệt lập tức trở nên trầm xuống.

Hôm nay là ngày lành của tiểu thư, Hạ Huệ không dám khuyên nhiều quá mức, để tránh chọc cho tiểu thư buồn bực, quay đầu nếu để cho Tướng gia biết hạ nhân các nàng hôm nay hầu hạ bên cạnh không được chu toàn, chọc cho Đại tiểu thư mất hứng, chỉ sợ các nàng sẽ phải ăn đòn.

Hạ Huệ bất an không yên, mắt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại tiểu thư nhà mình lạnh dần, bước chân càng chạy càng nhanh, nhưng lại không đi về phía viện của mình mà là hướng về phía Tây khóa viện nơi Tiết Hàn Vân ở đó, nhất thời nàng ta kinh hồn tán đảm, sợ vị Đại tiểu thư kiêu căng này lại nói ra điều gì đó gây khó dễ cho Tiết Hàn Vân —— dù gì thì vị thiếu niên kia cũng đã liều chết cứu chủ tớ hai người các nàng.

Tuy rằng Tiết Hàn Vân là vì cứu Đại tiểu thư, một thiếp thân nha hoàn như nàng ta bất quá cũng chỉ hưởng lây phần vinh quang đó, nhưng đối với nàng ta mà nói, Tiết Hàn Vân cũng là ân nhân cứu mạng của nàng ta.

Hạ Huệ mím mím môi, bước nhanh về phía trước ngăn cản: “Tiểu thư... Tiểu thư, hiện giờ không còn sớm nữa, khẳng định Vân thiếu gia có chuyện phải bận rộn, không bằng... Không bằng chúng ta đi về trước sắp xếp cho xong đồng lễ vật, nhìn xem hôm nay tiểu thư người có thể thu được những gì... Lần sau lại đến tìm Vân thiếu gia, được không?”

Chỉ cần qua hôm nay, nàng ta sẽ khuyên Đại tiểu thư nhiều hơn, nói không chừng tiểu thư có thể sẽ suy nghĩ lại.

Liễu Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời chiều dần ngã về Tây, buồn bực: “Cũng đâu trễ lắm đâu, A Đa vẫn còn chưa về nhà mà, khẳng định Hàn Vân ca ca có ở đó, Hạ Huệ, ngươi ngăn cản ta làm gì?” Sau đó nghĩ lại, không khỏi cười ra tiếng: “Ngươi lo lắng ta tìm Hàn Vân ca ca gây rắc rối à?” Loại tình hình này nàng rất quen thuộc nha, kiếp trước Hạ Huệ đã làm chuyện như vậy không ít lần đâu, cố gắng ngăn cản nàng để nàng ít có cơ hội chạm mặt với Tiết Hàn Vân.

Về mặt Hạ Huệ rất khẩn thiết: “Hôm nay là ngày lành của tiểu thư, hấn là tiểu thư nên vô cùng cao hứng mới phải, đừng đến Tây khóa viện nhé?”

“Sao lại không đi?” Liễu Minh Nguyệt sùng sộ lên: “Hôm nay là sinh thần của ta, chẳng lẽ ta không thể đi đòi Hàn Vân ca ca ra lễ vật ư, chẳng lẽ không công để cho huynh ấy tiện nghi như vậy à?” Nói xong bản thân nàng cũng nhin không được mà cười thành tiếng.

Hạ Huệ thấy choáng váng.

Đây là... cái tình huống gì vậy?

Không phải vừa rồi còn lạnh mặt muốn đi tìm Vân thiếu gia gây sự hay sao?

Liễu Minh Nguyệt cười lạnh một tiếng như vậy, hoàn toàn không giống như bộ dạng cười vô tư hồn nhiên ngày trước của nàng. Hạ Huệ không thể diễn tả được đó là loại cảm giác gì, chỉ là cảm thấy rất không giống mà thôi. Liễu Minh Nguyệt hỏi tiếp: “Hạ Huệ, có phải Hàn Vân ca ca ở kinh thành rất nổi danh hay không? Sao hết người này tới người nọ lại chán ghét huynh ấy như vậy?”

Hạ Huệ nghe nàng hỏi như thế, coi như không hề để trong lòng những gì mà tiểu thư Trầm gia đã nói, trong lòng nàng ta cũng buông lỏng, nhin không được bắt đầu khoa trương: “Là từ khi Vân thiếu gia nhận được sự dạy dỗ của ân sư Lâm tiên sinh, La lão tướng quân cũng từng nói, ngài ấy là đang giúp đỡ đám đồ tôn bọn họ, Vân thiếu gia vượt lên vừng vàng đứng ở vị trí thứ nhất, trong kinh ai không biết Vân công tử của Liễu phủ? Nếu không phải...” Nếu không phải vì hắn sống nhờ ở phủ Tướng quốc, mọi người cũng không đoán được rốt cuộc là Tướng gia đưa hắn về làm con nuôi dưới gối hay là nuôi dưỡng như hiền đệ đông sàng, bởi vậy không ai dám tùy tiện hành động, nếu không chỉ sợ bà mối đã sớm đến đập phá cửa.

Nhưng mà những lời này, Hạ Huệ lại không dám nói cho Liễu Minh Nguyệt biết.

Liễu Minh Nguyệt bước vào Tây khóa viện, lao thẳng tới nhà giữa tìm Tiết Hàn Vân đòi lễ vật.

Sau khi Liên Sinh dâng trà lên, lập tức cẩn thận lùi về một góc sáng sủa, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, nhưng lại nhin không được mà âm thầm phi nhỏ: Đại tiểu thư dưỡng thương mấy tháng qua đối xử với thiếu gia càng ngày càng không kiêng nể gì. Trước kia đến đây chẳng qua là vì tìm chút lời nói khó nghe để phát tiết xong rồi sẽ bỏ đi, hiện tại đến đây quả thực giống hệt như cường đạo cướp bóc vậy.

Khoảng thời gian trước tiểu thư từng nhìn trúng nghiên mực hồng tị [1] trên bàn của Đại thiếu gia, kết quả trực tiếp cầm đi mất, nói cũng không nói qua một tiếng.

Nghiên mực hồng tị này là năm trước thiếu gia làm một bài văn vô cùng tốt, Lâm tiên sinh mới tặng cho thiếu gia, thiếu gia vô cùng yêu quý nó, mấy ngày nay nhàn rỗi mới đem ra... Còn chưa dùng được bao nhiêu ngày đã bị tiểu thư đoạt mất.

Đại tiểu thư mắng chửi người hay không mắng chửi người cũng thôi đi... Nhưng mà còn tiêm nhiễm cái tật xấu này...

Mấy ngày trước các huynh đệ La gia đến chơi, tặng một vật trang trí bằng gỗ đàn hương điêu khắc 12 con giáp, các loại động vật được điêu khắc trông rất sống động, ở núi đá diên viên cùng nhau thi triển sở trường, trên cây là hầu tước [2] leo trèo nhảy nhót, trước cửa nhà cửa và đất đai có buộc con chó, ngoài ruộng vườn là trâu bò... Một khung cảnh vô cùng sống động và thú vị. Động vật lớn nhất lớn nhỏ chỉ bằng hột đào, mấy hình người thì bằng khoảng hạt đậu phộng, các loại hình như thỏ gà... thì hơi nhỏ một chút, nào biết chờ đến khi bọn họ vừa đi khỏi... Vật trang trí kia lập tức về tay Đại tiểu thư.

Lúc này nàng thét to với hạ nhân, hỏi cũng không hỏi tiếng đã tiến vào tiểu viện này, ngẩng mặt nghiêm túc chờ tính sổ với thiếu gia, bộ dáng tùy thời sẽ nhảy dựng lên mắng chửi người... Rất là đáng giận!

Thật giận ánh mắt thờ ơ của thiếu gia lúc ấy... Thậm chí dường như hắn cảm thấy thiếu gia tựa hồ đang mỉm cười... Hắn vô cùng xác định là do hắn suy nghĩ nhiều!

Liên Sinh trơ mắt nhìn Liễu Minh Nguyệt vươn tay đòi lễ vật với Tiết Hàn Vân, đòi một cách rất đúng lý hợp tình, người bị đòi chỉ thần nhiên nói: “Vài ngày hôm trước chẳng phải đã đưa lễ vật cho muội rồi còn gì?”

Hóa ra thiếu gia cũng rất ghi hận nha!

Đại tiểu thư oán giận, liên tục kêu to: “Huynh đang nói đến vật trang trí 12 con giáp kia đó hả? Làm sao mà được, đó là huynh đưa cho ta chơi mà... Không được, hiện tại ta muốn lễ vật mừng sinh thần của ta! Mau lấy ra đây đừng kéo dài thời gian nữa, một lát A Đa trở về ta còn phải đến chỗ người đòi lễ vật nữa đó!” Quả thực rất giống với thổ phi chặn đường cướp bóc nha.

Miệng Liên Sinh có chút há hốc, đầu thấy hơi choáng váng: ... Đại tiểu thư, hình như trí nhớ của người không được tốt lắm thì phải? Vật trang trí kia rõ ràng chính là người cướp đi mà...

Thật giận chủ từ nhà hắn không hề có một chút khí phách nào, nghe tiểu thư nói như thế thế nhưng lập tức khuất phục, từ trong giày lấy ra thanh chùy thủ vô cùng sắc bén, đây là do La lão tướng quân thu được trong tay ngoại tộc khi ông chinh chiến nơi sa trường, sau đó tặng lại cho thiếu gia, cũng không biết từ đâu lấy ra một khối nữ nhi hương, hạ đao khắc lên, sau một lát khắc thành một chiếc trầm gỗ, đầu trầm có hình nửa mảnh trăng rằm kèm ngôi sao hình răng cưa, trông rất là thú vị.

Liên Sinh cười nhẹ: có thứ tốt gì mà Đại tiểu thư chưa từng thấy qua chứ? Làm gì mà để ý đến cây trầm gỗ như vậy?

Nào biết từ khi Tiết Hàn Vân bắt đầu điêu khắc, Liễu Minh Nguyệt đã đứng ở bên cạnh tập trung nhìn hắn, thỉnh thoảng soi mói vài ba câu, nào là hoa văn quá ít gì gì đó. Chờ đến khi Tiết Hàn Vân khắc gần xong, lại mài nhẵn một chút, nàng đã sớm vui vẻ không chút khách khí đoạt lấy, thuận miệng nói lời cảm tạ, dưới ánh mắt tròn trĩnh nhìn chăm chú, cái miệng há hốc đầy ngốc nghếch của Liên Sinh, nàng mang theo nhóm nha hoàn thần nhiên rời khỏi Tây khóa viện.

Đây là đi rồi đó hả?

Nội tâm của Liên Sinh thật sự rất không cam lòng, vô cùng ám ức thay cho chủ tử nhà mình, nhưng lúc hấn ngẩng đầu lên, tựa hồ cảm thấy... Đường như khóe môi của thiếu gia hơi cong lên, hiện ra một nụ cười nhợt nhạt thì phải. Nhưng khi hấn nhìn kỹ lại, bộ dáng của thiếu gia vẫn lạnh băng như cũ.

Nhất định là hấn hoa mắt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: La Phủ

Edit: Cừu Trùng Cát

Liễu Minh Nguyệt nhìn lão đầu râu tóc bạc trắng đầy uy nghiêm trước mắt, cười ngọt ngào, sau khi hành lễ xong thì trong lòng vô cùng bồn chồn... Mặt lão nhân gia này mang theo sát khí, uy thế bức người, ở gần ông ấy làm cho nàng ngay cả hít thở cũng thấy có áp lực.

Nhưng A Đa đã dặn dò, từ trước đến nay không sai bao giờ, phải không?

Nàng nghĩ như vậy, ý cười trên mặt vẫn không thay đổi.

Từ khi Liễu Hậu thấy khuê nữ nhà mình đưa ra chủ ý muốn cùng La lão tướng quân tập võ về sau, đã cố ý dành ra chút thời gian đến La phủ bài phòng trước. La gia mấy đời đều là quan võ, không đi cùng một con đường với quan viên kháo thí nhập sĩ[1] như ông. Nhiều năm trước ông từng kéo Tiết Hàn Vân đi cầu La lão tướng quân, bởi vì Tiết gia mấy đời cũng là quan võ, toàn gia đều tuấn quốc[2], không thể nói là không lừng lẫy, nhìn vào điểm này, nói không chừng lòng La lão tướng quân cảm thấy xót thương, cho nên mới chỉ điểm cho Tiết Hàn Vân một hai.

Về phần khuê nữ nhà mình... Ông chỉ có thể kiên trì đi về phía trước.

Không người nào biết Liễu Hậu và La lão tướng quân đã nói với nhau những gì, nhưng mà sau khi Liễu Hậu từ La gia trở về, ông đã cố ý dặn dò Liễu Minh Nguyệt: "... Vạn nhất lão tướng quân tức giận, thì con chỉ cần mỉm cười... Cười đến khi nào lão nhân gia ông ấy hết giận mới thôi..."

Liễu Minh Nguyệt ngoan ngoãn đáp ứng, nhìn về u sầu đầy cõi lòng của A Đa, ông sờ sờ đầu nàng, về mặt không muốn phải đưa dê vào miệng cọp, thăm nghĩ La gia không biết là nơi hiểm ác đáng sợ thế nào, đến nỗi làm cho người có tính tình quyết đoán như A Đa phát sầu thành bộ dáng này.

Nàng sợ Liễu Hậu thay đổi quyết định, lúc trở lại trong viện của mình, thừa dịp ông phải đi tào triều sớm, tiến bước Thư sư phó dạy nàng thi thư lễ nghi mà các nhà thế gia vọng tộc khác phải mất một số tiền lớn mới mời được.

Vị sư phó này ở kinh thành cũng khá nổi danh, cầm kỳ thư họa đều giỏi, châm tuyền nữ hồng cũng không phải nói chơi, thân là nữ tử các loại kỹ năng khác nhau cơ hồ đều tinh thông toàn bộ, làm người lại đoan chính biết lễ, tuy rằng kiếp trước Liễu Minh Nguyệt rất tùy hứng, nhưng lễ nghi quy củ lại không tệ, cho nên Thư sư phó cũng tận tâm chỉ điểm nàng một hai.

Nhưng mà sau khi thương thế của Liễu Minh Nguyệt hồi phục, mấy lần Liễu Hậu muốn nàng một lần nữa đi theo Thư sư phó học tập trở lại, nàng nghĩ đến kiếp trước đã hao phí mấy năm thời gian để luyện tập này thứ này, mà nay đã được trọng sinh một lần, nàng thấy không kiên nhẫn nổi nữa, cho nên mới mượn cớ đến La phủ học võ, đem Thư sư phó tiến bước.

Thư sư phó nghe nói nàng muốn đi tập võ, mượn cơ hội dò xét khuyên bảo hết mấy lần, nói rằng thân là nữ tử nên ở sâu trong khuê môn mà cửa đóng then cài, không thể xuất đầu lộ diện, sẽ gây trở ngại cho danh tiết, huống chi là ở chung với một nhóm thiếu niên đông đúc cùng nhau học võ, thật sự rất không ra thể thống gì.

Quan văn quan võ, vốn là hai loại hoàn cảnh khác nhau.

Quan võ trọng tình, quan văn trọng lễ, ngay cả nữ tử gia đình quan lại người ta, gia đình vẫn nhân xuất thân thanh quý trong kinh thành và thiên kim quan viên con nhà võ cũng hoàn toàn khác nhau, cho dù là vòng lẩn quẩn quan hệ thông gia cũng không thể thống nhất được, Thư sư phó cho rằng Liễu Minh Nguyệt tuổi vẫn còn nhỏ, không hiểu mấy chuyện như vậy, nhưng lại không thể trắng trợn giảng giải cho nàng hiểu, vì thế chỉ đành lấy quy củ lễ nghi đến trối buộc nàng, hy vọng nàng thay đổi chủ ý.

Liễu Minh Nguyệt đã trải qua một kiếp, đối với các loại thể thống này nọ thật sự là căm thù đến tận xương tủy, nếu không có những thứ thể thống chó má đó, sao nàng lại bị nhốt vào lãnh cung âm u lạnh lẽo, mặc danh kỳ diệu[3] bỏ mình? Nếu như có thể làm một đôi phu thê bình thường, cho dù nàng có bị vua Thừa Tông giam giữ, sáng sớm nàng vẫn có thể chạy đến tìm phu quân để lý luận... Đáng tiếc nàng không có loại cơ hội này.

Liễu Hậu thấy nàng đã hạ quyết tâm không chịu quay đầu, không lay chuyển được nữ nhi, lại sợ nàng phải chịu khổ, cực kỳ lo lắng. La lão tướng quân từ nhỏ đã trị quân nghiêm cẩn, nghe nói ngay cả cháu ruột La Thụy Đình của ông ấy lúc trước muốn học võ đều không thể vụng trộm lười biếng, huống chi là Liễu Minh Nguyệt thành linh mới đến?

Liễu Minh Nguyệt lớn lên rất nhu thuận khả ái, ánh mắt trong suốt như nước hồ thu, cười rộ lên lại càng xinh đẹp vui tươi, giống như tiểu hài tử hồn nhiên

ngày thơ không hiểu sự đòi, chọc giận người lớn mà vẫn ở kia trăm mối không thể giải. Liễu Hậu trên triều đình so chiều với quan viên các bộ, bất kể có bao nhiêu mệt, trở về chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, thì một thân mệt mỏi đều tan biến hết.

Nay Liễu Hậu nay chỉ có thể hy vọng nụ cười kia của nữ nhi có thể đã động La lão tướng quân, khiến cho lão nhân gia này lúc dụng tâm thiết huyết[4] có thể nhu hòa chút ít, để nữ nhi nhà mình bớt ăn chút đau khổ.

Trên thực tế, La lão tướng quân căn bản cũng không nghĩ rằng muốn huấn luyện Đại tiểu thư Liễu phủ thành một gã tiểu tướng có dũng có mưu, tốt xấu gì thì ông cũng có ba nhi tử, tất cả đều liều mạng ở biên cương, lương thảo quân nhu của đại quân không thể thiếu việc phải làm phiền Liễu tướng chú ý một chút, ông cũng không phải loại người chỉ biết chính trực mà không khôn khéo như vậy.

Nhưng mà, La lão tướng quân nhìn tiểu nha đầu quy củ hành lễ trước mặt, vòng eo nhỏ mềm mại như cành liễu mùa xuân, tươi cười nhu thuận dịu dàng, nhìn như thế nào cũng thấy vô cùng khó xử.

Lúc Liễu tướng tìm tới cửa, ông chỉ cho rằng đó là một nha đầu nghịch ngợm, chắc là tốt hơn so với đứa cháu gái La Thụy Đình nhà ông, từ nhỏ đã thích múa đao động thương, nhìn từ trên xuống dưới toàn bộ đều giống như hầu tử[5], nhưng trước mắt... Đây là có chuyện gì kia chứ?

Để một tiểu nha đầu yêu kiều mảnh mai, yếu ớt như liễu thế kia đến đây học cỡi ngựa bắn cung, tập thương luyện võ, chuyện khó xử này có thể so với việc bắt một tên thư sinh tay trái gãi không chặt đi cày ruộng làm nông dân —— khác nghề như cách núi[6] nha!

Mặc dù như thế, nhưng ông vẫn không thể không cho người dẫn Liễu Minh Nguyệt đi đến giáo trường nhỏ chạy hai mươi vòng... Sau đó lại ngồi chồm hổm tập trung bình tĩnh. Đương nhiên, nếu Liễu gia Đại tiểu thư không chịu nổi phần khổ sở này, sớm biết điều mà khóc lóc chạy về nhà, biết khó mà lui, vậy thì càng tuyệt vời hơn.

Liễu Minh Nguyệt không biết những suy nghĩ trong lòng của La lão tướng quân, hôm nay là lần đầu tiên tiến vào La phủ, nàng chỉ cảm thấy La lão tướng quân kỳ luật nghiêm minh, uy nghiêm phi phạm, cho nên rất ngoan ngoãn đi đến giáo trường nhỏ chạy bộ.

La lão tướng quân đại khái nghĩ rằng, đều là nữ nhi cả, dễ dàng thông cảm cho nhau, vì thế để cho La Thụy Đình dẫn theo nàng chạy... Đáng tiếc lão nhân gia ông không hiểu được tâm sự của tiểu cô nương, chỉ ngồi ở sảnh Diển Vũ kiểm tra xem thân thủ của Tiết Hàn Vân mấy ngày gần đây có bị thụt lùi hay không, căn bản chưa từng chú ý đến động tĩnh ở giáo trường nhỏ.

Liễu Minh Nguyệt chạy chưa được vài vòng, hô hấp đã trở nên dồn dập, hai chân mỏi nhừ mềm oặt vô lực, tốc độ càng ngày càng chậm. Nàng sống qua hai kiếp cũng chưa từng phải vận động kịch liệt như thế này, cố tình là La Thụy Đình chạy ở phía trước nàng cước bộ lại rất nhẹ nhàng, nửa điểm cũng không thấy mệt, còn không ngừng quay đầu lại cười nhạo nàng: “Liễu Đại tiểu thư, thể lực ngươi chỉ có vậy thôi à, ta thấy ngươi nên ở trong khuê phòng thêu hoa đi, chạy tới đây học công phu làm gì?” Có phải quá nhàn rồi không có việc gì làm nên tự đi tìm việc không?

Hôm nay xuất môn, Liễu Minh Nguyệt đã cố ý đổi một thân y phục nam trang, cho rằng rất là gọn gàng chỉnh tề, thể nhưng hành động càng ngày càng trở nên chậm chạp, hai vòng rưỡi về sau, trong lòng ngực bắt đầu giống như cái ống bể, nàng chỉ biết thở hồng hộc, mồ hôi tuôn như mưa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, bước chân đều thấy như không có thực.

La Thụy Đình dứt khoát không chạy ở phía trước nữa, thi chạy cùng người như vậy, một chút cũng không thú vị, đơn giản chỉ chạy sóng vai cùng Liễu Minh Nguyệt, vừa chạy vừa châm chọc khiêu khích, một lát thì kêu nàng chậm như ốc sên, một lát thì sợ nàng so với ốc sên còn không bằng, thể nhưng đối phương không tiếp chiêu, chỉ buồn bực tập trung cắm đầu vào chạy, bị trào phúng đến khó chịu, rốt cục nàng mới thở hổn hển quay đầu nhìn La Thụy Đình nói một câu: “La tiểu thư, ngươi còn như vậy nữa thì ta sẽ đi mách với Hàn Vân ca ca đó...” Ta quan sát bao lâu nay làm sao không biết tâm sự của ngươi?

“Nói cho... Nói cho huynh ấy biết thì thế nào?” La Thụy Đình theo bản năng chột dạ, nhanh chóng đưa mắt nhìn khắp chung quanh, sợ Tiết Hàn Vân tới đây, “Vốn là người không được, ta... Ta cũng không nói cái gì...”

Liễu Minh Nguyệt thở phì phò, cười đắc ý: “Chỉ cần cha ta... Không đồng ý, cho dù Hàn Vân ca ca muốn kết hôn với ngươi... cũng không thể cưới được. Ta không thích có tẩu tử thô lỗ...” Bước chân hư nhược yếu ớt, chậm rãi từ chỗ La Thụy Đình đang ngăn người trước mặt mà chạy mất.

La Thụy Đình cảm thấy việc định thân của mình giống như bị người nguyên rủa, cả người đều dừng lại.

Liễu Minh Nguyệt cười thầm, không có sự đã kích của La Thụy Đình, nàng cảm thấy trên người mình lại có chút sức lực, dứt khoát thả chậm bước chân chạy đều đặn hơn.

Kiếp trước, lúc nàng tham gia các loại yến hội, có không ít nữ tử dùng đủ mọi cách tìm nàng hỏi thăm việc hôn sự của Tiết Hàn Vân... Giờ phút này nàng đang đổ mồ hôi như mưa, toàn thân không có một chỗ thoải mái, nhưng cũng nhớ rất rõ ràng, kiếp trước căn bản là Tiết Hàn Vân chưa từng thành thân... Người nọ căn bản chính là một quái nhân!

Ngày xuân đạp thanh[7], nữ tử quý tộc kết bạn đi chơi, gặp gỡ quen biết không ít thiếu nữ, trong số những người đồng hành đó, cũng có người giống như La Thụy Đình vậy, mang địch ý đối với nàng, mấy lần khiêu khích, nói rất nhiều lời vô lễ, lúc đó nàng không hiểu, thường xuyên không hiểu rõ hai bên không hề có thù hận gì, sao lại đối đãi với nàng như vậy?

Khi đó nàng còn cho rằng những nữ tử này có phụ thân đối nghịch với A Đa nàng trên triều đình. Ngay cả La Thụy Đình trước mắt, kỳ thật kiếp trước tông cộng cũng chỉ gặp qua nàng hai lần, nhưng cũng chưa từng có lời nào tốt đẹp giống như vậy, khi đó nàng chỉ kết luận rằng: thiên kim con nhà văn và tiểu thư con nhà võ xưa nay đều không hợp nhau, cũng không phải chỉ có một người.

Chẳng qua lúc đó nàng chỉ cười mà thôi.

Về sau... sau khi quen biết với người đó, đem toàn bộ trái tim mình đều đặt trên người hắn, trong mắt trong lòng không thể chứa đựng được bất kì ai khác, cho dù đó là Hoàng hậu trong cung, trong lòng nàng cũng không kèm chế được mà đổ lệ... Nàng mới hiểu ra sự thù địch của những nữ tử ngoài sáng trong tối kia dành cho mình.

——bọn họ đều cho rằng nàng và Tiết Hàn Vân là lửa gần rơm, nhưng từ kiếp trước cho đến khi trọng sinh tới nay, nàng chưa từng động tâm tư gì với Tiết Hàn Vân kia mà?

Ngay cả kiếp trước, nàng cẩn thận đoan trang cũng chưa từng nghĩ tới, trong trí nhớ của nàng đó là vị thiếu niên ít nói không thú vị, sau đó biến thành một trang nam tử trẻ trung khỏe mạnh, lúc hắn hồi kinh báo cáo công tác, vua Thừa Tông khai ân cho hắn đến hậu cung tấn kiến, hắn cũng trầm mặc ít lời đến gần như nam tử chất phác.

Nam tử như vậy, làm sao mà khiến xuân tâm của nữ tử này nằm cho được?

Đối với việc này, Liễu Minh Nguyệt là trăm mối không thể giải.

Đợi cho đến khi La lão tướng quân kiểm tra Tiết Hàn Vân xong, dẫn dắt một đám đồ tôn đi đến giáo trường nhỏ, Liễu Minh Nguyệt đã chạy tới nửa vòng cuối cùng của hai mươi vòng quy định, bước chân lão đảo yếu ớt, môi tái nhợt không chút huyết sắc, mồ hôi ướt đầm, chặt vật không chịu nổi.

Các sư huynh đi theo La lão tướng quân tới đây, nhìn thấy tiểu sư muội xinh đẹp nhỏ bé và yếu ớt, đỏ mồ hôi đầm đìa nhưng bộ dáng kiên quyết không chịu bỏ cuộc, không hèn mà cũng nghĩ rằng: hóa ra nữ tử lúc chặt vật khó khăn vẫn nhìn rất được nha... Toàn bộ ánh mắt đều sáng quắc.

Nhìn lại La Thụy Đình chạy mệt đứt hơi đã đặt móng ngồi trong đám bụi đất bay đầy ở giáo trường nhỏ, bộ dáng đĩnh đạc lấy ống tay áo ra lau mồ hôi, tiếp đó lại nhìn tiểu sư muội đã đến giới hạn, hai chân rõ ràng run lên, đứng cũng đứng không vững, nhưng vẫn nhẹ nhàng lấy chiếc khăn tay mà thấm mồ hôi... Quả nhiên khác nhau rất lớn nha.

Tiết Hàn Vân bất động thanh sắc đi qua, nửa đùa nửa đỡ cánh tay phải của nàng, kéo nàng từ từ mà đi, thuận thế dùng nửa người chặn ánh mắt sáng quắc như kẻ trộm của đám sư huynh đệ, nói nhỏ: “Minh Nguyệt, không bằng... muội vẫn nên trở về đi, được không? Ta thấy muội có chút chịu không nổi...”

Hắn nhìn Liễu Minh Nguyệt lớn lên từ nhỏ, vốn tưởng rằng tất nhiên là nàng sẽ không kiên trì chạy nổi hai mươi vòng, vừa vặn có thể đuổi nàng về nhà... Nào biết mặc dù Liễu Minh Nguyệt người đã mệt mỏi đến cực hạn, hai chân mềm oặt như cọng bún, ngay cả mở miệng nói giọng điệu cũng run rẩy, nhưng lại ngoài ý muốn hết sức kiên định: “La sư tỷ đã làm được, thì muội cũng có thể làm được!”

Tiết Hàn Vân: “...” Chưa bao giờ biết nha đầu này đã thế lại còn có chấp như vậy!

Vì thế, ngoại trừ Tiết Hàn Vân, đám sư huynh đệ ở ngoài đều tỏ vẻ tán thưởng: tiểu sư muội hào kiên cường nha! Luyện võ phải kiên trì bền bỉ, tốt nhất là mỗi ngày mỗi đến!

Ngay cả La lão tướng quân cũng có chút ngoài ý muốn: không ngờ rằng Liễu tướng làm người khéo léo đưa đẩy, sinh khuê nữ ngược lại quật cường cứng đầu đến thế, rất là không tệ!

Chỉ có La Thụy Đình, chờ các sư huynh đệ vây xem đều bị tổ phụ lôi đi đánh nhau, ngay cả Tiết Hàn Vân cũng bị hai huynh đệ La Hành Chi và La Thiện Chi đánh từ hai phía, nàng ta mới dòi từng bước nhỏ đi qua, hiếm khi lời nói có thể nhỏ nhẹ một lần: “Việc đó... Tiểu sư muội, Tiết sư huynh... Tiết sư huynh huynh ấy...”

Liễu Minh Nguyệt lấy khăn tay thay quạt giấy mà phe phẩy, cười hết sức thuần lương: “Hàn Vân ca ca thích nhất là nữ hài tử ôn nhu, hơn nữa cần phải có tay nghề nấu nướng tốt...”

Không lâu sau, lúc Liễu Minh Nguyệt ở La phủ chạy bộ được sáu bảy ngày, đứng được 2 lần trung bình tấn, nghe nói vị La sư tỷ kia của nàng... Bỗng nhiên trong lúc đó lại say mê việc nấu nướng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tin Tức

La Thụy Đình thay đổi, tất cả mọi người trong La phủ đều nhìn thấy.

La Đại phu nhân vui sướng vì sự thay đổi của nữ nhi, thậm chí còn không tiếc bỏ ra số tiền lớn mời Thư sư phó, người trước đây không lâu vừa từ Liễu gia đi ra đến giảng dạy cho La Thụy Đình học tập chăm tuyền nữ hồng, cử chỉ lễ nghi, thế phải cải tạo nữ nhi trở thành thực nữ danh môn.

La Thụy Đình ngồi ở giáo trường nhỏ, nhìn Liễu Minh Nguyệt thống khổ tập đứng trung bình tấn, cực kỳ ưu sầu.

Xuống bếp so với học võ còn khó khăn hơn nha!

Gần đây, Liễu Minh Nguyệt vô cùng hài lòng đối với hình thức ở chung với La Thụy Đình, sau đó không có ý tốt cổ vũ nàng ta: “La sư tỷ, tỷ không biết đó thôi, trước kia Hàn Vân ca ca đã từng nói qua với ta, cưới vợ thì phải cưới loại nữ tử vừa dịu dàng lại đoan trang giống như Thụ sư phó vậy, vừa lên được phòng khách vừa xuống được phòng bếp...”

Chờ đến lúc La Thụy Đình đi phá hoại phòng bếp kiểm tra tấn nữ đầu bếp của La gia, nàng sẽ dành ra chút thời gian đến thăm chọc khiêu khích nàng ta.

Tinh thần của La Thụy Đình rung lên, nhưng nhìn lại những vết lõm trên bàn tay mình do bị kim châm vào lúc làm châm tuyến học nữ hồng, còn có bông nước do bị phồng khi nấu ăn, nàng ta chỉ thấy tiền đồ một mảnh tối đen. Mặc dù nàng ta tự nhận thấy bản thân mạnh hơn rất nhiều so với tiểu nha đầu ngu ngốc Liễu Minh Nguyệt kia, ít nhất cũng có thể thành thực làm ra mấy món điểm tâm ngọt, thế nhưng nhớ lại tình hình mấy ngày trước đây khi nàng ta cố ý lấy đến giáo trường nhỏ bắt mọi người ném thử điểm tâm do nàng ta làm ra, hai bên lỗ tai nàng ta đột nhiên mơ hồ phấp phỏng.

Nhị ca Hành Chi và Đường huynh Thiện Chi chỉ mới ném thử một miếng đã ói ra, hơn nữa hai người còn vuốt đầu của nàng ta bộ dáng dường như hơi đồng tình: “Tiểu muội... So với việc xuống bếp, muội vẫn nên đi học võ đi, ít nhất cũng có một chút thiên phú...”

Dung Khánh và Đan Dịch Minh yên lặng gian nan nuốt xuống một miếng điểm tâm, đánh chết cũng không chịu ăn tiếp miếng thứ hai, Mễ Phi thì cau mày oán giận kêu lên: “La sư tỷ, tỷ làm rớt cả hũ đường vào trong này hay sao vậy?”

Nàng ta vẫn âm thầm quan sát Tiết Hàn Vân... Căn bản là một miếng cũng chưa ăn.

Thật sự là càng nghĩ càng phiền chán, nàng ta nhìn không được rõ: “Liễu Minh Nguyệt bộ dáng kia của ngươi là thế nào? Cảm miệng! Ngẩng đầu ưỡn ngực, dõn khí đàn điền...” Cảnh cây nhỏ trong tay nàng ta hướng đến chỗ đầu gối của Liễu Minh Nguyệt hung hăng thăm hỏi.

Mấy ngày nay Liễu Minh Nguyệt bị vị sư tỷ này tra tấn không thua gì nữ đầu bếp trong phòng bếp La gia, hề nghe thấy Đại tiểu thư muốn xuống phòng bếp thì nữ đầu bếp kia chỉ hận không thể trốn vào trong hang giống như con chuột. Nghe nói mấy ngày gần đây ngay cả cuộc sống của Thụ sư phó cũng không được tốt lắm... Đem La tiểu thư thích múa đao động thương này bịt kín không còn một khe hở, gần đây còn nắm tay nàng ta bắt học châm tuyến nữ hồng gần như muốn tự sát, ngay cả La Đại phu nhân nhìn thấy cũng đều thương tâm không dứt...

“Sư tỷ, tỷ tập nấu đồ ăn không xong đừng lấy ta ra trút giận chứ... Lúc trước ta xuống bếp, còn đốt sập cả nửa gian nhà bếp... Đến nay còn bị Hạ Huệ sống chết cũng không cho xuống bếp nữa kia, tốt xấu gì không phải tỷ cũng làm ra mấy món điểm tâm ngọt đấy thôi...” Tập trung bình tấn quả thật rất mệt, mấy ngày nay chạy bộ hai chân nàng đều mỏi nhừ đến không còn cảm giác... Việc an ủi vị sư tỷ táo bạo trên tay cầm hung khí này, Liễu Minh Nguyệt cảm thấy, chỉ có tự bộc lộ khuyết điểm của mình ra, mới có thể làm cho tâm lý nàng ta cân bằng trở lại.

Nội tâm nàng yên lặng học máu: mình là đồ tôn trên danh nghĩa, vốn tưởng rằng có thể được chân truyền của La lão gia tử, ai biết La lão gia tử kia đứng ở giáo trường nhỏ quan sát nàng mấy ngày, cuối cùng cho ra một kết luận, thể lực quá kém, trước đi theo La Thụy Đình xây dựng nền tảng...

Nàng rất muốn mở miệng nói thêm một câu: để cho Hàn Vân ca ca đến chỉ đạo ta đi?! Nhưng dưới ánh mắt nghiêm khắc của La lão gia tử, nàng chỉ dám đem những lời này nuốt vào trong bụng.

Buổi tối về nhà là lúc, nàng lê thân xác lên xe ngựa với Tiết Hàn Vân, ở trong xe cầu khẩn: “Hàn Vân ca ca, không bằng ngày mai... Huynh và La sư tỷ cùng nhau tán gẫu một ngày đi, được không?” Phân tán đi lực chú ý của nàng ta, để cho nàng lúc tập trung bình tấn có thể nghỉ tạm một lát cũng tốt a!

Mặt Tiết Hàn Vân không chút thay đổi, hỏi lại: “Tán gẫu cái gì?”

Thỉnh thoảng hoa, ngắm cây, ngắm mặt trời, từ thi từ ca phú rồi tới lý tưởng cuộc sống gì đó... Ca ca ơi, trời ạ, người muốn tán gẫu cái gì thì cứ tán gẫu cái đó chứ sao, nói chuyện phiếm với nữ tử từ người ta còn đợi ta đến dạy người ư?

Liễu Minh Nguyệt cảm thấy vô cùng thất bại, nhìn không được nói thầm: “Cứ như vậy mãi, ta thấy tám chín phần mười huynh sẽ ế vợ...”

Thính lực của Tiết Hàn Vân vốn rất tốt, nghe như vậy khóe miệng hơi cong lên, hỏi lại: “Muội rất lo lắng ta sẽ ế vợ sao?”

“Lo nha, lo nha, lo lắng gần chết... Hàn Vân ca ca, không bằng ngày mai huynh đến xem thử tay nghề nấu nướng của La sư tỷ được không? Dầu gì thì muội luyện tập cũng quá mệt mỏi rồi, cũng nên đi đến đó nhìn tỷ ấy một cái, phải không?” Có thể để nàng rời khỏi giáo trường nhỏ này thì tốt rồi.

“Mấy thứ muội ấy làm người có thể ăn sao?”

“Ta sẽ chuẩn bị thuốc xổ cho huynh!” Liễu Minh Nguyệt rất là hào phóng nói.

“Hơn nữa, cho dù huynh không ăn một miếng nào, nhưng chỉ cần ở cùng La sư tỷ, trong lòng tỷ ấy sẽ thấy ngọt còn hơn mật...” Còn có gì có thể đã động lòng người hơn so với ánh mắt chăm chú của người trong lòng mình chứ?

Ánh mắt của Tiết Hàn Vân trở nên quái dị, xem xét nàng từ trên xuống dưới: “Tiểu nha đầu này, từ đâu mà muội hiểu được mấy thứ đó vậy?” Không phải từ trước đến giờ luôn tỉnh tỉnh mê mê hay sao, sau khi trải qua chuyện gặp phải giặc cướp, cư nhiên thay đổi bất ngờ, gần đây rất biết nhìn sắc mặt của người khác.

Liễu Minh Nguyệt bị ánh mắt hồ nghi như thể của hắn dọa cho nhảy dựng lên, vốn ngồi gần hắn, ngăn xin vạ báo, thật vất vả lắm mới thấy hắn có chút buồn lòng, nào biết lời miệng rồi, đột nhiên nàng lùi về phía sau một cái, rầm một tiếng thì đã đập vào thành xe ngựa, chỉ cảm thấy phía sau lưng đau vô cùng, nhưng với khoảng cách gần, dưới ánh mắt cơ hồ thấy khả nghi của Tiết Hàn Vân, mặt nàng đỏ hết cả lên, vội vàng sốt ruột kéo theo kẻ chết thay.

“La sư tỷ dạy muội.”

Tiết Hàn Vân lập tức thở phào nhẹ nhõm.

La lão gia tử thường xuyên ngồi ở sảnh Diễm Vũ kiểm tra công phu của nhóm đồ tôn, ngày thường thì hay giúp nhóm sư huynh sư đệ chia ra từng cặp đấu tay đôi ở giáo trường nhỏ, mấy ngày nay gần đây, đạo sư chính quy của Liễu Minh Nguyệt là La Thụy Đình, cũng có không ít các sư huynh tiến đến dạy theo nghĩa vụ.

Mề Phi thăng thần quá mức đi theo Dung Khánh cảm thán: “Thiên kim phủ Tướng quốc, gia thế rất tốt, tính tình lại ôn nhu... Nếu không phải khoảng cách dòng dõi quá xa, thật muốn phó thác người ta tới cửa cầu hôn.” Vì câu này mà hắn bị hai huynh đệ La gia đuổi theo đánh cho một trận: “Tiểu tử người tuổi mới bao lớn mà đã quan tâm đến chuyện cưới vợ...”

Hạ Thiệu Tư nhìn mấy người huynh đệ đùa giỡn, quay đầu lặng lẽ hỏi Tiết Hàn Vân: “Tiểu sư muội chưa có đính thân phải không?”

Tiết Hàn Vân: “... Kỳ thật Nguyệt Nhi ở nhà rất bá đạo.” Về mặt “Người lừa ai” và ánh mắt khiến trách kia của mọi người, giống như đã phát hiện ra chuyện không bình thường gì đó, cố gắng dùng sức dõi theo hắn: “Không phải tiểu tử người...”

Tiết Hàn Vân: “...”

Đầu năm nay nói lời thật cũng chưa chắc có người tin nha!

Đáng thương Liễu Minh Nguyệt hoàn toàn không biết các sư huynh đệ nghị luận gì đó về nàng như thế, nếu như nàng biết, chỉ sợ sẽ không cần giả bộ vất vả như vậy, ngày ngày thu liễm tính tình, ôn nhu mà chống đỡ.

Nói tóm lại, Liễu Minh Nguyệt học võ vất vả hơn rất nhiều so với tưởng tượng của nàng, nhưng mà... Nàng đều cắn răng nhịn xuống. Và lại các sư huynh đệ đối với nàng trân trọng có thêm, mấy ngày nay ngay cả Hạ Huệ cũng nhận ra, tiểu thư sáng sủa hơn trước rất nhiều, so với những tháng ngày nằm trong phòng dưỡng thương thì tiểu thư tươi cười nhiều hơn.

La lão gia tử dạy bọn đồ tôn có một quy củ, đó là chỉ cần bước vào giáo trường nhỏ hoặc là sảnh Diễm Vũ của La gia, thì không được mang theo hạ nhân, làm việc gì đều phải tự thân tự lực. Bởi vậy mấy ngày nay Liễu Minh Nguyệt ra ra vào vào ở La gia, vì không muốn chọc cho La lão gia tử nổi giận, một nha hoàn bên cạnh cũng không có.

Hôm nay về nhà, lúc ăn cơm chiều, trên bàn cơm Liễu Hậu nhắc tới, 3 ngày sau là đại thọ 40 của công chúa Chiêu Dương, phủ công chúa đã phát thiệp đi, mời tất cả các triều thần họ hàng thân thích, phủ Tướng quốc cũng nằm trong số đó.

Lúc này việc trong nhà không có nữ chủ nhân mới xuất hiện chỗ không tốt.

Giống như Liễu Minh Nguyệt, nữ hài tử lớn như vậy muốn xuất môn ra ngoài gặp người ta, phải do nữ hài tử cùng tuổi mời đến mới là hoàn hảo, còn loại yến tiệc lớn nhỏ như phủ công chúa trịnh trọng mời như vậy, cần phải đi cùng với nữ trưởng bối trong nhà mới không bị dị nghị.

Liễu Hậu vẫn luôn suy nghĩ mãi về vấn đề này, quyết định đến lúc đó đưa Liễu Minh Nguyệt tới Hạ gia, để cho Hạ phu nhân dẫn nàng đi dự yến tiệc.

Liễu Minh Nguyệt nghe đến thọ yến của công chúa Chiêu Dương, trong lòng nhất thời bị đè nặng bởi một tảng đá lớn, làm nàng cơ hồ không thở nổi.

Nàng sẽ không quên, kiếp trước, chính là ở thọ yến của công chúa Chiêu Dương, nàng mới quen biết với vị thiếu niên sáng khoải ấy, khi đó Tư Mã Sách vẫn còn là thái tử, về sau chính là vua Thừa Tông.

Ngày đó, trong thọ yến của công chúa Chiêu Dương, một khúc《Mai hoa tam lộ》của nàng, dẫn tới việc được Thái tử ghé mắt. Sau đó mới biết, người bên ngoài tấu khúc《Mai hoa tam lộ》lần điệu sâu thẳm an tường, phần sau kết thúc bằng tiếng đàn boong boong, đúng như hàm ý bất khuất của hoa mai, ngày đó nàng đàn vô cùng lưu loát, một khúc《Mai hoa tam lộ》cao vọi vọi, cứ thế tấu lên sự hoạt bát trong một khúc phong lai đó.

Cát: Ta ko biết up video lên đây thế nào cả – Đây là Link hòa tấu bằng sáo, Link hòa tấu bằng cổ cầm + tiêu cho nàng nào thích nghe không lời – Đây là Link youtube cho nàng nào thích nghe có lời)

Điều thì không sai, nhưng khúc là từ tâm sinh, sai lầm ở chỗ là tâm tình của nàng lúc đó.

Tỉ mỉ nghĩ kỹ lại, chẳng qua nàng còn trẻ không biết gì, bốn chữ hồn nhiên ngu ngốc.

Nếu có cơ hội, nàng rất muốn gặp mặt chất vấn Tư Mã Sách một câu: rốt cuộc, ở trong lòng người ta là cái gì?

Nhưng mà, ngay cả chính nàng cũng hiểu rõ, những lời này nay chỉ có thể đè nén ở trong lòng, áp chế thật sâu thật sâu xuống tận đáy lòng, cuộc đời này cũng không nhất thiết phải nhắc lại.

Cho dù nói ra, Tư Mã Sách có thể trả lời cho nàng sao?

Bữa cơm này, nàng ăn cảm thấy rất vô vị, đếm từng hạt gạo thật vất vả lắm mới chờ đến khi Liễu Hậu và Tiết Hàn Vân đều ăn xong, nàng mới trở về trong phòng mình, cuốn cả người vào ổ chăn mà buồn bực, trong ngực vô cùng đau đớn.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, ở nơi đó, từng có cốt nhục của bọn họ... Dường như nàng vẫn còn cảm giác được sinh mệnh nhỏ ấy đang nhẹ nhàng cử động, ở nơi lạnh lùng cô đơn rét lạnh kia, đem lại cho nàng rất nhiều hy vọng!

Ngày thứ hai nàng vẫn theo thường lệ đi đến La phủ, bị La Thụy Đình hưng phấn nắm chặt không tha: “Ai khi dễ ngươi? Sao mắt ngươi nhìn có vẻ hờn sâu như vậy? Khóc à?” Nha đầu chết tiệt này mấy ngày nay thà rằng đứng dưới ánh nắng đến ngất xỉu, cổ họng cũng không rên một tiếng, huống chi là khóc.

Làm cho nàng ta chờ để chế giễu không công hết mấy ngày nay.

Chẳng lẽ là buổi tối trở về nhà, càng nghĩ càng ủy khuất, len lén trốn ở trong ổ chăn đặc biệt khóc lóc ư?

Liễu Minh Nguyệt nghiêm trang: “Ta khóc thay cho sư tỷ mà.” Vốn tâm tình và tinh thần của nàng đã sụp đổ đến cực kỳ thấp, mượn một cái cớ, hốc mắt lập tức ứa lệ, nước mắt gần như không thể dừng được.

Nhất thời La Thụy Đình bị dọa sợ đến nhảy dựng: “Thay cho ta... thay cho ta...”

“Đúng vậy, Hàn Vân ca ca nói muốn cưới một nữ tử từ từ trước cho đến nay không luyện qua võ công, ta sầu hoảng thay sư tỷ mà, chẳng lẽ sư tỷ phải phế bỏ một thân công phu, mới có thể gả cho huynh ấy sao?” Đôi dòng lệ không tiếng động rơi xuống, vô cùng bi thương.

Trong lòng La Thụy Đình áy náy kiềm cảm động, nhẹ chân nhẹ tay lấy ống tay áo lau lệ cho Liễu Minh Nguyệt, ngay cả cành cây hung khí cũng ném xuống đất: “Ta... Sao có thể có đạo lý phế bỏ công phu chứ?” Nàng ta có chút do dự.

Nghĩ lại mấy ngày nay bị mẫu thân La đại phu nhân và Thư sư phó ép buộc học chằm tuyền nữ hồng, ngón tay đầy những lỗ kim, nàng ta cũng thấy có chút ủy khuất, nước mắt lưng tròng khuyên Liễu Minh Nguyệt: “Tiểu sư muội đừng khóc! Xú nam nhân có gì đặc biệt hơn người đâu, cùng lắm thì... Cùng lắm thì...” Loại câu nói không lấy chồng kia, tất cả đều nói không nên lời.

Trong bất tri bất giác tình cảm đã sớm trở nên sâu nặng, từ cái ngày hấn tiến vào La gia, một ngày nọ nữ hài tử nhỏ nhỏ cảm giác thân hình của thiếu niên kia càng ngày càng cao ngất, khuôn mặt tuần tú, kỳ thật Hạ Thiệu Tư và Dung Khánh lớn lên cũng không kém so với hắn, nhưng cố tình là trên người Tiết Hàn Vân có một loại khí chất khiến nàng ta nhìn vào muốn đui mù, hận không thể đem toàn bộ những thứ tồn tại trên thế gian này đến trước mặt hắn chỉ vì một nụ cười của hắn mà thôi.

Nàng ta không hề biết, đó là một loại khí chất độc lập tiêu điều, côi cút cô tịch sau khi trải qua kiếp nạn cửa nát nhà tan, khiến người chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Gặp Lại

Phủ đệ của công chúa Chiêu Dương, nằm ở vị trí tốt nhất của phố lớn Chu Tước.

Nay nàng là áu muội cùng mẹ duy nhất của đương kim Hoàng thượng, quan hệ giữa nàng với vị huynh trưởng này rất thân thiết, mặc dù Thái hậu đã tạ thế, nhưng ngày lễ ngày tết vẫn nhận được ban thưởng rất hậu so với mấy vị công chúa còn lại, có thể thấy được hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn.

Phủ Tướng quốc cách phủ công chúa cũng không xa, ngược lại là Hạ gia thì cách phủ công chúa hơi xa một chút, trước đó hai nhà đã bàn bạc với nhau ổn thỏa rồi, đến ngày hôm đó, Hạ phu nhân sẽ dẫn Hạ Tử Thanh đặc biệt đến phủ Tướng quốc đón Liễu Minh Nguyệt.

Hạ Tử Thanh vẫn giống như vài lần trước đã gặp, nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt, chỉ ngại ngừng cất tiếng gọi: “Chào biểu muội!” Sau đó thối lui về phía sau Ôn thị.

Ôn thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thấy Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân tự nhiên hào phóng tiến lên đón chào mình, hệt như một đôi bích nhân[1], trong lòng nhất thời không biết là tư vị gì, nghĩ lại hôm nay sẽ ngồi chung xe cùng với Liễu Minh Nguyệt, có cơ hội nói bóng nói gió một hồi, vì vậy mặt mày bà mới giãn ra.

Dọc theo đường đi di cháu hai người ngồi cùng xe, Hạ Tử Thanh và Tiết Hàn Vân thì cười ngửa đi song song với nhau. Thân hình Tiết Hàn Vân cao hơn Hạ Tử Thanh nửa cái đầu, ngũ quan sắc sảo, mắt sáng như sao, dáng người cao ngất, cho dù Ôn thị không chịu thừa nhận cũng không được, nếu so sánh với nhi tử của bà, Tiết Hàn Vân quả thật xuất sắc hơn.

Tuy rằng dung mạo nhi tử của bà cũng không kém, nhưng tính tình quá mức hòa nhã đồn hậu, lại mang theo dáng vẻ hay ngại ngùng của thư sinh, vốn dĩ cả hai bằng tuổi nhau, nhưng thoát nhìn nhi tử của bà có vẻ nhỏ hơn vài tuổi so với Tiết Hàn Vân, tính trẻ con vẫn còn thấp thoáng đâu đó.

Bà đưa tay chỉ cho Liễu Minh Nguyệt xem rồi cảm thán: “Nguyệt Nhi, con xem, rốt cuộc Tiết công tử không hổ danh là người luyện võ, so với biểu ca con còn cao hơn nửa cái đầu đấy.”

“Mấy đời nhà Hàn Vân ca ca đều là quan võ, biểu ca học hành cũng rất tốt mà, con nghe A Đa nói qua mấy ngày nữa thì biểu ca Từ Thanh sẽ tiến vào Quốc Tử Giám học hành, so với việc luyện võ của Hàn Vân ca ca, biểu ca học hành cũng sẽ không kém.” Liễu Minh Nguyệt cười an ủi Ôn thị.

Mấy câu vừa rồi của Ôn thị không phải không mang theo ý dò hỏi, trái lại là câu trả lời vô tâm của Liễu Minh Nguyệt, làm cho bà hết sức hài lòng.

Bà cho rằng tâm tính của Liễu Minh Nguyệt vẫn chỉ là một đứa trẻ, nói ra lời nào cũng đều là lời thật lòng, nhất thời trong mắt chứa đầy ý cười: “Nguyệt nhi nói không sai, tính tình của biểu ca con rất tốt, vô cùng hòa khí, không thể so với tính tình thô bỉ của kẻ vô phu, một câu không hợp lập tức vung quyền vung cước. Sắp tới biểu ca con sẽ đi học, biểu ca con cũng không có thói hư tật xấu gì, đi con nha, chỉ còn chờ đến khi biểu ca con thành thân, đến lúc đó chỉ việc ngồi chờ hưởng phúc là tốt rồi!”

Thấy Liễu Minh Nguyệt chỉ lo nhìn ngắm phong cảnh ven đường, không có chú ý gì nhiều tới hai vị thiếu niên bên ngoài xe, trên mặt là nụ cười ngây thơ thật không biết buồn: “Đi phải nói là, đến lúc đó chỉ chờ biểu ca và biểu tẩu con cùng nhau hiếu thuận người mới đúng!” Có thể thấy được từ tận đáy lòng quả thực không có một chút tình cảm tiểu nữ nhi nào. Ôn thị nhìn không được mà thở dài: rốt cuộc tuổi con bé vẫn còn nhỏ a, Liễu Hậu lại dạy dỗ con bé thành đứa trẻ không hiểu chuyện đời, thật sự là... Tốt xấu gì cũng là ngoại sinh nữ[2] của mình, vậy thì chỉ có thể chờ đến về sau nó vào cửa, mình sẽ từ từ dạy dỗ lại mà thôi.

Và lại nhìn Liễu Minh Nguyệt đối xử với Tiết Hàn Vân cũng không có tình ý gì khác, nghĩ đến tuổi của nàng vẫn còn nhỏ, vẫn chưa hiểu rõ chuyện đời, trong lòng Ôn thị không khỏi thả lỏng đôi chút.

Kỳ thật từ khi Liễu Minh Nguyệt ngồi xe ngựa đi đến phủ Công chúa, dọc theo đường đi đầu óc nàng đều hoạt động nhanh chóng, nhất thời chỉ hận không thể tiến lên giống như kiếp trước, dùng biện pháp đã quen biết với Tư Mã Sách để quen biết hẳn lại lần nữa, chờ đến khi thời cơ chín muồi, nếu có cơ hội, tới lúc đó có thể hỏi xem ở trong lòng hẳn thật ra nàng là cái gì? Nhưng nàng lại cảm thấy vạn nhất phải trả giá bằng chính hạnh phúc nửa đời sau của mình, lại tiếp tục bị vây trong Hoàng cung ấy thêm lần nữa, vậy thực sự không đáng, dọc theo đường đi Ôn thị nói rất nhiều điều, nhưng mà nàng lại không nghe lọt tai, đáp lại cũng chỉ là thuận miệng nói cho có lệ mà thôi, làm sao để ý mà xem xét sắc mặt của Ôn thị, lại càng không biết Ôn thị đang dụng tâm kín đáo với mình.

Thẳng đến khi đến phủ Công chúa, nhìn thấy cửa lớn rộng mở trước mặt, náo nhiệt phi phàm, có rất nhiều xe ngựa, cỗ kiệu ngừng ở trước cửa phủ, Sự quan[3] của phủ Công chúa và Tạ Viêm – Trưởng tử[4] của công chúa đứng ở cửa đón khách, xe ngựa của nữ quyền đều từ cửa hông trực tiếp tiến vào trong phủ, sau đó ở cửa trong sẽ đổi thành kiệu nhỏ tiếp tục đi vào, tiến về hướng nội viện.

Trưởng tử Tạ Viêm của công chúa đã thành thân, cưới một vị Huyện chủ, cũng thuộc dòng họ Tư Mã thị, tên gọi là Anh, chiếu theo quan hệ dòng họ, phải gọi công chúa Chiêu Dương một tiếng “Cô cô”, đây là một thiếu nữ đầy đặn ngọt ngào, nàng dẫn theo một đám thị nữ đứng ở trước cửa nội viện phủ Công chúa đón khách, nhìn rất là nhiệt tình vui vẻ.

Ôn thị dẫn theo Liễu Minh Nguyệt đi vào, trước tiên hành lễ mừng thọ cho Công chúa, sau đó dâng lên thọ lễ đã mang tới.

Công chúa Chiêu Dương có vàng trán rộng, xương gò má hơi cao, hai gò má đầy đặn, môi tròn bóng, có loại cảm giác diễm lệ và phú quý xa hoa, giống hệt như trong trí nhớ kiếp trước của Liễu Minh Nguyệt. Ngồi vây quanh Công chúa là vài vị phụ nhân đã lớn tuổi, Liễu Minh Nguyệt nhận ra một vài vị trong đó, chính là các vị chính thân của trọng thần trong triều, có vài vị nàng không biết, trái lại ngồi hai bên trái phải của công chúa Chiêu Dương là công chúa Nghi An và công chúa Thành An, sau khi Tư Mã Sách kể vị thường xuyên đi lại ở trong cung, thì nàng lại nhận ra.

Ba vị công chúa nghe nói đây là ái nữ duy nhất của Liễu tướng, đặc biệt là công chúa Chiêu Dương, còn lời kéo tay nàng nói thêm mấy câu, chỉ vì người tiến vào mừng thọ quá nhiều, cho nên mới buông lỏng tay nàng ra, chỉ vào Tư Mã thị: “Anh Nhi, dẫn Hạ phu nhân tới chỗ của các vị phụ nhân đi, sau đó đưa Liễu tiểu thư đây tới chỗ các vị cô nương, để cho các nàng làm quen thoải mái hơn, không bị gò bó khi ở đây.”

Liễu Minh Nguyệt hành lễ, sau đó mới đi theo Tư Mã thị lui ra ngoài, “Thiếu phu nhân, người để cho các vị tỷ tỷ đây đưa ta sang đó là được rồi, nơi này nhiều khách nhân cần phải tiếp đón, quả thực không dám làm phiền đến thiếu phu nhân.”

Tư Mã Anh quả thực bận rộn đến mức không có cách nào để phân thân, nghe Liễu Minh Nguyệt nói lời ấy, giống như đã gãi trúng chỗ ngứa, lập tức sai thiếp thân nha hoàn Thu Sương dẫn nàng đi tới chỗ các vị tiểu thư khác.

Ôn thị có hạ nhân dẫn đường đi về hướng khác, còn Liễu Minh Nguyệt thì đi theo Thu Sương tới sảnh Thiên, nghe trong sảnh không ngừng truyền tới tiếng động lớn xôn xao, thế nhưng không ít người đã có mặt ở đây. Liễu Minh Nguyệt thuận tay từ bên hông kéo ra một cái hà bao căng phồng đưa cho Thu Sương: “Làm phiền tỷ tỷ dẫn đường, hà bao này tặng cho tỷ tỷ, mong tỷ tỷ vạn lần đừng ghét bỏ.”

“Liễu tiểu thư quá khách sáo rồi!” Thu Sương nói như vậy nhưng không có ý chối từ, “Nô tỳ còn phải đi hầu hạ Thiếu phu nhân, Liễu tiểu thư xin cứ tự nhiên!”

Hôm nay, Liễu Minh Nguyệt chỉ dẫn theo hai nha hoàn là Hạ Huệ và Thu Quả, trước đó hai nha hoàn này ngồi chung ở phía sau xe ngựa với nhóm nha hoàn của Ôn thị, sau khi bước vào phủ Công chúa thì vẫn đi theo ngoài kiệu nhỏ, giờ phút này hai người bọn họ lại đi theo nàng vào đại sảnh.

Bước vào đại sảnh của phủ Công chúa, nhìn thấy bảy tám bàn tiệc trong sảnh đã ngồi không ít thiếu nữ, cứ năm ba người thì túm lại ngồi cùng một bàn, cứ bảy tám người thì tụm lại ngồi cùng một chỗ, từng trận tiếng cười vang lên không dứt. Đại đa số người ở đây Liễu Minh Nguyệt đều nhận ra, chẳng qua quen thuộc cũng rất nhiều.

Trầm Kỳ Diệp đang ngồi dựa vào cửa sổ bên cạnh bàn gần cửa ra vào, ả thấy Liễu Minh Nguyệt tiến đến, lập tức đứng lên, vẫy vẫy tay với nàng: “Nguyệt Nhi muội muội, sao bây giờ muội mới đến?” Ngồi cùng bàn với ả là một nhóm thiếu nữ, trong đó có 3 người ngày thường hay đến chơi với các nàng, Liễu Minh Nguyệt mơ hồ nhớ rõ, Trầm Kỳ Diệp cũng là ở trên thọ yến của công chúa Chiêu Dương lần đầu quen biết với Tư Mã Sách, hôm nay vốn dĩ nàng ôm theo ý nghĩ khác mà đến đây, tự nhiên là vui vẻ đi theo Trầm Kỳ Diệp để xem náo nhiệt.

Trầm Kỳ Diệp kéo tay nàng, chỉ cảm thấy cảm giác lúc chạm tay vào hoàn toàn không giống như trước, ả không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Mấy hôm nay chẳng lẽ muội muội mỗi ngày đều xuống bếp ư? Sao tay muội lại thô ráp thành như vậy?”

“Phải không? Mấy ngày này muội đi theo La lão tướng quân học võ mã.” Liễu Minh Nguyệt muốn thử xem suy nghĩ trong lòng ả đối với mình là như thế nào, lập tức vừa nói vừa tỉ mỉ quan sát thần sắc của Trầm Kỳ Diệp.

Trầm Kỳ Diệp thấy vô cùng ngạc nhiên, thần sắc mang theo chút nghi hoặc: “Muội muội không ở nhà mà hảo hảo thêu hoa đánh đàn, học công phu làm gì?”

Liễu Minh Nguyệt cười bướng bỉnh: “Nếu cố gắng học thành tài, cũng có thể làm mỹ nhân cứu anh hùng nha!” Rước lấy một trận khinh bỉ của mọi người: “Người nghĩ hay như vậy, gầy thành bộ dạng thế này, còn muốn làm mỹ nhân cứu anh hùng?!”

Các thiếu nữ quen biết lúc trước cảm thấy rất tò mò, hỏi thăm chi tiết việc nàng đi học võ công. Liễu Minh Nguyệt biết rõ Tư Mã Sách chỉ ưa thích loại nữ tử nhu nhược mềm mại và hiểu biết chữ nghĩa, vì thế nàng càng muốn nói toạc móng heo việc này ra. Bởi vậy mặt mày hào hứng phấn khởi, đem chuyện mỗi ngày chạy bộ ra sao, ở dưới ánh nắng mặt trời tập đứng trung bình tấn thế nào, còn có người cầm theo cành cây khô nhìn chăm chăm vào mình, nếu làm sai động tác, nói không chừng sẽ ăn một quát... toàn bộ đều kể ra hết.

Chúng nữ tử đều lộ ra biểu tình sợ sệt: “Nguyệt Nhi muội muội thật sự là, lá gan càng lúc càng lớn!” Còn tưởng nàng gặp một lần giật cườp, đáng lý nên sợ mất mặt mới đúng.

Nhất thời mọi người ầm ầm túm tụm lại cùng một chỗ, Liễu Minh Nguyệt lưu tâm quan sát Trầm Kỳ Diệp, thấy ả mặc dù đang cười đùa cùng với mọi người, nhưng trong thần sắc thỉnh thoảng vẫn có thái độ đối đáp cho có lệ, nếu nàng không có sự hiểu biết nhiều năm đối với Trầm Kỳ Diệp, với tính tình không tìm không phối của nàng, chắc sẽ không quan sát tỉ mỉ như vậy.

Thị nữ trong sảnh qua qua lại lại như nước chảy, bùng các loại điểm tâm lớn nhỏ lên bàn, qua hơn nửa canh giờ sau, rốt cục cũng đợi đến lúc khai tiệc, một nhóm thị nữ khác bùng nước lên bàn cho các nàng.

Hậu hoa viên của phủ Công chúa có diện tích khá rộng lớn, kiến trúc rất tinh xảo khéo léo, các loại hoa và cây cảnh um tùm sum suê, dòng suối nhỏ bên trong chính là dẫn nước chảy từ bên ngoài vào, vây xung quanh lầu các được xây rất cao bên trong hậu hoa viên, bốn phía mấy thước có rất nhiều hành lang được xây hai bên của đình nghi chân, nối liền với các cửa ra vào với các đình đài lầu các khác, phía dưới đình đài lầu các là sông nước dập dờn bông bênh, làm dịu mát thời tiết nóng bức của những ngày cuối hè thế này.

Giờ phút này bốn phía đã được bố trí thỏa đáng, trong các đình đài lầu các đều đã an bài số ghế hợp lý, khoảng cách giữa mọi người cũng xa, ở giữa lại có màn che hoặc là bồn hoa, thác nước chảy xuống, ngăn cách tầm mắt giữa các đình đài lầu các với nhau, thế nhưng vẫn có thể để cho người ta nghe được tiếng cười đùa, tiếng hoan hô ở phía đối diện, ở chính giữa các đình đài lầu các còn có âm thanh đàn sáo không dứt, nhóm nha hoàn thị nữ bùng các loại món ngon qua qua lại lại dọc theo hành lang, thọ yến này được tổ chức rất thú vị.

Liễu Minh Nguyệt ngồi ở phía tay trái bên cạnh Trầm Kỳ Diệp, bên tay phải của nàng là Nhị tiểu thư Hoàng Sâm Diệp của nhà Hoàng thị lang, năm nay mười bốn tuổi, mặt trứng ngỗng, cặp mắt hạnh, rất là xinh đẹp, tính tình lại hoạt bát, lôi kéo nàng uống vài chén rượu trái cây, “Muội muội không dễ dàng ra khỏi phủ, hôm nay mọn rượu ngon của phủ Công chúa, nhất định phải tận hưởng cùng muội muội.”

Liễu Minh Nguyệt và Hoàng Sâm Diệp cũng có mấy lần gặp mặt, nàng ta làm người coi như không tệ, về sau cũng không tiến cung, mà gả cho một vị Tiến sĩ bản hàn, nghe nói cuộc sống trôi qua rất ân ái, xem như trong nhóm tỷ muội mà các nàng quen biết lúc trước, là một vị có nhân duyên tương đối trôi chảy. Là một người hiểu chuyện, biết rằng làm mất mặt nàng ta là một chuyện không tốt, cho nên nàng đành phải uống vào mấy chén, sau đó lôi kéo Trầm Kỳ Diệp cầu cứu: “Tỷ tỷ cứu muội, Sâm tỷ tỷ muốn chúc rượu chết muội phải không?”

Trầm Kỳ Diệp tách hai người ra, “Hai người đều ngồi xuống cả đi. Biết rằng rượu trái cây của phủ Công chúa rất ngon, cho dù hai người liều mạng uống, nhưng cũng phải để lại một chút cho chúng tỷ muội cùng bàn uống chứ, phải không?”

Chúng nữ tử oanh oanh yến yến, nhất thời cười thành một đoàn.

Lúc này Liễu Minh Nguyệt mới có thể thở phào một hơi. Do nàng nhớ rõ kiếp trước, yến tiệc trôi qua được một nửa, các đào kép hát xướng trên sáu khấu đều lui xuống dưới, bây giờ các thiên kim tiểu thư mới thay nhau lên đài biểu diễn chúc thọ cho công chúa Chiêu Dương. Lúc tới phiên nhóm các nàng, Trầm Kỳ Diệp thúc vào người nàng: “Thư sư phó của muội muội cầm kỳ thi họa đều vô cùng tốt, không bằng hôm nay muội muội đại diện cho các vị tỷ tỷ chúng ta lên đài tấu một khúc chúc thọ cho công chúa được không?”

Khi đó đúng là lúc nàng còn trẻ hiếu thắng, thấy chung quanh vài thiếu nữ đều liên tục ồn ào cổ vũ, cho nên lập tức lên đài tấu một khúc..... Sau khi trở về lần đầu tiên bị A Đa mắng đến cầu huyết lâm đầu.

Nhưng cho dù là như thế, vẫn không thể ngăn được đáy lòng nàng vùng vẫy nẩy sinh vui mừng vô hạn.

Giờ phút này, mắt nhìn trên đài các đào kép đã đi xuống, phía đối diện bắt đầu có người lên đài hiến một khúc chúc thọ cho công chúa Chiêu Dương,

Liễu Minh Nguyệt lặng lẽ đứng dậy, nhưng bị Trầm Kỳ Diệp giữ chặt một phen: “Muội muội chạy đi đâu?”

“Rượu trái cây khiến muội hơi say, muội muốn tìm chỗ hóng gió một chút, để mùi rượu tản đi, tỷ tỷ cứ ngồi đây trước, muội đi một lát sẽ quay lại.”

Trầm Kỳ Diệp buông tay nàng ra: “Hay để ta đi cùng muội nhé?” Nhưng bị nàng cự tuyệt.

Hôm nay nàng đã quyết định trong bữa tiệc này không ở cùng một chỗ với Trầm Kỳ Diệp, miễn cho đến lúc đó gặp phải cảnh không trâu bắt chó đi cày, vạn nhất lại làm ra chuyện gì đó giống như kiếp trước, vậy chẳng phải là không ổn hay sao?

Trầm Kỳ Diệp thấy nàng kiên quyết đi hóng mát, đành phải buông tay để nàng đứng dậy, lại quay sang dặn dò Hạ Huệ: “Bồi tiểu thư nhà người đi hóng mát một lát thì đi về đây, nhưng không được trì hoãn quá lâu.”

Hạ Huệ cười đáp ứng, lúc này chủ tớ ba người mới chậm rãi đi dọc từ hành lang theo thác nước ra ngoài.

Đi đến một đoạn cách xa thác nước, nơi có gió thổi qua, Liễu Minh Nguyệt quả thật có cảm giác say đến lao đảo, thấy ở xa xa thấp thoáng có một bụi hoa, chính giữa có một tảng đá lớn, liền bảo Hạ Huệ đi nàng qua đó ngồi.

Hạ Huệ thấy nàng không quan tâm gì đã ngồi xuống, trong lòng gấp gáp, sợ nàng say rượu trúng gió, lấy chiếc khăn trong tay trải lên tảng đá lớn, rồi cùng Thu Quả mỗi người đỡ một một bên giúp nàng ngồi xuống. Liễu Minh Nguyệt chỉ cảm thấy đầu mình choáng váng, miệng đắng lưỡi khô, liền sai Hạ Huệ đi tìm chén trà nóng tới cho mình uống.

Tuổi tác của Thu Quả cũng xấp xỉ Liễu Minh Nguyệt, Hạ Huệ dặn dò đi dặn dò lại mấy lần, kêu nàng ta canh chừng tiểu thư, không được đi đâu, sau đó mới xoay người đi tìm trà nóng.

Liễu Minh Nguyệt nhớ tới kiếp trước, giờ phút này Tư Mã Sách đang ở ngồi ở một đình nghi chân nào đó gần thác nước, dù sao chỉ cần hôm nay không gặp hắn, nhiều thiếu nữ lên đài biểu diễn như vậy, vô luận hắn nhìn trúng ai, cũng đều không liên quan tới nàng. Tốt nhất là nhìn trúng Trầm Kỳ Diệp... Nghĩ như thế, trong lòng nàng hết sức cao hứng, đơn giản gói đầu lên chân Thu Quả, nghiêng người nằm dài trên tảng đá lớn nghỉ ngơi.

Thu Quả là một nha đầu ngoan ngoãn, cho tới bây giờ Liễu Minh Nguyệt nói cái gì thì chỉ biết cái đó, không giống như Hạ Huệ, còn dám mở miệng khuyên nhiều thêm vài câu. Thấy tiểu thư lấy khăn tay phủ lên mặt đã ngủ mất, trong lòng nàng ta chỉ ngóng trông Hạ Huệ mau trở về, trông đến trông đi không thấy Hạ Huệ đâu, ngược lại lại trông được hai nam tử trẻ tuổi tiến đến.

Hai nam tử trẻ tuổi kia một bên vừa đi một bên vừa tán gẫu, mắt thấy đã tiến đến gần bụi hoa, một vị trong đó chợt lên tiếng: “Hoàng biểu đệ, hôm nay quý phủ nhiều khách nhân như vậy, sao còn có nha hoàn nhân hạ ngồi ở bụi hoa nghỉ ngơi?”

Vị này đứng là Tạ Hoàng, thứ tử[5] của công chúa Chiêu Dương.

Trong nháy mắt hai người này tiến lại gần, Thu Quả lại là nha đầu ngu ngốc, Hạ Huệ không xuất hiện, nàng ta cũng chỉ biết ngờ ngác ngồi đó, tùy ý để Liễu Minh Nguyệt gói đầu lên chân nàng ta thiếp đi, cũng không biết đánh thức chủ tử nhà mình, chỉ ngờ ngác nhìn hai vị công tử trẻ tuổi tuần mý kia càng ngày càng tiến lại gần.

Tạ Hoàng cách bụi hoa nhìn lại: “Đây hình như không phải nha hoàn của nhà ta? Gì —— biểu ca mau tới xem, chỗ này có tiên tử ngủ...”

Trong kinh thành, Tạ Hoàng có tiếng là hoa hoa công tử, nay bắt gặp một thiếu nữ nằm ngủ bên bụi hoa, thiếp thân nha hoàn cũng là một kẻ ngốc, đơn giản bước lên hai bước, xóc khăn che trên mặt của Liễu Minh Nguyệt lên.

Thu Quả nhất thời bị dọa đến không dám cử động chút nào, Liễu Minh Nguyệt thì đang ngủ mơ mơ màng màng, chỉ cho rằng Hạ Huệ đã tìm trà nóng trở về, đưa tay dụi dụi mắt ăn vạ: “Tỷ tỷ đỡ ta đứng lên... Khát chết ta...” Mơ to mắt, trước mặt hiện ra một khuôn mặt tuấn tú ngày một phóng đại.

Mấy ngày nay nàng ở giáo trường nhỏ của La gia rèn luyện không ít, tuy rằng chưa học được chiêu thức hung hiểm gì, nhưng cả ngày đều nhìn thấy tình cảnh từng cặp thiếu niên vật lộn chém giết lẫn nhau, không khỏi cũng bị nhiễm một chút bạo lực, lập tức vươn tay tặng một chưởng trên mặt Tạ Hoàng.

“Đằng đồ tử[6] từ đâu đến, dám hồ nháo ở phủ Công chúa sao?!” Một kích trúng đích, đột nhiên nàng ngồi thẳng dậy, hai mắt trợn lên thì lại muốn xuống tay thêm lần nữa.

Tạ Hoàng mặc dù là kẻ phong lưu, nhưng cũng là người biết thương hương tiếc ngọc, lại thấy trước mặt là tiểu mỹ nhân yêu kiều yếu ớt, ra tay cũng không nặng bao nhiêu, chắc là vì say rượu, cặp mắt nàng lại sáng sủa như nước mùa thu, khiến tâm thần hắn rung động, hận không thể tiến lên ôm nàng vào cặp mắt xinh đẹp kia của nàng.

“Muội muội là nữ nhi của nhà ai? Sao ta chưa từng gặp bao giờ?”

Thu Quả đã bị dọa đến choáng váng, chỉ biết ngờ ngác ngồi đó.

Kiếp trước Liễu Minh Nguyệt chưa từng gặp qua Tạ Hoàng, về sau lại tiến vào hậu cung càng không có cơ hội diện kiến nam nhân nào khác, bởi vậy làm sao biết hắn là ai, hai mắt nàng trợn trừng, quát: “Ai là muội muội của người? Người còn nói bậy ta đây sẽ đi gặp công chúa cầu người làm chủ!”

Chuyện này khen ngược nha, trốn tới trốn lui, né tránh Tư Mã Sách, lại đưa tới một kẻ đằng đồ tử[6]!

Tạ Hoàng này có tật xấu trên hoa ghẹo nguyệt tồn tại lâu nay, chỉ cần không phải cường thủ hào đoạt dân nữ nào ra chuyện mạng người, công chúa Chiêu Dương cũng mặc kệ hần. Huống chi giờ phút này vị công tử đứng ở phía sau cũng không hề ngăn cản, ngược lại hưng trí dào dạt khoanh tay đứng xem náo nhiệt, Tạ Hoàng lo lắng làm nằng sợ, da mặt dày khăn cầu: “Muội muội đừng giận, quả thật ta không cố ý, ai kêu muội nằm ngủ trong bụi hoa của nhà ta làm chi? Khiến cho ta lắm tưởng muội là tiên tử hạ phàm... Chẳng lẽ là do rượu của nhà ta quá mức thơm ngon hay sao?”

Hắn kẻ sát vào người người, trên người tiểu mỹ nhân mang theo thoang thoang mùi rượu hoa, mặt dù trên mặt nằng vẫn còn chút trẻ con, nhưng gương mặt tinh xảo xinh đẹp, hơn nữa đôi mắt kia lại thu hút vô cùng, vừa tức giận lên thì mắt long lanh, sóng nước dập dờn, khiến lòng người rung động.

Mắt Liễu Minh Nguyệt vòng vo chuyển động: “Người không phải là Tạ Đại công tử, chẳng lẽ là...” Trong lòng thầm kêu xui xẻo rồi, sao lại gặp phải tên phong lưu Tạ Nhị thiếu gia này chứ? Gặp cũng thôi đi, còn tát hần một cái! Đại danh của tên Tạ Nhị thiếu gia này tồn tại đã lâu, cho dù năm đó nằng ở trong cung cấm, vẫn như sấm rền bên tai, có thể thấy được bản lĩnh của người này, nếu dính vào sẽ rước lấy khoản nợ tình ái.

Công chúa Chiêu Dương là người bao che khuyết điểm nhất, nếu để bà ấy biết mình tát nhĩ tử bảo bối của bà ấy một cái... Chi sợ sẽ chuốc lấy phiền phức không nhỏ đâu.

Liễu Minh Nguyệt khiển trách Thu Quả một tiếng: “Nha đầu ngốc kia, sao người đến lại không thông báo cho ta? Quấy nhiễu Nhị công tử, thỉnh người thứ lỗi, ta sẽ rời đi ngay, mong rằng Nhị công tử đừng trách nha đầu ngu đần của ta!” Nói xong cầm lấy khăn tay lót dưới tảng đá của Hạ Huệ, rồi vội vàng đi về hướng ngược lại.

Trong lòng nằng sốt ruột, bước đi rất vội vàng, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, mạnh mẽ xông vào một lồng ngực rắn chắc, ngẩng đầu nhìn lại là lúc, sắc mặt nhất thời trắng bệch, cả người giống như nằm mộng!

Người ở trước mặt, cho dù có hóa thành tro nằng cũng nhận ra —— mặt như mũ ngọc, phong thần tuấn lãng, tuổi chừng hai mươi, mang theo khí chất cao ngạo tự phụ của hoàng thất, vô cùng nổi bật trong giới quý công tử bình thường ở kinh thành, giờ phút này đang mỉm cười tùy ý đánh giá nằng, đúng là người mà nằng đã tránh né hết nửa ngày ở tiệc rượu, thái tử điện hạ: Tư Mã Sách.

Phía sau lại truyền đến tiếng kêu quái dị của Tạ Hoàng: “Muội muội không chịu nói chuyện cùng ta, lại chui vào lòng của người khác, làm ta rất thương tâm ~~~~” tiếng kêu chất chứa việc thổi phồng tâm trạng.

Giờ phút này trong đầu Liễu Minh Nguyệt nổ “Ầm” một tiếng, bắt đầu suy nghĩ lung tung, các loại ý niệm trong đầu cứ trào ra đầy rối rắm, tâm loạn như ma, đã thế thì cũng đành vậy thôi. Lúc chưa gặp hần, nằng luôn nghĩ không biết khi gặp hần sẽ là tình cảnh như thế nào, nhưng đến khi gặp được thì sao? Thì nằng mới phát hiện, hóa ra, ngay cả nằng cũng không biết thực sự phải làm thế nào để gặp mặt với hần.

Dựa theo thói quen hình thành ở kiếp trước, nằng muốn hành đại lễ với hần, lại bỗng nhiên nhớ ra, đây là lần gặp mặt đầu tiên với hần ở kiếp này, kỳ thật hần là nằng không biết hần là ai mới đúng, vì thế chỉ cúi đầu bồi tội: “Vị công tử này, rất xin lỗi!” Sau đó vội vàng lướt qua Tư Mã Sách đi mất.

Nằng sợ, cứ tiếp tục đứng đó, nằng sẽ không nhận được mà xông lên cào rách mặt hần!

Đầu óc nằng lại mê muội thêm một trận, Hạ Huệ đi tìm trà nóng từ phía trước đi tới, thấy sắc mặt nằng trắng bệch, nhưng chỉ cho rằng tiểu thư đang say rượu, vội vàng đưa chén trà cho Thu Quả bưng, rồi vờn tay sờ sờ tay nằng, nằng ta chỉ cảm thấy toàn bộ bàn tay của tiểu thư đều thấm mồ hôi, nhất thời hoảng sợ kêu một tiếng: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Liễu Minh Nguyệt môi mím lại, một câu cũng không muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Âm Kém [1]

Lúc trở lại thọ yến, chẳng những là Trầm Kỳ Diệp mà ngay cả người vô tâm vô tư như Hoàng Sâm Diệp cũng phát hiện sắc mặt không ổn của Liễu Minh Nguyệt, nhìn nằng cực kỳ khó coi.

Trầm Kỳ Diệp tự nhiên muốn quan tâm một phen, Liễu Minh Nguyệt chỉ thoái thác rằng trước đó nằng uống chút rượu sau đó bị gió thổi trúng, trên người có chút không thoải mái, ngồi nghỉ một lát thì sẽ tốt.

Cho đến khi tới phiên một bàn các nằng hiến nghệ là lúc, Trầm Kỳ Diệp quả nhiên thúc giục nằng lên đài biểu diễn, Liễu Minh Nguyệt đã sớm có chuẩn bị, chỉ cảm thấy chén trà nóng không buông tay, “Muội không thoải mái như vậy, tỷ tỷ nhân tâm vậy sao? Vạn nhất muội té xỉu ở trên đài, không phải sẽ khiến công chúa điện hạ thất hứng à? Không bằng để cho Sâm tỷ đi đi, được không?”

Hoàng thị lang sinh ra trong một gia đình bản hàn, nương của Hoàng Sâm Diệp cũng có tiếng là “Thôn phụ” ở trong kinh, chứ to không biết được một cái, mặc dù có tâm hướng nữ nhi phát triển theo chiều hướng tri thư đạt lễ, nhưng ngặt nỗi Hoàng Sâm Diệp không có chút hứng thú nào đối với các dạng kỹ năng này, mẹ con hai người người tới ta đi, truy truy đuổi đuổi cùng nhau thi triển thủ đoạn... Cuối cùng Hoàng Sâm Diệp cũng không học được

cái gì, đương nhiên không thể thể hiện ra được một chút kỹ năng nào.

Liễu Minh Nguyệt hiểu rõ chuyện này nhất.

Quả nhiên Hoàng Sâm Diệp cách Trầm Kỳ Diệp nắm lấy hai bên má đầy đặn của nàng: “Tiểu nha đầu xấu xa, rõ ràng bản thân mình thì nhàn hạ, còn đuổi ta đi lên đài để xấu mặt...”

Liễu Minh Nguyệt chờ chính là những lời này của nàng ta, đáng thương hề hề giải cứu hai má mình từ trong tay Hoàng Sâm Diệp, đẩy đẩy Trầm Kỳ Diệp: “Xem ra chỉ có thể để tỷ tỷ tự thân xuất mã, hôm nay muội muội không được rồi, đầu thấy choáng váng lắm, trong người không rất không thoải mái, tỷ tỷ đừng nên hy vọng vào bọn muội...”

Trầm Kỳ Diệp cứ chối từ mãi, rốt cục vẫn cố mà đáp ứng, nhưng Liễu Minh Nguyệt lại phát giác được sự nôn nóng trong cặp mắt ả, nàng không kèm chế được mà trong đầu nổi lên suy nghĩ.

Chẳng lẽ kiếp trước, Trầm Kỳ Diệp đẩy nàng lên sân khấu tấu một khúc, chính là hư tình giả ý ư? Sau đó... Dựa theo trình tự bình thường, lúc bị thúc giục lên đài biểu diễn, có phải nàng nên biết khiêm nhường một chút mới đúng hay không?

Trước không đề cập tới những người có mặt ở nơi đây trong lòng có tồn tại ý nghĩ muốn lên sân khấu biểu diễn tài nghệ hay không, chỉ nói đến việc nàng vẫn luôn giao hảo rất tốt với Trầm Kỳ Diệp, ở nơi này chỉ có phụ thân của nàng là có chức quan cao nhất, nếu nàng khiêm nhường một chút, tất nhiên phải để cho Trầm Kỳ Diệp tiến lên, người bên ngoài tự nhiên sẽ e ngại tranh cơ hội này với Trầm Kỳ Diệp?

Khi tiếng đàn《Tri âm tri kỷ》của Trầm Kỳ Diệp vang lên, Liễu Minh Nguyệt giống như bị dội một gáo nước lạnh, đột nhiên tỉnh ngộ.

Người nào đó trong nháy mắt đột nhiên trở nên thông suốt, phát hiện từ trước đến nay mình ngốc nghếch đến buồn cười, vừa hồn nhiên lại ngu xuẩn.

Sau khi Liễu Minh Nguyệt trải qua một trận dờ khóc dờ cười như vậy mới phát hiện, thì ra kiếp trước mình quả thật ngu ngốc đến mức làm cho người ta không nói được lời nào!

Nàng rút thêm một chén rượu trái cây, há to miệng uống cạn, đem những ý niệm quay cuồng phức tạp khó phân biệt tư vị trong lòng đè ép xuống.

Một khúc đàn này, rõ ràng là Trầm Kỳ Diệp đã tập luyện rất lâu, trình độ của ả như thế nào, trong lòng Liễu Minh Nguyệt hiểu rất rõ, nhưng chỉ có thủ khúc này, tuyệt đối cao hơn tiêu chuẩn ngày thường của ả...

Nghĩ đến kiếp trước nàng vô tình trở thành chương ngại vật trên con đường vươn lên cao của Trầm Kỳ Diệp, thì nàng cảm thấy vô cùng buồn bực.

—— loại nhân vật làm chương ngại vật thế này, hoặc là vĩnh viễn ngăn cản con đường phát triển của người khác, hoặc là một ngày nào đó sẽ bị người khác giẫm đạp lên.

Không thể nghi ngờ, nàng thuộc về vế sau.

Chương ngại vật Liễu Minh Nguyệt cảm thấy rất phiền muộn.

Nàng vẫn phiền muộn cho đến khi Trầm Kỳ Diệp xuống đài, Hoàng Sâm Diệp lôi kéo cánh tay Trầm Kỳ Diệp cố gắng khen ngợi, mặc dù trên mặt ả đã cực lực áp chế, giữ vững đoan trang như lúc ban đầu, nhưng hai mắt vẫn không kèm được mà phát sáng, vui sướng kia quả thực chỉ chực trào ra ngoài.

Liễu Minh Nguyệt không phải người mù, chỉ là kiếp trước nàng chưa bao giờ chú ý quá nhiều đến cảm xúc của người khác, kiếp trước chỉ có người khác quan tâm săn sóc cho nàng mà thôi.

Lâu ngày dài tháng, thì tự nhiên hình thành nên thói quen.

Không bao lâu sau, thiếp thân nha hoàn Thu Sương của Tư Mã Anh tìm tới, nói rằng Thái tử điện hạ tán thưởng vị nữ tử vừa rồi mới tấu một khúc nhạc, chẳng những cảm kỹ cao siêu, khúc phong lại hiếm có, đặc biệt ban thưởng một đôi vòng ngọc dương chi.

Nghe thấy lời tán dương như thế, gấp lại đôi vòng ngọc dương chi của kiếp trước, trong lòng Liễu Minh Nguyệt thiếu chút nữa nôn ra một búng máu: Thái tử điện hạ, ngài khen người ta có thể có chút ý tưởng nào mới hay không a? Hai kiếp cộng với hai vị nữ tử không giống nhau lên sân khấu tấu khúc cũng bất đồng, thế nhưng ngài cư nhiên lại dùng cùng một câu khen ngợi... Đặc biệt ban thưởng đồ đặc cũng giống nhau luôn!

Quả thực khinh người quá đáng mà!

Không còn đắc ý như lúc trước, không còn bị Thư sư phò phê bình thủ khúc nàng đàn là tệ hại nhất nữa, cũng không bị Thái tử điện hạ coi trọng, rốt cục nàng cũng tìm được người tri âm... Nay nàng không sợ bị Á Đa quở trách nữa, trong lòng cũng thấy mừng thầm.

Nếu như Liễu Hậu có ở trước mặt nàng, Liễu Minh Nguyệt thật muốn nhào vào trong lòng ông mà khóc lớn một hồi, tỏ vẻ sám hối!

Sao nàng lại ngu ngốc như vậy kia chứ?!

Đồng cung của Tư Mã Sách có không ít nữ nhân, nói không chừng, những lời ngon tiếng ngọt mà hắn đã nói với mình, không biết đã từng nói qua với bao nhiêu nữ tử khác... Sao cho tới bây giờ nàng mới nghĩ tới chuyện này?

Tiếp đó, nhân lúc tiếp nhận vật ban thưởng của Thái tử điện hạ, Trầm Kỳ Diệp thúc giục nàng đi cảm tạ ân điển của Thái tử điện hạ. Nàng nghĩ đến việc rất khó cầu kiến Thái tử điện hạ, đã nhận vật ban thưởng, chỉ cần nhờ nô tỳ đem vật ban thưởng đến chuyển lời cảm tạ ân điển với hân là được rồi, đáng tiếc vì bị Trầm Kỳ Diệp thúc giục, nói rằng loại tạ ơn này, nào có đạo lý nhờ người làm thay?

Nay —— Liễu Minh Nguyệt nhanh chóng quyết định kéo lại nha hoàn Thu Sương đang muốn rời đi: “Thu Sương tỳ tỳ chậm đã —— “

Lúc này Thu Sương nhận ban thưởng của nàng, nhân lúc ở chỗ kín mở hà bao ra xem xét, phát hiện vị Đại tiểu thư Tướng phủ này quả thực ra tay hào phóng, cho nên khi bị nàng lôi kéo, liền rất khách khí hỏi: “Liễu tiểu thư có chuyện gì sao?” Nếu Thu Sương tỳ tỳ đã có thể làm việc thay cho Thái tử điện hạ, ta nghĩ rằng tất nhiên tỳ sẽ biết Thái tử điện hạ đang ở đâu phải không? Trầm tỳ tỳ nhận được ân điển của Thái tử, vừa vận làm phiền Thu Sương tỳ tỳ dẫn Trầm tỳ tỳ đi tạ ơn... Tỳ tỳ cảm thấy như thế nào?” Nửa câu sau, là hỏi Trầm Kỳ Diệp.

Sắc mặt của Trầm Kỳ Diệp từ từ đỏ lên, hơi nhăn nhó: “Chuyện này... Như vậy được chứ?” Trong lòng ả là mười hai vạn phần nguyện ý.

Việc đã đến nước này, Liễu Minh Nguyệt hận không thể tự đâm mù hai mắt mình... Không, hân là nên trở về kiếp trước tự tay đâm mù hai mắt của Liễu Minh Nguyệt trước kia!

Liễu Minh Nguyệt quả thật là đại ngu ngốc mà!

Người nói trời sinh người có đôi mắt, cũng coi như sáng ngời, kiếp trước sao lại giống như người mù vậy? Rõ ràng Trầm Kỳ Diệp tỏ vẻ xấu hổ khiếp đảm, nhưng khóe mắt đuôi lông mày đều hiện lên ý mừng, sao người lại có thể không nhìn thấy kia chứ?

Chẳng những làm như không thấy, kiếp trước còn đần độn ào ào giờ vòng ngọc trong tay, đặc ý đảo dạt đưa cho ả xem, dưới sự thúc giục của ả mà chạy đi tạ ơn, thế nhưng chưa bao giờ nghĩ tới “Hảo tỳ muội có phúc cùng hưởng” này, lại cố tình xúi giục người dẫn theo ả đi diện kiến Thái tử điện hạ?

Nhớ lại kiếp trước Trầm Kỳ Diệp liên tục thúc giục nàng đi tạ ơn Thái tử điện hạ, có phải ả luôn hy vọng mình có thể mang ả đi cùng, để thuận tiện có thể quen biết với Thái tử điện hạ hay không?

Nàng có thể nhìn thấy, dáng người đã sớm phát dục dạng kia của Trầm Kỳ Diệp hoàn toàn đối lập với tiểu nha đầu gầy yếu khiếp nhược như nàng đây, là nam nhân, lại có nàng làm nền, nếu Trầm Kỳ Diệp đoan trang, khéo léo, dịu dàng, hào phóng như thế mà không thể lọt được vào trong mắt của vị Thái tử điện hạ kia, vậy chắc chắn là ánh mắt của Tư Mã Sách hân có vấn đề!

Đáng tiếc kiếp trước đầu óc của Liễu Minh Nguyệt lơ lơ như gỗ, tuyệt đối không nghĩ đến mấy chuyện như vậy, lúc ấy chẳng những bỏ lại Trầm Kỳ Diệp một mình mà đi gặp Thái tử điện hạ, hơn nữa còn hồn nhiên đến mức cái gì cũng dám nói, cùng Tư Mã Sách hân huyền chừng nửa canh giờ ở hậu hoa viên của phủ Công chúa...

Hân huyền chuyện gì đó, nàng gần như đã quên hết, hơn phân nửa cũng là chút chuyện phiền não của tiểu cô nương, ví dụ như việc Thư sư phó buộc nàng học chăm tuyền, học cảm khúc... Cuộc sống có bao nhiêu buồn tẻ nhàm chán... Nàng chỉ nhớ rõ vị nam tử trẻ tuổi ngồi ở đối diện vẫn chăm chú ôn nhu nhìn nàng... Thân là tiểu nữ tử, làm sao từng trải qua chuyện như vậy...

Trái tim trong lồng ngực đập loạn đến nỗi muốn văng ra ngoài, hoàn toàn mất hết phương hướng.

Bây giờ hồi tưởng lại, Tư Mã Sách quả thực là người biết dẫn dắt người khác ba hoa khoác lác, trong lúc thích hợp hân sẽ hơi điều chỉnh hướng đi của đề tài một chút, không đến mức làm cho người ta cảm thấy nhột nhèo không thú vị, không thể nói tiếp được nữa. Cho dù sau này khi hân đã lên ngôi chấp chính, nhưng vẫn cố gắng duy trì thói quen ấy.

Nghe nói ở trong triều đình, khi hân vui sẽ làm một vị vua biết lắng nghe, luôn có thể dẫn dắt nhóm triều thần nói thoải mái, không để phòng mà đem những lời từ tận đáy lòng nói ra...

Điểm này, hân và Tiết Hàn Vân hoàn toàn tương phản.

Chuyện mà Tiết Hàn Vân thích làm nhất chính là tạt nước lạnh vào lúc Liễu Minh Nguyệt nàng đang hứng thú đảo dạt nói chuyện. Cho dù, hân là người vô cùng kiêu lời.

Trầm Kỳ Diệp đỏ mặt đi theo phía sau Thu Sương đi tìm Thái tử điện hạ, một bàn nữ tử cô nương đều nghị luận không ngớt, Hoàng Sầm Diệp xích lại gần Liễu Minh Nguyệt, nhỏ giọng suy đoán: “Nguyệt Nhi muội muội, muội nói xem Trầm tỳ tỳ có thể nhìn thấy Thái tử điện hạ hay không?”

Liễu Minh Nguyệt trầm nghĩ: mọi chuyện tiến triển không còn giống như kiếp trước nữa, chẳng lẽ ngay cả Hoàng Sầm Diệp cũng không muốn gả cho vị Tiền sĩ bản hàn kia, ngược lại nàng ta nhìn trúng Tư Mã Sách ư?

Hoàng Sầm Diệp thấy nàng chần chừ, nhất thời cười lăm lăm lét: “Nguyệt Nhi, muội không biết đấy thôi, nghe nói Đông cung của Thái tử điện hạ có không ít cơ thiếp, Trầm tỳ tỳ có gia thế như vậy, không biết có thể nhận được danh phận gì?”

Mấy thiếu nữ nhìn thấy Trầm Kỳ Diệp đi rồi, cũng thấp giọng nghị luận.

Liễu Minh Nguyệt ngăn ra: chẳng lẽ kiếp trước lúc nàng đi theo nha hoàn tới tạ ơn Thái tử điện hạ, mọi người ở đây cũng nghị luận sau lưng nàng như thế này ư?

Trước mặt của nàng, mọi người đều rất thân thiết khách khí, ngay cả chính nàng cũng đặc ý thăm hỏi, nhân duyên của nàng quả thật không tệ.

Nhưng mà nàng không biết chuyện này không phải vì nhân duyên của nàng không tệ, mà là kết quả của việc A Đa xem nàng như trân như bảo, đó là nguyên nhân quan trọng nhất phải không?

Hóa ra, người đời trước mặt đều là một bộ dáng, sau lưng lại là một bộ dáng khác, trước mặt thì dệt hoa trên gấm, sau lưng lại lạnh lùng tặng người một đao!

Kiếp này nhìn thấu lòng người, bất giác Liễu Minh Nguyệt cảm thấy nản lòng thoái chí. Từ trước đến nay nàng chưa từng nghĩ tới chỗ thất bại của mình, nay hồi tưởng lại, chỉ cảm thấy mình từng bước sai, mọi chuyện đều sai, lại không có chỗ nào bản thân hiểu cho rõ ràng thỏa đáng.

Ngày ấy từ phủ Công chúa trở về, Liễu Minh Nguyệt trầm mặc ngoài dự đoán.

Trầm mặc đến ngay cả Hạ Huệ cũng cảm thấy bất an, lời Thu Quả vào trong sương phòng tra tấn nửa ngày.

Tuy rằng Thu Quả làm người có hơi ngờ nghếch một chút, nhưng cũng là một đứa nhỏ thành thật, nàng ta đem chuyện chủ tớ hai người ở hoa viên gặp phải Tạ Nhị công tử một năm một mười kể lại tất cả. Về phần một vị công tử khác... Thứ cho nàng ta không biết tên họ...

Huống hồ vị công tử kia là người cực kỳ hòa khí, nửa câu khó nghe cũng chưa từng nói qua, Thu Quả cho rằng... Cảm xúc của tiểu thư không tốt, chắc là không có can hệ gì tới vị công tử thuần khiết kia.

Hạ Huệ lo sợ bất an, thấy hai ngày đã trôi qua, tuy rằng Liễu Minh Nguyệt vẫn theo thông lệ đến La gia luyện võ, nhưng tâm tình không có bao nhiêu hưng phấn, người cũng trầm mặc đến ngoài ý muốn, nàng ta đành phải lặng lẽ hỏi thăm với Liễu Hậu, chỉ có thể nói lúc tới phủ Công chúa làm khách, bị Tạ Nhị công tử dọa sợ.

Tuổi của tiểu thư còn nhỏ như vậy, làm sao từng trải qua một trận kinh hãi như thế?

Sắc mặt của Liễu Hậu u ám, dọa cho Hạ Huệ kinh hãi chỉ biết quỳ xuống đất liên tục dập đầu: “Đều do nô tỳ không tốt, nô tỳ không chiếu cố tốt tiểu thư, thỉnh lão gia trách phạt...”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tỉnh Ngộ

Rốt cuộc Liễu Hậu không có trách phạt Hạ Huệ, chỉ kêu nàng ta về sau càng thêm đốc lòng chiếu cố Liễu Minh Nguyệt.

Lúc Ôn thị còn sống, tình cảm giữa bà và Liễu Hậu rất sâu đậm, trước lúc bà lâm chung, chỉ day dứt mãi về Liễu Minh Nguyệt, bà lo lắng vạn nhất Liễu Hậu có người mới, tiện đà lại có thêm nhi tử nữ nhi, thì sẽ bạc đãi Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Hậu hiểu rõ sự lo lắng của Ôn thị, từng ở trước mặt Ôn thị thề sẽ không để nữ nhi phải chịu một chút ủy khuất nào, và quả thực ông đã làm đúng như lời thề ấy, Liễu Minh Nguyệt dưới cánh chim bảo vệ của ông, chưa từng chịu qua nửa điểm ủy khuất nào —— về phần ở ngoài sự che chở ấy, ông chưa từng nghĩ tới khả năng kia...

Lúc Ôn thị qua đời, Liễu Minh Nguyệt chưa tròn ba tuổi, cả ngày khóc tìm nương, cổ họng đều sưng lên, chỉ ngoại trừ có thể ngủ yên trong lòng của Liễu Hậu một lát.

Sau tang kỳ, Liễu Minh Nguyệt tìm kiếm mấy ngày không gặp nương rốt cuộc cũng nhận ra từ nay về sau Liễu Hậu chính là chỗ dựa duy nhất của nàng, mặc kệ là nhũ mẫu hay là Hạ Huệ cũng đều không thể tách nàng xa rời lồng ngực của Liễu Hậu, phàm là ai tới bề nàng, nàng đều khóc khàn cả giọng, giống như đoạt mạng nàng vậy.

Có một khoảng thời gian, trong đầu của Liễu Hậu toàn là tiếng khóc bén nhọn của nữ nhi —— chỉ vì tiếng khóc ấy quá mức thảm thiết, thế cho nên cả cuộc đời này ông không bao giờ muốn nghe thấy loại âm thanh như vậy nữa, bởi vậy mọi việc luôn ngàn y trăm thuận với ái nữ, so với làm việc trong triều đình còn muốn dụng tâm hơn gấp trăm lần.

Về sau mới dần dần trở nên tốt hơn, ban ngày, lúc Liễu Hậu đi tảo triều, Liễu Minh Nguyệt sẽ khóc một lát tỏ vẻ kháng nghị, chờ đến khi ông đi rồi, cũng sẽ đi theo nhũ mẫu và Hạ Huệ chơi đùa vui vẻ, đợi đến khi Liễu Hậu hồi phủ, nàng lại biến thành hài tử ăn bám trên người Liễu Hậu, sống chết cũng muốn cận kề bên ông, người khác rất khó tiếp cận nàng.

Hạ Huệ vẫn còn nhớ rõ, lúc Tướng quốc đại nhân còn chưa ngồi vào chức vụ như hiện nay, khi đó ông một tay ôm nữ nhi, một tay chấp bút ở dưới đèn phê duyệt công văn đến tối mịt. Chỉ cần ngồi ở trong lòng Liễu Hậu, tiểu nữ hài Liễu Minh Nguyệt luôn im lặng và nhu thuận.

Phần lớn thời điểm ngồi ở đó, tiểu cô nương thì ngủ say sưa, nếu trong lúc nàng đang mơ hồ mà có ai đó có ý đồ bề nàng đi, tất nhiên sẽ đưa tới việc

nàng khóc lớn một trận, chỉ có ở trong lòng A Đa, nàng mới thấy điềm nhiên thỏa mãn.

Chút việc vất vả còn con con đó, theo thời gian Liễu Minh Nguyệt dần dần trưởng thành, đã bị dòng thời gian như nước lũ cuốn trôi đi mất, nàng đã sớm không còn nhớ rõ những việc này, nhưng ở trong lòng Liễu Hậu, tiếng khóc bén nhọn của ái nữ khi mẫu thân qua đời vẫn luôn vang vọng trong lỗ tai ông.

Cả phủ Tướng quốc đều biết lão gia sủng ái Đại tiểu thư nhất, sủng đến mức không có nguyên tắc gì cả, Hạ Huệ quay trở lại Đông khóa viện, nàng ta cảm thấy vô cùng áp lực.

Lúc trước chăm sóc tiểu thư còn dễ dàng một chút, nay tiểu thư đã dần dần phát triển... Bây giờ lại xuất hiện một tên hoa hoa đại công tử, loại chuyện tổng cô vị thiếu gia quần áo lụa là này, nàng ta không có kinh nghiệm nha.

Liễu Minh Nguyệt quay trở lại La gia học võ, ngay cả người hay vô tâm sơ ý như La Thụy Đình cũng nhận thấy nàng trầm mặc hơn so với lúc trước.

“Tiểu sư muội, thọ yến ở phủ Công chúa ăn không ngon sao?” Sao lại khiến người u buồn thành như vậy...

Người sống ở trên đời, đến một lúc nào đó bỗng nhiên sẽ có một thời khắc không thể ức chế được mà phát sinh cảm xúc tự căm ghét chính mình. Ví dụ như Liễu Minh Nguyệt giờ phút này, bỗng nhiên sau khi tỉnh ngộ thì bắt đầu căm tức bản thân, sau đó càng ngày càng muốn cảnh tỉnh mình nhiều hơn... Sau khi tỉnh ngộ thì toàn bộ cảm xúc đều nghiêng về một phía, phủ định hết thảy của chính mình!

Liễu Minh Nguyệt vô cùng uể oải phát hiện, kiếp trước từ đầu đến cuối mình mới chính là kẻ thất bại, thất bại nhất là: cho tới chết cũng không biết bản thân mình thất bại ở chỗ nào!

Chẳng lẽ, đây là dụng ý chân chính mà ông trời muốn nàng trọng sinh vào lúc nàng đang trong giai đoạn trưởng thành sao?

Về mặt nàng đưa đám, dựa đầu vào bả vai của La Thụy Đình, sâu kín thở dài một hơi: “Sư tỷ, ta cảm thấy tay nghề nấu nướng của mình rất tệ... Tệ đến hết thuốc chữa...” Làm người quá thất bại, thất bại đến không còn thuốc chữa...

La Thụy Đình đẩy đầu của Liễu Minh Nguyệt trên vai mình ra, về mặt cảnh giác: “Người cũng muốn luyện tập nấu ăn? Chẳng lẽ gần đây người và Tiết sư huynh...” Loại chuyện lừa gần rom này, khiến người ta rất lo lắng nha!

Liễu Minh Nguyệt: “...” Luôn cho rằng bản thân mình đã thuộc loại ngu si dần dần độc nhất vô nhị trên đời rồi, kết quả trước mắt đây là xảy ra chuyện gì ạ?

Tức thời nàng hoàn toàn được chữa khỏi.

Mấy ngày kế tiếp sau khi nói ra những lời này, Liễu Minh Nguyệt phát hiện La Thụy Đình mất đi hưng phấn đi phá hoại nhà bếp, mà chuyện nàng ta thường xuyên làm nhất chính là thời thời khắc khắc tiến hành quan sát theo dõi nhất cử nhất động của nàng —— giới hạn trong phạm vi hoạt động ở phủ Tướng quân.

Đặc biệt nhất là lúc, trước mặt các vị sư huynh đệ nghị nghị sau khi chém giết nhau ở giáo trường nhỏ, Tiết Hàn Văn thường xuyên chạy đến vụng trộm nhìn Liễu Minh Nguyệt một lát, cũng không thể tính là thân thiết, chỉ là hắn có thói quen hay hỏi thăm một câu: “Có mệt hay không?” Nhưng trong ánh mắt lại truyền ra ám hiệu “Mệt mới thì trở về nhà nghỉ ngơi đi, về sau đừng bao giờ tới nữa...” một ý tưởng cấp bách như thế.

Nhóm sư huynh đệ ở phía sau cũng âm thầm chạy tới xem náo nhiệt, giờ phút này La Thụy Đình nhìn chằm chằm vào Liễu Minh Nguyệt, ánh mắt bùng nổ giống như con mèo xù lông lên vậy, Liễu Minh Nguyệt ngây ngốc sờ sờ thất lưng đau nhức của mình, lần đầu ném thử cảm giác đi an ủi người khác: “... Hàn Văn ca ca chỉ xem ta như muội muội...” Sư tỷ người đừng bùng nổ nha!

Sau đó, nhìn Tiết Hàn Văn kiên định lắc đầu: “Hàn Văn ca ca, ta không mệt chút nào cả, nhưng La sư tỷ hình như hơi mệt...” Mau dẫn nàng ta đi đâu đó nghỉ ngơi một lát, uống chút trà, thủ thi trò chuyện gì đó đi, chỉ cầu có thể đem sát khí này đi xa xa một chút...

La Hành Chi và La Thiện Chi đối với tình cảnh muội muội nhà mình hăm sâu vào tương tư thế này ai cũng tỏ vẻ đồng tình, nhưng đối với thái độ băng sơn ngàn năm kia của Tiết Hàn Văn, thật sự lực bất tòng tâm.

Thước Phi ở kế bên hát đệm: “Tiểu sư muội, nếu muội thấy mệt, Thước sư huynh dẫn muội qua bên kia ăn chút điểm tâm nghỉ ngơi một lát...”

Đó là một ý kiến hay!

Trước mắt của La Hành Chi và La Thiện Chi sáng ngời, căn cứ vào ước nguyện ban đầu là vì cuộc sống tương lai hạnh phúc của muội muội nhà mình, thế sẽ tác hợp cho muội từ nhà mình và Tiết Hàn Văn, hưởng hơ... Cùng với vị tiểu sư muội hồn nhiên khả ái này ngồi cùng một bàn, uống chút trà ăn chút điểm tâm, cũng là một loại cảnh đẹp ý vui nha, bởi vậy mọi người đồng loạt vươn móng heo ra với Liễu Minh Nguyệt, “Tiểu sư muội ——” tất cả đều bày ra khuôn mặt tươi cười nhiệt tình mời mọc.

Sau đó, trong ánh mắt chờ mong của nhóm sư huynh đệ, Liễu Minh Nguyệt “Vèo” một cái trốn về phía Tiết Hàn Văn, người ở sau lưng nàng còn chưa kịp bắt đầu tấn công đã xuất hiện một cánh tay dài vươn ra, thuận thế kéo nàng vòng ra sau lưng mình, ánh mắt lạnh thấu xương kèm theo nét mặt cảnh cáo quét một vòng qua chỗ các vị sư huynh đệ. Ở sau lưng, hai tay Liễu Minh Nguyệt gắt gao ôm chặt cánh tay của Tiết Hàn Văn —— các sư huynh đang trong thời kỳ trưởng thành thực sự đáng sợ nha!

Mọi người phần nộ xoay người thu tay lại, trong lòng không khỏi tiếc nuối cảm thán tiểu sư muội khó có thể thân cận a. Từ khi nàng xuất hiện ở giáo

trường nhỏ, đã khiến cho mọi người có được loại cảm giác thế nào mới là “sư muội”, khác xa so với loại cảm giác “sư đệ” mà La Thụy Đình mang lại, đáng người nàng yêu kiều là lướt, cho dù nàng chạy trốn, cũng có loại cảm giác ngây ngô duyên dáng của hải tử chưa trưởng thành, tương đối khiến người ta phải chú ý.

Hai huynh đệ La Hành Chi và La Thiện Chi đã lén lút âm thầm tỷ thí với nhau vài lần, lo lắng xem có nên xuống tay với tiểu sư muội hay không. . . Loại ý tưởng nước chảy thành sông này, kỳ thật mọi người đều có.

Về phần các sư huynh đệ khác, trước mắt vẫn chưa biết là loại tâm tư gì, nhưng biểu hiện rõ ràng nhất phải nhắc đến Thước Phi da mặt đầy mồ hôi, mỗi ngày hề rảnh rỗi là lại chạy tới bên cạnh tiểu sư muội chuyển động ba bốn lần, chọc cho Tiết Hàn Vân nhiều ngày nay đều dùng ánh mắt vô cùng rét lạnh khi nhìn kẻ trộm mà xem xét hắn.

Loại đãi ngộ này, La Thụy Đình chưa bao giờ có, bây giờ lại bất gặp Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân thân thiết như vậy, tiểu nha đầu đang trốn sau lưng Tiết Hàn Vân thăm dò lén lút nhìn xung quanh, nhất thời khiến nàng ta càng thêm phần hận, cắn răng quay đầu rời đi.

Bắt đầu từ hôm đó, quan hệ giữa Liễu Minh Nguyệt và La Thụy Đình vừa mới tốt lên một chút đã bị đông lạnh tới cực điểm.

La Thụy Đình thu thập tâm tình, bắt đầu vùng lên, xuất ra chiêu hung hiểm nhất: gia tăng thời gian và cường độ huấn luyện đối với Liễu Minh Nguyệt, ví dụ như để cho nàng ở giáo trường nhỏ chạy thêm vài vòng, hoặc là bắt nàng đứng trung bình tần dưới ánh nắng gay gắt, gần đây còn tăng thêm thời gian đứng tấn nữa.

Liễu Minh Nguyệt bị chinh đến sống không bằng chết, vài lần rất muốn đánh nhau một trận với nàng ta sau đó hồi phủ, nhưng nghĩ đến việc lại bị nhốt ở trong phủ Tướng quốc mà học thêu hoa, học đàn, sau đó làm một thiên kim tiểu thư nhà cao cửa rộng. . . Càng ngày càng trở thành loại nữ tử mà Tư Mã Sách yêu thích, trong lòng nàng lập tức sinh ra một cô hận ý ngập trời, cắn răng sống chết mà chống đỡ.

Hôm đó trèo lên xe ngựa hồi phủ, nàng kéo tay áo Tiết Hàn Vân than thở khóc lóc: “Hàn Vân ca ca, van cầu huynh sử dụng mỹ nam kế với La Thụy Đình đi. . . Huynh kêu tỷ ấy đối xử tốt với ta một chút đi. . .” Nữ nhân ghen tị thật sự rất đáng sợ nha!

Tiết Hàn Vân từ quyền binh thư ngẩng đầu lên, đáp phi sở vấn[1]: “Nguyệt Nhi, gần đây muội vừa đen lại vừa xấu đi. . . Còn luyện công nữa không biết có thể biến thành một La sư muội khác hay không. . .?”

Liễu Minh Nguyệt kinh hãi, nữ nhân cho dù đến lúc năm sáu chục tuổi, cũng vẫn hy vọng bản thân đoan trang xinh đẹp, thích chưng diện là thói quen nhiều năm của nữ nhân, cho dù có thành bà lão cũng vậy, huống chi Liễu Minh Nguyệt tự biết mình đang ở độ tuổi thanh xuân, sớm đã quăng việc sử dụng mỹ nam kế gì đó ra sau đầu, từ trong ngăn kéo của xe ngựa vội vàng lấy kính ra soi, tỉ mỉ nhìn kỹ mặt mình, nàng cảm thấy gần đây không biết có phải vì mình hoạt động nhiều quá hay không, sắc mặt nàng ngược lại hồng nhuận, khí sắc tốt hơn rất nhiều so với lúc vừa mới sống lại, nàng toại nguyện buông lỏng lo lắng trong lòng.

Buổi tối về nhà nàng lại đi kéo Liễu Hậu truy vấn, “A Đa, có phải gần đây con biến dạng thành xấu xí rồi không?”

Liễu Hậu sờ sờ đầu của nàng, cả giận nói: “Ai nói Nguyệt Nhi của nhà ta xấu hả? A Đa sẽ đi bắt hắn lại lấy roi đánh hắn!”

“Hàn Vân ca ca chứ ai!” Liễu Minh Nguyệt chỉ vào Tiết Hàn Vân đắc ý cười to: “A Đa mau sai người bắt huynh ấy lại đi. . .”

Cả phòng cười ầm, mây đen trong lòng tựa hồ đều tiêu tán cả.

Sau khi ăn xong ba người uống trà tiêu thực, Liễu Minh Nguyệt dựa vào bả vai của Liễu Hậu, khẽ sát vào lỗ tai ông nhỏ giọng lặng lẽ một năm một mười bẩm báo sự tình của La Thụy Đình, một bên kể lể một bên không có ý tốt liếc nhìn Tiết Hàn Vân, liên tục cười trộm, trong ánh mắt treu tức của Liễu Hậu, thần sắc Tiết Hàn Vân chưa từng thay đổi, hần thân nhiên ngồi ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp.

Đợi đến khi tiểu nha đầu kia cáo trạng xong, đắc ý đi ra ngoài, Liễu Hậu mới nói: “Nguyệt Nhi nói chất nữ của La lão tướng quân. . .”

“Bá phụ, người đừng quá lo lắng, Hàn Vân quyết không có ý nghĩ này!” Ánh mắt của thiếu niên cương nghị chính trực, mặt đối mặt với Liễu Hậu không hề lùi bước chút nào.

Liễu Hậu vuốt râu mà cười: “Không bằng sau này con hãy thường xuyên đến chỗ Lâm tiên sinh đọc sách đi, vậy thì Nguyệt Nhi sẽ ở nhà, không cần phải đến La phủ nữa. Cách một ngày thì lại tới phủ Tướng quân một lần, dẫn theo con bé đi cùng cũng tốt.”

“Chất nhi nhớ kỹ.” Sắc mặt Tiết Hàn Vân thả lỏng, khóe môi cong lên.

Sáng sớm hôm sau Liễu Minh Nguyệt mới biết được hậu quả của việc cáo trạng tới qua của mình, từ nay về sau không cần mỗi ngày đến phủ Tướng quân học võ nữa, mà chỉ cần cách ngày đi 1 lần, nhờ việc này mà về sau thời gian nàng chịu tra tấn của La Thụy Đình bỗng nhiên được rút ngắn lại, nàng vui mừng đến không tự kìm chế được, chỉ cảm thấy chiêu này còn tốt hơn nhiều so với việc buộc Tiết Hàn Vân sử dụng mỹ nam kế.

Liễu Hậu đi tảo triều, Tiết Hàn Vân thì cười ngửa đến học đường của Lâm tiên sinh ở kinh thành, trong phủ chỉ còn lại có một mình Liễu Minh Nguyệt.

Mấy ngày nay nàng phải luyện tập đến chết đi sống lại, bỗng nhiên bây giờ lại rảnh rỗi, nghĩ đến việc về sau cứ cách một ngày lại được nghỉ một ngày, dứt khoát viết một bài thiếp sai người đưa qua cho Trầm Kỳ Diệp, hẹn ả tới gặp mặt.

Cách mấy ngày sau thọ yến của công chúa Chiêu Dương, nàng đã lấy lại bình tĩnh, nàng vẫn luôn suy nghĩ mãi, cảm thấy kiếp này tất nhiên nàng phải làm

“Hào tử muội?” với Trầm Kỳ Diệp mới được.

Trầm Kỳ Diệp nhận được của bài thiếp của Liễu Minh Nguyệt, hẹn ả từ nay về sau thường xuyên đến Ngụy hoa viên ngắm cảnh, người được phái đến hồi đáp với nàng chính là thiếp thân nha hoàn Diêu Hoàng của Trầm Kỳ Diệp, từ khi nàng trọng sinh đến nay chưa từng nhìn thấy nha đầu này. Tính toán kỹ thời gian, lúc này đáng lẽ Diêu Hoàng vẫn chưa phải là nha hoàn nhất đẳng bên cạnh Trầm Kỳ Diệp mới đúng.

Chờ sau khi Diêu Hoàng đi rồi, nàng mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi, ý cười trên mặt từ từ biến mất, trở nên lãnh ý nồng đậm.

Kiếp trước, nha đầu Diêu Hoàng này cũng cùng tiến cung với Trầm Kỳ Diệp, trở thành phụ tá đắc lực của ả, cũng từng được vua Thừa Tông lâm hạnh, tuy rằng cuối cùng vẫn hạ bên cạnh Trầm Kỳ Diệp, là nha đầu tâm phúc của ả, nhưng cho đến lúc nàng chết, nha hoàn này cũng chưa bao giờ có được một danh phận nào, ngược lại nha hoàn này là người rất thông minh và lanh lợi.

Nhìn thấy mặt của Diêu Hoàng, hoặc là mặt của Trầm Kỳ Diệp, Liễu Minh Nguyệt vẫn không nhận được mà trong lòng bốc hỏa... Thậm chí mơ hồ có một loại cảm giác sợ hãi.

Nàng không thể biết trước tương lai của mình về sau sẽ như thế nào, không biết trong tương lai có phải sẽ đi theo vòng xoay vận mệnh giống như kiếp trước của mình hay không, hoặc là trong đó sẽ có một bước ngoặt nào khác, hoàn toàn không giống như kiếp trước, điều duy nhất mà nàng có thể làm được chính là hoài niệm nhiều, suy nghĩ nhiều, làm nhiều công tác chuẩn bị hơn.

Làm sao cũng khó!

May mắn, bên cạnh còn có A Đa bầu bạn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Xung Hô

Liễu Minh Nguyệt cách một ngày lại đi đến La phủ, phát hiện La lão tướng quân vừa nhận thêm một gã đồ tôn, nàng cũng thuận lợi thăng cấp thành sư tỷ, phía dưới còn có một vị tiểu sư đệ.

Tiểu sư đệ họ Tạ tên Hoàng, chính là thứ tử của công chúa Chiêu Dương, trong kinh có tiếng là công tử quần áo lụa là.

Tạ Hoàng không biết trúng gió gì, vốn dĩ là người mỗi ngày chỉ biết sống phóng túng, bỗng nhiên một ngày nọ lại bỏ chạy đến La gia học võ. Công chúa Chiêu Dương đích thân đến cảm tạ La lão tướng quân, nói những câu đại loại như “Hãy mài giũa thật tốt tính tình của tên nghiệt tử này, để cho nó hiểu chuyện một chút...”, nhưng mà theo như La Hành Chi quan sát, lúc công chúa Chiêu Dương nói ra những lời này, trong ánh mắt tràn đầy luyến tiếc và không muốn.

Sau đó công chúa Chiêu Dương còn nhìn La lão tướng quân thờ dài: “Lão tướng quân không biết đẩy thôi, nghiệt tử này từ trong bụng mẹ đi ra thân thể đã rất yếu đuối, ta cũng không dám quản nó quá mức, từ trước đến nay vẫn luôn nuông chiều nó...”

Ngay cả La Thụy Đình nghe xong cũng thấy bất mãn trong lòng, thầm nghĩ vị công chúa nhìn có vẻ ung dung cao quý này, sao nói chuyện câu trước câu sau lại tự mâu thuẫn với nhau quá vậy?

Bà ta nói hai câu này, về sau kêu A Ông đối với Tạ Hoàng là nghiêm khắc quân giáo hay vẫn là mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho hắn đây? Độ mạnh yếu của chuyện này quả thực so với việc quân giáo tiểu nha đầu phủ Tướng quốc kia còn khó nắm chắc hơn.

Ít nhất thì ở việc bao che khuyết điểm, công chúa Chiêu Dương nhìn hơn một chút so với Tướng quốc đại nhân.

Năm trước, Tạ Nhị công tử và công tử Tần Mẫn Nhiên của Lễ Bộ Thượng Thư chỉ vì tranh giành một nữ tử mà ra tay đánh nhau, Tạ Hoàng bị thương nhẹ hơn so với Tần công tử nhà Lễ Bộ Thượng Thư, kết quả công chúa Chiêu Dương ra trước ngự tiền cáo trạng, cáo Lễ Bộ Thượng Thư dạy con vô phương, dung túng nể nang tử hành hung...

Cuối cùng Tần thượng thư bị phạt nửa năm bổng lộc, công chúa Chiêu Dương hộ tử[1] một trận chiến thành danh.

Có thể đem loại chuyện nhỏ nhất tranh giành tình nhân này ra cáo trạng trước ngự tiền, cả nước Đại Khái này chỉ có một mình công chúa Chiêu Dương mà thôi!

Từ nay về sau Tạ Hoàng ở kinh thành luôn có thể tác oai tác quái, đi ngang về dọc.

Nay đột nhiên hắn lại vào La phủ học võ, giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu sôi, nhất thời khiến cảm xúc của quần chúng sôi trào, dẫn đến việc tất cả mọi người đều suy đoán ý đồ của hắn khi đến La gia. Huống hồ hắn là một công tử trong giới quý tộc, từ nhỏ đã được học tập không ít các thi thư lễ nghi, quyền cước công phu cơ bản vẫn phải có, từ trận đánh nhau giữa hắn và Tần Mẫn Nhiên lúc trước hắn đã giành được toàn thắng mà có thể thấy

được điểm này. Lại không giống như các hậu duệ của con nhà tướng, kỳ vọng trong tương lai ở trên chiến trường liều mạng mới có thể có được tiền đồ, chỉ những người đó mới phải dành nhiều thời gian để học tập võ công binh pháp. Cho dù Tạ Hoàng muốn đi, nhưng công chúa Chiêu Dương tất nhiên cũng sẽ không đồng ý, thực không rõ vì sao hắn lại quyết định như vậy.

Đợi cho đến khi Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt đến La phủ, Tạ Hoàng mới mở miệng nói một câu:

“Từ buổi thọ yến hôm đó gặp được muội muội, về sau làm cho ta tìm hạo cực khổ a!”

Mọi người buồn bực hận không thể cào tường học máu —— hóa ra là tới sai chỗ hả? Hay là xem La phủ như phủ Công chúa?

Tiết Hàn Vân dùng ánh mắt nặng nề đánh giá hắn một phen, đổi mới vị sự đệ tử trên trời rơi xuống này tỏ ra biểu tình xem như “Hữu hảo”: “Vị này là?”

La Thụy Đình đang rất khó chịu, muốn tìm người tỏ bày sự khinh bỉ không thể nói hết đối với Tạ Hoàng, bây giờ đã tìm được cơ hội rồi, lập tức chạy tới đứng bên cạnh Tiết Hàn Vân, một năm một mười đem xuất thân lai lịch của Tạ Hoàng và vị “Công chúa mẫu thân vô cùng yêu thương” kia nhất nhất giải thích ra... Vừa nói vừa ngắm trộm đường cong sườn mặt lạnh như băng của Tiết Hàn Vân, lỗ tai nàng ta từ từ biến thành màu đỏ.

Liễu Minh Nguyệt nhìn thấy người này thì lập tức đau đầu, đứng ở bên cạnh Tiết Hàn Vân giả ngu: “Hàn Vân ca ca, vị này là ai vậy? Nguyệt Nhi không biết!” Tên này bị tát một cái mà vẫn còn muốn tiếp cận mình, thật sự là... Có loại xúc động muốn xem hắn như bao cát mà hung hăng đánh cho một trận nha!

Tạ Hoàng lại nhích lại gần thêm chút nữa, ánh mắt nóng bỏng: “Ngày ấy muội muội say nằm ở bụi hoa ——” bỗng nhiên cảm thấy trên chân đau nhức, hét thảm một tiếng: “Á —— “

Công chúa Chiêu Dương vẫn chưa rời đi, đang ngồi ở đại sảnh tán gẫu chút chuyện nhà cùng La lão tướng quân, thuận tiện để cho nhi tử ở trong viện xây dựng chút tình cảm với các vị sư huynh đệ. Người cùng tiếp khách ở đây còn có La lão phu nhân, công chúa Chiêu Dương mang theo suy nghĩ vất vả nuôi lớn nhi tử không dễ dàng gì, đặc biệt là một hài tử sinh ra đã có thể chất cực kỳ nhu nhược! Đề tài này cũng giống với tâm sự của La lão phu nhân, tướng công nhà bà chẳng những đích thân tham gia chiến trường mà còn bắt vài nhi tử của mình toàn bộ đều đưa ra chiến trường cả, một vị phụ nhân cả đời ở sâu trong nội viện ôm lấy sự lo lắng cho chồng con mình nhanh chóng tìm được đồng minh, hai bên nói chuyện thập phần hòa hợp, nghe được tiếng hét thảm quen thuộc từ bên ngoài truyền tới, sắc mặt của công chúa Chiêu Dương nhất thời đại biến.

Cảm tình vừa rồi mình đã hạ thấp tư thái dạn dỏ La lão tướng quân chưa gì đã trở nên vô ích rồi sao?

Đã nói nhi tử nhà mình đến La gia chỉ mang tính chất chơi đùa cho vui mà thôi, cư nhiên vừa vào cửa đã bị đánh, đây là muốn ồn ào loại nào chứ?

Tuy rằng công chúa Chiêu Dương đối với tiểu nhi tử hồ nháo này luôn bao che dung túng, nhưng đối với việc Tạ Hoàng muốn tiến vào quý phủ La gia để học võ thì có chỗ không giống, bởi vì công chúa Chiêu Dương vốn không đồng ý việc này, nhưng mà lần này Tạ Hoàng rất kiên quyết, công chúa Chiêu Dương cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Ý cười trên mặt công chúa Chiêu Dương phai nhạt dần.

“Nghe tiếng ầm ỹ sôi nổi kia của bọn nhỏ trong viện, không bằng chúng ta cũng đi nhìn trộm một chút, được không?” Nhìn một cái xem kẻ nào dám khi dễ nhi tử của bản cung?!

Không đợi công chúa Chiêu Dương đi ra, trong viện lại tiếp tục vang lên một âm thanh kêu thảm thiết khác, vì để che giấu tiếng hét thảm lúc này của Tạ Hoàng. Thước Phi phải hét thảm hơn nữa, một bên kêu một bên còn dùng ánh mắt lên án nhìn Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Minh Nguyệt đáp trả cho hắn một ánh mắt vô tội, một tay túm lấy phần thịt non bên trong bắp tay của Thước Phi véo mạnh một cái, còn tay kia thì hành hung ở phần thịt non trên bắp tay của Tiết Hàn Vân, đáng tiếc người này không rên một tiếng, quán triệt tính cách trầm mặc chất phác của mình, dù thế nào vẫn là bộ dáng nhàn nhạ chịu đựng...

Tạ Hoàng ở trong sân bị đau đến giờ chân, bị “vị muội muội xinh đẹp” điều ngoa trước mặt khi dễ —— chân trái của hắn bị Liễu Minh Nguyệt hung hăng giẫm lên kiên nhẫn thêm một chút, hôm nay nàng mang một đôi giày nhỏ bằng da hươu, lại dùng hết toàn lực, Tạ Hoàng làm sao mà chịu được?

Vừa rồi lúc nàng giẫm xuống chân Tạ Hoàng, La Thụy Đình và La Hành Chi đều lập tức lên tiếng ngăn cản: “Tiểu sư muội, công chúa vẫn còn nói chuyện với A Ông ở đại sảnh...”

Liễu Minh Nguyệt trong lòng rùng mình.

Lúc công chúa Chiêu Dương đi ra, thì thấy bên cạnh nhi tử nhà mình là hai vị tiểu cô nương, thủ hạ của La lão tướng quân thì đang giúp nhóm tiểu đồ tôn chia thành từng đôi chém giết nhau, trong đó có hai gã thiếu niên một cước đạp gãy giàn trồng hoa ở trong viện, La lão tướng quân tức giận chồm rầu rần lên, hét to một tiếng, tiếng hét này khiến nhóm thiếu niên nhanh chân bỏ chạy tán loạn, trong đó khuê nữ của Liễu tướng còn không quên kéo theo tay áo của Tạ Hoàng chạy ra bên ngoài...

Chẳng lẽ là vì tiểu cô nương này?

Công chúa Chiêu Dương có chút vui mừng, cuối cùng tiểu nhi tử bướng bỉnh này ở phủ Tướng quân cũng rất có quy củ. Chẳng qua nhi tử nhà mình có thói quen thích tụ tập ở cùng một chỗ với đám tiểu cô nương, trong lúc nhất thời không thể thay đổi được.

Trước đây thân thể của Tạ Hoàng yếu ớt nhu nhược, công chúa Chiêu Dương đau hần, bản thân công chúa lại không có nữ nhi, cho nên xem tiểu nhi tử như khuê nữ mà sủng nịch nuông chiều, tìm một đám tiểu nha hoàn cực kỳ xinh đẹp chơi với Tạ Hoàng cả ngày... Từ nhỏ đã lăn lộn trong đám nữ nhân mà lớn lên, khiến cho thân thể Tạ Hoàng ngày một tốt hơn, sau khi trưởng thành, tất nhiên rất nhanh sớm có nhà đầu thông phòng và thị thiếp, nhưng mặc kệ là ở nhà hay ra bên ngoài, chỉ cần nơi nào có những tiểu cô nương xinh đẹp thì hần đều thích, dù thế nào cũng nghĩ hết biện pháp để làm cho cô nương nhà người ta ở bên cạnh hần, như vậy hần mới thấy vừa lòng.

Công chúa Chiêu Dương nhìn chằm chằm vào bóng dáng chạy xa của nhi tử bà và độc nữ của Liễu tướng, cặp mắt phượng cao ngạo híp lại, trong mắt đều là ý cười ôn nhu.

Từ đó Tạ Hoàng xem như đã bước vào cửa nhà Tướng gia, so với những người khác thì hần đến muộn nhất, tuy rằng tuổi của hần lớn hơn cả Thước Phi và Liễu Minh Nguyệt, nhưng xét theo vai vế thì vẫn phải kêu hai người là sư huynh và sư tỷ.

Đối với Thước Phi hần có thể lạnh lùng gọi một tiếng “Sư huynh”, nhưng còn đối với Liễu Minh Nguyệt, hần chỉ có một loại xưng hô: “Muội muội ——”

Liễu Minh Nguyệt phi thường buồn bực, giờ nắm đám uy hiếp hần, hần liền lộ ra vẻ mặt ủy khuất đáng thương, “Muội muội làm cái gì mà dữ như vậy chứ?”

Da dầy có thể so với tường thành.

Đáy lòng Liễu Minh Nguyệt căm giận dị thường, nhóm sư huynh đệ cũng chịu không nổi âm mưu mà hần dùng để gọi Liễu Minh Nguyệt như vậy, ngay cả La Thụy Đình cũng thấy bức bối với tính tình ngả ngớn đó của hần, không có gì thì đâm thọc hần vài câu, nhưng hần cũng không nổi giận, chỉ có Tiết Hàn Văn là hết sức trấn định, còn tán thưởng hần thêm: “Đã sớm nghe đến danh tiếng của tiểu sư đệ, ở ngoài đều truyền tụng tính tình của tiểu sư đệ rất hào sảng, làm người khảng khái, lại là người biết cảm kích, biết thấu hiểu cho người khác, nay đã có dịp hạnh ngộ, quả thực ta muốn luận bàn vài thứ với tiểu sư đệ.”

Tạ Hoàng đứng là thiếu niên khí thịnh, huống hồ hần cho rằng võ công của mình cũng không kém, tự nhiên là không dễ dàng chịu thua như vậy, lập tức xắn tay áo lên muốn nghênh chiến, Tiết Hàn Văn cười khế lắc đầu: “Không ổn không ổn, không có phần thưởng gì cả, đánh nhau cũng không thấy thú vị, hay là chúng ta đặt ra một phần thưởng cho người thắng nhé?!”

Các sư huynh đệ của La gia quen biết với Tiết Hàn Văn bao nhiêu lâu nay, thấy tình cảnh này chỉ mỉm cười không nói, Thước Phi nhập môn trễ nhất, đối với tính tình băng sơn ngàn năm của vị sư huynh này tuy cũng có nghe sơ qua, nhưng kỳ thật lại không hiểu rõ ràng cho lắm, cho nên ở một bên ồn ào càn rỡ: “Cược huynh ấy một trăm lượng vàng...” Đây là chắc chắn Tiết Hàn Văn sẽ thắng.

Tiết Hàn Văn thản nhiên lơ đãng thoáng liếc mắt nhìn qua Thước Phi một cái, trong ánh mắt không hề có một chút độ âm nào, dọa cho Thước Phi lập tức ngậm miệng, âm thầm kiểm điểm xem bản thân mình gần đây có làm ra chuyện gì quá đáng hay không, chộc cho vị Tiết sư huynh đây thường xuyên dùng ánh mắt rất có lực công kích mà nhìn mình. Tiết Hàn Văn quay đầu đi không thêm quan tâm hần nữa, chỉ ôn thanh nói với Tạ Hoàng: “Tiểu sư đệ mới đến, ta cũng không khi dễ đệ, chỉ cần đệ thắng, đệ muốn gọi muội muội, kêu tỷ tỷ như thế nào cũng không có ai cản trở đệ, nhưng nếu đệ thua, thì phải ngoan ngoãn kêu là tiểu sư tỷ, được chứ? Tuy rằng đệ không hiểu quy củ của sư môn, nhưng ngay cả lão A Ông, cũng không chấp nhận được đệ gọi sư tỷ thành tiểu sư muội như vậy, hơn nữa nếu đệ thua, xem như ta cũng không chiếm tiện nghi gì của đệ. Không biết tiểu sư đệ có đồng ý hay không?”

Lúc trước, Tạ Hoàng ăn chơi ở trong giới đệ tử quý tộc, đã làm không ít lần loại chuyện đánh cược thế này, tự nhiên miệng đầy đáp ứng, sau đó cả đoàn người lôi kéo nhau tới giáo trường nhỏ...

Ngày hôm sau Tạ Hoàng gặp lại Liễu Minh Nguyệt và Trầm Kỳ Diệp ở Ngụy viên, hần cảm thấy da thịt toàn thân đều đau nhức đến vận vẹo, nhưng vẫn kiên trì tiến lên vấn an: “Tiểu sư tỷ cũng đến ngắm hoa ư?”

Chỉ có một mình Liễu Minh Nguyệt là cười như điên ở trong bụng, nhưng trên mặt phải giả vờ làm ra dáng vẻ đoan trang: “Ừ, tiểu sư đệ, đệ cũng đến ngắm hoa sao?” Chữ “tiểu” kia cố tình nhấn mạnh.

Tuổi nàng còn nhỏ, vẻ mặt vẫn còn tính trẻ con, nhưng hôm nay lại cố tình làm ra dáng vẻ của người lớn, Tạ Hoàng thấy thế thì trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, có xúc động muốn vươn tay捏捏 hai má của nàng, hoặc là xoa xoa đầu nàng một hai cái cũng tốt, nhưng rất nhanh ở sau lưng hần truyền đến một tiếng ho nhẹ, Tạ Hoàng quay đầu, lập tức giống như nhìn thấy quỷ, hần lắp bắp: “Tiết... Tiết sư huynh...” Hần lại cảm thấy da thịt toàn thân bắt đầu đau nhức, khuôn mặt tuần tử trở nên vận vẹo, xấu hổ muốn chạy trốn.

Vốn hôm nay Tiết Hàn Văn muốn đến thư trai[2] của Lâm tiên sinh, nhưng nghe nói Liễu Minh Nguyệt muốn tới Ngụy viên, lập tức đích thân đưa nàng tới đây, sai gã sai vặt đến chỗ Lâm tiên sinh xin nghỉ.

Từ trước đến nay, cho dù bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, chỉ cần Liễu Minh Nguyệt xuất môn, đều sẽ có Tiết Hàn Văn đi theo hộ tống, từ khi nàng đi bái tế mộ vong nẫu gặp phải kiếp nạn về sau, đây là lần đầu tiên nàng ra ngoài dạo chơi, Tiết Hàn Văn càng muốn đi theo hơn. Chẳng qua ở trước cửa Ngụy viên trì hoãn mất một lúc, thế này mới chậm vài bước thì gặp phải Tạ Hoàng.

Ánh mắt của Tiết Hàn Văn thâm trầm, dõi theo bóng dáng chạy trốn của Tạ Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Dương Lỗi

Editor: Heisall

Nguyệt viên nằm ở vùng ngoại ô phía tây Kinh Thành là vì đất đai rộng rãi, bên trong trồng đủ loại cây cối và hoa cỏ, màu đỏ rực rỡ màu tím xinh đẹp, nơi này nổi danh nhờ những người quyền quý trong kinh thành thường đến đây mua cây cảnh và hoa về trang trí.

Chủ nhân của Nguyệt viên nghe đâu là một nhà quyền quý nào đó, bởi vì không thích làm quan mà chỉ thích chăm sóc cây hoa, tích lũy trong hai mươi năm, mới có được Nguyệt viên hiện nay. Ngoại trừ việc bán cây cảnh và hoa ra, thì những lúc những cây hoa quý hiếm nở rộ, Nguyệt viên còn mở cửa cho các nhà quan lại quyền quý trong kinh thành đến tham quan, chỉ là lệ phí không rẻ, lại giới hạn số người được đi vào Nguyệt viên mỗi ngày, vì vậy Nguyệt viên vẫn luôn tạo cho những người dân bình thường một loại cảm giác thần bí.

Trừ việc ngắm hoa, thì đồ ăn ở chỗ này cũng rất tuyệt. Chỉ trừ một số nguyên liệu quý, còn rau dưa hoa quả bình thường đều do Nguyệt viên tự trồng, đặc biệt là những bó rau xanh vừa được nhổ trực tiếp từ ngoài vườn, vẫn còn mang theo mùi bùn đất thơm ngát, được đưa đến phòng bếp, đến khi trở thành món ăn đặt trên bàn thì không vượt qua một canh giờ.

Trước đây, Liễu Hậu từng đưa Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân đến Nguyệt viên ngắm hoa, khi đó còn là mùa xuân, nên cảnh sắc không giống với ngày đầu thu này. Thẩm Kỳ Diệp và Liễu Minh Nguyệt cùng nhau đi thẳng vào, Tiết Hàn Vân Điêu đi phía sau, cách xa các nàng khoảng mười bước chân, khiến cho Thẩm Kỳ Diệp rất không vui.

"Sao muội muội lại bắt hấn đến đây vậy?"

Liễu Minh Nguyệt cười khê: "Tỷ cũng biết chuyện xảy ra lần trước khi hấn đi cùng muội ra ngoài rồi đó, A Đa bị dọa sợ. Dù sao tỷ cũng biết hấn vừa hiền vừa ngốc, luôn không nói lời nào, lại đi cách xa như vậy, sẽ không nghe được gì đâu, tỷ tỷ muốn nói cái gì cứ việc nói." Nàng len lén quét mắt về phía Tiết Hàn Vân, thầm nghĩ La sư tỷ nói công phu luyện đến trình độ nhất định, thì cả người cũng trở nên tai thính mắt tinh, không biết Hàn Vân ca ca có nghe được những lời này không?

Liễu Minh Nguyệt thấy vẻ mặt hấn nhàn nhã, ánh mắt nhìn về phía đối diện, cách đó không xa trên bãi cỏ có trồng một bụi quế Chu Sa. Cây quế Chu Sa này đang nở rất đẹp, những đóa hoa màu cam, màu đỏ tươi đẹp rực rỡ chen chúc nhau ở đầu cành. Ánh mắt Tiết Hàn Vân giống như bị cây quế này hấp dẫn, chưa từng liếc qua các nàng một cái, thấy thế nàng mới yên lòng.

Không biết vì sao, kiếp trước vào cái tuổi này, nàng và Thẩm Kỳ Diệp có thể đứng lý hợp tình mà ngắm ngàng gọi biệt danh của Tiết Hàn Vân, nói rất nhiều lời khó nghe dễ phát tiết tức giận trong lòng, hôm nay được nghe lại những lời này, lại nghe Thẩm Kỳ Diệp luôn hiền hòa nói lời này, thì trong lòng cũng có chút chột dạ.

"Thật ra thì hôm nay nếu muội không hẹn ta, thì ta cũng sẽ nghĩ cách mời muội tới. Hôm nay. Hôm nay." Thẩm Kỳ Diệp kéo cánh tay của nàng, lấp bắp, nhẩn nha một lúc lâu, lại chuyển đề tài: "Muội muội cảm thấy. Thái tử điện hạ như thế nào?"

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt nảy lên một cái thật mạnh, bên tai dường như có một giọng nói nhỏ lên tiếng: đến rồi! Chuyện nàng vẫn luôn mong đợi rốt cuộc đã tới!

Chỉ là trên mặt nàng không có bất cứ biểu hiện gì, nghiêng đầu cười ngây thơ: "Thái tử điện hạ dĩ nhiên là rất tốt, muội nghe A Đa nói ngài ấy đặc biệt anh tuấn uy vũ, lại cao quý có tài có đức, là một người vô cùng tốt đấy."

Nói xong câu này, chỉ thấy trên mặt Thẩm Kỳ Diệp liền mang theo vẻ phòng bị, hình như còn có một chút hoảng sợ, thật sự giống như đang cất dấu một bảo bối nào đó lại sợ bị người ta phát hiện. Liễu Minh Nguyệt tự gấu cười một tiếng trong lòng, thầm nói 'kiếp trước Thẩm kỳ Diệp quý mến Tư Mã Sách, nhưng nàng che dấu quá kỹ, cho đến thời điểm nàng tự vẫn thì mọi người mới hiểu.

"Thái tử điện hạ. Thái tử điện hạ."

Trong chớp nhoáng này, ngay lúc Thẩm Kỳ Diệp nói cả lăm thì Liễu Minh Nguyệt gần như sắp phát hiện ra thứ gì đó, nhưng suy nghĩ đến quá nhanh, nàng còn chưa kịp nắm bắt được, nên chỉ có thể quan sát vẻ mặt của Thẩm Kỳ Diệp, thấy nàng cũng đang kinh ngạc nhìn mình, giống như hỏi hấn mà cần môi không nói.

Liễu Minh Nguyệt lăm la lăm lét cười, thấy hai người nha hoàn bên cạnh đã bị bỏ xa một đoạn, nàng liền kê miệng vào lỗ tai của Thẩm Kỳ Diệp nói nhỏ: "Tỷ tỷ có biết không, A Đa nói là thái tử điện hạ thích nhất là những nữ tử có tri thức hiểu lễ nghĩa đấy. Muội cảm thấy, người giống như tỷ tỷ đây, nếu thái tử điện hạ nhìn thấy thì. Hi hi."

Bên tai Thẩm Kỳ Diệp hiện lên một mảng đỏ ửng, nửa thật nửa giả dò xét thử: ". Muội muội còn trả thư lại cho mọi người." Chẳng lẽ muội ấy không động lòng với thái tử điện hạ ư?

Liễu Minh Nguyệt cười nhẩn nha, ở kiếp trước, nàng đã từng làm qua động tác và bộ dạng này với Thẩm Kỳ Diệp, nhưng bởi vì yêu quá sâu đậm, nên thể hiện cực kỳ tự nhiên, giờ phút này chỉ cần bắt chước lại là thành công.

"Tỷ tỷ cũng giấu cọt người ta. Tỷ không biết đấy thôi, lần trước khi muội bị thương, các sư huynh đệ của Tiết Mộc Đầu cũng tới thăm hấn. Trong đó có La Gia tiểu tướng quân."

Tâm tình Thẩm Kỳ Diệp lập tức buông lỏng, bóp mặt của nàng một cái: "Ta đã hiểu ra nguyên nhân vì sao muội lại đột nhiên đi học võ rồi." Nàng không hề phòng bị nữa, nói chuyện cũng trôi chảy hơn rất nhiều: "Thật ra thì. Hôm nay dự định đến Ngụy viên không phải là của ta, mà là của thái tử điện hạ."

"Thái tử điện hạ ——" Liễu Minh Nguyệt ngạc nhiên nói. Đây không phải giả, mà là thật sự giật mình.

Không ngờ Thẩm Kỳ Diệp và Tư Mã Sách đã đến bước này rồi.

Trong đời trước, nàng và Tư Mã Sách gặp nhau trong phủ của công chúa Chiêu Dương, sau đó phải hơn nửa năm không gặp, bọn họ có gặp nhau ở những buổi yến tiệc, nhưng chỉ yên lặng dùng ánh mắt xuyên qua đám người để chào nhau, có lúc hấn sẽ bảo tiểu thái giám đưa qua cho nàng một vài món đồ chơi nhỏ, thừa dịp người khác không chú ý liền lặng lẽ nhét cho nàng.

Loại chuyện bí mật này mang lại cho nàng cảm giác vui vẻ khó tả, ngoại trừ chia sẻ với Thẩm Kỳ Diệp ra, thì không còn người nào nữa, ngay đến A Đa và Hàn Văn ca ca cũng chưa từng nói qua.

Đợi đến khi nàng mười bốn tuổi, có một ngày Tư Mã Sách rốt cuộc đã lặng lẽ bao trọn Ngụy viên, mượn tên của Thẩm Kỳ Diệp để hện nàng ra ngoài.

A Đa cũng không nghi ngờ gì.

Chỉ là giờ phút này, một ý niệm chợt dâng lên trong đầu.

Lần đó Tư Mã Sách hện mình tới Ngụy viên, thì người đưa tin chính là Ngụy Tử, nha hoàn bên cạnh Thẩm Kỳ Diệp.

Chẳng lẽ. Khi đó Tư Mã Sách và Thẩm Kỳ Diệp có ý ư?

Hay là, từ đầu đến cuối mình đều là một đứm ngốc, vì người ta làm đồ cưới? Tư Mã Sách giả vờ yêu thương mình, đẩy mình tới trước làm mục tiêu cho người khác, còn đặt Thẩm Kỳ Diệp ở vị trí không nổi bật để bảo vệ ư?

Liễu Minh Nguyệt chỉ cảm thấy trời rất nóng, sau lưng đã đổ đầy mồ hôi lạnh. Nếu là khả năng này. Vậy.

Thẩm Kỳ Diệp vẫn đang nhớ lại những kỷ niệm ngọt ngào, chẳng hề chú ý đến vẻ mặt của Liễu Minh Nguyệt: "Từ ngày quen biết thái tử điện hạ ở trong phủ công chúa, tỷ. Sau đó thái tử điện hạ lại mượn cơ hội gặp mặt tỷ vài lần ở bên ngoài. Hôm nay hấn hẹn gặp mặt tỷ, tỷ vừa vui mừng lại có chút sợ hãi, muội muội, muội đi theo giúp tỷ chứ? Chi cần muội đứng xa đợi, là tỷ đã có thể an tâm một chút!"

Liễu Minh Nguyệt chỉ cảm thấy chuyện này thật hoang đường, đừng quá mức như thế chứ.

Thẩm Kỳ Diệp nắm chặt tay của nàng, đầu ngón tay của hai người đều là lạnh lẽo. Người trước là khăn hồi hộp cộng thêm mong đợi, người sau lại đau lòng đến tê dại. Kiếp trước nàng cũng từng xin Thẩm Kỳ Diệp đến gặp Tư Mã Sách cùng nàng. Hôm nay vừa khéo đối ngược lại.

Cho dù nàng rất thù hận hai người này, hận đến nỗi muốn nhìn thấy hai người bọn họ rơi vào tình cảnh thảm hại, nhưng cũng không cần phải thật thật giả giả tái hiện lại những chuyện ngu xuẩn mà nàng đã từng làm thêm một lần nữa như vậy.

Nàng muốn quên chuyện mình đã từng rất ngu xuẩn mà sao khó khăn quá.

Đặc biệt là lúc nào cũng có Thẩm Kỳ Diệp và Tư Mã Sách ở một bên nhắc nhở.

Nhưng rốt cuộc nàng vẫn đồng ý.

Thẩm Kỳ Diệp dắt tay của nàng, vẻ mặt của hai người đều rất căng thẳng, lo sợ mà bước đi. Cho dù việc cảm nam nữ gặp gỡ cũng không nghiêm khắc chặt chẽ cho lắm, nhưng loại chuyện lén lút sau lưng trường bối trong nhà để đi gặp tình lang như vậy, thì nói ra cũng không vẻ vang gì.

Hai người đều cho nha hoàn bên cạnh chờ ở chỗ cũ, Liễu Minh Nguyệt nói Hạ Huệ đi chuyển lời cho Tiết Hàn Vân, nói hấn bình tĩnh chờ nóng vội, lúc này hai người mới trầm mặc đi thẳng đến vườn Đan Quế.

Suy nghĩ của chủ nhân Ngụy viên rất tỉ mỉ, trong vườn Đan Quế trừ các loại núi đá đan quế ở phía ngoài, thì chẳng xây nhiều phòng ốc to lớn, chỉ xây một căn nhà nhỏ bằng gỗ cực kỳ tinh xảo gọi là Lâm Hồ, trên mái cong treo một cái chuông đồng, gió thổi đẩy chuông kêu, cuốn theo một mùi thơm thoang thoảng, thật sự là một chỗ ở vô cùng vắng vẻ yên tĩnh.

Kết quả. Đây lại không phải là nơi kiếp trước bọn họ gặp mặt. Liễu Minh Nguyệt thở phào nhẹ nhõm ở trong lòng.

Nhà gỗ nhỏ Lâm Hồ yên lặng như tờ, hai người bước đi nhẹ nhàng, còn chưa tới gần, cánh cửa của nhà gỗ nhỏ đã bị kéo ra từ bên trong, Tư Mã Sách cao lớn vững chãi bước ra đón, Tạ Hoàng theo sát ở phía sau cười to: "Biểu ca, tẩu tử (chị dâu) mới xem như đã tới rồi."

Thẩm Kỳ Diệp nghe gọi thế, trống ngực lập tức đập thành thịch, lại lơ đãng nhìn về phía Liễu Minh Nguyệt, thấy nàng lộ ra vẻ mặt hết sức ảo não, không khỏi thấy khó hiểu nhưng đã nghe Tạ Hoàng hô lên một tiếng, liền vọt tới: "Tiểu sư tỷ, tiểu sư tỷ —— sao người lại tới đây?"

Thẩm Kỳ Diệp cười thầm, tự mình làm lễ về phía Tư Mã Sách đang ra đón, người đó không kịp để nàng thấp người cúi xuống, đã sớm đỡ nàng lên, đôi đôi đầy tình cảm.

Tạ Hoàng vọt tới trước mặt Liễu Minh Nguyệt, đưa tay muốn sờ lên đầu nàng một cái, nhưng chợt nhớ lại cái gì, cảnh giác nhìn bốn phía một lượt, thấy sau lưng Liễu Minh Nguyệt không có một bóng người đi theo, lập tức vui mừng đưa tay ra, muốn dắt tay Liễu Minh Nguyệt.

"Sao muội muội biết ta ở đây? Muội có thể tới đây khiến ta thật sự rất vui mừng, bên trong có rất nhiều món ăn ngon, không bằng chúng ta đi vào ném thử xem sao?"

Liễu Minh Nguyệt lập tức nổi giận: "Câm miệng! Ai là muội muội của ngươi?"

"Tiểu sư tỷ ——" Tạ Hoàng rất biết nghe lời.

"Ngươi. . . ." Chỉ cảm thấy phía xa có tầm mắt đang nhìn chăm chú, ngẩng đầu nhìn lại, thì ra là Tư Mã Sách đang rành rang ôm Thẩm kỳ Diệp nhìn hai người nàng. Mặt Thẩm Kỳ Diệp ửng đỏ, cả người gần như mềm nhũn ở trong ngực Tư Mã Sách, hay là bởi vì ở ngay trước mặt Liễu Minh Nguyệt, nên càng thêm không được tự nhiên.

Trong tình cảnh này, Liễu Minh Nguyệt đầu thế tự đi tìm phiền phức, đứng từ xa thì lễ về phía Tư Mã Sách, rồi bỗng xoay người đi.

Thẩm Kỳ Diệp nóng nảy: "Muội muội. Muội muội."

Liễu Minh Nguyệt quay đầu lại, nghịch ngợm cười một tiếng, hàm chứa sự nhạo báng không thể tả, Thẩm Kỳ Diệp lập tức hơi chậm lại, thuận thế liền bị Tư Mã Sách kéo vào trong phòng. Tạ Hoàng vô cùng uất ức: "Vì sao nàng ấy có thể gọi muội muội, còn ta thì không thể?"

"Bởi vì nàng gọi như vậy thì Hàn Vân ca ca sẽ không đánh nàng, còn ngươi gọi thì Hàn Vân ca ca sẽ đánh ngươi!" Liễu Minh Nguyệt nghiêm túc trả lời, lại gọi hấn đi cùng: "Ta muốn đi tìm Hàn Vân ca ca, tiểu sư đệ có muốn đi cùng hay không?"

Tạ Hoàng giống như một con thỏ gặp kẻ địch, vội vàng chạy trốn: "Không cần! Không cần! Tiểu sư tỷ cứ đi tìm Tiết sư huynh trước đi, ta còn phải đi xem thử hôm nay nhà bếp của Ngụy viên sẽ chuẩn bị những món ăn ngon gì, quay lại nhất định sẽ đưa qua cho ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Triệu Nhập (Bị Triệu Vào Trong Cung Nhập Cẩm Vệ Quân)

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

Liễu Minh Nguyệt trở về theo đường cũ, Tiết Hàn Vân cùng Hạ Huệ, Ngụy Tử vẫn còn đợi tại chỗ cũ, thấy nàng ra ngoài, Hạ Huệ Kỳ quái nhìn về phía sau nàng: "Tiểu thư, Thẩm tiểu thư đâu?"

Trong lòng Ngụy Tử biết rõ, chỉ đứng thẳng ở một bên không lên tiếng, nghe thử xem Liễu Minh Nguyệt sẽ giải thích với tỷ nữ như thế nào

"Thẩm tỷ tỷ uống say ở bên trong, ta cảm thấy ngột ngạt, nên ra ngoài tìm Hàn Vân ca ca hóng mát một chút, đợi nàng tỉnh rượu chúng ta liền trở về." Dư quang khoe mắt liếc thấy bộ dáng thờ phào nhẹ nhõm của Ngụy Tử, Liễu Minh Nguyệt hé miệng cười trộm, kéo Tiết Hàn Vân quay lưng tự mình đi rồi.

Thẩm Kỳ Diệp len lén ra ngoài hẹn hò cùng thái tử, kéo Liễu Minh Nguyệt làm bia chắn, xe ngựa của Trầm gia còn đợi ở trước cửa Ngụy Viên, nếu mà Liễu Minh Nguyệt rời đi trước, sau khi Thẩm Kỳ Diệp trở về, thật đúng là không dễ giải thích với trưởng bối trong nhà.

Tiết Hàn Vân bị Liễu Minh Nguyệt dắt tay áo không ngừng đi dạo vòng quanh Ngụy Viên, hái hoa hái cỏ, trầm mặc không nói giống như ngày thường, chỉ mặc cho nàng sai khiến. Liễu Minh Nguyệt đi một hồi, gặp băng đá dưới bóng cây muốn ngồi xuống, nhưng bị Tiết Hàn Vân mạnh mẽ dắt đứng ở chỗ cũ, hấn móc khăn trên người ra, trải ở trên ghế đá, mới tỏ ý bảo nàng ngồi xuống.

Loại chuyện như vậy, thường ngày Hạ Huệ đã quen làm, Liễu Minh Nguyệt cũng quen được nàng hầu hạ rồi, vốn cũng không có cảm giác gì, nhưng chẳng biết tại sao, hôm nay chuyện này bị Tiết Hàn Vân đảm nhiệm, nàng lại cảm thấy vô cùng quái dị, nhỏ giọng nói cảm ơn, nào có thể đoán được Tiết Hàn Vân từ trước đến giờ đã quen trầm lặng lại tiếp một câu: "Dù sao ta vừa ngốc lại giống như khúc gỗ, trừ làm chuyện như vậy, còn có thể làm cái gì?"

Hắn nói những lời này vô cùng tự nhiên, lúc này Liễu Minh Nguyệt lại đỏ mặt không thể ngồi yên, vội vàng đứng dậy giải thích: "Hàn Vân ca ca, muội. đó là muội cố ý nói cho Thẩm Kỳ Diệp nghe."

Tiết Hàn Vân căn bản không có nhìn mặt của nàng, ánh mắt lại nhìn về nơi xa, cách đó mấy bước Hạ Huệ cùng Liên Sinh cũng tìm trò vui, ngắm hoa

thường cò, chẳng hề từng chú ý đến hai người bọn họ, dưới con nóng nẩy, Liễu Minh Nguyệt bỗng kéo tay Tiết Hàn Vân lại, bàn tay chỉ cảm thấy cả lòng bàn tay hẳn đều nổi chai, bàn tay lại dày rộng ấm áp, vừa khéo bao kín hết bàn tay nhỏ bé của nàng.

Trong cơn cuồng cuồng nàng cũng đành bất chấp, dùng hết bản lĩnh dây dưa quán quýt thường ngày của mình, dùng sức lay cánh tay Liễu Hàn Vân: "Hàn Vân ca ca. Hàn Vân ca ca. muội thật sự không nghĩ như vậy. . . ." Thấy đối phương không chút lay động, nàng cúi đầu nhìn mũi chân mình, có chút ngượng ngùng, chậm rãi, trịnh trọng nói: "Ừ." Từ sau khi trùng sinh, "Từ sau khi huynh liễu mình đã cứu muội, muội đã biết rõ, cõi đời này trừ phụ thân, tìm không được người thứ hai có thể đối tốt với muội giống như người này."

Lời này, có thể chính miệng nói ra với hắn, trong lòng nàng bỗng nhiên buông lỏng, trải qua thời gian dài đã có thể nhẹ nhàng để xuống cảm giác có tội. Nhìn về phía hắn, lại giống như nhìn về phía thiếu niên vẫn hết sức che chở nàng kiếp trước —— thiếu niên cho dù sau này có đội trời đạp đất, liều mạng tại phía sa trường xa xôi, lại vẫn tưởng nhớ tới nàng thân ở thâm cung —— thiếu niên bên ngoài lạnh bên trong ấm, nhiệt huyết can đảm như vậy, lớn mật nói ra: "Hàn Vân ca ca, bất luận muội nói huynh như thế nào ở trước mặt Thẩm Kỳ Diệp hoặc là trước mặt người khác...huynh nhất định phải tin tưởng muội, muội. muội. muội hiểu biết rõ huynh là tốt nhất!"

Thiếu niên cao lớn bị thiếu nữ bướng bỉnh lôi kéo không thả, trên gương mặt trước nay vẫn luôn trong trẻo lạnh lùng lạnh lùng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, hắn cúi đầu xuống, đưa tay nhẹ nhàng nắm đầu mũi nhỏ trắng nõn ngạo nghễ vĩnh viễn của thiếu nữ: "Tiểu nha đầu, ta chọc muội chơi đấy."

Nơi xa Hạ Huệ chọc cùi chỏ phải vào người Liên Sinh, khiến người sau lưng thiếu chút nữa hết rằm lên, nàng ranh mãnh cười một tiếng, chỉ vào thiếu niên thiếu nữ nắm tay cách đó không xa, "Liên Sinh ngươi xem ——"

"A ——" Liên Sinh kinh ngạc bị Hạ Huệ kéo bật miệng, hai mắt hắn mở to, từ trong tay Hạ Huệ tránh ra, thiếu chút nữa kêu rên lên tiếng: "Tại sao Đại tiểu thư có thể. Tại sao có thể cùng thiếu gia." Trong nội tâm một mảnh khổ sở tuyệt vọng. Chẳng lẽ, nhất định hắn phải đối mặt với số mạng gặp gỡ chủ mẫu điều ngoa ngang ngược như vậy sao?

Hạ Huệ "Xì" một tiếng bật cười, nặng nề vỗ một cái ở trên đầu hắn: "Sao đại tiểu thư không thể cùng Vân thiếu gia? Làm sao lại không thể đây?"

Liên Sinh vẫn còn mang bộ dáng bị kinh hách không kéo linh hồn nhỏ bé trở về được, Hạ Huệ nhìn thấy thú vị, dùng sức gõ một cái trên cái trán hắn: "Sao ngươi không nghĩ tới tướng gia tận tâm vun trồng Vân thiếu gia như vậy, không phải muốn nuôi làm đất tể sao?"

Liên Sinh: "." Tướng gia ngài quá âm hiểm!

Lại chăm chú nhìn tới, mới giật mình, thường ngày thiếu gia vốn lạnh lạnh ít nói thế nhưng hôm nay lại mặc cho đại tiểu thư nắm tay, hai người dựa vào là quá gần, thân mật nói nhỏ, Liên Sinh lập tức dự cảm được tương lai thâm hiểm của mình!

Tình huống chân thật thật ra thì hoàn toàn bất đồng với những gì Liên Sinh đã thấy.

Tiết Hàn Vân: "Nghe nói. Ngươi đi La gia học võ là vì La sư huynh?" Xem ra có vị La sư huynh nào đó tương đối không vừa mắt muốn bị đánh đây?

Lời nói dối của Liễu Minh Nguyệt bị chọc thủng ngay tại chỗ, đỏ mặt cúi đầu, thâm nghĩ thịnh lực của Hàn Vân ca ca cũng quá tốt đi, cất tiếng như muỗi: "Không phải. Ta lừa gạt Thẩm Kỳ Diệp thôi."

Nói ra, cả chính nàng đều cảm thấy lý do này rất hoang đường.

Tuổi này của nàng, trước kia đều cùng Thẩm Kỳ Diệp thân thiết như thêm mỡ trong mật, hôm nay chột trong ngoài không đồng nhất đối với Thẩm Kỳ Diệp, không biết Tiết Hàn Vân sẽ nghĩ như thế nào?

Sợ hắn hiểu lầm, nàng vội vã ngẩng đầu giải thích: "Mặc dù hiện tại ta không có biện pháp nói cho ngươi biết tại sao muốn đối xử với Thẩm Kỳ Diệp như vậy, nhưng Hàn Vân ca ca, ngươi phải tin tưởng ta!" Ánh mắt hoàn toàn bất đồng cùng vẻ ngây thơ thường ngày.

"Ừ." Bàn tay Tiết Hàn Vân bao quanh tay nhỏ bé của nàng, tâm tình hình như cũng biến thành vui thích, định dặt tay của nàng tiếp tục đi. Cũng không truy cứu thái độ của nàng đối với Thẩm Kỳ Diệp nữa.

Trái tim Liễu Minh Nguyệt không cách nào bình tĩnh, len lén ngẩng đầu nhìn mặt của hắn, thấy hắn bình tĩnh không gợn sóng, không khỏi thấp thòm, nhỏ giọng nói: "Vậy ngươi cũng nhất định biết, người hẹn Thẩm Kỳ Diệp hôm nay chính là thái tử điện hạ?"

"Ta nghe được."

Ánh mắt Tiết Hàn Vân vẫn luôn dừng ở trên người nàng, thấy nàng cúi đầu thấp xuống, bộ dáng bị dọa sợ, không khỏi đưa tay nhẹ nhàng xoa hai cái ở trên đầu nàng. Tuổi nàng vẫn còn quá nhỏ, tóc chải lại giản tiện, lại bởi vì trong nhà cũng không có nữ trưởng bối, trên tóc từ trước đến giờ đều chỉ chải đơn giản, ngược lại có thể để cho Tiết Hàn Vân sờ tới sờ tóc mềm mại mịn màng kia, chỉ cảm thấy xúc tưa như tơ, nàng lại hiếm khi có bộ dáng thuận theo như vậy ở bên cạnh hắn, tâm tình càng thêm tốt.

Thẩm Kỳ Diệp hẹn hò với Tư Mã Sách đến hết ngày thứ ba, Tiết Hàn Vân bị triệu nhập cấm trung lâm vũ lâm kỵ.

Vũ Lâm Lang của bốn triều nắm giữ việc bảo vệ hoàng gia, có một số là tuyển từ lương dân của sáu quận, ba địa khu phụ cận, khác cũng có tôn tử của những người lính đã tử trận, còn có tuyển từ người có công trong chinh chiến, hoặc là tuyển từ con cháu quan lại, trước tiên lẫn lộn cái quen mặt ở trước mặt Hoàng đế, có lợi cho sĩ đồ (con đường công danh) sau này.

Tiết Hàn Vân bị chọn vào, cũng bởi vì toàn bộ Tiết gia trong chiến tranh đền nợ nước, quả thật thuần chất trung thành, sau đó Liễu Hậu ngày nào lo lắng nhắc tới, kim thượng nhớ tới nhi tử mồ côi của Tiết gia, lúc này mới triệu hân.

Nghe nói cùng lúc tiến vào trong cấm quân Vũ Lâm Lang, trừ Thước Phi tuổi còn quá nhỏ, vóc người quá lùn, Tạ Hoàng chết sống không chịu vào cấm quân mà không được mời, còn lại các sư huynh đều vào cấm quân.

Binh sĩ Vũ Lâm kỳ của bốn triều đều là thiếu niên, đáng vẻ đường đường, hào hoa phong nhã, thần thái phi dương, hộ giá đi theo, cũng trở thành một cảnh đẹp trong kinh thành.

Liễu Minh Nguyệt lại đi La gia tập võ, giáo trường nhỏ cũng trống rỗng, ngay cả La Thụy Đình cũng ỉu xiu không ít, cho dù thấy Tạ Hoàng, cũng không còn hùng hổ như trước.

Tạ Hoàng được cơ hội tốt thế này, mỗi ngày nhân cơ hội học võ, luôn lượn lờ vây quanh Liễu Minh Nguyệt.

Mặc dù hân là người lỗ mãng vô lễ, nhưng vừa đúng lúc Liễu Minh Nguyệt có một số việc muốn móc ra từ trong miệng hân, về mặt đối với hân cũng dần dần trở nên ôn hoà.

Thông qua miệng của Tạ Hoàng, Liễu Minh Nguyệt mới biết, người thái tử Tư Mã Sách qua lại, cũng không phải chỉ có một mình Thẩm Kỳ Diệp, mà còn có không ít người đều là quý nữ quan lại.

"Vậy chẳng lẽ thái tử phi cùng các quý nhân Đông cung khác không biết?"

Tạ Hoàng cũng tức giận bất bình đối với chuyện lần này: "Người người chỉ nói biểu ca khiêm tốn hiền lương, cũng truyền là ta phong lưu, nơi nào biết thủ đoạn của biểu ca ta? Không nói vị Thẩm tỷ tỷ bị hân mê mất hồn phách kia, chính là muội muội Tàn Ngọc Cẩn của Tàn Mẫn Như đều mê muội vì thái tử biểu ca, còn có. Cũng mong đợi thái tử biểu ca nhận họ vào cung đấy."

Liễu Minh Nguyệt lập tức có loại cảm giác bị người cảnh tỉnh.

Chính nàng ngây thơ si tình, lấy lòng của mình so với người, liền cho rằng tất nhiên thái tử điện hạ cũng là một người si tình. Chỉ là sự si tình này cũng không phải chỉ có đối với nàng mà nói, mà là đối với Thẩm Kỳ Diệp. Hôm nay mới hiểu được, thì ra là. lòng của thái tử điện hạ, đã sớm phân không biết bao nhiêu phần, si cùng không si, thật và không thật, chỉ sợ chính hân cũng không phân rõ.

Những quý nữ Tạ Hoàng nhắc tới những này, có vài người phụ thân là trọng thần, có vài người là người hoàng tộc, tóm lại đều là người có bối cảnh vững chắc, bền bỉ.

Nghĩ đến Thẩm Kỳ Diệp một lòng si tình, nàng lại cảm thấy hưng phấn trong bụng, Thiên Đạo luân hồi, quả nhiên là thế sao?

Tạ Hoàng thấy nàng hỏi thăm chuyện của thái tử, nói điều này chút nguyên là muốn đánh tiêu ý nghĩ của nàng. Tư Mã Sách có bộ dạng xuất chúng, thân lại ngồi ở chỗ cao, kèm theo có một khí chất bề thế của bề trên, làm cho xuân tâm thiếu nữ dao động, cũng không quá tự nhiên. Chỉ là tiểu sư tỷ thiên chân hồn nhiên, là nữ hài tử thanh thuần ngây thơ nhất trong số những thiếu nữ mà hân từng thấy, tuổi còn quá nhỏ, hân thực không muốn nàng vào Đông cung, sau đó trải qua năm này tháng nọ tranh thủ tình cảm đua nhau khoe sắc mà đánh mất bản tâm, trở nên không chịu nổi.

Từ nhỏ Hân đã ra vào cung đình, thường thấy các loại ác đấu không chết không thôi trong hậu cung, giờ phút này liền len lén nói một ít bí mật hậu cung ra, thấy đã dọa Liễu Minh Nguyệt sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, mặc dù có không đành lòng, rốt cuộc vỗ vỗ vai của nàng thử dò xét an ủi: "Tiểu sư tỷ đừng lo lắng, dù sao người cũng sẽ không vào cung làm phi, sợ cái gì?" Trong lòng quyết định chủ ý, coi như thái tử điện hạ khen tiểu sư tỷ đáng điệu thơ ngây đáng yêu mười lần nữa, đánh chết cũng không thể để cho bọn họ có cơ hội gặp lại lần nữa.

Hân làm sao biết, Liễu Minh Nguyệt nghe những thứ ác đấu này, hồi tưởng tất cả những việc ở trong cung gặp phải lúc ban đầu, gần mười năm đầu quả thật coi như gió êm sóng lặng, nàng chưa từng nhìn rõ đá ngầm đoạt mệnh ẩn nấp dưới những đợt sóng gió đó, cuối cùng lại xui xẻo hờ hững mà mất mạng. Đó là nơi như đáng sợ như thế nào, hôm nay nàng đã khắc sâu thể nghiệm, đâu chấp nhận lại đi dẫm lên vết xe đổ?

Thấy Tạ Hoàng chân tâm thật ý lo lắng cho nàng, nàng liền kéo ra nụ cười gượng gạo nói: "Tiểu sư đệ nghĩ đi đâu vậy? Ta vốn chưa bao giờ từng nghĩ tới việc vào cung, chỉ là lo lắng cho Thẩm tỷ tỷ thôi."

Tạ Hoàng cũng biết Liễu Minh Nguyệt cùng Thẩm Kỳ Diệp giao hảo. Nghe được nàng nói như vậy, lại yên lòng, báo cho nàng: "Coi như người giao hảo cùng Thẩm tiểu thư, nhưng hôm nay nàng gần gũi cùng thái tử biểu ca, người cũng không thể nghe được vài lời của ta đây liền đi nói cho nàng biết, tránh cho nàng mang oán hận trong lòng, ngộ nhờ về sau vào Đông cung. Ngồi vị trí cao, tìm được hậu thuẫn, người phải ứng đối ra sao?"

Mặc dù người này lớn lên đa số thời điểm đều có chút không biết điều, là người có chút lỗ mãng, nhưng đáy lòng thật sự là không tệ.

Lúc này Liễu Minh Nguyệt mới phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Trọng Dương

Editor: Melodysoyani.

Sau khi Tiết Hàn Vân có chức vụ chính thức, Liễu Minh Nguyệt trừ việc không còn được nhiều lần gặp mặt hân như trước ra, ba năm bữa lại có thể ăn những món điểm tâm đặc sắc trong kinh do Liên Sinh và Tiêu Linh mang tới. Tất cả đều do sau khi Tiết Hàn Vân túc trực xong, đã mua trên đường về nhà.

Vũ lâm lang là một trong những chức vụ đại diện cho bộ mặt của cả nước, một bộ phận đại diện nhất đó chính là hậu cung của hoàng đế, nhưng phi tử mỹ lệ lại quá ít khiến đại thần đều cảm thấy khó coi.

Sau khi Tiết Hàn Vân làm Vũ Lâm Lang, thay đổi lớn nhất chính là dường như đã thông thạo việc sống phóng túng hơn, mỗi lần mua đồ về, đồ ăn đều là mỹ vị, dường như còn cảm thấy rất thú vị. Có đôi khi là quả khô, mứt hoa quả, hoặc là thịt cuốn lá sen, hay là những món khác, có đôi lúc lại mua một đôi hoa tai tinh xảo trong ngân lâu (cửa hàng bạc), hoặc là một cái trâm cài nhỏ nhỏ trên đầu. Mỗi lần đều có thể khiến Liễu Minh Nguyệt cười rộ lên.

Bây giờ nàng xem Tiết Hàn Vân không khác gì huynh trưởng thân sinh, chỉ cảm thấy hân thương mình như vậy, trong lòng rất vui mừng, cũng nhờ Liên Sinh chuyên đạt lòng biết ơn, nguyên thoại là: ". Hiện tại Hàn Vân ca ca đã học được cách làm nữ tử vui lòng, sau này cưới tâu tâu về, nhất định cũng có thể khiến cho tâu tâu vui về!"

Liên Sinh: "." Chẳng lẽ đại tiểu thư đang ngượng ngùng vòng vèo biểu đạt tình cảm của nàng sao?

Có thể thấy được chỉ có lời không có diễn ý có đôi thật sự có khả năng làm người ta hiểu lầm

Tiết Hàn Vân nghe nói như thế, cũng không nói thêm cái gì, chẳng qua hai ngày sau không tiếp tục đưa đồ qua nữa, qua ba bốn ngày, có lẽ lại ngửa tay, lúc trở về chung với đám Vũ Lâm Lang, đi ngang qua một quán ăn chay, lúc ngửi được mùi thơm của loại điểm tâm ngọt nọ, liền nhớ tới Liên Sinh từng nói sau khi Liễu Minh Nguyệt nhiều lần ăn qua những món mà hân mua về, thích nhất là loại bánh dẻo có hương táo đỏ kia, bước chân lại không nhận được bước về phía quán chay.

Thu nhập của Vũ Lâm Lang cũng không tệ lắm, đủ đưa dã để mua một vài món ăn và đồ trang sức cho nàng.

Chỉ là lần này mua bánh dẻo táo đỏ về, Tiết Hàn Vân muốn tự mình đưa, còn chưa vào đình viện của Liễu Minh Nguyệt, đã nghe được tiếng cười của thiếu nam thiếu nữ. Hân đẩy cửa viện ra, lập tức nhìn thấy Tạ Hoàng ngồi trên xích đu đưa giống như một con khỉ ở trong viện, còn Mễ Phi và La Thụy Đình thì đang tranh chấp chuyện gì đó, Liễu Minh Nguyệt cười nhạo Tạ Hoàng to lớn: "Tiểu sư đệ ngươi cái gì cũng không thích, chỉ khi nữ tử ngươi thích chơi đùa với ngươi thì mới chịu đựng không? Chắc là công chúa đã sinh sai giới tính của người rồi đó!"

Chỉ là một thời gian không đến La gia, mà sự thân thiết giữa hai người đã tăng lên rất nhiều, Tiết Hàn Vân bày ra vẻ mặt vô cùng thoải mái đi vào đình viện Đông Khóa, Liễu Minh Nguyệt nhìn thấy, cười đứng dậy tới đón, nói: "Hàn Vân ca ca về rồi sao?"

Mấy ngày nay La Thụy Đình ngồi ở bên cạnh nàng đều triều tư mộng tưởng*(sáng nhớ chiều mong), mấy lần mượn tiếng tới phủ tướng quốc chơi với Liễu Minh Nguyệt, hi vọng có thể chạm mặt Tiết Hàn Vân một lần, nào biết nhiều lần vô hụt, hôm nay không biết gặp phải vận tốt gì, thế nhưng để nàng đụng phải.

La Thụy Đình đỏ mặt đứng lên, hấp tấp chạy ra La phủ, về đoạn trang lúc ở phủ tướng quốc đã hoàn toàn thay đổi.

"Tiết sư huynh ——" Hơn nữa còn cảm thấy, nụ cười tươi như hoa mà Liễu Minh Nguyệt dành cho Tiết Hàn Vân hết sức chói mắt.

Sau khi Liễu Minh Nguyệt bị ánh mắt hung ác của nàng đâm thủng đến mười bảy mười tám lỗ, thầm nghĩ La sư tỷ lại muốn xù lông rồi sao? Trước lúc nàng ta chưa kịp nổi giận, vội vàng hỏi Tiết Hàn Vân: "Hàn Vân ca ca, tết trùng cửu này huynh có bận việc gì không? Nếu như không túc trực, không bằng chúng ta mời các sư huynh trong bang đi ra ngoài đập thanh (đi chơi trong tiết thanh minh) nhé?"

Nghe Tạ Hoàng nói tết trùng cửu này Từ Mã Sách cũng sẽ xuất cung, Thẩm Kỳ Diệp nghe được tin tức đó, cũng muốn đi ra cửa chơi, Liễu Minh Nguyệt luôn có một loại cảm giác giống như mười năm bị cầm tù trong thâm cung, tuy rằng bây giờ cứ cách một ngày lại đến La gia học võ, nhưng vẫn không thể thoải mái bằng việc ra ngoài leo núi du ngoạn đi chơi trong tiết thanh minh.

Nhân cơ hội tết trùng cửu này, hiển nhiên cũng muốn ra ngoài du ngoạn một phen.

La Thụy Đình nín thở trầm ngâm, mới nghe được Tiết Hàn Vân nói một câu: ". Nếu như đến lúc đó không có túc trực, thì dẫn muội đi."

Hai mắt Liễu Minh Nguyệt cong cong, cười như thanh tuyến.

La Thụy Đình càng cảm giác chói mắt, muốn cáo từ sớm một chút.

Tạ Hoàng và Mễ Phi cũng rời đi với nàng, vì bị ánh mắt đe dọa của Tiết sư huynh từng phát từng phát quét tới, nên tự nhiên cũng dứt khoát rời đi.

Liễu Minh Nguyệt lại sâu sắc cảm thấy một lần nữa: Hàn Vân ca ca thật sự là vua tề nhạt không gì sánh được, chỉ cần là nơi mà huynh ấy đến, luôn có thể đánh tan tiếng cười tiếng nói, cảm giác cực kì quý dị. Cũng may nàng đã quen với dáng vẻ lãnh tình của hắn, hơn nữa có lúc cảm thấy, thật ra thì lúc nhìn nàng, dường như vẻ mặt của hắn dịu dàng hơn rất nhiều so với người khác.

Không biết có phải là ảo giác hay không, loại cảm giác này vẫn vương vấn trong lòng nàng.

Vào ngày Tết trùng cửu ấy, kim thượng cũng không xuất cung, mà chỉ mở yến tiệc với các nương nương trong cung, lại đến phiên thần tử nghỉ cuối tuần, may mà Tiết Hàn Vân và các sư huynh La gia không có túc trực, đợi đến lúc tập hợp đủ mọi người đến núi Phượng Minh ở Kinh Giao, thì đoàn người đã tụ tập mênh mông.

Hôm nay Liễu Hậu có chút nhàn rỗi, nên đã bị Liễu Minh Nguyệt kéo ra ngoài giải sầu, ra khỏi cửa thành đã nhìn thấy sáu bảy chiếc xe kéo, xe kéo kia còn không chịu ngừng, mà lại chạy đến trước thư phòng của nhà đại nho Lâm Thanh Gia.

Lúc đến đây cũng là khi hoa cúc bắt đầu nở, thơm nứt mũi, đợi đến lúc Liễu Hậu bị Liễu Minh Nguyệt dắt từ trên xe ngựa xuống, liền thấy La lão tướng quân cũng bước xuống từ trên xe ngựa của La phủ. Hai người gặp nhau, không khỏi cười to.

Đều là bị bọn nhỏ lôi kéo, nhưng cuối thu khí sáng, trước mắt lại có cảnh đẹp vui mắt, vừa lúc rất khó có được thời gian nhàn hạ như vậy, tâm tình hai người cũng thật tốt. Lâm Thanh Gia nghe hai người này hạ cổ đến chơi, lập tức ném bút đang viết được một nửa chạy ra đón, sau đó lại dặn dò đồng nhi (học trò nhỏ) lấy rượu cúc hoa được cất ở trong kho ra đã khách.

Mọi người ngắm hoa cúc trong biệt viện của Lâm gia được một lúc, Tiết Hàn Vân sai đám thiếu niên đi theo đồng nhi đến hầm rượu, vừa lừa gạt vừa cướp đoạt, tranh mua hết sạch rượu cúc hoa được Lâm gia dự trữ, sau đó lại cướp cả xe ngựa của Lâm Thanh Gia, ở giữa tiếng kháng nghị của ông, chúng thiếu niên cười ngửa cười to mà đi.

Sáng sớm Liễu Minh Nguyệt bò lên xe ngựa của La Thụy Đình. Lâm Thanh Gia bị vút lên xe ngựa của Liễu Hậu, nghe được tiếng nói cười hăng hái của các vị thiếu niên mười mấy tuổi ở bên ngoài, lập tức châm chọc Liễu Hậu: "Liễu huynh, huynh tìm được một hạt mầm tốt như vậy cho đệ, chắc chắn là cướp phi chuyển thế, mới qua một thời gian thôi, chẳng những biết cướp người, mà còn giành rượu. . . ." Đau lòng không thôi, nửa hầm rượu cúc hoa này, lấy ra một chút đãi khách, còn dư lại hơn phân nửa là để hắn tự uống.

Nghịch đồ này!

Năm đó hai người cùng đậu Tiến Sĩ, chỉ là Liễu Hậu luôn luôn dựa dẫm vào quan trường, còn Lâm Thanh Gia lại không hiểu được quy tắc trong quan trường, cuối cùng dốc lòng học vấn, cả đời thành một đại nho (nhà thông thái). Dù hắn chưa làm quan, nhưng vài chục năm nay, môn sinh khắp vua và dân, dạy ra không ít đệ tử giỏi, là vị đại nho của đương triều, danh vọng cực cao.

Nhưng từ trước đến giờ giao tình giữa hai người vốn sâu sắc, nên lúc đó Liễu Hậu mới đưa Tiết Hàn Vân đến chỗ ông.

Liễu Hậu buồn cười, giả vờ sầu khổ thở dài: "Chẳng phải Lâm hiền đệ cũng nghe qua rồi sao, binh phi bắt phân gia. Người này là ái đồ xuất thân từ nhà binh nghiệp, kể ra thì cũng không biết qua bao nhiêu thế hệ, nói không chừng từ thuở khai quốc đã là Sơn Đại Vương rồi đây."

Lâm Thanh Gia hồi hận không thôi: "Không thể không bắt bẻ, thật sự là dẫn sói vào nhà!"

Đoàn xe tới núi Phượng Minh, nhưng không phải men theo đường lên núi mà đi, mà là đi về nơi yên tĩnh.

Trải qua gần nửa khắc, rốt cuộc đám thiếu niên cười ngửa dẫn đường cũng dừng lại, mọi người đi xuống xe ngựa, mới phát hiện phong cảnh chỗ này rất đẹp. Thì ra đây là dưới chân núi Phượng Minh, tuy là đã sang thu, nhưng hoa cỏ dưới chân vẫn rậm rạp, xa xa xanh biếc như tấm lụa Bích Ba, non xanh nước biếc, phong cảnh tuyệt đẹp. Bước xuống xe ngựa, lúc đạp xuống chỉ cảm thấy lòng bàn chân mềm mại như chiên, các thiếu nữ lập tức đạp lên những mảnh cỏ chỉ chút, cười rộ lên.

Hôm nay, trừ La lão tướng quân và cả đám đồ tôn ra, còn có muội muội của Dung Khánh, dịu dàng trang nhã lại thông tuệ, Mễ Phi tỷ tỷ, Mễ Nghiên xinh xắn tính tình lại hoạt bát đáng yêu, đôi tỷ muội song sinh của nhà Hạ Thiệu Tư là Hạ Đại Xuyên, Hạ Đại Thiên.

Tính tình tỷ tỷ Hạ Đại Xuyên dịu dàng trầm tĩnh, tính tình của muội muội Hạ Đại Thiên thì lại nóng như lửa.

Hơn nữa La Thụy Đình chỉ sợ thiên hạ không loạn, cũng là một trong đám nữ tử đó, Dung Tuệ có tài bắn cung cực tốt, Mễ Phi tỷ tỷ thiên về sử dụng giáo dài, còn hai tỷ muội song sinh Hạ gia thì thuộc loại người luyện võ, dù là nhìn dịu dàng trầm tĩnh, nhưng cũng có phẩm cách kiên nghị, trong đoàn chỉ có Liễu Minh Nguyệt là ngây thơ, bản lĩnh lại kém cỏi nhất, còn là người luyện võ chậm nhất, vì nữ nhi của quan văn, nên trừ La Thụy Đình ra, đây là lần đầu tiên nàng gặp các nữ tử kia.

May là những nữ nhi của võ quan này tự nhiên thanh thản, lòng dạ ngay thẳng, khác với lòng đầy tâm sự của nữ nhi quan văn, mọi việc đều phải dựa theo dòng chính thứ của gia thế để phân công, hoàn toàn khác với buổi du ngoạn mà nàng tham dự cùng với các quý nữ ngày xưa.

Lúc nữ nhi quan văn đi du ngoạn, thấy hoa cỏ cây cối, cần phải ngâm thơ đối từ, thấy được đỉnh đài lầu các cần phải so kỹ năng khuê phòng, ví như cảm kỳ thư họa, hay là âm thầm so xem trang phục, trang sức của ai xuất chúng hơn. Những chuyện này, mặc dù Liễu Minh Nguyệt cũng tham dự, nhưng cảm giác không quá hứng thú.

Nàng đi học học vẽ, chính là vì thành thói ổn định lại tâm thần, học đàn là vì để mình được vui vẻ, đến cuối cùng trái lại trở thành lợi thế trong mắt người khác, thực sự đã sâu sắc làm trái với ý định ban đầu của mình.

La Thụy Đình không an tĩnh được, sớm nín kéo Dung Tuệ và Dung Khánh đi bắt thỏ, Mễ Nghiên và đôi song sinh của Hạ gia lấy một con điều ra, định lôi kéo Liễu Minh Nguyệt đi thả, nào biết Hạ Huệ lại lấy một con điều hình mỹ nhân rất lớn từ trong chỗ ngồi của nha hoàn, bước đến giống như đang đi hiến dâng vật quý.

Mễ Nghiên hoan hô một tiếng, bỏ lại điều bướm bướm của mình, đôi song sinh cũng bỏ điều của mình lại, ba người cùng nhau cầm lấy còn điều mỹ nhân kia.

Liễu Minh Nguyệt tròn to hai mắt: "Chuyện này. Hạ Huệ người lại có thể dấu điều riêng à?" Thèm thường.

Hạ Huệ hé miệng cười cười: "Tiền bạc hằng tháng của nô tỳ rất ít, mua không nổi con điều tốt như vậy. Đây là Vân thiếu gia đã sớm chuẩn bị giúp tiểu thư."

"Chẳng lẽ nha đầu này đang chê hằng tháng ta phát bạc quá ít hay sao?" Trong lòng Liễu Minh Nguyệt nhất thời như uống mật ngọt, vui sướng đến không thể diễn tả thành lời, trong miệng lại trêu ghẹo Hạ Huệ, ánh mắt lại liếc trộm mọi nơi, trái tim chột dạ, sợ bị La Thụy Đình bắt gặp, lại muốn xù lông, cũng may là hôm nay nàng ta đã dẫn Dung Tuệ đi bắt thỏ, nên nàng mới tránh được một kiếp tai họa.

Ánh mắt nàng cứ như vậy, bất ngờ đụng phải ánh mắt lộ ra chút tươi cười của Tiết Hàn Vân, thấy hình dáng của miệng đối phương phát ra hai chữ, nàng suy nghĩ thật lâu, thì ra hẳn nói là "Ngu ngốc!" Sau đó dùng ánh mắt ý bảo nàng nhìn vào mỹ nhân trong tranh.

Nhìn nét mặt của mỹ nhân trên điều, tâm tình của nàng bỗng tốt lên, tạm thời không so đo với Tiết Hàn Vân.

Mỹ nhân trên điều này duy diệu duy tiểu, váy áo bông bành, giờ phút này đang bị Mễ Nghiên và đôi song sinh kéo chạy về phía trước, kéo tới kéo lui, chạy lấy đà lại chạy lấy đà, hoàn toàn bỏ quên tâm tình của vị chánh chủ đã tự tay làm nó cho nàng.

Quả nhiên nàng không phải ngu ngốc thì là cái gì đây?

Chuyện vui như vậy cũng bị người ta đoạt trước.

Cũng không biết là chủ ý của người nào, giúp La lão tướng quân, Liễu Tương, cùng Lâm đại nho, chuẩn bị cần câu, còn có giỏ cá, cùng mồi, mồi, cả ba người cách xa nhau bảy tám bước, ngồi hướng mặt về phía sông, đều đội một chiếc mũ y như nhau, tri kỷ vừa đặt một chiếc ghế nhỏ vừa đặt một bầu rượu bên cạnh xiêm áo cho mỗi người bọn họ, cũng không biết là đang câu cá hay là đang uống rượu ngắm cảnh, cái loại thoải mái nhàn nhã này, đối với Liễu Hậu mà nói, thì cơ hội này rất ít.

Đội đến bọn nô bộc chôn nồi và bếp xong, bọn nha hoàn đưa tới một ít điểm tâm, pha một ít trà nóng, La lão tướng quân không câu được con cá nào, Liễu Tương câu được ba con cá, nhất thời bi thương ngó qua Lâm đại nho.Do uống quá nhiều rượu hoa cúc, nên đã cảm đầu ngả xuống mặt sông, được gã sai vặt và huynh đệ La gia liều mạng cứu lên, ném vào trong xe ngựa, đổi xiêm áo, đông lạnh đến cắn răng khảnh khảnh, cũng không chịu trở về, chỉ chờ ăn cá nướng, thịt nướng.

Liễu Tương tức giận không biết nói gì để khuyên ông: "Lâm hiền đệ, ngay trước đề từ của đệ, cũng nên chú ý một chút, chớ làm giống như từ quỳ hay quỳ thêm ăn, tính mạng này là của đệ đó!"

"Đệ còn muốn lên núi ăn thịt nướng nữa, lừa sạch rượu của đệ, liền muốn đánh đệ bực về phủ hả?"

Bọn nha hoàn chỉ đành phải bưng trà gừng vào giúp ông thanh hàn.

Ông đang được ngồi cao ở trong xe, thoải mái không chịu xuống.

Không lâu lắm, huynh muội Dung gia và La Thụy Đình bắt thỏ trở lại. Huynh đệ La gia đưa cho Tiết Hàn Vân, mấy người họ lột da mổ bụng, thả vào trong nước rửa thật sạch sẽ, sau đó lại lấy gia vị ướp, ướp đến chiều tối đội thảm vào thịt rồi, giờ phút này mới mang ra nướng trên lửa, Liễu Minh Nguyệt lặng lẽ nuốt nước miếng.

Loại chuyện như vậy. Cả hai đời nàng đều chưa từng đã tham gia.

Đời trước nàng không thích Tiết Hàn Vân, không người nào dẫn nàng đi dã ngoại, sau lại vào thâm cung, loại cuộc sống tự do tự tại này đã sớm không có. Đời này cải thiện quan hệ với Tiết Hàn Vân, mới có cơ hội như thế.

Thật là cảm tạ ông trời!

Chỉ là, có lẽ là nàng cảm tạ quá sớm, mới cảm giác được khoảng không gian hoàn cảnh tuyệt đẹp an bình này, rất nhanh, nơi xa truyền đến tiếng lộc cộc của xe ngựa, nơi xa có người đi về phía bên này.

Xe ngựa kia nhanh chóng gần, Liễu Minh Nguyệt mới phát hiện, vì sao có thể tĩnh lặng nhìn được bóng dáng kia từ xa.

Bởi vì nam tử ngồi cao trước ngựa, chính là vị thái tử Tư Mã Sách nọ, một người khác là tiểu sư đệ không da không mặt của nàng, chỉ là.Xe ngựa phía sau không phải là xe ngựa của Thẩm gia, cũng không biết là xe kéo của quý nữ trẻ tuổi nào, người còn chưa đến, đã nghe thấy tiếng nói của đám nha hoàn ở phía sau: "Người nào rảnh rồi tới nơi này vậy, còn không mau mau tránh ra đi?!"

Liều Minh Nguyệt im lặng quay đầu lại nhìn mấy vị cùng đi, lúc này người làm tiểu thư đã chạy đi làm một đả nha đầu, người làm thiếu gia cũng đích thân làm việc, ngay cả ba vị lão gia tử đang ngồi bên bờ sông.Cũng giống như ông lão đánh cá, không chỗ nào có phong thái của của nhà quan lại.

Khó trách bị người ta coi thường!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Gặp Lại

Editor: Serena Nguyen

Nhìn thấy Liễu tướng, La lão tướng quân và Lâm Đại Nho, Tư Mã Sách và Tạ Hoàng đều xuống ngựa.

Mọi người tiến lên hành lễ, Tư Mã Sách đầu chịu nhận toàn bộ lễ, sớm kéo La lão tướng quân, lại mời Liễu tướng và Lâm Thanh Gia đứng dậy.

"Hai vị sư phó thật hăng hái, tranh thủ rảnh rồi nhàn hạ ra cửa đập thanh."

Lúc làm Thái tử, Tư Mã Sách khiêm tốn tri lễ đã sớm là câu chuyện mọi người ca tụng, tất cả mọi người đều nói Thái tử điện hạ chiều hiền đãi sĩ (chỉ vua chúa hạ mình cầu hiền tài), tương lai hẳn là một đời minh quân.

Liều Minh Nguyệt nghe được xưng hô ‘sư phó’ này, nhú chặt chân mày. Từ trước tới giờ nàng không rõ ràng lắm chuyện trong triều, giờ phút này nghe Tư Mã Sách gọi hai vị sư phó, không khỏi mờ mịt, len lén kéo tay áo Tiết Hàn Vân cầu giải thích.

"Hai vị nào là sư phó của Thái tử?"

Tiết Hàn Vân ở bên tai nàng nói nhỏ: "Di nhiên là bá phụ và Lâm tiên sinh. Hiện tại bá phụ kiêm chức Thái Phó của Thái tử, đầu năm mới nhậm chức, Thái tử rất là cung kính với bá phụ. Về phần Lâm tiên sinh, thời gian nhàn hạ, có lúc Thái tử cũng sẽ đến thư trai của tiên sinh thỉnh giáo." Nói những thứ này, giọng nói lại chuyển thành sôi nổi: "Thái tử nhất định có thể trở thành một minh quân!"

Lòng Liều Minh Nguyệt u ám: hóa ra Tư Mã Sách còn bá cha mình làm thầy? Chỗ chết người nhất chính là, bộ dạng sùng bá nhiệt liệt và giọng điệu này của Hàn Vân ca ca là sao?

Tiết gia nhiều thế hệ trung quân ái quốc, huynh ấy. chẳng lẽ trong lòng đã tôn sùng Tư Mã Sách là minh quân rồi hả ? Ca ca, huynh chắc chắn mình không nhìn lầm người chứ?

Liều Hậu từng nhận chức Thái Phó của Thái tử, Tiết Hàn Vân và Tư Mã Sách đã sớm quen biết, và lại còn hơi có duyên, sao kiếp trước nàng chẳng có một chút ấn tượng nào?

Trần tư suy nghĩ, cuối cùng nàng từ bỏ. Không thể không thừa nhận, kiếp trước nàng thật sự là một người thất bại, chưa bao giờ hiểu rõ biến cố trong triều, chức vị của phụ thân, sự cố gắng dốc sức của Hàn Vân ca ca, không biết gì về việc hai người bọn họ ở bên ngoài phải đối mặt với những tình huống gì, chỉ ở trong lồng tre thoải mái mà phụ thân và Hàn Vân ca ca tỉ mỉ chế tạo, chẳng khác gì con chim trong lồng vàng, mấu chốt là: còn cảm thấy cuộc sống rất hạnh phúc, hoàn toàn không có gì phải lo lắng.

Sống yên ổn nên hoàn toàn không có ý thức về những ngày gian nan khổ cực.

Chờ Thái tử nói muốn du ngoạn cùng bọn họ, tất cả mọi người trừ Liều Minh Nguyệt không tình nguyện, còn có Ôn Thanh Dung trong xe ngựa vô cùng bất mãn, tất cả những người còn lại đều vui vẻ.

Thấy Ôn Thanh Dung bước xuống từ trong xe ngựa, Liều Minh Nguyệt đã cảm thấy vô cùng có thể hiểu được thị nữ ngang ngạnh của nàng ta ở đâu ra rồi.

Ôn Thanh Dung chính là thân chất nữ (cháu gái ruột) của Ôn hoàng hậu, nữ nhi của quốc cữu Ôn Thế Hữu.

Ôn quốc cữu có một đồng thứ nữ (con gái do vợ lẽ sinh), nhưng chính thê chỉ sinh ra có hai nhi tử một nhi nữ, và lại chỉ có biểu muội này từ nhỏ một mực ở trong cung làm bạn với Ôn hoàng hậu, tình cảm với Thái tử cũng thâm hậu, coi như là thanh mai trúc mã.

Bên ngoài đều truyền, ban đầu lúc lập Thái tử phi, nếu không phải Ôn Thanh Dung còn quá nhỏ, nói không chừng nàng chính là Thái tử phi đương triều.

Ôn hoàng hậu ước chừng sớm có suy nghĩ này, từ nhỏ liền nhận Ôn Thanh Dung vào cung nuôi, nàng vừa là chất nữ của hoàng hậu, biểu muội của hoàng đế tương lai, tất cả mọi người đều nể nàng ba phần, nên dưỡng thành tính tình kiêu ngạo của nàng. Cuộc sống của các công chúa không được sung ái

khác còn không tốt bằng nàng.

Sau khi Liễu Minh Nguyệt vào cung có nghe nói, từ nhỏ Ôn Thanh Dung đã mến mộ Tư Mã Sách. Kịp trước, mặc dù cuối cùng Ôn Thanh Dung cũng gả cho Tư Mã Sách, đáng tiếc nàng là người ương ngạnh, không phải sở thích của Tư Mã Sách. Sau đó Ôn hoàng hậu ốm chết, Tư Mã Sách càng thêm lạnh nhạt nàng. Chỉ là bởi vì nàng là biểu muội của Tư Mã Sách, mức độ đãi ngộ đều vì lý do đó, an lòng ngoại thích, cho nên nàng ở trong cung cũng không gặp khó khăn.

Liễu Minh Nguyệt vạn vạn không ngờ có thể đụng phải Ôn Thanh Dung ở chỗ này. Dựa vào thời gian mà suy đoán, tháng ba sang năm Ôn Thanh Dung đến tuổi cập kê, sẽ vào Đông cung. Hiện nay nàng đã trở về Liễu phủ, theo lý thuyết lễ nạp thanh têt Trùng Dương, Tư Mã Sách phải lên lén ra ngoài chơi cùng Thẩm Kỳ Diệp chứ? Làm sao lại ra ngoài cùng với Ôn Thanh Dung?

Tạ Hoảng đã sớm nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt, hào hứng chào hỏi nàng: "Tiểu sư tỷ ——" liếc thấy ánh mắt không hiền hậu của La Thụy Đình, nghĩ đến sau têt trở về La gia học võ, ngộ nhờ trên giáo trường bị vị đại sư tỷ này bắt cặp tỷ thí, vội vàng vui vẻ chạy lên nịnh bợ: "Đại Sư Tỷ ——"

Nhận lấy một ánh mắt xem thường của La Thụy Đình!

Rõ ràng La Thụy Đình và Liễu Minh Nguyệt đứng quá gần, thấy người Tạ Hoảng nhìn đầu tiên là Liễu Minh Nguyệt nhỏ bé hơn nàng rất nhiều.

La Thụy Đình cảm thấy rất bức tức.

Chỉ là lần này ra ngoài nạp thanh, trừ nàng cảm thấy bức tức, còn có một người khác, Ôn Thanh Dung.

Vốn là lần này nàng ta mong đợi có thể đơn độc du ngoạn với Thái tử, kết quả trừ Tư Mã Sách, còn có tay trác táng Tạ Tiểu Lang này.

Vậy thì thôi, nàng nhịn.

Dù sao Tạ Hoảng cũng thường vào cung cấm, hai người cũng coi như thân thuộc từ nhỏ. Huống hồ bệ hạ thương yêu Chiêu Dương công chúa, cũng yêu thương Tạ Tiểu Lang miệng lưỡi trơn tru này. Cả cô cô nàng là hoàng hậu Ôn thị, cũng cực kỳ khách khí với Chiêu Dương công chúa.

Nào biết đến Phượng Minh sơn, bọn họ không mang theo nàng đi leo núi thì thôi, tìm một nơi non xanh nước biếc đến du ngoạn một chút, chỉ cần cùng biểu ca ở chung một chỗ, nàng đã cảm thấy thỏa mãn, nào biết. Tìm tới nơi, cuối cùng lại thành bộ dáng như vậy.

Một nhóm thiếu niên nam nữ cùng với ba lão già hóm hèm, chen chúc một chỗ nướng thỏ nướng cá ăn.

Thiếu niên thì không tính, cả một nhóm nữ hài tử, đều không biết dè dặt đứng ở bên cạnh đồng lửa chờ ăn thịt, cũng có đi săn thỏ, còn có giành chân thỏ —— giành chân thỏ chính là Liễu Minh Nguyệt và Mễ Nghiên —— nếu đề cho quý nữ của những phủ đệ quyền quý trong kinh nhìn thấy, đảm bảo kinh hãi đến rớt cằm!

Đây chính là tiểu cô nương đáng yêu mà Thái tử biểu ca khen ngợi: nữ nhi nhà Liễu tướng sao?

Nếu không phải thân thể Liễu Minh Nguyệt nhỏ bé, còn mang theo nét ngây thơ của thiếu nữ chưa trở mẫn hoàn toàn, nàng sẽ cho là Thái tử biểu ca có ý với khuê nữ nhà Liễu tướng.

Liễu Minh Nguyệt cố gắng nhớ lại loại hình mà Tư Mã Sách thích ở kiếp trước, hấn ghét thế nào nàng liền phát triển theo hướng đó.

Tỷ như hiện tại: Liễu Minh Nguyệt cầm chân thỏ gặm hết sức thô lỗ khiến Liễu tướng ghé mắt liên tiếp, trầm nghĩ chẳng lẽ gần đây đầu bếp ở phủ lòi, không nuôi dưỡng khuê nữ nhà ông cẩn thận, nhìn bộ dáng thêm thịt và tướng ăn này của nó xem!

Trưởng bối của những cô nương còn lại đều từ trong quân, vốn không yêu cầu nghiêm khắc về tướng ăn, huống chi đang dã ngoại, càng không gò bó, cũng chưa từng bởi vì Thái tử ở bên mà ưỡn ẹo, đều gặm thịt thỏ hoặc là đùi gà, chỉ cảm thấy hết sức ngon miệng.

Duy chỉ có Ôn Thanh Dung chê quay mặt qua chỗ khác, không thể làm bạn với lũ người thô lỗ.

Thiếp thân thị nữ Yên Mạch dùng cái mâm trên xe ngựa bưng chân thỏ dâng lên, bị nàng tát một cái: "Muốn chết! Không có cắt thành miếng nhỏ bưng lên, muốn ta ăn thế nào? Ngươi cho ta là dã nhân à?" (người thô lỗ quê mùa ăn lông ở lỗ)

Trên má Yên Mạch lập tức nổi lên năm dấu ngón tay.

Mọi người đang ăn vui vẻ đều ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào nàng: "."

Dung Tuệ ưu nhả rời chỗ, Hạ Đại Xuyên cũng theo sau, miễn cưỡng lôi kéo muội muội Hạ Đại Thiên rời chỗ.

Mễ Nghiên đã lấn lộn thân thiết với Liễu Minh Nguyệt, thấy nàng không câu nệ mà ăn liên tục, lại gấp miếng cá nướng vàng, đặt lên đĩa ở trước mặt nàng: "Muội muội thích ăn thì ăn nhiều chút đi, tiểu đã nhán!"

La Thụy Đình véo má nàng: "Còn ăn? Ăn nữa thành heo luôn!"

Nàng không muốn cứng đối cứng với Ôn Thanh Dung, nhưng lại không muốn Ôn Thanh Dung coi thường tiểu sư muội. Loại sinh vật như tiểu sư muội

này, chỉ có mình khi dễ mới thoải mái, để cho người ngoài xem thường. Thật sự khiến người ta không thoải mái.

Liễu Minh Nguyệt đã từng được trải nghiệm com thiêu canh lạnh ở lãnh cung, vì vậy cực kỳ quý trọng lương thực, huống hồ hôm nay nàng chính là muốn Tư Mã Sách chán ghét nàng, tự nhiên càng ăn ngon lành, há có thể bị những lời này của Ôn Thanh Dung ảnh hưởng?

Nàng đang ăn vui, trong chén trước mặt thêm một cái đùi gà nướng vàng óng, "Tiểu sư muội ăn nhiều một chút!" Liễu Minh Nguyệt ngẩng đầu, trước mặt là gương mặt quen thuộc của Tư Mã Sách, nàng lập tức nghẹn miếng thịt thỏ, ho khan kinh thiên động địa.

Ai là sư muội của ngươi?

Đầu năm nay thịnh hành làm thân bừa bãi sao?

Liễu Minh Nguyệt bị phẫn, trong lòng tức giận, thật có kích động muốn giải tỏa tức giận trong lòng, thanh toán nợ cũ với Tư Mã Sách. Đáng tiếc nàng ho khan nước mắt lưng tròng, ngay cả ánh mắt hung ác, vào trong mắt người khác, cũng là điểm đậm đáng yêu, cả Tư Mã Sách, đầu cũng oành một tiếng, bị bộ dáng này của nàng trấn áp.

—— Còn cô nương nhà nào được Thái tử điện hạ tự mình gấp đồ ăn, không phải cảm động nước mắt ròng ròng, mà là bị kinh hách đến nghẹn ho khan kinh thiên động địa, dám lộ ra loại ánh mắt oán hận này?

Động vật nhỏ vườn móng vuốt, thật là đáng yêu nhất rồi!

Tư Mã Sách trầm nghĩ trong lòng, không nhịn được mượn cách gần tiện lợi nguyên cố, làm động tác các sư huynh đệ của Liễu Minh Nguyệt trừ Tiết Hàn Vân đã muốn làm từ lâu lại chưa từng ra tay: vườn móng vuốt sờ đầu Liễu Minh Nguyệt.

Tiết Hàn Vân mượn cơ vỗ lưng cho Liễu Minh Nguyệt, đỡ nàng lên, vừa trách cứ: "Ăn thịt cũng nghẹn, thật là đàn hết sức!" Vừa cẩn thận vỗ lưng cho nàng, vừa kín đáo kéo nàng khỏi phạm vi tay Tư Mã Sách.

Tư Mã Sách lưu luyến thu hồi móng vuốt.

Đầu ngón tay chạm được sợi tóc mềm mượt, giống như tơ lụa vậy. Chủ yếu nhất là trên đầu của nàng không có đồ trang sức châu ngọc gì, sờ rất thuận tiện.

Ôn Thanh Dung thu hết vào đáy mắt, quay gương mặt tinh xảo đi, cổ nén nước mắt, thế mà lại không nổi giận tại chỗ.

Liễu Minh Nguyệt uống một ngụm nước, đã ngưng ho khan, trong lòng âm thầm kinh ngạc: theo như tính tình Ôn Thanh Dung của trước kia, phải lập tức nhảy dựng lên tranh chấp với Tư Mã Sách chứ? Sao có thể nhẫn nhịn nhìn Tư Mã Sách làm ra loại cử chỉ thân mật này với nàng?

Nàng đặt hết tâm tư nghiên cứu Tư Mã Sách và Ôn Thanh Dung, nên cũng không chú ý tình cảnh thân mật của mình và Tiết Hàn Vân rơi vào trong mắt mọi người, Liễu tướng khẽ mỉm cười, mời La lão tướng quân và Lâm Thanh Gia tiếp tục đi câu cá.

Bọn họ đều lớn tuổi có tấm lòng bao dung, tội gì để ý một nha đầu ngu ngốc ăn nói bừa bãi.

La lão tướng quân vừa đi vừa nói thầm: "Vốn là. Ta đã thấy tiểu tử Hàn Vân kia cũng không tệ. Đình nha đầu nhà ta rất vừa ý hần đó."

Liễu Hậu cười bình tĩnh: "Loại chuyện như vậy vẫn là thuận theo tự nhiên, lão tướng quân cũng không hy vọng kết thành một đôi vợ chồng bất hoà chứ?" Gần quan được ban lộc, huống chi Nguyệt nhi nhà ông không có gì không tốt, đáng yêu được người yêu thích. Trừ phi mắt Tiết Hàn Vân có vấn đề.

—— Chất nữ La gia, chính là quá "ngay thẳng chính trực".

Đối với một vị quan văn, những phẩm chất này sẽ bị phủ quyết hết.

Nhưng mà ông không hề hay biết khuê nữ nhà mình có tật xấu gì, nữ nhi nhà mình luôn tốt.

Chỉ cần vừa ghép đôi nữ hài tử nhà nào với Tiết Hàn Vân, ông đã cảm thấy không ổn chút nào, chỉ cảm thấy ai cũng không xứng, thẹn với cha nương của Tiết Hàn Vân, nhưng là quay đầu lại nhìn khuê nữ nhà mình, chỉ cảm thấy đầu đầu cũng khéo léo đáng yêu. vẫn còn quá hời cho Tiết Hàn Vân!

Thật là mâu thuẫn.

Lâm Thanh Gia một thân một mình, không vợ không con, đối với loại chuyện như vậy hoàn toàn không có kinh nghiệm, chỉ cười ha ha nói: "Lấy vợ vẫn nên chọn người mình vừa ý, cuộc sống mới mỹ mãn." Bị La lão gia từ bất mãn trách móc: "Ông cẩn thận uống rượu quá nhiều, lại rơi vào trong sông lần nữa đây."

Đại Nho đương thời khua môi múa mép hùng biện như thần Lâm Thanh Gia bị một Đại quê mùa trong quân chặn họng!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Tiểu Định

Edit: Peiria

La lão tướng quân nhắc nhở Liễu Hậu làm cho ông nhất thời cảm thấy lo lắng.

Ngoại trừ gia thế hơi kém một chút, bất luận từ phương diện nào, Tiết Hàn Vân cũng là hiền tế người ta muốn chọn. Thiếu niên ông tự mình giáo dưỡng, văn võ song toàn, tính tình thế nào ông đều hiểu rõ, quan trọng nhất là từ khi vào cửa Liễu gia, hẳn đối xử với Liễu Minh Nguyệt khoan dung ôn hòa, khiến người ta yêu thích.

Huống chi La lão tướng quân còn vì tôn nữ La Thụy Đình của mình mà tự tiến cử với ông: "Kỳ thực, hai tôn tử nhà ta cũng không tệ, người để Hàn Vân làm tôn nữ tế của ta, hai tôn tử nhà ta tùy người chọn?"

Cũng không phải là bán củ cải ven đường, đâu thể coi như cái trắng mà đòi được!

Liễu Tướng không đáp.

La lão tướng quân có một đôi hỏa nhãn kim tinh, tâm tư của tôn nữ thế nào, ông vừa nhìn là biết ngay. Hơn nữa tính tình nàng bướng bỉnh, nếu như không đáp ứng nguyện vọng của nàng, chỉ sợ tất cả La gia đều không được an bình.

Lúc ấy Liễu Hậu trả lời ra sao?

Sau khi về nhà ông lại nặng nề suy nghĩ.

"Lão gia tử, ngài coi Hàn Vân là đồ vật, có thể tặng tới tặng lui ư? Hắn là người có chủ kiến, ngài đừng hòng có ý đồ với hắn!"

Nếu khuê nữ của ông gả cho người ngoài, còn phải ở nhà người ta, trên kính công công bà bà, dưới thuận theo trượng phu, lỡ mà gặp phải tiểu cô (em chồng) khó chơi... Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là gả cho Tiết Hàn Vân tốt nhất, sau khi thành thân không cần chuyển đi, có hai hài tử cùng nhau phụng dưỡng... Cuộc sống tuổi già cực kỳ mỹ mãn.

Liễu Tướng đã quen làm việc sát phạt quyết đoán, đêm đó bèn gọi Tiết Hàn Vân tới thư phòng của ông.

"Hàn Vân, con cũng sắp mười bảy tuổi rồi, không biết lúc trước nhà con từng đính ước cho con chưa?"

Trên mặt Tiết Hàn Vân lộ ra nghi hoặc, nhưng cũng lắc đầu: "Con chưa từng nghe nói qua."

"Hiện giờ tuổi con không còn nhỏ, đã đến lúc thành gia lập nghiệp, con thấy tôn nữ của La lão tướng quân thế nào?" Quen dùng mảnh khố chính trị, Liễu Tướng nói chuyện cũng phải quanh co một phen.

Quả thật, lúc này ông mới phát hiện, nếu khuê nữ nhà mình gả tới nhà khác... Chỉ sợ không thể làm tốt vai trò của một tức phụ, chỉ là nếu so với La Thụy Đình, vậy cũng coi như ngang nhau.

Đối với vị bá phụ dưỡng dục lại dốc lòng dạy bảo mình này, Tiết Hàn Vân chưa từng lấn lộn trong chốn quan trường chỉ có kính nể và thuận theo, nhưng nghe nói như thế vẫn chán kinh không thôi, nếu như Liên Sinh ở đây, có thể giúp lý giải: Nhất định là thiếu gia đang suy nghĩ hôm nay cùng La đại tiểu thư ra ngoài đạp thanh có chỗ nào vượt quá quy củ không? Chẳng lẽ là bị Tướng gia nắm được nhược điểm?

"Liễu bá bá... con..."

Liễu Hậu nghĩ thầm: Đây là ý gì? Chẳng lẽ tiểu tử này thực sự có tình ý với tiểu cô nương La gia? Đây là muốn nói dối mình?

Một vị quan được người người tín nhiệm ngay cả khi đối diện với khuôn mặt âm trầm của Hoàng đế cũng chưa từng khiếp sợ, bây giờ đối với gương mặt hoảng hốt lo sợ của thiếu niên một lát lại nghĩ đến đủ khả năng - - thật là giải quyết quốc sự còn chẳng khó bằng giải quyết chung thân đại sự của nữ nhi.

"Hôm nay La lão tướng quân ngo lời kết thân với ta, muốn gả tiểu nha đầu La gia cho con, ý con thế nào?" Liễu Hậu từng bước ép sát, muốn nhìn ra chút thái độ của Tiết Hàn Vân.

Tiết Hàn Vân uất ức, phịch một tiếng quỳ xuống, môi mím chặt, ánh mắt căng thẳng, cuối cùng liên tục dập đầu: "Bá bá, tiểu chất chưa từng nghĩ đến chuyện thành thân cùng La sư muội..."

Hắn cúi đầu, bởi vậy không hề nhìn thấy nét mặt vui mừng của Liễu Hậu, chỉ dùng giọng nói trầm thấp giống như mộng du đáp: "Con chỉ muốn bảo vệ Nguyệt Nhi, cho đến khi đầu tóc bạc trắng... Tương lai, con muốn ra chiến trường! Bá bá, con không muốn thành thân, không muốn hại người khác..."

Cầu xin người đừng định thân cho con!"

Không phải hấn đang nằm mơ chứ?

Những lời này hấn luôn giấu ở trong lòng, chưa từng tâm sự với bất kì ai. Kể cả tên sai vặt Liên Sinh, cũng chỉ là từ dấu vết trong tờ nhện âm thầm phỏng đoán một chút thôi.

Liễu Hậu vốn nghĩ hấn sẽ giấu diếm, nào biết thiếu niên không hề giữ lại, nói ra hết lời trong lòng, riêng chuyện ra chiến trường, xác thực ông chưa từng suy xét tới, nhưng câu nói của thiếu niên đã đủ làm ông rung động.

"Đưa miếng ngọc bội trên người con cho ta rồi về nghỉ ngơi đi."

Tiết Hàn Vân nói mấy câu đó xong, chỉ sợ không chừng có thể đòi lấy một trận đòn, nhưng hấn nhớ tới năm ấy mình vừa thoát khỏi kiếp nạn thành bại nhà tan nát về một cái mạng, chưa hết kinh hoàng đã bị Liễu Hậu nắm tay bước vào cửa lớn Liễu, nghênh đón hấn chính là một tiểu cô nương phấn điều ngọc trác như viên minh châu.

Thiếu niên lớn lên ở biên quan, đã nhìn quen những thiếu nữ thô kệch với làn da ngăm đen, chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày được nhìn thấy một tiểu cô nương ngây thơ trong sáng tựa như lưu ly đến vậy.

Hấn lẳng lặng tháo miếng ngọc bội miếng nhất mang từ biên quan tới, vật bất ly theo hấn kể từ khi sinh ra, giao cho Tướng quốc đại nhân.

Ngày hôm sau, lúc ăn điểm tâm xong, trước mặt Tiết Hàn Vân, Tướng quốc đại nhân đưa thứ đó cho Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Minh Nguyệt cầm ngọc bội phi thúy trong suốt trên tay, tán thưởng không thôi: "Miếng ngọc thật đẹp, phụ thân lấy đâu ra vậy?" Chẳng lẽ tối qua trong nhà lại có khách?

Mỗi lần khách tới, nhưng môn sinh cũ của Tướng quốc đại nhân đều đưa một hai thứ cho Liễu Minh Nguyệt chơi, nàng có hấn một cái hòm chuyên để những món đồ kỳ lạ này.

Tướng quốc đại nhân mặt không đổi sắc: "Đây là bùa hộ mệnh, về sau con phải luôn mang theo bên người, tuyệt đối không được bỏ ra."

Liên Sinh đứng phía sau Tiết Hàn Vân ra sức dụi dụi mắt: Rõ ràng.. Rõ ràng đó là vật thiếu gia luôn đeo bên người mà? Lão gia, người cũng quá... Sau đó, trong đầu hấn bất tri bất giác xuất hiện một ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi.

Vội vã nhìn Tiết Hàn Vân, chỉ thấy thiếu niên ngày thường vốn trong trẻo lạnh lùng tuy vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu, nhưng vành tai trắng nõn bắt đầu ửng hồng, bóng lưng thẳng tắp gần như cứng ngắc.

Nếu hấn có thể đứng trước mặt Tiết Hàn Vân thì chắc chắn sẽ nhìn thấy nét mặt vui sướng quẩn bách của thiếu niên.

Đáng tiếc, Liễu Minh Nguyệt không biết lai lịch của ngọc bội này, nàng chỉ nghĩ phụ thân tự mình chọn bùa hộ mệnh giúp nàng nên vô cùng cao hứng bảo Hạ Huệ đeo vào cổ nàng, rồi lại nhét vào trong cổ áo.

Lỗi tại Tiết Hàn Vân càng đồ... Trước tối qua, ngọc bội này vẫn ở bên người hấn, thậm chí xúc cảm ôn nhuận của nó chưa từng tan đi..

Tướng quốc đại nhân đưa ngọc bội ra xong, lại lấy ra một khối ngọc Hòa Điền hình hài tử đánh trống thượng hạng, đưa đến tay Tiết Hàn Vân.

"Mỗi người một miếng, vì phụ không thể nặng bên này nhẹ bên kia được."

Tiết Hàn Vân cung kính nhận lấy, sai Liên Sinh đeo lên giúp mình. Hấn nghe từ "Vi phụ" kia rất rõ, Liễu Minh Nguyệt mặc dù nghe ở trong tai nhưng cũng không coi là chuyện quan trọng.

Liên Sinh cảm thấy, mình đoán đúng gần mười phần rồi.

So sánh với Tiết Hàn Vân giống như bị đánh phấn hồng lên tai, Liên Sinh cảm thấy đại tiểu thư thật sự có hơi ngốc nghếch.

Còn Tướng quốc đại nhân, cũng đùa quá trớn rồi, tiểu định... Ngay cả đăng giá đều không biết chuyện..

Đúng là Liễu Minh Nguyệt không biết chuyện.

Ngọc bội là khi Tiết Hàn Vân ba tuổi, Tiết phu nhân có ý mua lại từ tay một thương nhân, khắc xong mời cao tăng thêm chú để bảo vệ bình an cho Tiết Hàn Vân. Toàn gia vì nước hi sinh, đây xem như là vật kỉ niệm duy nhất của Tiết Hàn Vân, hấn luôn mang theo bên người, ngoại trừ Liên Sinh biết, Tướng quốc đại nhân biết, người ngoài đều không biết hấn còn có vật như vậy.

Hôm nay Tiết Hàn Vân nhàn rồi, lại không cần tiến cung, hấn tự mình hộ tống Liễu Minh Nguyệt đến La gia học võ, trên đường đều chỉ nhìn Liễu Minh Nguyệt mỉm cười, cười mãi khiến lông tơ trên người Liễu Minh Nguyệt dựng đứng lên.

Hàn Vân ca ca thân thiết như vậy thật sự là dọa người! Là bởi vì thu được một khối ngọc bội nên vui thành ra thế này sao?

Liễu Minh Nguyệt vô cùng khó hiểu!

Tối giáo trường, không ngờ hai huynh đệ La gia cũng ở đó, thấy Tiết Hàn Vân tươi cười như gió xuân, cũng cảm thấy rất kinh khủng, "Tiết sư đệ, ngươi sinh bệnh à?"

Ý cười trên khóe môi Tiết Hàn Vân tăng thêm, nhưng chỉ lắc đầu.

La Hành hung hăng thúc vào bả vai hắn một cái: "Chẳng lẽ thăng quan? Phát tài rồi? Hay là muốn thú tức phụ hả?" Câu cuối cùng làm cho La Thụy Đình quét mắt tới, cực kỳ sắc bén dọa cho La Hành Chi liên tục xua tay, "Tiết sư đệ sẽ không thành thân chứ? Tiết sư đệ ngươi sao có thể thành thân được?" Ngươi muốn thành thân với người khác thì muội tử biết phải làm sao?

Liễu Minh Nguyệt trầm nghĩ: La sư huynh nói đúng, Hàn Vân ca ca vẫn chưa muốn thành thân.

- - Hoàn toàn không biết chính mình đã bị Tướng quốc đại nhân đánh ước cho rồi.

Ánh mắt hàm chứa ý cười của Tiết Hàn Vân lướt qua Liễu Minh Nguyệt, hắn xoay người lại, đá liên hoàn về La Hành Chi... Đại sư huynh lăm miệng này, thật sự đáng đánh đòn!

Lúc chạng vạng, La lão gia tử mượn muốn tới Liễu phủ tìm Tướng gia uống rượu, chen chúc trên xe ngựa của Liễu Minh Nguyệt cùng trở về Liễu phủ.

Cả ngày hôm nay ông thấy Tiết Hàn Vân không chăm chú, thỉnh thoảng vụng trộm liếc nhìn Liễu Minh Nguyệt, cảm giác không ổn, dứt khoát tới tìm Liễu tướng, muốn sớm định ra hôn sự của hắn và tôn nữ mình một chút.

Liễu Hậu đang tiếp khách ở thiên sảnh, nghe được lão tướng quân đề nghị ông mời bà mối đến La gia cầu hôn giúp Tiết Hàn Vân, ra Tướng quốc đại nhân 'tiên hạ thủ vi cường' không hề có cảm giác xấu hổ: "Lão gia tử, thật hồ thẹn! Tối hôm qua ta trước nghĩ sau suy, cảm thấy đêm dài lắm mộng, đã sớm tiểu định cho hai hài tử rồi."

La lão gia tử trợn mắt há hốc mồm giờ nắm tay lên, lại cảm thấy thân thể Tướng quốc đại nhân thật sự không chịu nổi một quyền hung ác như vậy, đành ngậm ngùi buông xuống. Ông cảm thấy Liễu Tướng tuyệt đối là cố ý! Ngày hôm qua ông vừa mới đề nghị muốn gả tôn nữ cho Tiết Hàn Vân, sáng nay hắn đã định thân cho khuê nữ nhà mình và Tiết Hàn Vân... Đây là muốn tuyên bố ức hiếp người hả!

"Tiểu tử Hàn Vân kia đồng ý rồi?" La lão tướng quân vẫn chưa từ bỏ ý định, nghĩ đến tính tình của tiểu tôn nữ, ông lại thấy hết sức đau đầu.

Liễu Tướng sai người gọi Tiết Hàn Vân đến đề La lão gia tử tự mình hỏi, kết quả... càng thêm thất vọng.

Thiếu niên kiêu lòi hôm nay vẫn lời ít ý nhiều: "Con sẽ đợi Nguyệt nhi cập kê." Theo tục lệ, nữ tử sau khi cập kê có thể thành thân. Rồi xin lỗi người trước mặt: "Lão gia tử, cho tới bây giờ con chỉ coi La sư muội như muội muội ruột thịt của mình!" Huynh muội thành thân chính là loạn luân!

Ngày đó, La lão gia tử sống chết không chịu quay về phủ Tướng quân, ông dứt khoát ở lại phòng khách của Tướng phủ, lại sai người đi Kinh Giao, trước khi đóng cổng thành, tới Lâm Thanh Gia đến.

Đến tới Lâm Thanh Gia chính là cận vệ bên cạnh ông, La Hành Chi theo binh, kỷ luật nghiêm minh, rất trung thành và tận tâm với La lão gia tử, biết bọn họ phải đến thư trai ngoại ô trời người, cũng không quản là bất ai, kiên quyết chấp hành tới cùng.

Lâm lão tiên sinh đáng thương bị binh lính thô phi bắt trời, hay là gần đây phạm lỗi, đặc tội quyền quý, tai họa bất ngờ, nghĩ mãi không thông. Vừa bước vào cửa, nghe La lão gia tử khiêu nại, lúc này mới bắt đầu ồn ào: "Ngươi nói Hàn Vân và nha đầu Liễu gia đã định thân rồi? Chỉ vì hai hài tử đó định thân mà sai cho hộ vệ trời ta tới?"

Ánh mắt La lão gia tử né tránh: "Khụ... Kỳ thực chính là mời ngươi đến uống rượu..." Vốn đang muốn mời hắn chủ trì công đạo, xem có thể khuyên Liễu Tướng hỏi hôn hay không. Kết quả bọn hộ vệ không có đầu óc, đặc tội Lâm tiên sinh rồi... Chẳng qua ông đã quen hạ lệnh bắt người... Hoàn toàn là do bệnh của người học võ nổi loạn.

Ngay lúc Lâm tiên sinh nổi giận đùng đùng chất vấn La lão gia tử, ngoài cửa có tiếng nói vang lên: "Cái gì gọi là Hàn Vân và nha đầu Liễu gia định thân vậy?"

Liễu Minh Nguyệt chậm rãi bước vào thiên sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phận Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chuyện Đã Định

Ở đời trước, Liễu Hậu đã từng nói muốn gả Liễu Minh Nguyệt cho Tiết Hàn Vân nhưng khi đó nàng đã sớm có người trong lòng là Tư Mã Sách. Sau mấy lần gặp Tư Mã Sách dưới sự giúp đỡ của Thẩm Kỳ Diệp bị Liễu Hậu biết được thì chính ông đã nói cho nàng biết là muốn gả nàng cho Tiết Hàn Vân.

Kết quả là khơi dậy sự phản kháng mãnh liệt của Liễu Minh Nguyệt.

Lúc đó, Tiết Hàn Vân cũng có mặt, thời điểm đó nàng chỉ là một tiểu cô nương được nuông chiều sinh hư nên mới tuyên bố ngay trước mặt hai người bọn họ rằng nàng và Tư Mã Sách lưỡng tình tương duyệt, nàng nhất định phải vào Đông cung.

Cũng không biết có phải do nàng sống lại hay không mà rất nhiều chuyện đều có sự thay đổi. Kiếp trước lúc Liễu Hậu muốn nàng và Tiết Hàn Vân đính ước thì nàng và Tư Mã Sách đã qua lại một thời gian khá lâu, tuy đã sắp cập kê nhưng khi đó nàng vẫn còn non trẻ, tình lại đang nồng hơn nữa lại bị những suy nghĩ ngu ngốc thiếu sót nên chưa từng nghĩ đến cảm nhận của những người bên cạnh.

Nàng và phụ thân tranh cãi ầm ĩ ở đại sảnh, Liễu Hậu không đồng ý nàng vào cung nhưng ông rất yêu thương nàng, làm sao có thể địch nổi nữ nhi luôn được ông nuông chiều từ nhỏ đến lớn?

Cuối cùng Liễu Minh Nguyệt lấy cái chết ra uy hiếp, khi đó Tiết Hàn Vân đỡ Liễu Hậu tức giận đến sắp ngất đi, khuyên ông bớt giận còn nàng thì nói những gì?

Nàng cười lạnh, châm chọc Tiết Hàn Vân: "Người được phụ thân ta nuôi lớn, không tri ân báo đáp thì cũng thôi đi, không ngờ lại còn có những suy nghĩ xấu xa này! Dù ta không gả cho Thái tử điện hạ thì có phải gả heo gả chó cũng sẽ không gả cho người! Người nên bỏ suy nghĩ này đi!"

Năm đó Tiết Hàn Vân lạnh lùng, nghiêm túc hơn bây giờ rất nhiều, trên mặt không có lấy một nụ cười, cả người lạnh lẽo cứng ngắc khiến nàng càng thấy càng ghét cay ghét đắng nên luôn tìm cách gây sự với hắn nhưng từ đầu đến cuối, bất luận nàng nói chuyện khó nghe, tổn thương hắn đến cỡ nào thì hắn cũng không bao giờ giận dữ với nàng.

Lúc nàng nói ra những lời này cũng thế.

Nàng nhớ rõ sau khi nàng nói câu đó xong thì sắc mặt Tiết Hàn Vân lập tức trở nên tái nhợt, ánh mắt lạnh lẽo đến cực hạn, cuối cùng hắn nói một cách chậm rãi: "Minh Nguyệt, bất luận muội gả cho người nào thì phụ thân cũng chỉ có một!"

Lúc ấy nàng không hề hiểu được sức nặng của những lời này, đặc biệt những lời này lại được nói bởi người phụ mẫu đều đã chết như Tiết Hàn Vân.

Khi đó, chắc nàng bị ma quỷ ám nên mới trả lời lại hắn một câu: "Thái tử điện hạ cũng chỉ có một!"

Sao có thể đánh đồng phụ thân và Thái tử được? Tại sao có thể được chứ?

Có lẽ phụ thân đã nản lòng thoái chí nên ông ngã ngồi xuống ghế, che mặt thở dài: "Thôi, thôi!"

Đến đây cuộc tranh chấp của nàng và phụ thân đã có kết quả, sau khi cập kê cuối cùng nàng cũng được ở bên cạnh Tư Mã Sách như ý nguyện.

Hơn mười năm sau đó, chuyện này vẫn bị nàng chôn sâu ở trong lòng, chưa bao giờ nhắc lại. Tiết Hàn Vân vẫn đối xử tốt với nàng, nàng luôn tin rằng đó là sự yêu mến, bảo vệ của một người huynh trưởng mà nàng đối với hắn cũng thế.

Bây giờ xem xét lại chuyện năm đó thì cho dù nàng và Tiết Hàn Vân chỉ không có tình yêu nam nữ nhưng một người như hắn rất đáng để nàng giao cả đời mình.

Chỉ vài bước ngắn ngủi mà cảm xúc Liễu Minh Nguyệt liên tục thay đổi, chuyện cũ cũng giống như ở ngay trước mắt.

Liễu Hậu nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt chậm rãi đi đến, còn chưa kịp mở miệng thì La lão tướng quân đã bước ra đón, tà tâm vẫn chưa chết: "Tình tình của Hành Chi ca ca và Thiện chi ca ca vui vẻ hơn tiểu tử Tiết Hàn Vân kia nhiều, tiểu nha đầu nhìn trúng đứa nào thì đừng ngại nói cho ông biết, ông sẽ làm chủ thay cho cháu."

Lâm Thanh Gia cực kỳ tức giận La lão tướng quân, hướng chi Tiết Hàn Vân còn là đồ đệ đắc ý của ông, làm sao ông có thể để ông ta được như ý nên lập tức ngăn cản: "Tiểu nha đầu, đừng tin lời La lão đầu nói, lão phu thấy phụ thân cháu chọn cho cháu của hôn sự này rất tốt!"

Liễu Minh Nguyệt mỉm cười, làm như mất diếc tai ngơ với lời nói của hai người, nàng đi tới trước mặt Tiết Hàn Vân, bình tĩnh nhìn hắn sau đó dịu dàng nói: "Muội muốn hỏi Hàn Vân ca một câu."

Tiết Hàn Vân đứng thẳng tắp khiến Liễu Minh Nguyệt cảm thấy hắn giống như một pho tượng điêu khắc hoặc có lẽ là giống như một dây cung đang căng. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Mấy ngày nay hai người ở chung rất hòa hợp nên những thay đổi rất nhỏ trên nét mặt của hắn nàng cũng có thể phát hiện được vài phần, nếu như nàng không đoán sai thì chắc hẳn giờ phút này Hàn Vân ca ca đang rất hồi hộp.

Một lúc lâu sau, khi ba ông lão đồng loạt nhìn chằm chằm Tiết Hàn Vân thì hắn mới trả lời một chữ: "Được!"

"Hàn Vân ca ca có tình ý với La sư tỷ không?"

Lần này hẳn trả lời cực kì nhanh đồng thời cũng cực kì chắc chắn: "Không có!"

Liễu Minh Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm. Nàng còn muốn hỏi một câu là Hàn Văn ca ca có ý trung nhân chưa nhưng sau khi nghĩ lại thì không hỏi nữa.

Chỉ cần hẳn không có tình ý với La sư tỷ thì thứ nhất cửa hôn sự này sẽ không làm nàng áy náy, thứ hai là cho nàng cơ hội để đền bù những sai lầm kiếp trước, không làm phụ thân đau lòng, không khiến giữa hai người xuất hiện rạn nứt, ba là. Nếu hẳn đã không phản đối, coi như trong lòng hẳn có ý trung nhân thì chắc hẳn tình cảm cũng không sâu, qua một thời gian dài có lẽ sẽ quên được.

Lúc nàng đi theo Từ Mã Sách thì phụ thân chưa bao giờ trách móc nàng nửa câu, hơn nữa còn hết sức che chở nàng, ngay cả Tiết Hàn Văn bị nàng từ chối hôn sự, lên tiếng chàm chọc cũng chưa bao giờ đề ở trong lòng. Sau khi nàng vào cung được một năm, lúc nhớ tới chuyện này thì cảm thấy ngay cả khi nàng và Tiết Hàn Văn Chi không có tình yêu nam nữ nhưng những lời lúc đó thật sự rất gây tổn thương Tiết Hàn Văn.

Cũng may tất cả vẫn còn kịp.

Liễu Minh Nguyệt cười thần nhiên sau đó đi tới chỗ Liễu Hậu, chậm rãi cách xa La lão tướng quân, tiếp theo mới nói: "Từ trước đến giờ chuyện hôn nhân đều là lệnh của phụ mẫu, lời của mối mai, tất cả con đều nghe theo lời phụ thân."

Lúc này Tiết Hàn Văn Tự mới chậm rãi thả bàn tay đang nắm chặt ra, trên khuôn mặt lạnh lẽo cũng dần xuất hiện cụ cười, ánh mắt dịu dàng thẳng liếc qua Lâm Thanh Gia vài lần, trái lại La lão tướng quân không giấu được vẻ thất vọng, ngã ngồi xuống ghế: "Gần đây lão phu phải ở phủ Tướng quốc rồi!"

Liễu Hậu lớn tiếng gọi người đi đào Nữ nhi hồng chôn dưới tàng cây ở hậu viên lên sau đó cười sang sảng mời khách: "Năm đó khi sinh Nguyệt Nhi, ta và phu nhân đã tự tay cất vại hũ Nữ nhi hồng, sau này có chuyện nhà vại lần nhưng vẫn luôn mang theo mấy hũ rượu này. Nhân hôm nay là ngày tốt, trước tiên đào một vò lên mời hai vị nếm thử!" Liễu Hậu quay đầu thấy Liễu Minh Nguyệt vẫn còn đứng bên người mình, hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ thì than thở một tiếng: "Khuê nữ nhà người khác nhà đính ước đều vừa mừng vừa thẹn còn tiểu khuê nữ nhà ta lại là một nha đầu không tim không phổi, không hề biết xấu hổ ngượng ngùng, phải làm như thế nào mới tốt đây?"

Liễu Minh Nguyệt nũng nịu, dụi đầu vào cánh tay của Liễu Hậu: "Phụ thân. . ." Hai mắt Liễu Minh Nguyệt ướt át, hạnh phúc đến mức sắp rơi lệ. coki LQĐ. Nàng chôn gương mặt ở ống tay áo của Liễu Hậu, sau khi lau hết nước mắt mới thả tay Liễu Hậu đi ra ngoài: "Không nói với phụ thân nữa. Nào có phụ thân nào nói nữ nhi mình như vậy?"

Ba ông lão đứng sau lưng Liễu Minh Nguyệt cười ha ha.

Thật may!

Tất cả vẫn còn kịp!

Vẫn còn kịp hạnh phúc, vẫn còn bắt đầu lại từ đầu!

Lúc này sau lưng truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Liễu Minh Nguyệt đi chậm nhưng không dừng lại. Tiếng bước chân chậm lại theo nàng sau đó không phải đi về phía Đông Khóa viện mà đi về cùng nàng về phía hậu hoa viên.

Có người hầu vừa mới đào Nữ nhi hồng lên đang định bung tới tiền viện, nhìn thấy đôi uyên ương đang đi cùng nhau thì trên mặt lập tức hiện lên vẻ vui mừng, cười hành lễ một tiếng rồi lướt qua.

Liễu Minh Nguyệt đột nhiên cảm thấy mặt mình có hơi nóng. Vậy mà nàng và Tiết Hàn Văn đã đính ước với nhau rồi, chuyện này đúng là kỳ lạ!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tính Số

Editor: coki

Sau khi La Thụy Đình biết Tiết Hàn Văn và Liễu Minh Nguyệt đã làm tiểu định lại tìm khắp nơi trong nhà mà không thấy La lão tướng quân nên trực tiếp đuổi giết tới phủ Tướng Quốc, đi theo phía sau còn có hai huynh đệ chuyên quật gió thổi lửa: La Hành Chi, La Thiện Chi.

Trước mắt chuyện tiểu định của Tiết Hàn Văn và Liễu Minh Nguyệt vẫn còn đang được giữ bí mật nên chỉ có mấy người thân thiết nhất biết được, nhưng từ lúc đã rất muộn mà La lão tướng quân vẫn đi theo hai vị Tiết - Liễu đến Liễu phủ sau đó mấy ngày không chịu trở về thì mọi người trong La gia liền cảm thấy kỳ lạ.

Tính tình La Hành Chi nhanh nhạy lại gian xảo, trong lúc trực gác có loáng bóng nói gió nhưng không thể moi được tin tức gì từ trong miệng Tiết Hàn Văn nên chuyển qua bảo gã sai vặt Trương Hải của mình dò la Liên Sinh.

Liên Sinh không biết La lão gia từ không trở về nhà là vì muốn tránh né La Thụy Đình mà chỉ nghĩ sự việc giống như lão nhân gia nói là ông không bỏ được rượu ngon của Tướng phủ nên mới kể hết đầu đuôi gốc ngọn chuyện Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt đã làm tiểu đình, chuyện La lão gia từ được uống Nữ Nhi Hồng lâu năm nên mới lưu luyến không muốn rời Tướng phủ ra.

Tiết Hàn Vân là người trong nóng ngoài lạnh, mặc dù La Hành Chi có ý tác thành cho mảnh tình si của muội muội nhưng hôm nay sau khi nghe nói Tiết Hàn Vân đã tiểu đình với tiểu sư muội thì hiển nhiên là muốn kê một liều thuốc mạnh để giúp La Thụy Đình tỉnh lại, vì vậy hẳn không nói hai lời lập tức trở về nhà thêm dầu thêm mỡ nói việc này cho La Thụy Đình nghe, đã thế còn. Hết sức vô lương tổ cáo chuyện tổ phụ bởi vì mê uống rượu mừng của người ta mà cứ lần lữa không chịu trở về nhà báo cáo mọi chuyện.

Trong lòng La Thụy Đình tràn đầy cảm phẫn, đuối giết đến tận phủ Tướng Quốc nhưng không phải chạy thẳng tới Tây khóa viện tìm Tiết Hàn Vân gây phiền phức mà là tóm lấy một người hầu ở Liễu gia hỏi nơi ở dành cho khách, sau đó chạy thẳng tới khách viện tìm La lão tướng quân tính sổ!

Rõ ràng lần trước khi hai người nói chuyện thì lão nhân gia đã nói bóng gió là ông có thể chu toàn chuyện này, nào biết hôm nay lại khiến nàng mừng hụt một hồi.

Lâm Thanh Gia và La lão gia từ đang uống rượu đánh cờ thì đột nhiên nghe thấy một giọng nữ tử giong tan, lãnh lút: "Gia gia ——" Tay La lão tướng quân run lên một cái, quân cờ màu trắng trong tay rơi xuống bàn cờ, phá hủy cả một ván cờ hay. Lâm Thanh Gia đang định giữu cột thì thấy La Thụy Đình hăm hăm đi vào, chỉ bước mấy bước đã tới bên cạnh sau đó đưa tay níu lấy tay áo La lão tướng quân.

Nếu không phải nàng đan cầm tay áo La lão tướng quân thì Lâm Thanh Gia còn nghĩ nàng sẽ tức giận tóm lấy cổ áo La lão gia từ mà tính sổ đấy.

"Tiểu cô nương, mới mấy ngày không gặp gia gia cháu mà đã nóng nảy tới đây tìm người rồi sao?"

Lâm Thanh Gia là người như thế nào? Vào tiết đập thanh mừng chín lần trước, giữa một đám nam thanh nữ tú thì ông đã sớm nhìn thấu đầu đuôi sự việc rồi. Đồ nhi của ông, về mặt thì nhạt nhẽo nhưng ánh mắt của tiểu tôn nữ (cháu gái) La lão tướng quân chỉ đảo quanh ở trên người nó.

La gia là nhà võ tướng nên dạy dỗ nữ nhi thành cương quyết, khí khái còn Tiết Hàn Vân trên mặt thì không biểu hiện gì nhưng thực ra tính tình lại hết sức cổ chấp, nếu hai đứa bọn nó ở cùng một chỗ thì cứng quá dễ gãy, kỳ thực cũng không phải là chuyện gì tốt.

Ngược lại với nữ nhi của Liễu Hậu, hai đứa chúng nó đã quen biết nhau từ nhỏ, mặc dù Liễu Minh Nguyệt được nuông chiều nên có chút ngây thơ nhưng tính tình mềm mại, nhìn đi nhìn lại vẫn thấy thích hợp hơn nữ nhi La gia.

Hơn nữa ông lại càng tán thành chuyện Tiết - Liễu hơn.

Hôm nay thấy tiểu nha đầu này gấp gáp chạy tới, vẻ mặt đầy buồn bã tức giận, níu lấy La lão gia từ không thả nên ông cũng giả vờ ngớ ngẩn trên ghẹo, đập thêm vài cái ở sau lưng: "Ngồi hơi lâu nên có chút không chịu nổi rồi, lão tướng quân đúng có phúc lớn, mới mấy ngày không về nhà mà đã có tôn nữ tới tìm, ta vẫn nên đi về trước nghỉ ngơi một lát thôi." Vừa đúng lúc Liễu Hậu có cất giữ rất nhiều bản ghi chép quý giá trong phủ Tướng Quốc, ông phải nhân cơ hội này mượn xem mới được.

La lão gia từ đưa ông ra cửa sau đó nhìn tôn nữ đang dùng ánh mắt uxor ướt đẫm ý trách móc nhìn mình thì trong nội tâm không khỏi cười khổ nhưng lại không thể làm gì.

La Thụy Đình chỉ chờ cho Lâm Thanh Gia đi khỏi, sau đó lập tức nhào vào trong ngực La lão tướng quân, khóc rống lên.

Từ nhỏ nàng đã ở cùng với La lão gia từ, lại được nuôi dạy như nam nhi, ngay cả mẫu thân của nàng là La đại phu nhân cũng không dám nói nặng với nàng một câu.

La lão gia từ dạy nàng tập võ múa kiếm, cũng coi như nghiêm khắc với nàng nhưng thật ra trong cuộc sống thì vẫn rất nuông chiều tôn nữ này. Ông chinh chiến cả đời, chỉ sinh được ba nhi tử, không có nữ nhi, vì vậy cực kỳ thương yêu La Thụy Đình. Chính vì càng thương yêu nên mới càng muốn dạy hết bản lĩnh cả đời mình cho La Thụy Đình để sau này gả nàng cho người ta, nếu phu quân không nghe lời thì còn có thể dùng gậy, nắm đấm để dạy dỗ, dù sao —— phụ huynh La Thụy Đình vẫn còn khỏe mạnh, trưởng bối trong nhà đều có công danh nên không hề lo lắng tôn nữ của mình không có người dựa dẫm.

Cách nuôi dạy nữ nhi của Lão tướng quân và Liễu tướng đúng là hai thái cực.

Một người thì cố hết sức khiến tôn nữ của mình trở nên mạnh mẽ nên lúc học võ nghệ tuyệt đối không được lơ là đồng thời dạy tôn nữ tất cả bản lĩnh của mình. Người còn lại thì dốc hết sức che chở, không muốn nữ nhi mình phải chịu một chút xúi uất ức nào nên che gió tránh mưa cho nữ nhi, nuôi nữ nhi thành một đóa hoa trong nhà ấm.

Chính vì vậy nên khi La Thụy Đình đã giở trò ngang ngược thì rất hiếm người có thể chống đỡ nổi.

Nàng nhào vòng trong ngực của La lão gia từ, khóc sướt mướt khiến nửa vạt áo trước của ông ướt đầm làm cho La lão gia từ từ trước đến nay luôn gặp nguy hiểm cũng không hoảng sợ rồi rầm không thôi đồng thời âm thầm hỏi hận tại sao không đến sớm hơn đều cầu thân, chỉ cần tiểu nha đầu Liễu gia làm thế tử của cháu ông thì chẳng phải Tiết Hàn Vân sẽ là của La Thụy Đình hay sao? Nếu ông làm như vậy thì làm gì có chuyện hôm nay tôn nữ thương tâm đến mức độ này.

La Thiện Chi nhìn thấy đường muội đau lòng khóc lóc thì trách cứ La Hành Chi nhiều chuyện, tại sao cứ nhất định phải nói việc này cho La Thụy Đình khiến nàng chạy tới Liễu gia khóc lóc?

La Hành Chi lại nói: "Đại ca thật đúng là lòng dạ đàn bà! Tiểu muội nhìn trộm Tiết sư đệ cũng không phải là một ngày hai ngày, nếu không nhân lúc Tiết sư đệ dính ước khiến muội ấy bỏ suy nghĩ này thì sau này phải làm thế nào cho phải đây?"

La Thiện Chi là trưởng tử của La Diên Thành – nhi tử thứ hai của La lão tướng quân, năm đó lão đại của La gia là La Diên Quân thành thân mấy năm mà vẫn chưa có con còn lão nhị vừa thành thân đã sinh được La Thiện Chi, về sau La đại phu nhân mới sinh ra La Hành Chi.

Vì vậy tuy La Thiện Chi là do chi thứ hai sinh ra nhưng lại là huynh trưởng, từ xưa đến nay hẳn đều rất thương yêu chăm sóc đệ muội. La đại phu nhân ở trong phủ quản lý việc nhà còn La nhị phu nhân thì đi theo phu quân đóng quân ở biên cương. Từ nhỏ La Thiện Chi đã được phụ mẫu đưa vào trong kinh nên hẳn vô cùng thân thiết với đệ muội ở chi thứ nhất, thân không khác gì cùng mẫu thân ruột thịt cả.

Sau khi La Thiện Chi nghe La Hành Chi nói những lời này thì cũng cảm giác có lý nên không khuyên nhủ gì nữa, chỉ cùng La Hành Chi khoanh tay đứng nhìn tổ phụ luống cuống tay chân, thỉnh thoảng lại thêm chút dầu vào lửa.

". Muội muội, gia gia đã không tán thành chuyện này, muội có khóc cũng vô ích thôi." La Hành Chi không có ý tốt nói.

". Muội muội, Tiết sư huynh của muội đã dính ước với tiểu sư muội rồi. Chúng ta cũng không nên chia rẽ bọn họ đúng không?" Đây là lời nói thật lòng của La Thiện Chi.

Hai huynh đệ bọn hắn không an ủi thì thôi, vừa mới an ủi đã khiến La Thụy Đình khóc lớn hơn.

Mất hồ của La lão tướng quân mở trừng trừng, giận dữ nói: "Hai tiểu tử thối này còn ở chỗ này làm loạn hả? Còn chưa mau cút ra ngoài?" Không khuyên nhủ thì thôi đi, lại còn đứng đó thêm dầu vào lửa, thật đúng là có lòng tốt mà!

Hai huynh đệ La Hành Chi và La Thiện Chi trao đổi ánh mắt “như trong dự đoán” với nhau sau đó La Hành Chi lui về phía sau mấy bước vì sợ quyền cước của La lão gia tử đánh trúng, lúc này hắn mới không sợ chết nói: "Gia gia nghe nhà người ta có việc mừng, chỉ đến chúc mừng thôi mà cũng tổn hết mấy ngày, bọn con lại là huynh đệ với Tiết sư đệ, nếu hôm nay đã đến thì cũng phải nhân tiện đòi một ly rượu mừng mới được!"

"Cút!" La lão gia tử cầm một quân cờ trên bàn cờ, chẳng thèm quan tâm cờ đen hay cờ trắng ném mạnh tới.

Lực của ông xuyên qua quân cờ, cho dù La Thiện Chi và La Hành Chi đã né được phần lớn nhưng vẫn trúng vài cái, chỉ như vay mượn hơi cũng đã khiến bọn hắn kêu la thảm thiết, vội vàng chạy tới khách viện của Liễu gia để trốn.

—— Trách nhiệm an ủi muội muội thất tình nặng nề này nên giao cho gia gia thôi!

Khách viện xảy ra động tĩnh lớn như vậy nên Liễu Minh Nguyệt đã biết từ sớm rồi.

Hôm nay là phiên trực của Tiết Hàn Vân ở trong cung, Liễu Hậu vẫn còn ở trong triều chưa về mà chuyện này lại có liên quan đến nàng nên nàng rất đắn đo về chuyện nên đến hỏi thăm hay là mặc kệ.

Sau khi nghe được La lão gia tử giận dữ, hai huynh đệ La gia chạy trốn mất tích thì nàng đành phải nhắm mắt bước về phía trước, lúc này Liễu Minh Nguyệt bất ngờ va phải hai huynh đệ La gia đang chạy trốn thực mạng. La Hành Chi mở miệng đầu tiên: "Tiểu sư muội, muội định đến đó để ăn cơm à?"

La Thiện Chi cũng ngăn cản nàng: "Gia gia đang nổi nóng, tiểu sư muội đừng có đến đó tránh bị gia gia giận lây." Lúc này hắn bị gia gia ném một quân cờ vai trái, đến lúc này vẫn còn đau đấy.

"Các sư huynh chộc gia gia tức giận nên mới bị đánh, làm sao gia gia có thể giận lây sang muội được?" Liễu Minh Nguyệt ở La gia đã lâu nên đã sớm hiểu được tính tình của hai vị sư huynh tính tình La gia này rồi, bình thường không có chuyện bọn họ chộc La lão tướng quân từng đến mấy lần thì huống gì gặp phải chuyện này, sợ rằng bọn họ lại đứng ở bên cạnh làm mồi rỗi.

La Hành Chi: "."

La thiện chi: "." Đã sớm biết tiểu sư muội không có ngu ngốc như vậy mà.

Liễu Minh Nguyệt cười cười, ra lệnh cho hạ nhân dẫn hai huynh đệ bọn hắn đến viện của Tiết Hàn Vân sau đó dẫn dò người ở phòng bếp làm một bàn tiệc rượu rồi đưa tới Tây khóa viện. Sau khi thu xếp ổn thỏa chuyện của hai vị sư huynh này thì nàng mới đến khách viện.

Sau khi nàng làm xong tất cả mọi chuyện thì La Thụy Đình cũng đã khóc đủ nhưng vẫn nắm chặt lấy vạt áo trước của La lão tướng quân không thả, lau toàn bộ ở nước mắt nước mũi lên trên người lão gia tử rồi vùi ở trong lòng ông chất vấn: ". Không phải gia gia đã nói. Không phải gia gia đã nói. Sao tiểu sư muội lại dính ước với Tiết sư huynh? Tại sao có thể?"

La lão gia tử cười khổ nhìn nàng khóc lóc om sòm, cố tình gây sự nhưng không hề tức giận sau đó vuốt đầu của nàng: "Đồ ngốc, gia gia đâu thể quyết định hôn sự của Tiết sư huynh con được? Liễu tướng đã nuôi dưỡng nó nhiều năm hơn nữa lại hết lòng bồi dưỡng đó, chỉ cần chừng đó nó đã không thể nào từ chối được rồi hơn nữa tiểu sư muội của con không có nhiều chỗ dựa như con."

Ánh mắt của La lão gia tử rất tinh tường, ông rất rõ ràng dụng ý chọn phu quân cho ái nữ của Liễu Hậu sau đó lại cảm thán Liễu Minh Nguyệt chỉ có thể dựa vào một mình Liễu Hậu, nếu không chọn Tiết Hàn Vân thì không biết tương lai sẽ ra sao.

La Thụy Đình nằm ở trong ngực La lão gia tử không chịu ngồi dậy cũng không chịu bỏ qua: "Tiểu sư muội thua con ở chỗ nào? Nàng đâu có kém con ở chỗ nào đâu? Chuyện này mà muội ấy cũng muốn tranh giành với con. Rõ ràng muội ấy nói mình không có tình cảm gì với Tiết sư huynh. Chính miệng muội ấy đã nói với con, tại sao bây giờ lại đính ước với Tiết sư huynh?"

Liễu Minh Nguyệt vừa đến cửa khách viện nghe thấy thế, cái trán lập tức đổ mồ hôi lạnh —— chẳng lẽ La sư tỷ tồn tại chính là vì muốn gia tăng lòng tự tin cho nàng?

Lúc trước nàng nghĩ mình đã rất ngu ngốc rồi nhưng hôm nay so sánh với La sư tỷ thì đột nhiên lòng tin của nàng tăng lên rất nhiều, thì ra là không ngừng hối lỗi và sửa chữa sai lầm kiếp trước khiến nàng tiến bộ hơn rất nhiều! !

Liễu Minh Nguyệt cười dịu dàng đi vào bên trong hành lễ với La lão tướng quân, La Thụy Đình vừa nghe được giọng của nàng thì lập tức vui đầu vào sâu trong ngực La lão gia tử, mãi không chịu ra ngoài: "La sư tỷ, phụ thân và Hân Vân ca ca sắp về rồi, nếu bọn họ nhìn thấy dáng vẻ này của tỷ không biết sẽ nghĩ như thế nào đây? Không bằng tỷ đi đến phòng muội rửa mặt thay đồ trước đã."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chưa Xong

Coi như La Thụy Đình không biết lễ phép, làm âm ỹ ở nhà người khác cũng biết ngượng ngùng, liền đi theo Liễu Minh Nguyệt vào viện của nàng rửa mặt chải đầu.

Dáng người Liễu Minh Nguyệt thon thả, mềm mại, thanh thoát, nhưng thấp hơn La Thụy Đình một chút, đáng mừng là trước đó vài ngày, chiếc váy mới may hơi lớn nên La Thụy Đình mặc vừa khít.

La Thụy Đình hùng hùng hổ hổ xông đến, không hề mang theo một nha hoàn nào, chỉ có hai ca ca đi theo, bây giờ liền lộ vẻ lúng túng, không có ai hầu hạ cả.

Xưa nay Hạ Huệ luôn chu đáo, đương nhiên là đã chuẩn bị tốt đồ dùng, lại hầu hạ La Thụy Đình rửa mặt thay y phục, về lại mây liễu. Giăng co một lúc, mới có thể ngồi xuống uống một ngụm trà nóng do Liễu Minh Nguyệt đưa cho.

Đối với vị La sư tỷ này, Liễu Minh Nguyệt kỳ thật luôn rất yêu mến. Nếu đã từng quen biết một Thẩm Kỳ Diệp khẩu phật tâm xà, đối mặt xưng tỷ muội, sau lưng đâm dao không chút chùn tay thì khi tỉnh ngộ, nên yêu thích kiểu cô nương giống La Thụy Đình. Yêu ghét rõ ràng, vui buồn tùy tâm, quang minh lỗi lạc, có thù oán báo ngay trước mặt, khinh thường đâm chọc sau lưng.

Chỉ là vì chuyện của Tiết Hân Vân mà mấy ngày nay nàng luôn lúng túng, có cảm giác tội lỗi với La Thụy Đình. Nhưng chuyện hôn nhân đại sự, cũng không thể vì mỗi La Thụy Đình mà lại nảy sinh hiềm khích với phụ thân được. Huống chi, quan trọng nhất là cho dù La Thụy Đình có si mê Tiết Hân Vân, nhưng hẳn lại chẳng có tí tình yêu nam nữ nào với nàng ấy cả. Điều này thì không thể do Liễu Minh Nguyệt nàng quyết định được.

"Tiểu nha đầu, có phải hiện tại trong lòng ngươi rất hả hê hay không? Có phải vẫn luôn chế cười ta hay không?"

La Thụy Đình cảm chén trà nóng, lông mi hơi hạ xuống, che lại vẻ cô đơn và đau lòng trong mắt, giọng nói đau khổ tự giễu.

Liễu Minh Nguyệt vỗ vỗ vai nàng ta, tinh thần phấn chấn nói: "Sư tỷ nói gì thế? Hân Vân ca ca không lấy được tỷ là do hắn không có phúc khí. Hắn vừa đàn động lại vô vị, trừ bỏ tập võ, luyện chữ, rảnh rỗi thì ôm sách học đạo, có chỗ nào đáng giá để sư tỷ chờ đợi như vậy? Về sau ai lấy hắn đều buồn chết mất....." Câu sau nhanh miệng phun ra, trong giây lát mới phản ứng kịp...Không phải sau này người buồn đến chết sẽ là nàng sao? Gương mặt lập tức nóng lên.

La Thụy Đình đã khóc, đã náo rồi, biết không xoay chuyển được gì, lại nghe nàng an ủi một phen, không khỏi "phì" một tiếng, bật cười, liếc Liễu Minh Nguyệt một cái, đáp: "Ngươi thôi dạy dỗ đi, còn khoe mẽ ở trước mặt ta nữa!" Hít hít mũi, thương cảm nói. La Thụy Đình cố gắng điều chỉnh tâm trạng, rõ ràng vẫn còn khúc mắc trong lòng.

Liễu Minh Nguyệt hô to oan uổng, cuối cùng đã tìm được người để dốc bầu tâm sự rồi, lôi kéo La Thụy Đình kể khổ: "Tỷ tỷ, tỷ không biết đâu, ngay cả chính muội cũng là cách một ngày mới biết..." Liền kể hết chuyện Liễu Hậu tính kế ra sao, cùng La lão gia tử tìm tới cửa, nàng mới biết những chuyện đó.

Khó trách ngày đó Hân Vân ca ca nhìn nàng với vẻ mặt bất thường, chẳng lẽ...Trong lòng nàng khê động....

Thường ngày không mấy để ý hắn, nhưng ngầm nghĩ kỹ lại, ngày đó tự nàng đeo khóa ngọc, về mặt Tiết Hân Vân như có tâm tình vui sướng, hẳn đối với mình...

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt chộn rộn, lại liên tưởng đến kiếp trước, càng nghĩ càng thấy không thể tin được.

Nàng luôn luôn hung dữ, thậm chí không thể gọi là thân thiết với Tiết Hân Vân, không có lý nào hắn sẽ động lòng với nàng.... Tất nhiên là nàng suy nghĩ

nhiều thôi!

Bởi vì La Thụy Đình đang ở bên cạnh nên trong đầu Liễu Minh Nguyệt đột nhiên lướt qua ý nghĩ như vậy, liền tự ngẩng người trước. Bị La Thụy Đình nắm lấy cánh tay, dùng sức véo một cái, nàng kêu thảng một tiếng, mới phục hồi tinh thần.

"Sur tỷ muốn bóp chết muội à?"

"Ồ trước mặt ta, không được nghĩ đến người khác tới xuất thần như vậy...." La Thụy Đình thấy rõ nàng không chăm chú, uy hiếp quơ quơ nắm tay ở trước mắt Liễu Minh Nguyệt.

Đáng giận không phải là nha đầu này và Tiết Hàn Vân đã ước định từ nhỏ, dù sao ngày trước nàng thật sự chưa từng thấy trong mắt Liễu Minh Nguyệt có tình cảm gì đối với Tiết Hàn Vân....Đáng giận nhất là, đừng có nghĩ đến Tiết Hàn Vân ở trước mặt nàng chứ.....Quá khoét sâu vào lòng người rồi!

.....Huống chi còn là quang minh chính đại nghĩ đến chứ! La Thụy Đình thấy tiểu sư muội như vậy, trong lòng liền nổi lên hàng trăm tư vị.

Đám tỷ muội mà nàng quen biết, hiếm có người nhỏ nhắn, yếu ớt, thướt tha lại có bản tính trẻ con khờ khạo như Liễu Minh Nguyệt. ----
ll,,.ê,,,quy,,,đô,,,nnnn----
Ánh mắt của tiểu sư muội quá mức thuần khiết vô tội, nếu là nữ tử nhà khác, nàng còn có thể kéo đến đánh một trận. Đáng tiếc nàng và Liễu Minh Nguyệt lại có sự chênh lệch quá lớn về giá trị võ lực, dù có đánh một trận, nhưng cô nương có da thịt non mịn, trắng trẻo như vậy, nàng chỉ sợ không liều mạng được....

Kết quả cuối cùng lại tiến theo hướng kỳ dị nhất.

Hai tỷ muội nhắc đến Tiết Hàn Vân, trên mặt ai cũng ngượng ngùng, nhưng thật sự không có cách nào ghét cay ghét đắng đối phương, cả đời không qua lại với nhau chỉ vì chuyện này. Ngược lại, đối với nhau đều ân ân có sự yêu mến, dứt khoát ngồi chung một chỗ xoi mói nhau.

La Thụy Đình e ngại Liễu Minh Nguyệt là thiên kim tiểu thư của phủ Tướng Quốc, được nuông chiều, sức yếu người nhỏ, thân kiều nhục quý, không chịu nổi một chút khổ cực. Bông hoa nhỏ nên ở yên trong phòng ảm, còn công cuồng muốn tự mình gắng sức luyện võ gì chứ...

Liễu Minh Nguyệt thì e ngại La Thụy Đình thô lỗ, thích ngang tàng, làm việc không theo khuôn mẫu. Cũng là đệ tử cùng đọc sách, sao nàng ấy không học được chút dáng vẻ nào của tiểu thư khuê các, vậy mà chạy đến nhà người khác khóc nhè chứ....

Hạ Huệ thấy hai người cứ giương cung bạt kiếm thì rất là kinh hồn bạt vía, nào biết, hai người bóc mẽ nhau hồi lâu, về mặt lại càng thêm hòa hoãn, trái tim căng như dây đàn của Hạ Huệ cũng dần giãn ra. Lúc trước, về mặt La Thụy Đình tràn đầy lệ khí, Hạ Huệ thật sự sợ rằng vị tiểu thư nhà võ tướng này muốn đến đấu võ....Sao tiểu thư nhà nàng chịu đựng được đây, sợ rằng sẽ bị đánh đau.

Nếu chỉ là đấu võ mồm đơn thuần thì hai cái La Thụy Đình đều không phải là đối thủ của Liễu Minh Nguyệt.

Ngược lại, sau khi Hạ Huệ giúp La Thụy Đình ăn vận, trang điểm tinh tế xong, trên khuôn mặt anh khí của nàng ấy cũng có vẻ dịu dàng của nữ tử. Ban đầu La Thụy Đình bị phần quá mức, kê tiếp dưới trâm sự nhảm chán, liền lấy gương soi mình, liền cảm thấy rất là thích bộ dạng này.---
lll;llleequy...don...ôm,,---
Xoay đầu lại liền thảo luận vấn đề y phục, trang điểm với Liễu Minh Nguyệt, xiêm y, trâm vòng, phụ kiện phối hợp trên người, bỏ qua loại tình cảm nam nữ luôn.

Kiếp trước Liễu Minh Nguyệt say mê với những thứ này, lúc đó ở trong cung, ăn vận, trang điểm cũng là số một số hai, nói rõ ràng đạo lý, bất giác đã dạy dỗ đại sư tỷ thành bộ dạng gà con mổ thóc - vừa nghe vừa gật đầu.

Liễu Minh Nguyệt càng cảm thấy La Thụy Đình như vậy rất đáng yêu, vươn móng vuốt ra xoa nhẹ vài cái trên trán nàng ấy. La Thụy Đình không ngại bị Liễu Minh Nguyệt nhỏ hơn mình một tuổi bắt ngờ tập kích, lại thấy vẻ mặt Liễu Minh Nguyệt đầy thương yêu, chỉ cảm thấy lòng to toàn thân dưng lên.

"Tiểu nha đầu dám làm rối tóc ta hả!" Rướn người đè Liễu Minh Nguyệt trên trường kỷ, véo mặt, bóp bóp tai nàng, hết sức chà đạp, đắc chí vừa lòng.....

La Thụy Đình khóc lớn mà đến, cười to mà về, mặc dù trong lòng đau đớn, nhưng nàng là một nữ tử thẳng thắn, hào hiệp, đã biết vô vọng thì không hề quẩn quýt si mê nữa, chỉ cất giấu hết những tình ý lúc xưa.

Không chỉ có La lão gia tử và hai huynh đệ La gia, ngay cả Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Sau lần đó, Liễu Minh Nguyệt lại đến La gia tập võ cường thân như cũ, dần dần cảm thấy thân thể tốt lên rất nhiều. Đầu tháng mười một, có rất nhiều người bị phong hàn, nàng thì vui vẻ, chẳng hề có chuyện gì cả.

Liễu Hậu thấy vậy, càng cảm thấy ban đầu nữ nhi muốn đi học võ là một ý nghĩ vô cùng chính xác, chẳng những thân thể khỏe mạnh mà cả người cũng càng ngày càng coi mớ. Bây giờ đến cả tật xấu hay nóng nảy cũng được cải thiện, cả nhà nhắc đến đại tiểu thư đều là ca tụng đầy mặt...Hiện tại nàng ngược lại không dẫn vật người nữa.

Dưới bếp, mặc dù mọi người thăm thờ phào nhẹ nhõm, nhưng không người nào đốc thúc, chỉ cảm thấy tay nghề thật lùi khá nhiều, không khỏi thương cảm. Trong đám người, chỉ có Tiết Hàn Vân là không thoải mái.

Từ sau khi La Thụy Đình ảm ỹ một hồi rồi rời đi, La lão gia tử và Lâm Đại Nho đều trở về nhà, gần một tháng qua, sớm sớm muộn muộn, Liễu Minh Nguyệt chẳng những không đến ảm ỹ với hấn, mà có vài lần hấn nhìn thấy nàng đang tản bộ ở trong vườn, xa xa nhìn thấy hấn, liền tránh né....

Liên Sinh thấy trong đại sảnh Tây Khoa viện chất đầy những vật trang trí nhỏ nhỏ, tinh xảo, thú vị, tất cả đều là Tiết Hàn Vân thuận tay mua trên đường đi về nhà nhân lúc rảnh rỗi.

Ban đầu hẳn cũng kinh ngạc, sau đó lại đoán, đây đều do thiếu gia cố ý mua về chờ đại tiểu thư đến lấy.... Qua một tháng, đồ vật dần dần tăng lên, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng của đại tiểu thư, trong lòng Liên Sinh cũng không khỏi rầu rĩ như mất sỗ gạo. Có kích động lớn là ra cửa ngóng trông, mong đợi nàng phách lối xông tới, không thèm chào hỏi mà vợ vét hết đồ đi....

Dựa theo cách mua này, không lâu nữa là đại sảnh sẽ chất đống đồ rồi.... Tiết Hàn Vân còn không cho chuyển đến nhà kho nhỏ đi....

Đợi đến khi đợt tuyết đầu mùa phủ xuống, đại tiểu thư Phó Cẩm Tâm của phủ An Quốc Hậu đã xuất giá đến phủ Thành Quốc Công mở tiệc chiêu đãi tỷ muội quét tuyết pha trà ngày xưa, Liễu Minh Nguyệt mới gặp lại Thẩm Kỳ Diệp.

Nàng và La Thụy Đình chung sống hòa hợp, lại nhiều lần qua lại với đám sư huynh, tỷ muội, trong lúc vô tình liên cách xa Thẩm Kỳ Diệp. Hiện tại Thẩm Kỳ Diệp là tiến thoái lưỡng nan, lại luôn dùng diện mạo sống như đạo sư xuất hiện ở trước mặt Liễu Minh Nguyệt, loại tình trạng này cũng không phải là nàng ta vui vẻ nói cho Liễu Minh Nguyệt biết.

Đợi đến khi Liễu Minh Nguyệt nhận được tin tức, chính là đang ở trong phủ Thành Quốc Công.

Tỷ muội đi cùng thấy ánh mắt của Thẩm Kỳ Diệp hơi khác thường, nàng ta chào hỏi chúng nữ ở trong bữa tiệc. Giữa bữa tiệc, lúc Hoàng Sầm Diệp đi thay y phục, lúc phủ Thành Quốc Công chuẩn bị cho phần tiếp đã len lén nói cho Liễu Minh Nguyệt biết, nghe trong cung lộ ra ý tứ, sợ rằng năm sau Thẩm Kỳ Diệp sẽ phải vào cung rồi.

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt thở phào một hơi, mỉm cười chân thành, nhỏ giọng nói: "Đây không phải là chuyện tốt sao?"

Lại suy nghĩ rồi nói: "Ban nãy, ở trong đại sảnh ta thấy Thẩm tỷ tỷ cũng có chút buồn bực, chẳng lẽ là có gì bận tâm sao?"

Ánh mắt Hoàng Sầm Diệp lóe lên, sai nha hoàn cận thân ra ngoài giữ cửa, mới nói: "Chỉ là, lần này nghe nói muốn tiến vào Đông Cung, không chỉ có mỗi Thẩm tỷ tỷ mà còn cả Ôn Thanh Dung nữa....."

Thân phận của Ôn Thanh Dung này, người người đều biết, tuy là thân chất nữ (cháu gái ruột) của Ôn Hoàng hậu, nhưng tính tình quá mức ương ngạnh, thật ra thì khó mà tao niềm vui cho Tư Mã Sách.

Hoàng Sầm Diệp lắc đầu một cái, cười thần bí, nói: "Riêng về Ôn Thanh Dung, coi như nàng ta có bối cảnh thâm hậu đi nữa thì Thẩm tỷ tỷ cũng xử lý được. Chỉ là với vị Thái tử phi và thị thiếp ở Đông Cung, e là Thẩm tỷ tỷ sẽ có chút ít lòng ganh đua, thế nhưng..... Còn có một vị nữa.... Vị này cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ....."

"Vị nào?" Liễu Minh Nguyệt chấn động.

Tư Mã Sách này cũng quá bạo tay đi, liên tục nạp ba mỹ nhân.

Huống chi, thời điểm những người này vào cung đều trước thời hạn là nửa năm, một năm. Trong đầu nàng suy xét một hồi, thật sự không nghĩ ra năm đó ngoại trừ nàng và Thẩm Kỳ Diệp đồng thời vào cung, còn có vị quan cao quyền quý nào đáng giá để Hoàng Sầm Diệp thần bí như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đối Thủ

Edit: Thu Lệ

"Doãn Tổ Nhị!"

"Nàng ấy?"

Liễu Minh Nguyệt tròn to hai mắt. Lại là vị này?

Trong lòng nàng bỗng nhiên vui vẻ không nói ra lời—— vị này tương lai nhất định là đối thủ mạnh mẽ của Thẩm Kỳ Diệp!

Từ sau khi Thái tử phi sinh non một năm trước, đến nay vẫn chưa hề an dưỡng tốt lên được, chỉ nằm trên giường tĩnh dưỡng. Sự vụ trong Đông Cung đều do nữ quan thiếp thân của Thái tử phi xử lý, những cơ thiếp còn lại của Đông cung không phải phẩm cấp quá thấp thì chính là xuất thân không đủ, nhưng nếu dựa vào lời nói của Hoàng Sầm Diệp, d/d'l;q'd lần này nạp ba vị đều coi như là nhà cao cửa rộng, nói lời khó nghe, nếu một ngày thái tử phi không còn thì thái tử phi kế nhiệm sẽ vô cùng có khả năng rơi vào ba vị tân thiếp này.

Phụ thân của Thẩm Kỳ Diệp - Thẩm Truyện chính là Lại Bộ Thị Lang, nhưng Lại Bộ Thượng Thư Thôi Chính Nguyên đại nhân tuổi đang già, trong hai Lại bộ Thị Lang, sớm muộn gì cũng có một vị được thăng chức. Nếu như sự việc vẫn theo như kiếp trước thì mấy năm sau, Thẩm Truyện sẽ thăng lên Lại Bộ Thượng Thư.

Cha của Ôn Thanh Dung chính là quốc cữu, vừa thâm sâu lại được hoàng thượng tin tưởng trông coi cấm quân Bắc Nha.

Về phần Doãn Tổ Nhị, ở kiếp trước Liễu Minh Nguyệt đã từng gặp nàng mấy lần. Phụ thân của Doãn Tổ Nhị là Doãn Sĩ Lỗ đại nhân nhậm chức ở Đại Lý Tự, quan hàm tam phẩm, tính tình cương trực ghét a dua nịnh bợ, nhưng Doãn Tổ Nhị nổi danh không phải bởi vì phụ thân của nàng, mà là vì Lỗ đại nhân có khuôn mặt đen như quan tài thế nhưng lại sinh ra một vị mặt ngọc Phù Dung, xinh đẹp như Minh Châu, ngay cả thái hậu nương nương cũng khen không dứt miệng.

Vị Doãn tiểu thư này đầu năm mới vừa cập kê, nhưng mấy năm trước cửa lớn của Doãn gia đã bị bà mối đập phá không biết bao nhiêu lần.

Doãn gia là thế gia hào môn có căn cơ thâm sâu trong triều, vô số quan hệ thông gia, Doãn Sĩ Lỗ đại nhân sống trong một gia đình rắc rối phức tạp như vậy nhưng vẫn Thiết Diện Vô Tư, có thanh danh riêng trong triều, Doãn Tổ Nhị trời sinh có khí chất thanh lệ, có danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Kinh Thành, hấp dẫn vô số Vương Tôn công tử tranh nhau khom lưng.

Vốn dĩ Doãn Tổ Nhị cũng không có danh hiệu này, nhưng năm ngoái Chiêu Dương công chúa tổ chức yến tiệc, Doãn phu nhân dẫn theo Doãn Tổ Nhị đến tham gia bữa tiệc, đúng lúc Phùng Thái hậu tâm huyết dâng trào hạ giá đến phủ công chúa, nhìn trộm Doãn Tổ Nhị đang d'đ'l;q'd đứng một mình trong vườn hoa tươi đẹp của phủ công chúa, kéo nàng tới trước mặt hỏi han vài câu, khen vẻ đẹp của nàng thế gian khó tìm, nên lúc này mới có nhã hào Đệ Nhất Mỹ Nhân.

Trên thực tế, Doãn Tổ Nhị cũng thật sự có dáng vẻ khuynh thành, vừa tú bên ngoài mà tuệ ở bên trong, tài đức đủ cả, là người dịu dàng điềm tĩnh, khiêm tốn hiền hòa, mềm mại đáng yêu lại đoan trang, kiếp trước gả cho Sở Vương Tư Mã Quân.

Tư Mã Quân chính là do Ngô quý phi sinh ra, rất được hoàng thượng yêu thích, là người có dáng vẻ bất phàm, học rộng tài cao, văn võ song toàn, sau khi thành thân cùng Doãn Tổ Nhị đã yêu thương nàng như trân bảo. Kiếp trước, lúc Hoàng thượng bệnh tình nguy kịch, Sở Vương liên hiệp với mấy vị tôn thất hoàng tử có ý muốn kéo thái tử xuống ngựa, cuối cùng bị Tư Mã Sách dẫn người trấn áp đầm máu. Doãn Tổ Nhị tự sát theo phu quân, nhất thời trở thành chuyện đáng tiếc nhất của đông đảo Vương công quý tộc trong kinh thành.

Nhưng bản thân Liễu Minh Nguyệt ở trong Tướng phủ, những lúc ở trong thư phòng của Liễu Tướng chơi, từng vô tình nghe Liễu Tướng nghị luận cùng môn sinh, nói đến Doãn Tổ Nhị thăm dò khắp nơi, cuối cùng giật mình phát hiện rất nhiều chuyện cơ mật của Sở Vương, vốn dĩ dĩ dĩ dĩ dĩ chuyện gì cũng thương nghị với nàng, ngay cả rất nhiều mật hàm lui tới cũng đều xuất ra từ tay nàng. Cô nương này mưu trí bất phàm, đáng tiếc chỉ có thể đang ở bên trong bức màn nên không thể nhìn hết toàn bộ.

Khi đó nàng bướng bỉnh, chẳng qua chỉ núp trong thư phòng của phụ thân muốn cho ông một bất ngờ, kết quả đợi tới đợi lui lại ngủ thiếp đi ở trên giường, khi tỉnh lại mới có cơ hội nghe đoạn đối thoại như thế.

Trong thế giới của nàng ở kiếp trước, trừ phụ thân và Tư Mã Sách, những chuyện còn lại nàng đều không quan tâm. Nhất là Tư Mã Sách, điều nàng muốn cũng chỉ là tình cảm của hắn mà thôi, những việc còn lại đều không liên quan đến nàng.

Cùng tiến vào Đông cung với một cô nương vừa xinh đẹp, vừa có tài học mưu lược như vậy. Thật sự là may mắn của Thẩm Kỳ Diệp!

Liễu Minh Nguyệt lộ ra vui sướng từ nội tâm!

Trở lại trong bữa tiệc, nàng liền chân tâm thật ý kéo tay Thẩm Kỳ Diệp, biểu đạt tâm tình vui sướng của mình.

"Chúc mừng tỷ tỷ, tâm nguyện được đền bù!"

Nàng thành khẩn chúc phúc Thẩm Kỳ Diệp như vậy, Thẩm Kỳ Diệp chỉ cười gượng: "Tiểu nha đầu nói mò gì đó?" Trên mặt lại có lo âu quen thuộc.

Loại vẻ mặt này, Liễu Minh Nguyệt đã từng nhìn thấy trong gương khi nàng lăn lộn mất ngủ vì mới chỉ âm thầm đính ước với Tư Mã Sách nhưng vẫn chưa làm bạn bên cạnh hắn, vì vậy hết sức hiểu được kiểu tâm trạng này.

Đó là một kiểu tâm trạng lo lắng bất an khó tả.

Trong lòng nàng cười lạnh: Thì ra Thẩm Kỳ Diệp đã bắt đầu nếm trải mùi vị này rồi hả? Trên mặt lại lộ ra nụ cười ngây thơ: "Sâm tỷ tỷ đã nói cho muội biết rồi. Nghe nói vài ngày nữa tỷ tỷ sẽ vào Đông cung, Điện hạ lại đối xử với tỷ tỷ rất tốt. Muội vui mừng thay tỷ tỷ vẫn không được sao?"

Chung quanh các thiếu nữ đều tùm nãm tùm ba ngắm hoa, ngay cả Hoàng Sâm Diệp cũng bị tiểu nữ nhi Tần Vi Lan nhà Lễ bộ Tần Thượng Thư lôi kéo nhỏ giọng cười nói. Trong lúc hai người bọn họ nói chuyện, những người khác cũng không chú ý.

Liễu Minh Nguyệt rõ ràng nhìn thấy vẻ cười khổ trên mặt Thẩm Kỳ Diệp: "Nguyệt nhi thật sự cảm thấy. Đây là chuyện vui mừng sao?"

Chuyện cho tới bây giờ, ngay cả nàng ta cũng không nói chính xác được cái này có phải là chuyện nên vui mừng hay không?

Thẩm Kỳ Diệp cũng không phải ngu ngốc, ba vị quý nữ cùng vào Đông cung một lượt, bắt kẻ là từ xuất thân hay bối cảnh, so sánh với Ôn Thanh Dung

và Doãn Tố Nhị nàng ta đều ở thế hạ phong, nàng chỉ có thể dựa vào tình cảm. Nhưng tình yêu của nam nhân lại hư vô hư ảo cỡ nào chứ?

Nhưng bây giờ muốn nàng ta mở miệng nói cho Tư Mã Sách, bởi vì chàng nạt một lúc quá nhiều nữ nhân mà ta không muốn chia sẻ người yêu của mình cho nên không chịu vào Đông cung, lời như thế có đánh chết nàng ta cũng sẽ không nói.

Câu nói mà nàng ta quen nhất đó chính là yếu ớt thỏ thẻ: ". Bất kể bên cạnh điện hạ có bao nhiêu người, cuối cùng thiếp vẫn ở bên điện hạ."

Tư Mã Sách thích nhất những người biết thông cảm, nghe thấy lời ấy ấy xong liền lộ vẻ xúc động, đắm đuối đưa tình thương yêu nàng ta không dứt.

Nhưng mà nàng ta đã từng gặp mặt Doãn Tố Nhị một lần, một cô nương đoạt mắt người nhìn lấp lánh như một viên minh châu. Thẩm Kỳ Diệp chợt thấy không thờ nổi.

Nàng ta lôi kéo tay Liễu Minh Nguyệt, lui về chỗ quý phủ Thành Quốc Công đã sắp xếp, như muốn roi lệ, "Muội muội. Ta thực sự rất thích thái tử điện hạ."

Liễu Minh Nguyệt trầm nghĩ kiếp trước ta cũng trúng độc của hắn, chẳng qua kiếp trước vô tình không biết đã trở thành chướng ngại vật trên tình trường của người, nếu không ta cũng không thể.

Ngày đó tiệc tan, Tiết Hàn Vân đón Liễu Minh Nguyệt trước phủ Thành Quốc Công, nàng len lén quan sát Tiết Hàn Vân chính trực ngồi trên tuấn mã bên ngoài xe ngựa, bất tri bất giác khuôn mặt ửng hồng.

Tuy Tiết Hàn Vân là người có chút ngây ngô cứng nhắc, nhưng dù sao nhân phẩm cũng đáng tin hơn Tư Mã Sách rất nhiều. Bọn họ lại cùng lớn tên từ nhỏ, người này. Nhất là không gần nữ sắc.

Vẫn còn nhớ kiếp trước, từ sau khi truyền đến tin tức nàng muốn vào cung, trong nhà không biết đã có bao nhiêu bà mối dẫn người đến cầu hôn Tiết Hàn Vân, nhưng tất cả đều bị hắn chặn ngoài cửa không chịu Thành gia thất. Vì thế Liễu Tướng phi không ít tâm tư, cũng bị hắn từ chối từng người, sau đó lại đi xa đến biên quan, ngoài tầm tay với của Liễu Tướng, ngay cả nữ tử do đích thân ông lựa chọn để hầu hạ hắn cũng bị hắn đẩy trở lại, khiến trong lòng nàng thầm mắng "Tiết cục gỗ" không biết bao nhiêu lần, hôm nay lại âm thầm vui vẻ, may mà tính tình của hắn không như Tư Mã Sách.

Hình như Tiết Hàn Vân cảm nhận được tầm mắt trong xe ngựa, quay đầu lại nhìn, cách tấm rèm được vén lên, hắn ngần ngại nhìn thấy nụ cười khúc khích của ai đó, bất giác mỉm cười.

Đội đến khi vào cổng trong của Tướng phủ, Liễu Minh Nguyệt xuống xe ngựa, tất cả nhóm nha hoàn gã sai vặt ma ma sau lưng đều lặng yên không tiếng động lui về phía sau mấy bước cách xa bọn họ, tuy vóc dáng của Tiết Hàn Vân cao ráo, nhưng bước chân lại tự nhiên thanh thản, Liễu Minh Nguyệt mấy lần muốn vượt qua hắn, nhưng lúc ngẩng đầu lên đều bị n thân hình cao lớn của hắn ngăn trở.

"Huynh. Tiết đầu gỗ!"

Dọc đường Liễu Minh Nguyệt đều thầm khen hắn trong lòng, nào biết trở về phủ liền cản đường, rõ ràng là cố ý, hai mắt lập tức phóng hỏa, xù lông ngay tại chỗ.

Tiết Hàn Vân vô tội quay đầu: "Nguyệt nhi muội muội sao vậy?" Cực kỳ thành khẩn: "Mới vừa rồi ta còn đang suy nghĩ, trước đó vài ngày có mưa khá nhiều món đồ chơi nhỏ, cầm về đặt trong phòng lại cảm thấy không thanh nhã, đang chuẩn bị ném đi đấy."

Liễu Minh Nguyệt tức cười, trừng hắn: "Chỗ của huynh mà cũng coi là nơi thanh nhã?" Cũng lớn như vậy rồi chứ có còn là nữ hài tử nữa đâu, Tướng phủ lớn như vậy, có bao nhiêu là viện, không chiếm đại viện làm chỗ ở mà cứ nhất định làm chủ Tây Khoá viện bên cạnh Chủ viện của phụ thân.

Trong lòng giận dữ, dưới chân lại một mạch đi tới Tây Khoá viện.

Đề lại Tiết Hàn Vân sau lưng nàng cong cong khoé môi, từ từ đuổi theo.

Xa xa roi lại Liên Sinh và Hạ Huệ sau lưng hai người lặng lẽ rẽ tai nhau.

"Hạ Huệ tỷ tỷ, tỷ không biết đâu, từ sau khi tiểu đình, mỗi lần thiếu gia trở về từ trong cung, chắc chắn sẽ mang về một số đồ chơi nhỏ trên đường phố, thí dụ như con dao nhỏ bằng bạc, quân cờ bàn cờ, búp bê vải, thê tre, bình gỗ, mấy bức tranh vân vân. Còn có một đôi ma hộp la(*) có ý đi tìm Viên Hữu Xương nặn nữa, cực kỳ xinh đẹp."

(*): Các bức tượng trẻ em được nặn bằng đất sét

Hạ Huệ hâm mộ không dứt: "Nghe Triệu ma ma ở nhà bếp nói, vị Viên sư phụ chế luyện ma hộp la này được khen là đệ nhất thiên hạ, mỗi ngày người đến xếp hàng để mua nói liền không dứt, nhưng mỗi tháng hắn chế luyện ma hộp la cũng không nhiều. Tiểu thư thích nhất những thứ này."

Liên Sinh trầm nghĩ tỷ chưa nhìn thấy đôi ma hộp đó thôi, nhìn dáng vẻ hài tử khoảng năm, sáu tuổi phần điều ngọc trác, nhìn thế nào cũng giống tiểu thư bốn năm phần.

Không riêng gì Liên Sinh nghĩ như thế, mà ngay cả Liễu Minh Nguyệt lao thẳng tới Tây Khoá viện, vào phòng khách nhìn thấy các loại đồ chơi nhỏ tinh xảo, hoan hô một tiếng liền nhào tới quan sát d/đ'l;q'd tì mĩ từng món một, vừa nhìn vừa nói: "Bọc búp bê vải này lại cho ta. Con rối chống gậy cũng muốn. Ồ ồ còn có ma hộp la nữa." Cầm lên nhìn kỹ, "Kỳ lạ, ma hộp la này giống như đã gặp ở đâu rồi thì phải."

Thắng lợi trở về, đợi đến buổi tối lấy gương soi để tháo trâm ngọc trai nàng mới vừa tỉnh ngộ, khuôn mặt lập tức ửng hồng.

—— Ma hợp la mặc nữ trang nho nhỏ này, rõ ràng là đáng vẽ lúc nàng năm, sáu tuổi.

Nàng vội vã cầm ma hợp la mặc nam trang lên nhìn kỹ, không khỏi âm thầm đắm giường: Ma hợp la mặc nam trang nho nhỏ này. Có ba phần giống với Tiết Hàn Vân.

Hạ Huệ thấy nàng ngồi dưới ánh đèn cầm ma hợp la nhìn một hồi lâu, yêu thích không buông tay, trong lòng cười thầm rồi bỗng nhiên dừng lại khuôn mặt ửng hồng, chỉ phân phó cát đòi ma hợp la này vào trong buồng, khóa kỹ lại, nàng giả vờ như không biết, giúp Liễu Minh Nguyệt thu dọn như bình thường, trong lòng cũng vui mừng thay Tiết Hàn Vân.

Không ngờ Vân thiếu gia bình thường trầm mặc ít nói, mới vừa qua tiểu định đã tặng một đôi ma hợp la giống hai người, hơn nữa thủ nghệ chế luyện ma hợp la của Viên sư phụ vô cùng tỉ mỉ, ngũ quan tinh xảo, mặt mày cái răng cái tóc đều rất sống động, ngay cả màu sắc kiểu dáng quần áo trên người, bên hông có một hà bao hình hồ lô đều giống như Liễu Minh Nguyệt năm đó, lần đầu tiên Tiết Hàn Vân vào phủ đã nhìn thấy.

Đáng tiếc thời gian trôi qua đã lâu, từ trước đến giờ y phục và trang sức của Liễu Minh Nguyệt rất nhiều, cũng chưa từng lưu ý những chi tiết này. Chỉ là nghĩ đến khuôn mặt ma hợp la vô cùng giống mình kia, trong lòng lại giống như đang đánh trống vậy, nửa đêm trằn trọc mới ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Phòng Không Gối Chiếu

Editor: Heisall

Tư Mã Sách chưa kịp hưởng thụ ba mỹ nữ do thánh chỉ ban xuống, Liễu Minh Nguyệt đã có cơ hội gặp được thái tử điện hạ, người đang muốn làm tân lang trong mấy ngày qua.

Mấy ngày gần đây long thể Hoàng thượng bất an, đã hơn nửa tháng không vào triều, toàn bộ việc triều chính đều giao phó cho các đại thần và thái tử xử lý, vì thế Tư Mã Sách mới có lý do đường hoàng để viếng thăm Liễu phủ, đó là muốn xin chỉ báo một số việc triều chính, xe nhẹ nhàng thoải mái, không vội vàng tiến vào, trong thư phòng Liễu Hậu gặp được Liễu Minh Nguyệt, hiển nhiên là vô cùng ngoài ý muốn.

"Thì ra tiểu sư muội cũng thích đọc sách à?"

"Điện hạ nói đùa, ta hoàn toàn không thích đọc sách, chỉ là kiếm ít quyền du ký nói về những điều thú vị ở các địa phương để Hàn Vân ca ca đọc cho ta nghe một chút thôi." mấy ngày gần đây Liễu Minh Nguyệt cũng không đến La phủ, trong ngực đang ôm một chồng du ký, chuẩn bị đem về giết thời gian, thấy phụ thân đưa mắt ra hiệu cho nàng, muốn nàng rời khỏi.

Tư Mã Sách khẽ nhủ lòng này, tất nhiên không tin.

"Nghe nói tiểu sư muội là đệ tử của Thư Đại Gia, cảm kỳ thi họa đều có chỗ vượt trội, sao lại tự coi nhẹ mình như vậy?"

Bây giờ Liễu Minh Nguyệt nhớ lại, ghét nhất chính là Tư Mã Sách lấy nhạc phổ và thư họa ra làm mồi nhử, chỉ cần là những cô nương có một chút tài văn chương, làm sao có thể bỏ qua cơ hội được nói chuyện cùng vị nam tử trẻ tuổi, anh tuấn lại quyền cao chức trọng như vậy được chứ? Huống chi hai mắt hắn đều chứa đầy sự trông mong, làm cho người ta có một loại ảo giác nghĩ rằng "Trong mắt của hắn chỉ có một mình người", khiến cho các nữ tử nảy sinh tình cảm, hết lòng mến mộ hắn. Liễu Minh Nguyệt lập tức ngăn chặn mối hận trong lòng, lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Điện hạ có điều không biết, Thư Đại Gia đã cố hết sức dạy dỗ cho một đệ tử ngu dốt đến không chịu nổi như ta, nhưng ta không thể kiên nhẫn được, vì thế lúc này ta đã từ bỏ cơ hội đó. Huống chi sau này ta lại phát hiện mình thích hợp với việc múa đao cầm kiếm hơn."

Tư Mã Sách sớm biết nàng đang học võ ở trong phủ của La lão tướng quân, nhưng thấy nàng dịu dàng thướt tha, đợi lớn thêm một hai tuổi nữa, không biết xinh đẹp đến dường nào. Lại nghe Tạ Hoàng từng nhắc qua, nàng có thể chịu đựng được hoàn cảnh khổ cực ở võ đường La gia, nên khiến hắn bất giác nổi lên tâm tư tán thưởng.

Liễu Hậu chìm nổi trên chốn quan trường mấy chục năm, ông thấy ánh mắt của thái tử điện hạ nhìn theo bóng lưng của Liễu Minh Nguyệt đến khi nàng ra khỏi thư phòng thì mới thu về, trong lòng chợt động, dứt khoát cười nói: "Điện hạ có điều không biết, khuê nữ của ta rất bướng bỉnh, trong nhà, nàng chỉ nghe lọt tai được lời của Hàn Vân, làm cho người phụ thân như ta thật sự lo lắng không hết. Đợi nàng đến tuổi, sau đó thành thân với Hàn Vân thì ta mới có thể bớt lo lắng được."

Tư Mã Sách ngắt ra, lập tức nói: "Thái Phó nói đúng lắm, bây giờ tuy phụ hoàng bị bệnh liệt giường, cũng không cách nào yên lòng."

Bên này Liễu Hậu cùng Tư Mã Sách bàn bạc việc triều chính ở thư phòng, Liễu Minh Nguyệt ôm du ký đi thẳng ra khỏi thư phòng của Liễu Hậu, liền bước một mạch về phía phòng của Tiết Hàn Vân.

Vì sao Tư Mã Sách phải tới Liễu phủ, trong lòng nàng cực kỳ lo lắng, nhưng trước mắt cũng không phải là thời cơ tốt để hỏi Liễu Hậu, Tiết Hàn Vân vừa thay phiên trực ở trong cung về, không nghĩ đến lại nghe thấy tiếng động.

Tiết Hàn Vân thấy trẻ như thế mà nàng còn tới đây, thật sự rất ngoài ý muốn.

Thời đại Khải Dân cũng được coi là có chút cởi mở, vị hôn phu và vị hôn thê có thể gặp nhau trong các trường hợp khác, hoặc là lén lút gặp nhau tâm tình, nhưng sắc trời đã tối thế này, đến gặp nhau cũng có chút không thích hợp. Nhưng chủ tử của Liễu gia là Liễu Hậu lại làm ra vẻ vui mừng đối với việc hai người lén lút gặp mặt, tin tưởng Tiết Hàn Vân đến hai trăm phần trăm, còn người làm và người hầu làm sao dám xen vào? !

Từ ngày nàng đoạt một đồng lớn đồ chơi trở về, liền lánh mặt không gặp hần mấy ngày, tối nay lại tìm tới cửa, hần liền nhảy mất lía lịa với Liên Sinh.

Sao Liên Sinh lại không biết, hôm nay Tiết Hàn Vân tranh thủ vừa thay phiên trực từ trong cung trở về liền đi mua vài món đồ chơi nhỏ tinh xảo, giả vờ ôm vào trong ngực mình, còn chưa che hết lại, đã bị Liễu Minh Nguyệt quát ngăn lại.

"Liên Sinh, ngươi đang làm cái gì?"

Liên Sinh bị dọa run nhẹ một cái, trong lòng lệ rơi thành sông: đại tiểu thư ơi, mỗi lần người đi vào có thể dùng bày ra khí thế như giặc cướp vậy có được không, tiểu nhân sợ!

"Tiểu nhân. Tiểu nhân không làm gì cả."

Liễu Minh Nguyệt ôm sách, vọt lên, dứt khoát nhét hết chồng sách vào trong ngực hần: "Dòi toàn bộ những thứ lật vật này cùng với sách đến trong phòng ta, giao cho Hạ Huệ cất giữ."

Về mặt Liên Sinh như đưa đám, ôm bọc đồ lớn rời đi.

Liễu Minh Nguyệt đi về phía trước, hôm nay trong phòng chỉ còn lại có hai người họ, Tiết Hàn Vân tự nhiên đẩy chén trà nhỏ tới cho Liễu Minh Nguyệt. Kỳ lạ là khi Liễu Minh Nguyệt nhìn vào gương mặt bình tĩnh của hần, thì nàng liền nhớ lại bức tượng búp bê được khóa chặt ở trong rương, trên gương mặt lập tức hiện lên vẻ ngượng ngùng, ngay cả mặt hần nàng cũng không dám nhìn, nhận lấy chén trà trong tay hần, đầu ngón tay nàng cùng với ngón tay ấm áp của hần chỉ chạm nhau một chút, thế mà thiếu chút nữa nàng đã nhảy dựng lên.

—— loại cảm giác này quá quái dị rồi!

Lấy lại bình tĩnh, nhấp một ngụm trà, mới ngẩng đầu hỏi hần: "Hàn Vân ca ca có biết vì sao thái tử điện hạ lại tới tìm phụ thân không?"

"Thái tử tới đây ư?" Tiết Hàn Vân kinh ngạc, suy nghĩ một lúc, rốt cuộc nói: "Mấy ngày gần đây thân thể Thánh thượng bất an, đã mấy ngày không vào triều, nên mọi việc triều chính đều giao cho mấy vị trọng thần cùng với thái tử."

Liễu Hậu nuôi dưỡng Liễu Minh Nguyệt ở trong khuê phòng không biết đến chuyện gì, Tiết Hàn Vân cũng không để ý, kể cho nàng biết chút ít về thế giới bên ngoài.

"Sao lại như vậy?" Liễu Minh Nguyệt kinh ngạc và sợ hãi, nghĩ đi nghĩ lại, ở kiếp trước, khi Tư Mã Sách kế vị, cũng không phải là do Hoàng thượng băng hà, mà là do thân thể Hoàng thượng ngày càng suy yếu, cuối cùng tê liệt ngã xuống trên Long Sàng, không thể xử lý chính sự, đành phải truyền ngôi cho Tư Mã Sách.

Nhưng. Đoán chừng thời gian, thì những chuyện kia xảy ra sau khi nàng đến tuổi được nửa tháng. Bởi vậy, năm đó Tư Mã Sách kế vị, mới có thể nạp các mỹ nhân vào cung.

Liễu Minh Nguyệt, Thẩm Kỳ Diệp, Ôn Thanh Dung đều vào cung một lúc trong năm đó.

Cùng vào cung với họ là một nhóm tám cô nương, đều xuất thân từ gia đình quan lại ở trong triều, được coi như là nhóm mỹ nhân đầu tiên tiến cung sau khi Tư Mã Sách kế vị.

Hôm nay theo thời gian dự đoán, thời điểm cách ngày Hoàng thượng bệnh nặng không thể xử lý chính vụ, còn khoảng hai năm.

Hơn nữa. Nghe nói Doãn Tổ Nhị cũng muốn vào Đông cung, trước thời gian Thẩm Kỳ Diệp và Ôn Thanh Dung tiến cung đến hai năm, Liễu Minh Nguyệt cảm giác có chỗ không đúng, nhưng lại không nói ra được.

Chẳng lẽ, mọi thứ đã thay đổi, nguyên nhân là do nàng sống lại ư?

Bởi vì số mạng của nàng thay đổi, nên số mạng của những người này cũng thay đổi sao?

Liễu Minh Nguyệt không biết, nhưng ít nhất khi nhìn những sự việc trước mắt, nàng cảm thấy tất cả mọi thứ đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Nàng cách Tư Mã Sách càng ngày càng xa, hai người căn bản sẽ không còn có cơ hội để gặp mặt, nàng sẽ càng không có cơ hội trải qua cuộc sống bị giam cầm trong thâm cung hơn mười năm, cuối cùng chết thảm dưới loạn côn. Còn có chuyện gì tốt hơn so việc được thoát khỏi con ác mộng này đây?

Nàng lập tức vui vẻ tung búng: "Nghe nói gần đây thái tử điện hạ muốn nạp một lúc ba vị tân nương, cũng là ý của hoàng thượng sao?"

Tiết Hàn Vân nghe thấy giọng điệu này của nàng, không hề giống như đang lo lắng cho tỷ muội tốt Thẩm kỳ Diệp của mình, nên cũng sảng khoái nói cho nàng biết.

"Mấy ngày gần đây long thể hoàng thượng không được khỏe, bên trong ngự y thức trắng đêm trực bên cạnh, vương gia các nơi cùng với các hoàng tử trong cung chắc chắn sẽ nảy sinh ý đồ, dù thái tử điện hạ danh chính ngôn thuận, nhưng hoàng thượng cũng phải trải đường cho thái tử thật tốt."

Liễu Minh Nguyệt bấm ngón tay tính toán: "Đứng sau Ôn Thanh Dung là cả gia tộc, và toàn bộ lực lượng bảo vệ Kinh thành. Lại bộ thị lan Thôi đại nhân thì tuổi đã già, nghe nói Trầm đại nhân là vị quan nổi tiếng không xấu, rất khôn khéo giỏi giang, nếu tính lâu dài, cưới Thẩm tỷ tỷ, thì Lại bộ cũng nằm trong túi hân, về phần Doãn tiểu thư. Doãn đại nhân chẳng những đại diện cho tầng lớp quan thanh liêm, mà còn là con cháu nhà quan. Hon nữa vốn dĩ cũng đã có giao thiệp với Đông cung." Nàng không có ý tốt nói tiếp: "Hoàng thượng đặt những người này ở chung một chỗ, nếu hân ngã bệnh thật. thì không sao cả, chỉ coi như lót đường cho Thái tử, nhưng ngộ nhờ. Ngộ nhờ hân chỉ bệnh tạm thời thì cũng có thể ngồi vững ở trên ghế rồng."

—— Nếu vậy, cuộc sống của Tư Mã Sách sẽ không dễ chịu chút nào!

Tiết Hàn Vân tròn mắt há mồm.

Hắn chưa bao giờ hoài nghi sự thông minh của Liễu Minh Nguyệt, nhưng nói trúng tim đen chỉ ra vấn đề như vậy. Nếu giờ khắc này thái tử điện hạ ở đây, chỉ sợ rằng cũng sẽ bị những lời nói này của nàng hù dọa đến chảy mồ hôi lạnh ướt cả người mà thôi.

Không cần Liễu Minh Nguyệt chỉ ra trước mặt Tư Mã Sách, thì bây giờ Tư Mã Sách cũng đã bắt đầu chau mày lo lắng rồi.

Theo như kế hoạch lúc đầu của hắn, thái tử phi nằm trên giường tĩnh dưỡng đã lâu, Đông cung không con, chỉ cần hắn đánh tiếng với mẫu hậu, cầu mẫu hậu nói phụ hoàng thay thái tử nạp thêm một người nữa, là nữ nhi của Lại Bộ Thị Lang, quan Tứ Phẩm, thân phận cũng không cao quý lắm, vừa giúp thái tử phi quản lý Đông cung, vừa có thể duy trì nòi giống, chắc chắn phụ hoàng sẽ không phản đối.

Hắn vốn nghĩ rằng chuyện này đã nắm chắc, sẽ không xảy ra sự cố nửa chừng.

Nhưng. Hoàng thượng đồng ý thì đồng ý rồi, tuy nhiên lại mơ hồ đề lộ ra ý muốn sẽ nạp thêm mấy người nữa vào Đông cung.

Hoàng hậu đã muốn nạp thêm người vào Đông cung từ lâu, nàng tự mình nuôi dưỡng Ôn Thanh Dung ở bên cạnh, nhân cơ hội tốt này góp lời với Hoàng thượng, lại thêm triều thần bàn bạc, kết quả cuối cùng đã làm Tư Mã Sách choáng váng.

Vốn là nạp một phụ, kết quả. Biến thành nạp ba mỹ nhân!

Mà ba vị cô nương này đều có bối cảnh, kém nhất là Thẩm Kỳ Diệp xuất thân từ nhà quan Tứ Phẩm, rõ ràng là chờ thái tử phi bệnh lâu rồi nhảy lên dành chỗ.

Không đề cập tới trong lòng thái tử phi Vi thị tộc cảm thấy lãnh lẽo đến thế nào, chỉ tại trog thời kỳ long thể Hoàng thượng không khỏe, lại dục thái tử nạp một lúc ba mỹ nhân, mặc dù chưa ban thánh chỉ, nhưng cuối cùng chuyện này cũng đã được quyết định, Tư Mã Sách cũng không thể không lo lắng được.

Hắn lo lắng hoàn toàn là do những lời nói trúng tim đen mà Liễu Minh Nguyệt đã chỉ ra: ngộ nhờ Hoàng thượng lành bệnh vào triều chấp chính, thì những lực lượng mà hắn lấy danh nghĩa thái tử điện hạ đề lôi kéo về thì phải xử lý như thế nào đây?

Tư Mã Sách được sinh ra trong hoàng gia, trời sinh nhạy bén, nên dự đoán được kết quả xấu nhất trong tương lai, mà Liễu Minh Nguyệt, là do dựa vào ký ức ở bên cạnh hắn mười mấy năm trong kiếp trước, dựa vào sự hiểu biết về nam nhân này, cùng với thời kỳ chính xác Hoàng thượng băng hà để phỏng đoán.

Trăm sông đổ về một biển, điều hai người lo lắng, thế nhưng không ngờ lại tình cờ trùng hợp.

Tư Mã Sách muốn thỉnh giáo Liễu Hậu, chính là vấn đề này.

Sau khi nạp ba mỹ nhân, hắn phải xử lý như thế nào?

Liễu Hậu trầm ngâm hồi lâu, chỉ cấp cho ba chữ.

"Hiếu."

"Không thân."

Trong cung, Hoàng thượng sắp xếp danh hiệu cho bốn vị hoàng tử. Trưởng Hoàng tử và nhị hoàng tử là do hoàng hậu sinh ra, nhưng trưởng hoàng tử đã mất sớm lúc ba tuổi, do đó nhị hoàng tử Tư Mã Sách đã vững vàng lên chức thái tử. Tam Hoàng tử chính là Sở Vương Tư Mã Quân, do Ngô quý phi sinh ra, năm nay mới mười chín tuổi, đến nay chỉ có hai phi tần, chưa nạp chính phi. Tứ Hoàng tử Tư Mã Khang sáu tuổi, là do Vinh phi sinh ra.

Trong đó Tư Mã Sách tuy được lập làm thái tử, nhưng người Hoàng thượng thích nhất, lại là Sở Vương do Ngô quý phi sinh ra.

Chỉ vì Ngô quý phi được cưng chiều nhất hậu cung, nên đôi lúc ngay cả hoàng hậu cũng phải nhường nhịn ba phần, không dám lướt qua mũi nhọn này.

Chẳng những Sở Vương trẻ tuổi khí thịnh, còn có mấy vị hoàng đệ trẻ tuổi của Hoàng thượng là hoàng thúc Tư Mã Sách, rất có danh tiếng trong lòng người dân ở biên giới, trẻ trung khoẻ mạnh, có tương lai.

Liễu Hậu từng nói, dưới tình huống này, Tư Mã Sách chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến.

Trước tiên, chữ hiếu chính là nói về Hoàng thượng, tự mình hầu hạ lúc hoàng thượng bệnh tật, thể hiện rõ thái tử rất có hiếu.

Về phần chữ sau, không thân. Dĩ nhiên là thái tử điện hạ vẫn phải nạp ba vị mỹ nhân này.

Mặc dù nạp ba mỹ nhân cùng lúc là ý chỉ của Hoàng thượng, nhưng thái tử phải xa lánh ba vị mỹ nhân này, thứ nhất bảo toàn quan hệ thân mật với thái tử phi, thứ hai. Vào thời điểm thích hợp nhất, phải tỏ rõ với hoàng thượng rằng thái tử không phải nóng lòng muốn độc quyền!

Thẩm Kỳ Diệp chưa bao giờ nghĩ tới, đêm động phòng hoa chúc của mình, thậm chí sau đó mấy tháng, đều trâu qua trong cảnh phòng không gối chiếu ở Đông cung.

Trước khi gả, nàng đã từng mơ ước qua vô số lần, những sinh hoạt ngọt ngào sau khi cưới, chẳng qua là giọt sương trong nắng sớm, vừa gặp phải nắng gắt, liền biến mất rất nhanh.

Liễu Minh Nguyệt không biết, bởi vì ngẫu nhiên, phụ thân của nàng cũng chỉ là đang suy nghĩ vấn đề chính trị, cùng với thái tử Tư Mã Sách đã đưa ra một lựa chọn vô cùng bình thường. Mà đã đưa đến tình cảnh xám xịt tuyệt vọng về sinh hoạt sau khi cưới của Thẩm Kỳ Diệp mấy tháng sau đó, cùng với tâm tình sáng lạng như ánh mặt trời của Liễu Minh Nguyệt.

Và lại nàng cũng đã suy đoán thật lâu: thái tử điện hạ cưới người vào Đông cung, còn mấy tháng không động phòng, đây là đang muốn làm gì?

Dù sao, khừu giác về chính trị của nàng cũng không nhạy bén.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bất An

Lúc này là thời kỳ thân thiết của Liễu Hậu và Tư Mã Sách, cự thần với kinh nghiệm chính trị phong phú cùng tân quân sắp lên ngôi, cộ sát, thử dò xét lẫn nhau, sửa cầu lót đường cho nhau để có thể hợp tác lâu dài sau này.

Liễu Minh Nguyệt vẫn không có cách nào giải thích được, ban đầu thân mật như vậy, sau này Tư Mã Sách lên đài, quân thân lẽ ra nên hòa hợp hỗ trợ lẫn nhau, sao có thể để cho nàng chết thảm ở lãnh cung một cách không giải thích được như thế?

Sau này nàng ở trong thâm cung, rốt cuộc thế giới bên ngoài xảy ra biến hóa gì, nàng hoàn toàn không biết.

Nhưng mà trước mắt, thái tử điện hạ nghe theo đề nghị của Liễu Hậu, đợi đến khi trong cung hạ chi, định xuống ngày Đông cung nạp người mới, Lễ bộ vội vàng chuẩn bị tất cả đều đầy đủ, thích đáng, đến ngày tốt đó, vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu tân lang.

Trong chánh điện Đông cung, sắc mặt thái tử phi vàng vọt, triền miên giường bệnh, nhưng lại không thể không nở nụ cười tươi, lên tinh thần lệnh cho nữ quan đông cung hết lòng chuẩn bị, nghênh đón người mới.

Ôn Thanh Dung, Doãn Tổ Nhụy, Thẩm Kỳ Diệp đồng thời tiến vào Đông cung, đêm đó các nơi trong Đông cung đều nín thở mà đợi, muốn xem thái tử điện hạ sẽ giá lâm tới điện các nào, nào biết chỉ chờ được ánh sáng lúc hừng đông, còn lại không hề thấy bóng dáng thái tử.

Vào sáng sớm ngày đầu tiên ở đông cung, ba người đều đến thỉnh an thái tử phi, thấy được đáng về bệnh tật xương cốt rã rời phải dùng son phấn dày cộm nặng nề che bớt này thái tử phi, tâm tình đều hết sức phức tạp, đợi nghe được Đông cung nữ quan nói ra "Đêm qua thái tử điện hạ ở Kiến Khái điện hầu bệnh." Ba người cùng nhau thở phào nhẹ nhõm. Lãnh Nguyệt Dạ.

Lần hầu bệnh này của Thái tử điện hạ chính là mấy tháng.

Từ sau khi có người mới đi vào, thái tử phi liền từ từ giao quyền cung vụ trong Đông cung. Mặc dù Ôn Thanh dung có hoàng hậu làm núi dựa, nhưng nàng lại thật sự không thích những chuyện phiền toái này, mỗi ngày có rảnh rỗi liền vào cung thỉnh an hoàng hậu, để có thể thấy thái tử điện hạ người đã trở thành phụ quân của nàng thêm vài lần.

Khả năng nhẫn nại Thẩm Kỳ Diệp rất đạt, nhưng đến cùng tình cảm đối với Tư Mã Sách vẫn rất sâu nặng, cũng có vài cử chỉ mờ ám, chỉ có doãn Tổ

Nhụy, từ lúc tiến Đông cung liền lấy thái tử phi làm đầu, mọi việc đều lấy thái tử phi làm chủ, sai đâu đánh đó, ngày thường cũng chưa từng nhắc tới thái tử điện hạ lần nào, dần dần, thái tử phi liền giao chút việc vụn vặt trong cung cho nàng quản lý, thấy mọi chuyện thỏa đáng, lại càng nể trọng.

Ôn Thanh Dung có hoàng hậu có thể dựa vào, Doãn Tổ Nhụy hết sức nghe lời thái tử phi, hôm nay lại giúp thái tử phi xử lý công việc vặt trong Đông cung, chỉ có Thẩm Kỳ Diệp, chờ đợi mấy tháng, vườn không nhà trống, nếm đau khổ từ từ, chỉ cảm thấy cuộc sống sau khi thành thân còn không bằng lúc trước, trước kia thỉnh thoảng hai người còn có ngày gặp mặt, nhưng sau khi thành thân mấy tháng thái tử vẫn ở lại trong thiên điện Kiền Thái Điện trong cung, căn bản chưa từng bước vào Đông cung nửa bước, ngày trôi qua thật gian nan.

Trong lúc vô tình, Thẩm Kỳ Diệp tại Đông cung liền thất thế.

Thái tử có vẻ vô cùng hiếu thuận, mỗi ngày trừ muốn thay mặt phụ Hoàng giám quốc, còn phải nhìn nhanh, phàm là chén thuốc cần thiết chính miệng nếm qua, nào có rảnh rỗi tham luyện nữ sắc? Diễn đàn lê qus đôn

Đã là tháng hai, cây khô trong tướng quốc Phủ đã đâm chồi mới, khắp nơi đều xuất hiện màu xanh non. Năm nay bởi vì long thể kim thượng không được khỏe, chẳng những là trong cung, ngay cả dân chúng cùng nhà quan trong kinh, cũng chưa từng cổ động ăn mừng, liền trôi qua trong nháy mắt.

Liễu Minh Nguyệt giữ Tiết Hàn Văn hiếm khi rảnh rỗi ở tây khóa viện, có ý tứ muốn nghe tình cảnh của Thẩm Kỳ Diệp ở đông cung.

Trước sau ngày tết, lại thêm long thể Thánh thượng không tốt, mấy tháng nay thủ vệ cấm quân cực nghiêm, lịch thay phiên công việc của đám người Tiết Hàn Văn xếp hết sức sát sao, thật vất vả mới có thời gian rảnh rỗi, còn muốn đến chỗ Lâm Thanh Gia thỉnh giáo học vấn, hay hoặc là bị La lão tướng quân gọi đi tập võ học tập binh pháp, thật không dễ dàng mới được rảnh rỗi, lại đụng phải Liễu Minh Nguyệt phía trước.

Hôm nay Liên Sinh cực Kỳ hoan nghênh Liễu Minh Nguyệt, phàm là sau khi Liễu Minh Nguyệt về, dù có đánh cướp tây khóa viện thay đổi hoàn toàn, tâm tình thiếu gia nhà mình cũng vẫn cực tốt.

Hắn rót trà mới cho Liễu Minh Nguyệt, lại dâng trái cây, liền tự động tự phát lui ra ngoài, để hai người ở riêng với nhau.

Liễu Minh Nguyệt đã mười bốn tuổi rồi, mấy ngày trước đây trên đường lúc Tiết Hàn Văn đi thư trai của Lâm tiên sinh còn đụng phải Hạ Từ Thanh, nghe được hắn ấp a ấp úng hỏi: "Mấy ngày gần đây di trượng (dượng, chồng của di) có khỏe không, gần đây biểu muội có khỏe không? Thường ở nhà làm gì? Nương ta hết sức nhớ nhưng biểu muội, nói có thời gian muốn đón biểu muội đến nhà giải sầu hai ngày, cùng tỷ muội trong nhà tụ họp." Nghe giọng điệu này, lòng cảnh giác của Tiết Hàn Văn chợt nổi lên.

Hạ phu nhân chỉ sinh được một đứa con là Hạ Từ Thanh, nhưng mà Hạ đại nhân lại có bệnh chung của văn nhân, thông phòng thiếp thất không ít, Hạ Từ Thanh cũng có mấy thứ muội, tỷ muội trong nhà này, tự nhiên là chỉ thứ muội của Hạ Từ Thanh.

Tiết Hàn văn cũng không rõ, Liễu Minh Nguyệt cùng thứ muội của Hạ Từ Thanh có cái gì để tụ họp.

Thiếu nữ trước mắt đáng người lại cao hơn so với năm ngoài một chút, áo xuân mới làm càng lộ vẻ yếu đuối thướt tha, mặt phấn ngăm châu, mặc dù vẫn đi theo La lão gia tập võ, nhưng ngoại trừ để cho thân thể nàng khỏe mạnh hơn một chút, khí sắc càng hồng hào một chút, còn khung xương của nàng hình như cũng không có bao nhiêu thay đổi.

Ngay cả La lão gia cũng cảm thấy kỳ quái, La Thụy Đình vốn là một nha đầu bướng bỉnh không an phận, Liễu Minh Nguyệt cũng kiêu căng lợi hại, theo lý thuyết hai người này ở cùng một chỗ, vốn không thể yên ổn, nhưng sự thật chứng minh, hôm nay hai nha đầu cùng đi dạo trên đường, đôi nhân xử thế, phóng khoáng tự nhiên, đoan trang lễ độ, không khác những đại gia khuê tú bình thường khác..

La đại phu nhân vui mừng đều cho là công lao của Thư Đại Gia. Thư Đại Gia được cho là bị nữ tử này làm khó vốn đã hiểu rõ, nhìn nhất thông suốt, khiêm tốn từ chối: "Ta cũng không dám giành công, đại tiểu thư trong phủ hiểu biết lễ nghĩa, hành xử, vốn là tuổi đang phát triển, đã hiểu chuyện rồi."

Lời này là nói: ngày trước La Thụy Đình không hiểu chuyện!

Thật ra thì Thư Đại Gia nói không hề sai, ngay cả Liễu Minh Nguyệt cũng không thể không thừa nhận, ngày trước chẳng những là La Thụy Đình không hiểu chuyện, mà ngay cả nàng, cũng không hiểu chuyện.

Hôm nay nhìn nàng giơ tay nhắc chân đều không giống trước kia, cũng chỉ là đã được tôi luyện, nhìn thấy sự thật thôi.

Nàng vừa nhận rõ thực tế, liền thề phải thoát khỏi số mạng cũ.

Tiết Hàn văn nghe nàng thám thính chuyện này, vô cùng nghi hoặc: "Nguyệt nhi, ta vẫn không hiểu, làm sao ngươi lại quan tâm tới chuyện của Thẩm Kỳ Diệp chuyện như vậy?" Quan tâm một cách dị thường quyết không phải là kiểu quan tâm giữa tỷ muội tốt.

Liễu Minh Nguyệt cười ha ha: "Thẩm tỷ tỷ luôn luôn quan hệ tốt cùng ta, nàng đối đãi ta thân như tỷ muội, ta hỏi thăm hiện trạng của nàng một chút, có gì kỳ quái đâu?"

Hàng lông mày dài của Tiết Hàn Văn gầy nhẹ, rõ ràng không tin: "Thật sao? sao cuối cùng ta vẫn cảm thấy, thái độ hỏi thăm chuyện Thẩm tiểu thư của ngươi. Có cảm giác như đang hỏi thăm kẻ thù vậy."

Liễu Minh Nguyệt chợt dạ xoay đầu đi ở dưới cái nhìn chăm chú của hắn, "Hàn Văn ca ca ngươi suy nghĩ nhiều rồi." Thấy mặt hắn không tin, nàng lại nửa thật nửa giả nói: "Ta trước kia. Đã từng mơ một con ác mộng, mơ thấy Thẩm tỷ tỷ đâm một nhát vào tim ta."

Tiết Hàn Vân biến sắc, "Người nói là. Người đã từng mơ thấy giấc mộng giống như vậy?"

Liễu Minh Nguyệt nở nụ cười khổ sở: "Trong mộng nàng vốn là chị em tốt của ta kia mà, nhưng. Sau lại vẫn đâm ta một dao đến chết." Sợ Tiết Hàn vân không tin, nàng nghĩ nghĩ, lại tăng thêm câu: "Trong mộng. Nàng cũng vào Đông cung, gả cho thái tử điện hạ. Kết quả cũng không lâu lắm, chuyện này liền ứng nghiệm. Hàn Vân ca ca."

Tiết Hàn vân nhìn về lo lắng sâu sắc ở trên mặt nàng, đột nhiên đứng lên, bước lên trước mấy bước giơ tay bọc bàn tay nhỏ bé của nàng lại, về mặt nghiêm trang: "Đây là. Mơ thấy ư nào?"

Tâm tư của Liễu Minh Nguyệt hoàn toàn đặt trên việc ở theo dõi phản ứng của hắn, thấy hắn phản ứng kịch liệt như vậy, trái tim mừng rỡ, chỉ cần hắn tin nàng, hết thảy đều dễ làm. Coi như đôi tay bị hắn nắm chặt, cũng có thể trực tiếp coi thường.

"Chính là lúc ta té gãy chân năm ngoái, có một ngày một đêm nằm mộng. Trong mộng. Thảm tử tỷ khích bác ta người, hết sức chê bai người, sau khi ta tỉnh lại, chỉ cảm thấy trong mộng có mấy lời, thế nhưng cùng với lời nói thường ngày của nàng vô cùng tương tự, huống lúc ấy người liệu chết cứu ta, ta tỉ mỉ hồi tưởng, cảm thấy người vốn không phải người giống như nàng nói. Hàn Vân ca ca, trước kia ta rất vô lễ, xin lỗi người."

Tiết Hàn vân chưa bao giờ từng nghĩ tới, có một ngày Liễu Minh Nguyệt sẽ chính miệng xin lỗi hắn. Hắn vốn lớn hơn Liễu Minh Nguyệt bốn tuổi, lại gặp biến đổi lớn, suy nghĩ thành thực, các loại ngôn từ công kích của Liễu Minh Nguyệt với hắn, cũng chỉ là gãi không đúng chỗ ngứa, cuối cùng không thực sự dả thương được gì, cũng chưa bao giờ từng lưu lại dấu vết gì trong lòng hắn.

Ngược lại nàng hôm nay theo như lời những lời này, làm hắn thật to kinh ngạc. Thì ra là ở trong lòng của nàng, Thẩm Kỳ Diệp dĩ nhiên khiến nàng như vậy lo lắng.

Vì vậy liền nói ra tình cảnh ở Đông cung của Thẩm Kỳ Diệp một cách tự nhiên.

Dù việc này vi phạm nguyên tắc xử thế trước sau như một, không bàn chuyện sau lưng người khác của hắn.

Liễu Minh Nguyệt nghe được Thẩm Kỳ Diệp tạm thời thất thế ở Đông cung, mới thở phào nhẹ nhõm.

Doãn Tổ Nhụy đã gả cho cho Tư Mã Sách, lên hoàng gia đĩa ngọc (kiểu như được liệt vào gia phả á), coi như muốn thay đổi gả cho Sở Vương, cũng không thể nào. Mà nàng cũng không vào cung, mặc dù cách thời nưagian nàng vào cung còn hơn một năm nữa, nhưng hôm nay nàng cùng Tư Mã Sách hai đường thẳng song song, nghĩ đến chắc cũng không thể nào, nàng cũng hơi yên lòng.

Tiết Hàn vân thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, ánh mắt u buồn, không khỏi nhớ tới đủ loại biến hóa từ sau khi nàng ngã gãy chân năm ngoái, hôm nay bỗng thấy thật hối hận vì mình sơ ý, vươn tay ôm nàng vào trong lòng, vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng an ủi: "Nguyệt Nhi học võ là vì nội tâm lo lắng, muốn trở nên mạnh mẽ sao?"

Hắn cũng không tự chủ an ủi người, ngay cả là vỗ nhẹ, rơi vào trên lưng Liễu Minh Nguyệt cũng không nhẹ, huống hồ lần đầu ôm ôn hương noãn ngọc* trong ngực, nói là an ủi Liễu Minh Nguyệt, ngược lại tâm chính hắn cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chớp mũi ngửi mùi thơm nhàn nhạt phát tán từ mái tóc đen của nàng, thiếu chút nữa không nhịn được hôn xuống.

*: chỉ người con gái như hoa như ngọc, mềm mại trắng trẻo.

Liễu Minh Nguyệt từ trong ngực hắn tránh thoát, giận hắn một cái: "Hàn Vân ca ca người vỗ ta sắp tắt thở." Nghe được tin tức nàng muốn nghe, trong chớp mắt nàng lại trở về làm tiểu cô nương vui vẻ hoạt bát.

Lúc Tiết Hàn Vân nhận thấy trong ngực trống trơn, rầu rĩ như mất sỏ gạo.

Đợi đến lúc Liễu Minh Nguyệt vui mừng trở về phòng, hắn mới nhớ tới phải hỏi một chút Hạ gia có thể cho người đến đón.

Ngược lại Liên Sinh thay hắn giải thích: "Thiếu gia hôm qua không ở nhà, Hạ phu nhân cho người đến truyền tin cho lão gia, nói là cửu nương của tiểu thư mang theo hai vị biểu huynh tham gia Kỳ thi mùa xuân phía trước, hiện đang ở tại Hạ phủ, bởi vì kiêng dè, chưa từng đến Tương Quốc Phủ, nói là thật là nhiều năm chưa từng thấy qua đại tiểu thư, ngày mai liền muốn đón đại tiểu thư đi Hạ phủ ở mấy ngày."

Tiết Hàn Vân Thăm hỏi hận mới vừa ôm nàng thời điểm, chưa từng hôn xuống. Nhưng là. Ở dưới con người thuần khiết trong suốt của nàng, thế nhưng cảm thấy ý niệm của mình rất đáng xấu hổ. Để tiểu nha đầu thiên chân vô tà như vậy đi Hạ gia, hắn thật sự có chút không yên lòng.

"Liên Sinh, ngày mai người có thể cùng theo xe đi Hạ gia hay không. Mấy ngày nay sẽ ngụ ở Hạ gia, thay tiểu thư chân làm chân chạy."

Liên Sinh không hiểu: "Thiếu gia, tiểu thư đi Hạ gia, chỉ có thể mang nha hoàn vú già, chính là Lão Lưu đánh xe cùng hộ vệ trong phủ, đưa tiểu thư đến Hạ gia, cũng sẽ quay lại mà."

Ở dưới ánh mắt thăm dò lần nữa của Liên Sinh, Tiết Hàn Vân bỗng xoay người sang chỗ khác, ho nhẹ một tiếng: ". Người cũng biết Minh Nguyệt thích đồ chơi nhỏ trên đường, ngộ nhờ nàng nghĩ muốn cái gì, không có phương tiện sai bảo người làm Hạ gia. Lễ giáo Hạ gia lại đặc biệt nghiêm, nghe nói các vị tiểu thư Hạ gia không ra cổng trước không bước cổng trong, nếu mà nàng ở không quen, người cũng mua một ít đồ chơi đưa vào giải sầu cho nàng."

Liên Sinh bừng tỉnh hiểu ra: "Loại chuyện như vậy ta sở trường nhất rồi, thiếu gia yên tâm!"

Hắn sao có thể biết, thật ra thì Tiết Hàn Vân vô cùng không yên lòng, thấy bộ dạng không có tim không có phổi này của hắn, không thể không dằn dò tỉ mỉ: ". Đi Hạ gia thông minh linh hoạt một chút, nhìn một chút xem mỗi ngày thiếu gia Hạ gia làm những gì. Nếu là ngày ngày lẫn cùng ở bên trong. chắc chắn ta sẽ không thể không đi thỉnh giáo hắn một chút quy củ lễ tiết.

Liên Sinh trợn mắt hốc mồm: thiếu gia ngài nói thật nghiêm túc, thật ra thì quy củ lễ tiết của chính mình cũng hết sức qua loa không phải sao?

—— chẳng qua là, trong tướng phủ không có nữ chủ nhân, tướng gia chưa bao giờ chịu tí mĩ để ý, mới có thể để cho thiếu gia và đại tiểu thư ngày ngày ở bên nhau đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Dạy Bảo

Cả đời ngoại tổ mẫu - Ôn lão phu nhân của Liễu Minh Nguyệt chỉ sinh được hai nam hai nữ, trừ nữ nhi nhỏ nhất là mẫu thân Ôn thị của Liễu Minh Nguyệt thì toàn bộ đều khoẻ mạnh.

Hiện tại ngoại tổ phụ, tổ mẫu của nàng đang sống ở Giang Bắc với đại nhị tử Ôn Thời, nhị nhi tử Ôn Quân mang theo thê thiếp Vạn thị và nhi nữ đến Giang Nam nhận chức quận trưởng Vân Hương. Kỳ thi xuân năm nay, nhị tử (hai con trai) của Ôn Quân đều muốn tới kinh thành thi hội, Vạn thị không yên lòng, dứt khoát bỏ lại Ôn Quân, kêu thiếp thất thông phòng hầu hạ, tự mình mang theo hai nhi tử và nữ nhi nhỏ vào kinh.

Mặc dù Hạ Giám Thừa làm chức quan không lớn, nhưng về thanh cao và tật xấu phong lưu của người văn nhân thì không thiếu.

Tuy Hạ phu nhân thương yêu Liễu Minh Nguyệt, nhưng Liễu Hậu lại không hay để Liễu Minh Nguyệt đến Hạ phủ. Nguyên nhân là vì không khí của Hạ phủ không tốt lắm, vị di phụ (dượng) kia của nàng có hậu viện muôn hồng nghìn tía, nếu không phải dựa vào tổ nghiệp và sinh lễ của Ôn thị thì chưa biết còn bần cùng đến mức nào.

May nhờ Hạ phu nhân giỏi giang, chẳng những nắm hết đám oanh yến trong hậu viện của Hạ Giám Thừa trong bàn tay mà đám thứ tử, thứ nữ cũng quy củ củ với vị đích mẫu (mẹ cả) này, ở trước mặt bà, thật sự không dám can rờ.

Hậu viện của Liễu Hậu yên tĩnh đến mức có thể so với miếu của hòa thượng, nên đương nhiên không muốn khuê nữ nhà mình thấy những thứ bát nháo đó. Không muốn để nữ nhi thấy di mẫu (dì) làm quá mọi việc và đám thứ tử thứ nữ bằng mặt mà không bằng lòng.

Chỉ là, Vạn thị lên kinh, tự mình mở miệng mời, hắn cũng không tiện từ chối, đành phải dằn dò Hạ Huệ chuẩn bị tí mĩ, phái người đánh xe đến Hạ gia.

Nhị cữu mẫu (mợ hai) của Liễu Minh Nguyệt xuất thân từ dòng dõi thư hương, trưởng tử Ôn Hữu Tư năm nay mười chín tuổi, thứ tử Ôn Hữu Niên mười bảy tuổi, chưa đầy hai tháng nữa là ấu nữ Ôn Dục Hân tròn mười lăm tuổi, đều lớn hơn Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Minh Nguyệt và Hạ Huệ cùng ngồi xe vào cửa trong Hạ gia, dọc theo đường đi Liên Sinh và lão Lưu đánh xe đều ngồi trên cang xe, nghe được tiểu tử này cảm râm cả đường. Muốn ăn, muốn mua gì chỉ cần kêu tiểu nha đầu đến cửa trong Hạ gia truyền một lời, hắn nhất định đi mua rồi đưa vào rất nhanh.

Liễu Minh Nguyệt không chịu nổi hắn cứ làm nhảm suốt dọc đường, cuối cùng không thể nhịn được nữa, cắn răng nói: "Người đi rồi, ai hầu hạ Hàn Vân ca ca hả?"

Liên Sinh lải nhải suốt, chỉ mong đợi nàng hỏi câu này, nghe vậy, lòng mày đều nhếch cao, giọng nói cũng ần chứa ý cười: "Đại tiểu thư đừng lo lắng, thiếu gia lo rằng ngài ở Hạ gia không quen, lúc này mới phái ta tới Hạ gia làm chân chạy cho tiểu thư. Thiếu gia nói để cho ngài đừng lo lắng về hắn." Câu cuối cùng là hắn không cần thầy dạy cũng biết, tự thêm vào.

Liễu Minh Nguyệt buồn bực đầy mặt, lúc xuống xe còn hung hăng trừng Liên Sinh một cái, nếu không có nha hoàn, ma ma và hai vị thứ nữ của Hạ Tử Thanh của Hạ gia ra sớm đón thì nàng đã thưởng cho Liên Sinh một quả đấm rồi.

Nghênh đón Liễu Minh Nguyệt chính là đại muội Hạ Đan Ngọc, nhị muội Hạ Bội Ngọc của Hạ Tử Thanh, tuổi xấp xỉ Liễu Minh Nguyệt. Người trước là do thị thiếp Bạch di nương của Hạ đại nhân sinh, người sau là do thị thiếp Phùng di nương sinh. -ll;l!llqqq,,,.d,,,.ô...n...,-- Trời sinh là đôi oan gia đối đầu, Liễu Minh Nguyệt thỉnh thoảng tới Hạ gia làm khách đã sớm quen biết.

Từ nhỏ Hạ Đan Ngọc và Hạ Bội Ngọc đã luôn tranh cao thấp, từ một cái áo đến đôi hạt châu cũng muốn so cao thấp. Nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt, vẻ mặt lại cực kỳ nhất trí, cười như mặt đường, thân mật thăm thiết tiến lên chào: "Nguyệt nhi muội muội tới rồi à? A nương và mợ đều ở bên trong nóng lòng chờ đợi."

Hai người sinh ra đều hết sức thanh tú, Hạ Đan Ngọc có làn da nõn nà, vóc người hơi lớn. Hạ Bội Ngọc thì có thân hình cao gầy, vòng eo hơn một

thước. Đối với hai khuôn mặt tươi cười đó, dù cho Liễu Minh Nguyệt không thích bọn họ cũng phải lộ ra tươi cười yếu ớt, cùng các nàng đi vào viện của Hạ phu nhân.

Hạ gia có bốn viện, có thể từ dòng chính của Hạ Giám Thừa, mấy phòng di nương, thứ tử, thứ nữ và tôi tớ chật ních. So với phủ Tướng Quốc trống trải thì khó lòng ở đây vô cùng nòng, dọc đường đi đụng phải không ít người.

Liễu gia không có loại sinh vật tên là thứ nữ này, ngay cả Liễu Minh Nguyệt cũng không thể chấp nhận loại nữ tử có thân phận xấu hổ đó. Kiếp trước nàng chưa từng có sắc mặt tốt với đám thứ nữ của Hạ gia.

Nhưng mà, bây giờ nàng đã không còn là nữ tử tùy hứng như trước kia, trong lòng không vui, nhưng nụ cười trên mặt lại rất hoàn hảo, không thể không nói, đây đúng là tiến bộ.

Hai tỷ muội Hạ Đan Ngọc sớm đã biết vị đại tiểu thư của phủ Tướng Quốc luôn xem thường thân phận của bọn họ. Nhưng tình cờ nghe được đích mẫu và ma ma ở trong phòng nghị luận, hình như bà rất vừa ý thiên kim của phủ Tướng Quốc, muốn đợi nàng cập kê liền đưa sinh lễ đến, tự nhiên phải tìm mọi cách lấy lòng, tương lai cũng dễ kiếm ăn từ dưới tay nàng.

Liễu Minh Nguyệt đâu biết tâm tư của bọn họ, lập tức đi theo đến phòng của Hạ phu nhân.

Rất nhiều năm Ôn Vạn thị chưa gặp Liễu Minh Nguyệt rồi, vốn muốn dẫn nữ nhi ra ngoài đón nàng, nhưng Hạ phu nhân là một người coi trọng lễ nghi, đoan trang, liền liên tục ngăn cản: "Đệ muội làm cái gì vậy? Minh Nguyệt là hậu bối, sao dám đương nổi trưởng bối nghênh đón chứ? Ta đã bảo nữ nhi trong nhà ra, một lát sẽ đến, đệ muội an tâm, đừng nóng vội."

Thật ra thì, trưởng bối chờ văn bối đến bái kiến là lẽ đương nhiên. Chỉ là Ôn Vạn thị trời sinh mềm lòng, năm đó, lần cuối cùng gặp Liễu Minh Nguyệt là trong hậu sự của Liễu Ôn thị, tiểu nữ hải khóc khàn cả giọng, dáng vẻ khóc mếu tìm nương khiến cho ai đến Ôn gia viếng lễ cũng không nhìn được chua xót trong lòng.

Trong chớp mắt vài chục năm trôi qua rồi, không biết tiểu cô nương của năm đó đã trưởng thành như thế nào.

Nhắc tới Liễu Minh Nguyệt, Hạ Ôn thị liền có một chút bất mãn, nói: "Đệ muội không biết chứ, muội tể (em rể) nuông chiều nữ nhi đến nỗi hơi vô phép. Năm trước đi cùng tể muội muội rồi gặp phải cướp, tể gãy chân, sau khi chân khỏi rồi, Minh nha đầu lại chạy đến chỗ La lão tướng quân học võ.... Thật sự không biết muội tể nghĩ như thế nào."

Ôn Vạn thị tận mắt chứng kiến Liễu Hậu ôm nha đầu đó khóc đến thở dốc, hán tử ngang tàng cao bảy thước đỏ vành mắt không biết phải làm sao, nội tâm thâm cảm thán: Chắc rằng vị muội tể này quá thương yêu khuê nữ đi.

Nàng đã chuẩn bị tư tưởng gặp một ngoại nữ thô lỗ, vô phép, vạm vỡ, yêu thích múa đao, nhưng nào ngờ, khi nha hoàn vén rèm vào, thiếu nữ bước theo sau lại khiến mắt nàng sáng ngời.

Rõ ràng như cảnh liễu đu đưa trong gió, đẹp như bông hoa, đáng đi uyển chuyển, ở đâu ra vẻ thô lỗ chứ? Nhị nữ Hạ gia đi vào cùng nàng, bởi vì có vài phần chân tay lỏng lẻo, ở cùng Liễu Minh Nguyệt trông như nha hoàn.

"Nguyệt nhi, nhị cữu mẫu nhớ con muốn chết, con mau qua đây để ta ngắm một chút!"

Ôn Vạn thị vẫy vẫy tay, Liễu Minh Nguyệt vẫn quy củ thi lễ với Hạ Ôn thị và Ôn Vạn thị, mới chậm rãi đi tới trước mặt Ôn Vạn thị, mặc nàng nắm chặt tay mình.

Lúc Ôn Vạn thị mới vào cửa Ôn gia, mẫu thân của Liễu Minh Nguyệt vẫn là khuê nữ, hai người hết sức ấn ý. --;;lle,e,q;;;/u,,,uyy....do,,,,o...n....--Đối với ngoại nữ ở giữa mi tâm có bốn, năm phân giống Liễu Ôn thị thì càng yêu thích không buông tay, nắm chặt tay nàng, đỏ ửng cả mắt.

"Còn nhớ rõ năm đó gặp con, con vẫn là tiểu cô nương hai ba tuổi....Bây giờ đã lớn như vậy rồi..."

Liễu Minh Nguyệt không tìm được người này trong trí nhớ của mình, nhưng lần đầu tiên gặp mặt đã nắm chặt tay mình, roi lệ, nàng liền yêu quý vị nhị cữu mẫu (mợ hai) này.

Ngược lại là Hạ Ôn thị, mặc dù cùng muội muội gả vào kinh thành, nhưng Liễu Ôn thị và Liễu Hậu là thiếu thê lão phu (chồng già vợ trẻ), phu thê kém nhau tám tuổi. Liễu Hậu lại hết sức thương yêu thê tử, chưa bao giờ dính vào nữ tử khác, cho dù thân thể của Liễu Ôn thị không tốt, cũng không muốn nạp thiếp, hoàn toàn khác biệt với phu gia (nhà chồng) nàng.

Khi Liễu Ôn thị còn sống, Hạ Ôn thị vẫn thường dạy muội muội phải hiền huệ, không thể độc chiếm trượng phu. Huống chi thân thể muội muội mình lại yếu, Liễu Hậu quyền cao chức trọng, lẽ ra phải nạp thiếp cho phu quân mình, nhưng Liễu Ôn thị nhất định không chịu, hai tỷ muội suýt chút nữa bất hòa vì chuyện này.

Hiện tại, Liễu Ôn thị đã mất, tuy Hạ Ôn thị có thương ngoại nữ nhưng vẫn cảm thấy đã thương thì càng phải dạy dỗ, không nên quá nuông chiều. Vì vậy, rất bất mãn khi thấy Ôn Vạn thị vừa gặp mặt Liễu Minh Nguyệt đã tặng một đôi vòng tay ngọc bích màu trắng thượng hạng, lôi kéo người hỏi đồng hỏi tây, hoàn toàn coi con bé như đứa trẻ bốn năm tuổi.

Đợi đến lúc Liễu Minh Nguyệt và hai vị biểu huynh, biểu tỷ Ôn Dục Hân gặp nhau xong, lại cùng Hạ Tử Thanh và đám biểu huynh, muội đi dạo trong hoa viên Hạ gia, Hạ Ôn thị liền dạy bảo Ôn Vạn thị.

"Đệ muội cần phải biết, Minh nha đầu đã bị muội tể nuông chiều đến vô phép, muội lại chiều nó như thế, đừng chiều nó đến mức không biết trời cao đất rộng, tương lai vào cửa Hạ gia, ta lại phải lo lắng."

Ôn Vạn thị kinh hãi nói: "Sao Thanh nhi và Minh nha đầu đã đính ước rồi à?" Chẳng lẽ Liễu Hậu bị váng đầu, vậy mà đưa Minh Nguyệt vào Hạ gia ư.

Không phải nói Hạ Tử Thanh không tốt, Hạ Tử Thanh là một đứa bé dịu dàng trung hậu, chỉ là vị tỷ tỷ này hoàn toàn không hợp với Liễu Minh Nguyệt.

Ôn Vạn thị nhìn thấy rõ, tính tình Liễu Minh Nguyệt giống như Liễu Ôn thị. Ban đầu Liễu Ôn thị quen biết Liễu Hậu, cho dù là ai tốt nữa cũng không chịu liếc một cái, kể cả là thanh mai trúc mã hay hai nhà đều có ý định kết thân, muội ấy cũng không chịu đồng ý hôn sự.

Mặc dù sau khi Liễu Minh Nguyệt lớn lên, nàng mới được gặp lại, nhưng qua cách nói chuyện của con bé đã hiểu được tính cách, sao nó có thể chịu được quy củ của Hạ gia chứ?

Hạ Ôn thị nói: "Chuyện này ta vẫn chưa nói với muội tể. Chỉ có điều, Minh nha đầu là đứa bé duy nhất của muội muội, gả con bé vào nhà khác, sao muội tể có thể an tâm được chứ? -ll,,,llq,,,,d...o.....--Chỉ có gả đến nhà ta, a di ruột thịt làm bà bà, chẳng lẽ sẽ khắt khe với nó à? Huống chi Tử Thanh và Minh Nguyệt sẽ sống chung hòa thuận, chuyện này không tốt à!"

Ôn Vạn thị trầm nghĩ: Chính là vì bà bà dòng chính là ruột thịt, khắt khe mới khác với những vị bà bà không chung huyết thống, sẽ khiến người ta không thể chỉ ra được sự khác biệt. Huống chi hai ngày nay nàng đã nhìn rõ cách hành sự của Ôn thị, quy củ trong Hạ gia lớn như trời, thứ nữ của tỷ phu Hạ gia xếp thành hàng, tương lai.

"Nếu như tỷ tỷ là bà bà của Minh nha đầu thì không biết có nhét thêm người vào trong phòng của Thanh nhi không?" Ôn Vạn thị thật sự thương yêu Liễu Minh Nguyệt từ nhỏ đã mất nương, không khỏi cười cười, thử dò xét Ôn thị.

Hạ Ôn thị nghiêm mặt, nói: "Đệ muội nói gì thế? Chúng ta là dạng người nào, đâu có đạo lý là trong phòng nhi tử vắng người chứ? Cho dù là ngoại nữ ruột thịt, nhưng tương lai là nữ nhân nhà người, mang thai sinh con hoặc là mỗi tháng luôn có lúc bất tiện, chẳng lẽ để cho nam nhân ở không sao? Dù là ngoại nữ ruột thịt, ta thương nó nhiều hơn một chút, nhưng nó vẫn phải giữ quy củ!"

Ôn Vạn thị nghe được lời này, chẳng biết tại sao, trong lòng liền ớn lạnh từng cơn, trầm nghĩ: Trừ phi muội tể bị váng đầu óc, mới gả nữ nhi vào cửa Hạ gia để chịu hành hạ.

Liễu Hậu người này, cả đời thâm tình, ân ân ái ái không chia không rời với phu nhân Ôn thị, làm sao có thể nhắm mắt gả nữ nhi cho một nam tử phong lưu vô độ chứ?

Ôn Vạn thị hết sức hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tâm Tư

Editor: Serena Nguyen

Hậu hoa viên của Hạ phủ mà so với hoa viên của Tướng Quốc Phủ, chỉ là cái vườn nhỏ.

Hạ Tử Thanh dẫn theo một đoàn nam thanh nữ tú, mắt thỉnh thoảng liếc về phía Liễu Minh Nguyệt, đáng tiếc tỷ tỷ dịu dàng mới quen này đang nói chuyện trên trời dưới biển, hoàn toàn không nhận ra.

Mặc dù Liễu Minh Nguyệt mới gặp nhau Ôn Dục Hân lần đầu, nhưng nàng ấy có bốn năm phân giống Ôn Vạn Thị, đối đãi người khác lại cực kỳ hòa nhã, kéo tay Liễu Minh Nguyệt ân cần hỏi thăm, ví dụ như "Thường ngày muội muội ở nhà làm những gì? Dượng có quản muội muội nghiêm không? Muội muội có biết chữ không?" Không trách thượng, cực kỳ ân cần, Liễu Minh Nguyệt cũng vừa gặp nàng mà như đã quen, vừa đi vừa hàn huyên.

Lúc hai huynh đệ Ôn Hữu Tư và Ôn Hữu Niên mới tới Hạ gia, đã nghe người làm Hạ gia nói thiếu gia nhà họ được vào Quốc Tử Giám học, kỳ thi mùa xuân sắp tới hai người đều dự thi, nguyên là không kịp chờ đợi muốn lãnh giáo Hạ Tử Thanh, đã tới hai ngày nhưng vẫn bận xã giao thân thích, mà nay thật vất vả mới có lúc không có trường bối bên cạnh trói buộc gò bó, muốn lãnh giáo một hai, nào biết Hạ Tử Thanh không tập trung, ánh mắt vẫn liếc ngang liếc dọc trên người Liễu biểu muội.

Ôn Hữu Tư chẳng chặc, mặc dù lòng không vui, nhưng vẫn chưa nói gì, Ôn Hữu Niên thì nghịch ngợm, nhìn theo ánh mắt Hạ Tử Thanh, thấy tiểu biểu muội xinh đẹp dịu dàng, nụ cười rạng rỡ, lập tức hứng thú: "Tiểu biểu muội rất xinh đẹp đúng không?"

"Đúng vậy." Hạ Tử Thanh thuận miệng nói ra lời trong lòng, mới đột nhiên tỉnh ngộ, hoang mang quay lại nhìn người nói chuyện, nhưng thấy Ôn Hữu Niên

đang làm mặt trời chọc nhìn hấn, lập tức đỏ bừng mặt.

Ôn Hữu Niên như không quan tâm, chấp tay nói: "Sớm nghe biểu ca học văn uyên thâm, đang muốn thỉnh giáo một chút."

Hạ Từ Thanh mới xốc lại tinh thần ứng đối.

Hắn đã 18, ngay từ năm trước, diện dan le quy don Ôn thị đã sắp xếp hai nha đầu thông phòng trong phòng hấn, hấn đã hiểu rõ sự đòi, hôm nay mặc dù xấu hổ, nhưng cũng đã là nam tử trưởng thành rồi. Hai nha đầu thông phòng này mặc dù dịu dàng nghe lời, bộ dáng xinh đẹp, nhưng không biết chữ, bình thường chỉ hầu hạ cuộc sống sinh hoạt của hấn, cũng gồm cả công dụng ẩm giương, không có đôi ngôn, không có tâm đầu ý hợp, hoàn toàn bất đồng với kiểu người đọc sách tao nhã, phu xứng phụ tùy.

Ngay từ lúc hấn 15 tuổi Ôn thị đã nói cho hấn, tương lai sẽ tìm cho hấn một gia đình tốt, sau đó càng cố tình tiết lộ, tương lai muốn hỏi tiểu biểu muội Liễu Minh Nguyệt về làm vợ cho hấn, chỉ có thể hận tiểu biểu muội còn nhỏ tuổi, phải đợi nàng đến lễ cập kê mới được.

Hàng năm Hạ Từ Thanh đều gặp Liễu Minh Nguyệt hai ba lần, mắt thấy tiểu biểu muội ngày càng xinh đẹp, càng thêm kinh ngạc, hấn càng mong chờ chuyện thành thân, tưởng tượng thế tử không phải một cô nương mơ hồ nào đó, mà chính là tiểu biểu muội với nụ cười linh hoạt sáng rỡ càng làm cho nội tâm hấn xao động.

Trước đó vài ngày hấn lại nghe tin từ nhà cữu cữu (cậu), nhị cữu mẫu (mợ 2) muốn dẫn hai vị biểu huynh đệ đi thi kỳ thi mùa xuân, trùng hợp gặp Tiết Hân Văn, không khỏi bật thốt lên.

Hôm nay mặc dù Hạ Từ Thanh rất phiền vì không cẩn thận nói ra lời trong lòng, nhưng nghe nói Ôn Hữu Tư đã đính hôn, Ôn Hữu Niên lại chưa có hôn phối thích hợp, nên đối đãi vị biểu đệ này cực kỳ đề tâm, cố tình ám chỉ chuyện tương lai mình muốn thành thân với biểu muội.

Ôn Hữu Niên cũng không phải là kẻ ngu, thấy tiểu biểu muội tính tình trẻ con, nói chuyện với Hạ Từ Thanh bình bình thản thản, trong đôi mắt sáng không hề có chút tư tình nữ nhi nào, trong bụng kinh ngạc, thừa dịp hai thứ nữ Hạ gia và Liễu Minh Nguyệt đi thay quần áo, huynh trưởng Ôn Hữu Tư thảo luận học vấn với Hạ Từ Thanh, trao đổi với muội muội Ôn Dục Hân.

Ôn Dục Hân nghe được ý định của Hạ Từ Thanh, cũng hoàn toàn bất ngờ: "Nghe tiểu biểu muội nói, nàng từ chưa từng qua đêm ở Hạ gia, một năm cũng chỉ tới Hạ gia mấy lần, cô phụ d'đ/l;q'đ không quá khuyến khích nàng tới Hạ gia nhiều, làm sao có thể gả nữ nhi cho Hạ biểu ca?"

Ôn Hữu Niên lớn hơn hai tuổi, suy tính cũng chu toàn hơn một chút: "Chứ không phải đương muốn hai nhà làm thông gia, nên mới cố ý bảo biểu muội ít đến Hạ gia sao?"

"Muội thấy không giống." Ôn Dục Hân lắc đầu: "Muội nghe biểu muội nói, thấy cực kỳ xa cách với Hạ biểu ca, ngược lại rất là thân quen với nhị từ nhà Tiết tướng quân đương thu nuôi trong tướng phủ, và lại nghe nói nàng muốn tới Hạ gia, Tiết công tử đặc biệt phân phó gã sai vặt cận thân của mình chờ ở cửa sau, để ngừa biểu muội muốn cái gì mà không tiện sai bảo người làm Hạ gia."

Ôn Hữu Niên sờ sờ đầu Ôn Dục Hân, có vài phần tiếc nuối: "Thường nghe mẫu thân nói tới tiểu cô mẫu và tiểu cô phụ nhỏ (cô chú út), mặc dù tiểu cô mẫu mất sớm, vị tiểu cô phụ này cũng là người trọng tình trọng nghĩa, lại nghe nói phong độ học vấn đều tuyệt hảo, nếu không phải vì kỳ thi mùa xuân, ca cũng muốn đến Phủ Tướng Quốc bái kiến lãnh giáo một lần. Hạ biểu đệ tuy lịch sự nhưng. ca vẫn cảm thấy hấn giống như một vị đại cô phụ thứ hai vậy."

Hai ngày này mặc dù huynh đệ Ôn Hữu Tư và Ôn Hữu Niên ở ngoài thư phòng Hạ gia, nhưng là có lúc đến phòng Hạ Từ Thanh, cũng thấy người trong phòng của hấn, chỉ là nha đầu thông phòng của biểu ca xinh đẹp như hoa dịu dàng hiểu ý như thế, tự nhiên không tiện nói với muội muội.

Ôn Dục Hân che miệng cười trộm: "Hạ biểu ca không giống đại cô phụ chẳng lẽ lại phải giống như tiểu cô phụ hay sao? Nhị huynh cẩn thận không tôi tố Hạ gia nghe được!"

Bọn họ tới hai ngày, đã thấy được hậu viện của Hạ cô phụ, di nương, thông phòng, nữ thứ, nam thứ đều không thiếu, chỉ là tương đối mà nói, mẫu thân của Hạ Đan Ngọc và Hạ Bội Ngọc cũng nhan sắc tàn lụi rồi, dưới gối chỉ có con gái, đã sớm không dám tranh giành gì với phu nhân chính phòng, chỉ khúm núm phục dịch Hạ Ôn thị, mong sao đương gia chủ mẫu có thể thay mình tìm một mối tốt cho khuê nữ của mình.

Về phần di nương bí mật vu cáo tranh thủ tình cảm, thứ nữ bí mật vui đập lẫn nhau, họ càng bất hòa tính kẻ lẫn nhau, Hạ Ôn thị càng vui mừng, chỉ làm như không biết.

Hạ Ôn thị chỉ sinh một nữ tử, hai thứ nữ lớn nhất lại cực kỳ nịnh bợ, bà vui vẻ biểu hiện ra rằng mình từ thiện khoan dung nhân ái, tự nhiên đồng ý cho hai tỷ muội này đi ra gặp khách, về phần những thứ nữ khác có mẫu thân còn trẻ còn được cưng chiều, hoặc thứ nữ tuổi còn nhỏ quá, tự nhiên không thể để họ đi ra gặp khách.

Ngày đó rảnh rỗi, ba vị thiếu niên thảo luận về kỳ thi mùa xuân, Liễu Minh Nguyệt làm thân với Ôn Dục Hân, lại hỏi chuyện ở nhà ngoại, Ôn Dục Hân chọn lọc vài chuyện nói cho nàng biết, lại có thêm hai thứ nữ Hạ gia, một ngày ở Hạ gia của Liễu Minh Nguyệt cũng coi như vui vẻ. Serena Nguyen, truyện được đăng duy nhất tại diễn đàn lễ quý đơn.

Đến buổi tối, Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân cùng ở trong viện của Ôn thị.

Hai ngày Vạn thị tới, đều ở tại trong viện Ôn thị cùng nữ nhi. Ôn thị nói: "Ta cùng với đệ muội lâu ngày không gặp, cực kỳ vui mừng phấn khởi, muốn ở cùng một chỗ, cũng tiện trao đổi tình cảm." Hạ Giám Thừa cực ít tới viện của Ôn thị nghỉ ngơi, buổi tối sẽ đến phòng thiếp thất, hai phu thê chỉ gặp mặt

một lần trong bữa cơm.

Chỉ là theo Vạn thị thấy, chính là hậu viện của Hạ Giam Thừa chặt kín thiếp thất, thông phòng, thứ nữ, thứ tử, căn bản không thể sắp xếp được cái khách viện, mới không thể không giữ mẫu tử Vạn thị lại trú tạm tại chủ viện.

Liễu Minh Nguyệt chưa từng chung giường chung gối với tỷ muội cùng lứa, hưng phấn lẫn qua lộn lại không ngủ được, lại ôm Ôn Dục Hân vui vẻ cọ xát.

Ôn Dục Hân cũng rất yêu thích Tiểu Biểu Muội này, thấy nàng ngây thơ đáng yêu, nghĩ đến tình hình Hạ gia, thậm chí đáng tiếc thay nàng, nói xa nói gần thăm dò: "Biểu muội cảm thấy Hạ biểu ca như thế nào?"

"Hạ biểu ca. Thì vậy đó, không thích nói chuyện." Thật ra chưa bao giờ tỉ mỉ quan sát.

Ôn Dục Hân thấy nàng quả thật không có chút ái mộ nào với Hạ Tử Thanh, lại len lén ghé vào bên tai nàng nói: "Sao tỷ nghe phong phanh. Hạ gia có ý muốn kết thân với nhà muội?"

Nàng vốn thử dò xét, nào biết vừa nói xong, Tiểu Biểu Muội bật cười, vừa đỏ vừa nghiêm mặt trừng mắt nhìn nàng: "Tỷ tỷ nói mò gì vậy? Cho tới bây giờ cha muội chưa từng nghĩ như vậy." Bỗng ngăn ra: "Chẳng lẽ tỷ tỷ nghe phong phanh được cái gì?"

Ôn Dục Hân thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, không phải là đùa giỡn, trong lòng cũng ngăn ra: chẳng lẽ chỉ là Hạ biểu ca có tư tình với Tiểu Biểu Muội hay sao?

"Biểu muội, muội đang gạt ta hả? Sao muội biết tiểu cô phụ không có ý này?"

Liễu Minh Nguyệt khẽ cắn răng, ghé vào tai nàng, nhỏ giọng kể chuyện trao đổi lễ vật, mặt hồng hồng, càng làm cho người yêu thương

Ôn Dục Hân vừa nghe nói thế, lập tức ngây người, quả nhiên là Hạ biểu ca sinh ý tưởng không nên có ở trong lòng, đáng tiếc Tiểu Biểu Muội hoàn toàn không biết, vừa nhỏ giọng hỏi nàng đối phương là người nào.

Kiếp trước Liễu Minh Nguyệt còn có Thẩm kỳ Diệp là tỷ muội thân thiết, có thể bày tỏ tâm sự nữ nhi, nhưng kiếp này giao hảo mấy người, Hoàng Sầm Diệp tính tình vui vẻ, La Thụy Đình có hảo cảm với Tiết Hàn Vân, càng không dễ nói mấy chuyện này, về phần mấy tỷ muội của các sư huynh, cũng không thâm giao đến nỗi có thể tâm sự được, hôm nay gặp gỡ Ôn Dục Hân, tựa như rốt cuộc cũng gặp được người có thể bày tỏ, lúc ấy đỏ mặt nhỏ giọng nói chuyện Tiết Hàn Vân.

Ôn Dục Hân nghe đến ngây người, đầu tiên là nghĩ tới Tiết Hàn Vân này không cha không mẹ, tương lai dù Liễu Minh Nguyệt gả cho hắn, cũng có thể ở tại nhà mẹ, không cần qua phủ khác, nên cực kỳ hâm mộ Liễu Minh Nguyệt; lại nghe hắn liệu chết cứu Tiểu Biểu Muội, càng tăng thêm hảo cảm, nghe nữa hắn là người chừng chạc đáng tin, hắn là người văn võ toàn tài, Hạ biểu ca sao có thể so bì, lập tức thật lòng vui mừng cho Liễu Minh Nguyệt, chỉ mong chờ tương lai có cơ hội thấy vị muội phụ (em rể) này.

Nữ tử trên đời, có lẽ đều coi trọng việc hôn sự.

Ngày hôm sau Hạ Tử Thanh dẫn theo mọi người ra ngoài đạp thanh.

Ôn Dục Hân nhân cơ hội, không thể chờ đợi len lén nói cho Ôn Hữu Niên chuyện Liễu Minh Nguyệt đã trao lễ vật với Tiết Hàn Vân rồi, tiểu cô phụ chưa từng có ý kết thân với Hạ gia, huynh muội hai đều cười, âm thầm cảm thấy Hạ Tử Thanh vừa đáng thương vừa buồn cười.

Dồi mắt nhìn, Hạ Đan Ngọc, Hạ Bội Ngọc và Liễu Minh Nguyệt đang chơi đùa ở đằng xa, Hạ Tử Thanh và Ôn Hữu Tư đều ở gần đó, nhưng ánh mắt Hạ Tử Thanh vẫn dao động, ánh mắt thường xuyên hướng về phía Liễu Minh Nguyệt.

Đáng tiếc Tiểu Biểu Muội hoàn toàn không để ý vị biểu ca này, ánh mắt đều bị con diều bay cao trên bầu trời hấp dẫn, còn có gã sai vặt thân cận của Tiết Hàn Vân đứng ở chỗ không xa chờ phân phó, cục diện này có chút kỳ dị buồn cười

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Khóe Miệng

Edit: Peiria

Trước kia hai tỷ muội Hạ Đan Ngọc, Hạ Bội Ngọc đã có cơ hội gặp Liễu Minh Nguyệt, chẳng qua chỉ vội vã bắt chuyện, mặc dù có lòng nịnh bợ, khổ nỗi không có cơ hội.

Hiện giờ Liễu Minh Nguyệt đến chơi, hai người lại được nương dạn dò, đương nhiên phải chiếu cố Liễu đại tiểu thư thật tốt, nói không chừng hồi môn (đồ cưới) của hai người đều trông cậy vào vị Liễu đại tiểu thư, thiếu chủ mẫu tương lai của Hạ gia.

Hạ gia đã sớm lụn bại, tất cả đều dựa vào hồi môn của Ôn thị, địa tô từ ruộng đất, cộng thêm bổng lộc của Hạ Giam Thừa mà sống, nhân khẩu trong nhà đông đúc, Hạ Giam Thừa lại hay cùng đồng liêu ra ngoài ngâm thơ uống rượu, mang về một "Hồng phấn tri kỷ", nhưng hồng phấn tri kỷ này, không chịu được một chút uất ức, cơm canh quần áo, đồ dùng hằng ngày đều tính tế, tốn rất nhiều bạc.

Phụ nhân hậu viện của Hạ Giam Thừa, một là hồng nhan tri kỷ mang từ ngoài về, người còn lại chính là Ôn thị hiền lành lao tâm lao lực, giúp Hạ Giam Thừa thu xếp mọi thứ.

Ban đầu, Hạ Giam Thừa mang về một vị "Hồng nhan tri kỷ", muốn ngầm ngầm tranh đoạt địa vị chính thất, Ôn thị lo lắng, vội tuyển một nữ tử trẻ đẹp thu vào phòng ông, chia bớt sủng ái với hồng nhan kia.

Sau này Hạ Giam Thừa lại mang về "Hồng nhan tri kỷ", Ôn thị lại giúp ông nạp phòng, vì thế số lượng phụ nhân của Hạ Giam Thừa tăng lên theo bội.

Lâu ngày, Hạ Giam Thừa cũng bắt gặp đắc ý, biết trong nhà vị đồng liêu có đại phụ hung hãn đồ kị, ông ta bèn dương dương đắc ý lấy Ôn thị hiền lành ra khoe. Chuyện này khiến Ôn thị hiền lành lấy được lòng người ở kinh thành, người người đều nói Ôn thị đôn hậu hoà thuận, chính là đại phụ tốt nhất, không ít nam nhân hi vọng chính phòng nhà mình có thể lấy bà làm hình mẫu mà học hỏi.

Nhưng cũng không ít thiếu đương gia chủ mẫu chạm mặt tuy khen ngợi hành vi của Ôn thị, nhưng sau lưng không tránh khỏi châm biếm bà "... Cỗ hủ khó khan, bị quy củ trời buộc đến u mê..."

Thứ tử thứ nữ Hạ gia giống như măng mọc sau mưa, một người lại một người được sinh ra.

Hậu viện chia làm hai phe phái, một là phái phụ nhân một là phái lão gia.

Phái phụ nhân, phần lớn nữ tử dịu dàng Ôn thị tự mình chọn lựa, phái lão gia đều là mỹ nữ xinh đẹp, kỹ năng trên giường khỏi bàn, mấy năm ân sủng không dứt.

Ôn thị cai quản hậu viện, nữ nhân sau lưng nàng ngoại trừ cúi đầu dưới một người, cũng coi như có chút quyền uy, phái lão gia lấy ân sủng và hài tử sống bình yên nơi hậu viện, nhưng trải qua mấy năm nay tranh đấu, cuối cùng phát hiện Hạ Giam Thừa chỉ mang mình về ném vào hậu viện, lại ra ngoài phát tiết, không quản một lời, áo cơm hằng ngày vẫn phải trông cậy vào phụ nhân.

... Vì thế hậu viện Hạ gia tự nhiên ổn định lại, chờ phụ nhân phát bạc sinh hoạt.

Dưới tình huống này, Hạ Đan Ngọc, Hạ Bội Ngọc muốn nịnh bợ Liễu Minh Nguyệt cũng chẳng có gì lạ.

Buổi tối hai người trở về, nương Hạ Đan Ngọc là Bạch di nương thức đêm thêm một cái hà bao tinh xảo đưa cho nàng: "Liễu gia đại tiểu thư chưa bao giờ ở nhà chúng ta, lần này có thể ở lại hai ngày, nói không chừng đã là cực hạn. Nghe nói Tướng gia cực kì sủng ái nàng, sáng mai con tặng hà bao này cho nàng, tuy thứ này không đáng bao nhiêu bạc, nhưng tốt xấu gì khi nhìn thấy thứ này, nàng có thể nghĩ đến con là được..."

Trước khi bị nhét vào Hạ phủ, Bạch di nương vốn xuất thân từ tú nương, tay nghề rất tốt, vốn định truyền lại cho Hạ Đan Ngọc, nhưng Hạ Đan Ngọc đi theo nịnh bợ Ôn thị nhiều năm, tầm nhìn rộng hơn, cảm thấy vui đầu tại hậu viện cả ngày để thêm thừa chậm trễ bao nhiêu thời gian nên không lăm để bụng, chỉ học qua loa từ Bạch di nương, nữ công trái lại không bằng Liễu Minh Nguyệt.

Hạ Đan Ngọc nhận lấy hà bao, sờ sờ bên trong rỗng tuếch, lập tức bĩu môi: "Người khác đưa hà bao cho Liễu đại tiểu thư, bên trong có cái nào không phình? Trong hà bao này một thứ cũng không có, nương bảo con đưa thế nào?"

Bạch di nương thất sủng đã lâu, nghe được lời này rất buồn, đành trở về phòng mình tìm thứ gì đó có thể tặng được.

Ở đối diện là mẫu tử Phùng di nương và Hạ Bội Ngọc. Phùng di nương tuy khéo tay, nhưng thừa thừa không bằng Bạch di nương là tú nữ được tú phò mã dạy dỗ, hai ngày nay vội vàng đánh dùng mười giường chỉ thêu, có phượng thắm, hoa mai, lá liễu, liên hoàn, các loại kiểu dáng màu sắc, tươi đẹp mềm mại, xứng với Liễu Minh Nguyệt.

Buổi tối bà lấy ra cho Hạ Bội Ngọc xem, "Con thấy Liễu đại tiểu thư ăn mặc như thế nào?"

Hạ Bội Ngọc và Hạ Đan Ngọc ganh đua, hai ngày này gần gũi quan sát tiểu thư Tướng phủ vô số lần, lúc này chưa xốt nói: "Nương, hà bao tuy rằng tinh xảo, nhưng so với mấy thứ trên người Liễu đại tiểu thư, đưa thứ này ra ngoài, con thật sự không dám chìa tay."

Phùng di nương cầm hà bao sợ run.

Trên đầu bà cũng không dư dả, như nói một lần nhắc chân tiền vốn, nịnh bợ Liễu đại tiểu thư, từ nay về sau có thể trường trường cửu cửu dựa vào, mới trầm trồ khen ngợi. Nhưng nếu Liễu đại tiểu thư tới chơi thường xuyên, bà nào nhiều thứ có thể đưa ra?

Kỳ thực hai thứ nữ Hạ gia đánh chủ ý nịnh bợ đại tẩu tương lai, trước tự đánh mất lòng của người ở chung, từ nay về sau không khỏi hành sự bất công, hẹp hòi.

Thật ra Liễu Minh Nguyệt chưa từng để ý đến những vật ngoài thân, tất cả đồ trên người nàng đều do Hạ Huệ, nếu ở chung hòa hợp thì cho dù các nàng tặng cái gì, Liễu Minh Nguyệt đều sẽ vô cùng cao hứng nhận lấy.

Đầu năm, La Thụy Đình theo Thư đại gia thêu hà bao, châm giác hỗn độn, hà bao thêu hoa có hình dạng quái dị, ngay cả hà bao của bản thân... Cũng không giống hà bao lắm, Ấy vậy mà La Thụy Đình vẫn dám đưa cho Liễu Minh Nguyệt, còn muốn tự tay đeo lên.

Trên thực tế, sau khi tự thêu được hà bao, La Thụy Đình lần lượt tặng cho mọi người ở La gia, ví như La lão gia tử, La đại phu nhân, hai vị ca ca... Mọi người thấy hình dạng hà bao, nội tâm thê lương: Quốc gia đại sự phải ra ngoài xã giao, cho dù không xuất môn xã giao cũng phải gặp khách, đeo thứ này lên, nếu nói với người ta đây là hàng thêu... Chắc là dọa người lắm?

La Phu nhân lo lắng tỉ mỉ hơn, lỡ như những nhà có ý muốn cầu thân với La gia biết nữ nhi của bà như vậy, thêu hà bao có thể thêu hiệu quả này... Đẹp ý nghĩ cầu thân thì phải làm sao?

La Phu nhân rơi vào thế khó xử, sợ đã kích lòng tự tin của nữ nhi, vừa ở bên cạnh cổ vũ nàng: Thêu không tệ, có thể tự mình thêu hà bao... Nữ nhi của ta rất tiến bộ; vừa lo lắng hôn sự của La Thụy Đình, uyển chuyển tỏ vẻ thứ này thuộc loại đồ kỷ niệm, lần đầu làm ra nên giữ lại mới có ý nghĩa.

Đáng tiếc không ai có thể thấu hiểu La Thụy Đình sau khi bị kim đâm đầy hai tay, làm ra thành phẩm đầu tiên cực kỳ hy vọng có thể chia sẻ cảm giác vui sướng. La Thụy Đình bắt khuất tặng hà bao xuống dưới, thời điểm thất bại muốn khóc, được nghe tiểu sư muội và Tiết Hàn Vân ở phía trước chúc tết La lão gia tử thì vô cùng mừng rỡ.

Lần đầu tiên nàng bỏ qua sự tồn tại của Tiết Hàn Vân, tặng lễ cho Liễu Minh Nguyệt, còn không quên khoe khoang: "Xem đi, sư tỷ đối với người thật tốt, Tiết sư huynh tặng cho người, cả hà bao lần đầu tiên thêu ra cũng tặng cho người..."

Khóe miệng Liễu Minh Nguyệt co rút, nhưng đối với sư tỷ mạnh hơn mình rất nhiều, thông minh không phản kháng, tùy ý để tỷ ấy giúp nàng đeo lên... Về mặt thần nhiên chân bước chậm rãi ở La gia khiến một đám tôi tớ ghé mắt cười trộm.

Hiện giờ thu được thứ gì đó mà hai thứ nữ Hạ gia tặng, nàng cũng chỉ hơi hơi ghé mắt, lễ phép nói lời cảm ơn, sau đó bảo Hạ Huệ thu vào, ngay cả trong hà bao có gì cũng không không xem. Hạ Huệ làm việc cực kỳ chu toàn, nhận đồ của người khác đương nhiên phải trả lễ, bèn bảo Thu Quả vào chỗ thấp tìm hoa lụa khăn sa trong cung làm ra, đều là nương nương trong cung ban thưởng xuống vào dịp tết, đưa cho hai nàng hai bông hoa lụa và hai cái khăn tay.

Hạ Đan Ngọc và Hạ Bội Ngọc được đáp lễ, bảo nha hoàn mang về phòng mình, Bạch di nương và Phùng di nương nhìn thấy lễ, vô cùng kinh hi, đi ra cửa khoe với đối phương, nào biết khi nhìn thứ trong tay đối phương giống hệt mình, đành ngừng công kích, quay ngoắt vào phòng.

Ở lại hai ngày, Liễu Minh Nguyệt cũng thấy Hạ gia chật chội, đúng lúc công trong truyền đến tin, Tiết Hàn Vân phụng lệnh Liễu tướng, đón nàng về nhà.

Liễu Minh Nguyệt không bỏ được nhị cữu mẫu Vạn thị và biểu tỷ Ôn Dục Hân, lời kéo tay Ôn Dục Hân không buông, Hạ Huệ thấy vậy, nói: "Nhị cữu phu nhân đừng trách nô tì lắm miệng, từ trước đến nay tiểu thư nhà ta có tính tình con nít, bao lâu chưa từng có tỷ tỷ thân thiết? Nếu đã như vậy, không bằng nô tì thay tiểu thư mời biểu tiểu thư đến phủ chúng ta ở mấy ngày?"

Liễu Minh Nguyệt nghe nói như thế, lúc này bỗng nở nụ cười: "Chủ ý này rất tốt." Càng ôi kéo Ôn Dục Hân không chịu buông tay.

Hạ Đan Ngọc và Hạ Bội Ngọc tha thiết mong ngóng Liễu Minh Nguyệt, hi vọng nàng có thể mời mình cùng đi tới Liễu phủ. Dù sao người lui tới với Liễu Minh Nguyệt đều tiểu thư nhà quan lại, thân phận cũng không thấp.

Liễu Minh Nguyệt chỉ lo vui vẻ, hưởng chi đối với hai vị thứ nữ Hạ gia cũng không thân cận, nên chưa từng nhắc tới. Hạ Huệ cũng người biết nhìn sắc mặt, mặc dù nhìn thấu tâm tư hai nàng, lại vờ như không biết.

Vạn thị thấy hai tỷ muội nàng hòa hợp, nội tâm rất là vui mừng, hôm qua lại ngủ muộn, nghe Ôn Dục Hân vụng trộm nói Liễu Minh Nguyệt đã sớm đính ước, chỉ là Liễu dưỡng còn chưa công bố với thân hữu, trong lòng thâm cười nhạo đại cô tỷ tự ý quyết định, tương lai không biết xấu hổ ra sao, bà tất nhiên không lắm miệng nói ra. Biết Hạ Tử Thanh, vợ vàng sinh ra tâm tư không nên có với Liễu Minh Nguyệt, tiểu cô nương như nàng, vẫn nên sớm về nhà thì tốt hơn. Lúc này bèn đồng ý.

Chi nói: "Đến nhà dưỡng, không thể bướng bỉnh, nhớ vãn an dưỡng con, đợi đến khi kỳ thi mùa xuân của ca ca con kết thúc, ta sẽ tự mình tới cửa bái phỏng..."

Ôn Dục Hân gật đầu đáp ứng.

Ôn thị ở bên cạnh thấy mẫu tử Vạn thị mới đến đây mấy ngày, thế nhưng lại thân thiết với Liễu Minh Nguyệt như vậy. Liễu Minh Nguyệt tuy đối với bà cũng rất tôn kính, nhưng mức độ thân mật rõ ràng không sánh được với mẫu tử Vạn thị, trong lòng hông vui, chỉ lạnh mặt ngồi im.

Nhất thời nghe thấy gã sai vặt báo, Tiết thiếu gia tới đón Liễu đại tiểu thư, lão gia đã chuẩn bị cơm để mấy người trẻ tuổi tụ tập, lão gia dặn nhất định chuẩn bị mấy món ăn ngon, bà vẫn luôn luôn coi Tiết Hàn Vân là cái đinh trong mắt, ghét cay ghét đắng hết sức, giọng nói không tốt lên nói: "Lão gia cũng thật là, không cầu nê a miêu a cầu ở đâu mà mua bàn tiệc chiêu đãi, cho dù mui bạc cũng hết..."

Vạn thị nhân lúc hai nhi tử nhà mình ở phía trước tiếp khách, sắc mặt nhất thời xấu hổ, trong lòng cũng không cao hứng nổi.

Liễu Minh Nguyệt nghe được lời Ôn thị, nụ cười chợt tắt: "Theo lời của di mẫu... Hàn Vân ca ca nhà ta biến thành a miêu a cầu rồi? Huynh ấy cũng không phải là nhà không có cơm ăn mới chạy đến Hạ gia xin cơm."

Ôn thị nghe Liễu Minh Nguyệt tranh luận với bà, trong lòng bốc hỏa, quát lên: "Giỏi cho một nha đầu không biết thẹn! Cũng không phải là đính ước với

Tiết gia, tại sao Tiết Hàn Vân lại thành nhà ngui rồi? Đúng là không biết phân biệt tốt xấu, khuỷu tay hướng ra ngoài..."

Còn chưa vào cửa mà nha đầu này đã dám tranh luận rồi!

Liễu Minh Nguyệt khác biệt rất nhiều so với trước kia, trong lòng nàng Liễu Hậu chiếm vị trí thứ nhất, Tiết Hàn Vân chiếm vị trí thứ hai, không nhắc đến tình yêu nam nữ, nam tử này cũng là huynh trưởng yêu thương nàng, đáng giá để phó thác, nàng không khỏi tức giận, buột miệng: "Ta đã cùng Hàn Vân ca ca đính ước thì sao không phải nhà ta?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Sét Đánh

Lời Liễu Minh Nguyệt vừa ra khỏi miệng, Ôn thị đã sợ ngây người.

——Chuyện này xảy ra lúc nào? Sao bà không biết!

"Nha đầu đừng nói bậy, chuyện đính ước lớn như vậy, sao phụ thân lại chưa từng chiêu cáo với thân hữu *(bạn bè thân thích) được chứ? Càng nói càng không có quy củ!"

Nhưng thật ra lòng bà cũng có chút hoảng sợ. Thường ngày cho dù Liễu Minh Nguyệt thấy bà khiến Tiết Hàn Vân khó chịu thế nào, dù là quả trách Tiết Hàn Vân ở trước mặt nàng, cũng không trông thấy nàng phát tác, hôm nay mới chỉ nói một câu, đã khiến nàng phản kháng kịch liệt như vậy, có thể thấy được rất khác thường.

Cảm giác đầu tiên của Hạ Đan Ngọc và Hạ Bội Ngọc chính là: những toan tính vừa ân cần vừa tặng lễ vật trong hai ngày nay, đúng là cho không rồi!

Bỏ ra nhiều công sức như vậy nhưng lại chẳng có ích gì, quay đầu nhìn sắc mặt của mẫu thân, không phải nói cũng biết đã đen kịt đến không thể diễn tả.

Vào tối hôm qua khi Vạn thị biết được tin này, lúc ấy đã biết, việc lớn của cô tỷ đã không thành. Hôm nay thấy hai di (dì) – cháu các nàng ở đây, thế nhưng vừa làm một trận đã khó có thể dàn xếp như vậy, bà vội vã kéo cả người run run của Ôn thị, lại nháy mắt với Ôn Dục Hân, ý bảo nàng kéo Liễu Minh Nguyệt đi dọn đồ.

Liễu Minh Nguyệt cảm thấy không những mình chịu nhục, bị adi chỉ trích, mà Tiết Hàn Vân cũng bị coi rẻ, từ lúc lúc mới sinh nàng đã được Liễu Hậu nâng niu trong lòng bàn tay, dù là vào cung cũng có thân phận cao quý, chỉ ngoại trừ kiếp trước lúc sắp chết bị Thẩm Kỳ Diệp nhục nhã ra, dùng hai đời cộng lại nàng chưa từng chịu nhục nhã lớn như vậy, lập tức lớn tiếng gọi nha hoàn bên người: "Hạ Huệ, còn không đi thu dọn đồ đi? Thu Quả đến công trong thông báo với Liên Sinh, bảo chủ tử hân chờ ở bên ngoài, bọn ta sẽ lập tức ra đó!"

Ôn thị cảm thấy từ lúc nàng gặp cướp, sau khi trở về đã sửa lại tính tình, càng ngày càng khéo léo, nhưng chỉ có Liễu Minh Nguyệt tự mình biết, bình tĩnh dưới hoàn cảnh này nhất định sẽ tạo thành một loại biểu hiện giả dối, cho dù gặp một trận sống chết, tính tình biến đổi lớn thì sao, thật ra thì đây cũng không phải là vì gặp phải chuyện đó.

Một khi đã chạm đến ranh giới cuối cùng của tôn nghiêm, từ lúc nàng còn là đại tiểu thư tâm cao khí ngạo của phủ Tướng Quốc, đã sớm biết phản kháng mạnh mẽ rồi!

Chỉ là hiện nay nàng đã không còn là một Liễu Minh Nguyệt quyết chí tiến lên bất chấp hậu quả nữa, mà là dù tức giận trong phút chốc, cũng sẽ cân nhắc hậu quả, biết cách trở mặt trong nháy mắt, Ôn thị cũng không còn cách với nàng, lúc này mới đường hoàng nổi giận, không hề che giấu cảm xúc nữa.

Ôn thị chỉ vào Liễu Minh Nguyệt, vô cùng giận dữ, nói: "Chuyện này. Đệ muội muội nhìn đi, nha đầu này là muốn chọc ta tức chết sao? May muội muội đi rồi, nếu không cũng không biết sẽ đau lòng đến mức nào vì nó nữa, thế nhưng hôm nay lại khiến ta đau lòng như vậy." Nói xong lập tức rơi lệ.

Ôn thị lẩn lộn trong hậu viện, dùng đủ loại thủ đoạn nhằm khiến nàng rung động, biết co biết duỗi, thấy Liễu Minh Nguyệt lộ ra vẻ mặt cương cường khó thuần phục, lập tức lùi một bước cố gắng dùng tình thân đã động nàng.

—— Về chuyện đính ước, coi như dù là lời từ miệng Liễu Minh Nguyệt nói ra thì sao, cũng chỉ là lời của một đứa trẻ trong nhà thôi, Liễu Hậu vẫn còn chưa thông báo với thân hữu. Tiết Hàn Vân chỉ là một cô nhi không phụ mẫu, cả thế xác và tinh thần đều phải dựa vào sự che chở của phủ Quốc Công, chỉ cần Liễu Hậu không tiếp nhận mối hôn sự này, hẳn còn có thể lật trời sao?

Tương lai, tiền đồ của hân đều nằm trong tay của Liễu Hậu!

Liễu Minh Nguyệt thấy bà ta lấy mẫu thân của mình ra để thỏa hiệp, nhớ lại nhiều năm như vậy, mặc dù a di hà khắc, lại thích dạy dỗ, nhưng cũng đối xử với nàng không tệ, chỉ là chung quy thì có lẽ cái "không tệ" này cũng là xuất phát từ lòng riêng. Nếu như. phụ thân của nàng không phải là nhất quốc chi tương, mà là một kẻ nghèo túng, không biết vị a di này sẽ thế nào khi mẫu thân nàng qua đời đây?

Chuyện trên thế gian này, mọi việc đều không thể suy nghĩ quá sâu xa, hồ đồ còn có thể vui vẻ sống sót. Nếu tra cứu, cuối cùng lòng sẽ hoàn toàn lạnh lẽo.

Giờ phút này đầu Liễu Minh Nguyệt bỗng nhiên nảy ra một ý niệm như vậy. Nàng thực mệt mỏi khi thấy Ôn thị luôn dùng khuôn mặt ân cần đó nhìn nàng rồi. Nếu mẫu thân nàng còn sống, có lẽ sẽ không giống Ôn thị đâu phải không?

"A di đừng khóc nữa, coi như người là a di thì sao, người nuôi nấng con lớn lên, nâng con trong lòng bàn tay vẫn là phụ thân. Chuyện hôn nhân, là lệnh của phụ mẫu, nếu phụ thân đã hứa gả con cho Vân ca ca, khinh thường huynh ấy, cũng chính là đang xem thường con! Nếu so sánh huynh ấy với mèo chó, cũng là đang xem con như chó mèo! Phủ giám thừa này, về sau con không muốn đặt chân tới đây nữa!" Nói xong lập tức phát tay áo đi ra ngoài.

Vạn thị vội la lên: "Dục Hân, mau tới xem muội muội con đi, đưa nàng về phủ Tướng Quốc, đừng để nàng tức đến hại thân thể!" Sau đó quay đầu lại an ủi Ôn thị: "Tỷ tỷ cũng đừng để bị chọc tức đến hại thân thể, cần gì phải so đo với một đứa nhỏ trong nhà chứ? Người ta còn không hiểu tỷ tỷ sao? Tuy nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, mọi việc đều là vì nghĩ có nàng, nhưng Nguyệt nhi còn nhỏ, cho nên tự nhiên không hiểu được những chuyện này."

Ôn thị gạt lệ, tất cả đều chua xót, còn có ba phần xấu hổ, hai ngày trước mới đứng trước Vạn thị tự quyết định như vậy, hôm nay đã tự bạt tay mình, dù là mặt dày đến cỡ nào cũng không chịu được.

"Đứa nhỏ này. Từ nhỏ đã ngang ngược, tính khí như vậy."

Vạn thị thâm nghĩ ngay cả tướng quốc cũng xem trọng vị thiếu niên kia, nghe nói là được ông đích thân đón về, về sao đã được giáo dưỡng thành một người trung thành thẳng thắn, vậy mà vẫn bị xem thường như vậy. Trái lại, lời kia của Liễu Minh Nguyệt, lại làm bà thích tiêu cô nương này hơn.

Thật sự là một đứa nhỏ có khí khái!

Giờ phút này đứa nhỏ có khí khái kia đang đứng trong sân của Ôn thị, sắc mặt đỏ bừng, trong hốc mắt chứa đầy nước mắt, tay chân luống cuống đứng nơi đó, Ôn Dục Hân đứng phía sau, cũng ngơ ngác nhìn sang bên này.

Liễu Minh Nguyệt vừa vén rèm lên, đã nhìn thấy có vài vị thiếu niên đứng trong sân, là ba vị biểu ca cộng thêm Tiết Hàn Vân.

Sự tức giận vừa rồi của nàng, cùng hành động không chút kiêng nể tâm tình của Ôn Thị, những lời nói quyết đoán khí phách kia, chưa từng nghĩ tới sẽ rơi vào trong tai Tiết Hàn Vân.

Trước đó Tiết Hàn Vân đến tham kiến Hạ giám thừa, Hạ giám thừa vốn muốn giữ hân lại ăn cơm, mới vừa sai gã sai vặt đi truyền lời, Tiết Hàn Vân lại nói, nếu đến đây, nên tiện thể muốn đến sau viện thỉnh an Hạ phu nhân.

Hạ giám thừa không thể so đo với Ôn thị, bà không ở trong triều, không biết cách nhìn của các đại thần trong triều đối với Tiết Hàn Vân, nên chỉ coi hân là một con chó được Liễu gia nuôi lớn bằng cơm thừa, ngay cả sinh mạng cũng nhờ người ta bang ân. Thực ra, Hạ giám thừa lại biết, cảm tình giữa Liễu Hậu và Tiết tướng quân – phụ thân của Tiết Hàn Vân không hề tầm thường, nếu không Tiết tướng quân cũng sẽ không giao con thơ cho một người không chút thân thích như Liễu Hậu như vậy.

Hơn nữa ai cũng biết Liễu Hậu hết lòng bồi dưỡng cho Tiết Hàn Vân, thậm chí là hoàng thượng, cũng thường nhớ tới huyết mạch duy nhất của Diệc Phi ở cả Tiết gia trung liệt kia, biết Liễu Hậu hết lòng nuôi dưỡng, không phụ nhờ vả của bạn cũ, trong lòng cũng cực kỳ tán thưởng.

——Hơn nữa trọng trách giáo dưỡng con của người trung liệt hi sinh vì đất nước này, còn là một trách nhiệm lớn của đất nước.

Vì vậy, lúc thấy được Tiết Hàn Vân tới cửa, tự nhiên hết sức vui mừng, lại thấy được vẻ ngoài xuất chúng của vị thiếu niên này, tuy hậu viện của mình không dòng chính nữ, nhưng cũng có vài thứ nữ xinh đẹp, mới mượn danh nghĩa của Ôn thị, nhờ muội tể là Liễu Hậu làm mai, không chừng có thể chu toàn chuyện tốt.

Hai phu thê này, đều có dự tính riêng, nhưng vì đã quá lâu không trao đổi chuyện vụn vặt với đối phương nên không biết được tính toán của nhau. Coi như những di nương kia nhìn ra được tính toán của Ôn thị, cũng không chịu lắm mồm nói cho Hạ giám thừa.

Làm náo động chuyện này, nếu như bị lộ ra, lỡ như làm chánh thất của phu quân nổi giận, kẻ gặp tai ương vẫn là thị thiếp ở hậu viện, nam nhân ở tiền viện có liên can gì đâu?

Thấy Tiết Hàn Vân thật hiểu lễ nghĩa, Hạ giám thừa lập tức cực kỳ vui mừng, sai Hạ Từ Thanh dẫn Tiết Hàn Vân đến hậu viện thỉnh an Ôn thị, cùng với huynh đệ Ôn gia.

Tiết Hàn Vân sớm biết Ôn thị không thích mình, nhưng hân cũng đâu ưa gì Ôn thị chứ? Cũng là vì thể diện đôi bên, muốn để lại chút ấn tượng tốt ở trước mặt Liễu Hậu và Liễu Minh Nguyệt mà thôi.

Nào biết còn chưa vào viện, đã nhìn thấy Thu Quả, tiểu nha đầu đàn độn, vừa gặp được hân đã cực kỳ vui mừng: "Vân thiếu gia đã chuẩn bị sẵn sàng rồi sao? Tiểu thư mới vừa nổi giận, muốn Liên Sinh thúc giục thiếu gia mau chóng về nhà đây."

Hạ Từ Thanh nghe được Minh Nguyệt nổi giận, trong lòng nhất thời nảy sinh một dự cảm không tốt: mẫu thân hân thích giáo huấn như vậy, có phải hôm nay lại giáo huấn biểu muội một trận rồi không?

Nghĩ tới đây bước chân lập tức vội vã, nào biết bước chân của Tiết Hàn Vân còn nhanh hơn cả hân, lập tức sai bước xông vào viện của Ôn thị.

Mới đứng lại trước nhà, đã nghe được những lời nói khí phách kia của Liễu Minh Nguyệt, lập tức ngậy người tại chỗ!

Những lời kia, Hạ Từ Thanh cũng nghe vào trong tai, chỉ là hân nhất thời hỗn loạn, đang muốn xông về phía trước, lại đột nhiên dừng lại.

Câu nói kia của Liễu Minh Nguyệt giống như tiếng sét vang vào trong tay hân: ". . . Nếu phụ thân đã hứa gả con cho Vân ca ca, khinh thường huynh ấy, cũng chính là đang xem thường con! Nếu so sánh huynh ấy với mèo chó, cũng là đang xem con như chó mèo!."

Hân khó khăn quay đầu, sắc mặt trắng bệch, nhìn Tiết Hàn Vân đang đứng thẳng lưng, nghiêm túc như pho tượng bị điểm huyết đạo, chỉ cảm thấy như bị đâm một quyền thật mạnh vào mặt, nhất thời mũi sưng mặt đỏt, lại nghĩ tới chuyện hai ngày trước ở phòng của Ôn Hữu Niên, ám chỉ kia của Ôn Hữu Niên, nói tương lai hân sẽ thành thân với tiểu biểu muội. Một quyền này thật sự là nên đâm vào mặt mình!

Thiếu niên này, từ nhỏ phụ mẫu đều mất, thân tộc cũng gặp tai ương, phải nương tựa người ngoài, hân có năng lực gì? Có tài đức gì, mà có thể được biểu muội xem trọng như vậy?

Nội tâm Hạ Từ Thanh giận dữ, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Sau đó, Liễu Minh Nguyệt vén rèm lên, khuôn mặt ửng đi ra, nhìn thấy Tiết Hàn Vân, cũng không biết hân tới bao lâu, nếu nghe được những lời kia của Ôn thị, sẽ có bao nhiêu khó chịu đây?

Hơn nữa những khó chịu đó, đều do nàng mang đến hân!

Chốc lát Liễu Minh Nguyệt đau lòng đến hốc mắt ửng đỏ.Sao nàng có thể khiến Tiết Hàn Vân chịu vũ nhục như vậy được chứ? Chỉ hận những lời vừa rồi nói với Ôn thị còn chưa đủ tuyệt tình!

Loại khuất nhục đến không chịu nổi này, khiến nàng cắn chặt môi, lấy hết dũng khí, đi từng bước một đến gần Tiết Hàn Vân, tay nhỏ bé sợ hãi dặt dặt bàn tay to của hân —— ngay trước mặt chúng thiếu niên, không hề kiêng kỵ dặt tay của hân, dịu dàng nói: "Hàn Vân ca ca, cùng về nhà được không?"

Chỉ thấy ánh mắt đen bóng của Tiết Hàn Vân lóe lên một chút kì lạ, cả người cứng ngắt, trong lòng Liễu Minh Nguyệt lại khó chịu thay hân. Vị thiếu niên tốt như vậy, làm sao có thể bị a di nhục nhã như thế? Giọt nước mắt trong hốc mắt của nàng nhìn không được rơi xuống: "Hàn Vân ca ca xin lỗi."

Về mặt Tiết Hàn Vân có chút hoảng hốt, hai mắt lại nhìn chăm chú vào nàng, lòng ngón tay thô ráp dịu dàng lau khô nước mắt trên mặt của nàng, bỗng nhiên nâng khoe môi lên, lộ ra một nụ cười chói mắt: "Được, về nhà nào!" Hân dặt một tay của nàng, còn một tay khác của Liễu Minh Nguyệt thì bị Dục Hân lôi kéo, cứ cách dặt tay nhau kỳ quái như vậy, ba người từ từ đi ra khỏi viện của Ôn thị.

Ôn Dục Hân đã sớm u mê.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Rời Xa

Lần đầu tiên Ôn Dục Hân đến bái kiến vị tiểu cô phụ (dượng út) của nàng, thật ra là một chuyện tương đối lúng túng.

Lúng túng đủ, sau này mỗi khi nhắc đến chuyện này với Liễu Minh Nguyệt, đều muốn đề ép nha đầu kia lên sập nhỏ, tận tình chà đạp một phen, thẳng đến khi nha đầu kia chủ động cầu xin tha thứ!

Ôn Vạn thị yêu cầu Ôn Dục Hân thân thiện đưa Liễu Minh Nguyệt về nhà, nàng ngồi suốt trong xe ngựa Liễu gia về phủ Tướng Quốc. Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt cũng một xe đã gắn bó khăng khít, không biết thời gian là vật gì rồi.

Coi như Ôn Dục Hân rất có thể hiểu được loại cử chỉ lớn mật này, nhưng đợi đến khi gặp được Liễu Hậu, Liễu Minh Nguyệt nhào tới làm nũng hồi lâu, trong tất cả những lời uất ức và nũng nịu đó, tóm gọn lại chỉ có một điều: Hàn Vân ca ca của nàng bị Hạ di mẫu ức hiếp, về sau kiên quyết không đặt chân tới Hạ phủ nữa!

Liễu Hậu coi việc nuông chiều nữ nhi là trách nhiệm cả đời, lúc này miệng luôn đồng ý, làm cho Ôn Dục Hân bất tri bất giác sinh ra sự hâm mộ.

Phụ thân Ôn Vân của nàng. Nghiêm túc cứng nhắc làm tất cả đều muốn phát điên, bắt cầu ngôn tiểu (nói năng thận trọng), so sánh với tiểu cô phụ, có thể khiến người ta sinh ra suy nghĩ hoang đường là "Không cùng giới tính" này nọ.

Tại sao lại có nam nhân cưng chiều hải tử đến như vậy chứ? Hơn nữa còn là cưng chiều khuê nữ kia?!

Thật là không có đạo lý!

Liễu Hậu đã bước sang tuổi trung niên vẫn thanh liêm nho nhã, cả người lộ ra vẻ uy nghiêm quyền quý, nhưng vẻ uy nghiêm ấy đọng phải Minh Nguyệt liền sụp đổ trong nháy mắt, tiêu tán vô ảnh, chỉ còn lại sự dịu dàng.

—— Ôn Dục Hân hoàn toàn bị xem nhẹ!

Cho đến khi Tướng Quốc đại nhân vất vả lắm mới kéo được khuê nữ đang quần trên người hân vừa vô cớ gây rối, vừa làm nũng cáo trạng xuống đất, mới tăng hăng một cái, hỏi: "Vị tiểu thư này là....."

Liễu Minh Nguyệt quay đầu nhìn thấy Ôn Dục Hân, cực kỳ kinh ngạc, gọi: "Tỷ tỷ?!"

Rất cuộc vẻ mặt "Hoàn toàn không biết bên cạnh có một người sống sờ sờ luôn đi theo mà giống như nàng từ trên trời rơi xuống" kia của Liễu Minh Nguyệt là sao hả? Họ rõ ràng là đi cùng xe suốt một đường đó?

Chỉ là....Ánh mắt dè dặt của Liễu Minh Nguyệt hoàn toàn dán vào trên người "Hàn Vân ca ca của mình", ở đâu còn quan tâm đến vị khách này chứ?

Ôn Dục Hân rất muốn nổi giận, may mà nàng được dạy dỗ tốt, từ nhỏ Ôn Vạn thị đã yêu cầu rất nghiêm với nữ nhi, mới không khiến nàng có xúc động nhắc chân bước đi luôn.

Nàng tiến lên, cười đoan trang một tiếng, hành lễ với Liễu Hậu: "Chất nữ bái kiến tiểu cô phụ!"

Liễu Hậu vô cùng thông minh, lập tức hiểu ra vị này chính là khuê nữ của nhị cửu huynh, liền thu hồi vẻ mặt ngoại giao chính trị, nở nụ cười thân thiện, nói liên tục: "Sớm đã nghe nói nhị cửu huynh sinh được một nữ nhi, vẫn chưa từng gặp, không ngờ hôm nay lại được gặp, trông rất khéo léo, hiểu chuyện hơn tiểu nữ nhà ta....."

Các trưởng bối khen ngợi hài tử nhà người ta, thường thích khen đối phương mà chê bai hài tử nhà mình. --ll...,ll...,q...,q...d...,o...,n....--Loại thủ pháp đối lập này được Liễu Hậu dùng rất thuần thục, đáng tiếc lại bị khuê nữ non kém nhà mình liên tục kháng nghị: "Sao A cha có thể như vậy chứ?"

Bị khuê nữ âm ỹ lên án, khiến cho Liễu Tướng không dám tiếp tục khen tiếp.

Chỉ cần ở trước mặt hân thì tuổi của Liễu Minh Nguyệt sẽ thành rất nhỏ, rất nhỏ, nhỏ đến mức trở thành một hài tử cần quấy. Chỉ là vẻ cần quấy ấy nổi bật hơn người, nụ cười tươi rói, chỉ cần không phải là sai lầm có tính nguyên tắc, Tướng Quốc đại nhân luôn luôn công chính nghiêm minh, tâm liền có thể hóa thành một vùng nước.

Tiết Hàn Vân đứng bên cạnh yên lặng quan sát, sóng mắt dịu dàng, cuối cùng Ôn Dục Hân cũng hiểu được câu "Hàn Vân ca ca trầm ngâm nhất, ít nói, khô khan không thủ vị....." của Liễu Minh Nguyệt. Len lén xoa xoa da gà trên cánh tay- Tình cảnh này quả thật là không dám nhìn thẳng.

Dầu gì cũng xin chiếu cố đến tâm tình của những người chưa thành thân đang đứng xem một chút đi!

Phủ Tướng Quốc chẳng những lớn hơn Hạ phủ rất nhiều mà cảnh trí cũng đẹp hơn Hạ phủ rất nhiều.

Ôn Dục Hân đi theo Liễu Minh Nguyệt đến tiểu viện của Liễu Minh Nguyệt, cảnh sắc dọc đường đi rất đẹp, còn chưa bước vào sân viện của Liễu Minh Nguyệt đã ngửi thấy mùi hương hoa.--...,ll...,q...,q...d...,ô...,n....--Đi vào trong viện, thấy phía dưới hành lang là những chậu hoa nở theo mùa, nở rộ rất đẹp, lúc này nở hoa, nghĩ đến cũng là giá trị xa xỉ.

Hạ Huệ đã chỉ huy đám tiểu nha đầu sắp xếp lại đồ đạc mà Liễu Minh Nguyệt mang đến Hạ gia trong hai ngày qua, lại giúp đỡ hai nha hoàn Ngô nhi và Đồng nhi của Ôn Dục Hân sắp xếp lại hành lý.

Ôn Vạn thị tới kinh thành, vốn định nghỉ ngơi hai ngày, đợi hơi quen thuộc một chút, liền dẫn Ôn Dục Hân và hai nữ tử đi mua vài bộ y phục và trang sức lưu hành trong kinh thành. Còn chưa kịp xuất môn, Liễu Minh Nguyệt đã dẫn Ôn Dục Hân trở về Liễu phủ.

Tâm tình Liễu Minh Nguyệt u tối hồi phủ, lại nằm sắp trong lòng Liễu Hậu làm nũng một hồi, bây giờ tâm tình đã khá lên chút, thế mới nghĩ đến: Minh lỗ mãng, liễu lĩnh "Mang theo" biểu tỷ tới Liễu gia, vậy đề nhị cửu mẫu và hai vị huynh trưởng ở Hạ gia thì phải làm sao đây?

Lại nói, còn chưa đầy một tháng nữa là đến kỳ thi mùa xuân, Hạ gia đúng là không phải chỗ để ôn thi, nhìn vẻ mặt đó của nhị cửu mẫu, chẳng phải định chuyển chỗ hay sao? Chung quy, không thể để biểu tỷ khó dạy bảo và nhị cửu mẫu tránh mặt lâu dài chứ?

Nàng nhớ lại kiếp trước lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Dục Hân, là nhà họ mới tới kinh thành, Ôn Vạn thị phái người tới mời Liễu Minh Nguyệt đến Hạ gia. Kiếp trước nàng đối với di mẫu và biểu huynh kia cực kỳ lạnh nhạt, khi đó cả trái tim đều đặt trên người Tư Mã Sách, mỗi ngày đều nghĩ cách tiến vào hậu cung, luôn thờ ơ với những chuyện khác. Khi đó cực kỳ tùy hứng, khi tâm trạng không tốt thì sao còn nguyên ý đi gặp thân thích xa lạ....Cuối cùng chưa từng đặt chân vào Hạ gia.

Về sau hai vị biểu ca học lên, nhị cửu mẫu mới dẫn theo hai nam một nữ đến cửa báỉ phòng, cũng gặp qua nàng.

Liễu Minh Nguyệt nhớ rõ, lúc ấy tâm tình của nhị cửu mẫu cũng rất kích động, hốc mắt ửng hồng, nhưng Liễu Minh Nguyệt rất khó tìm được một chút tình cảm thân thuộc nào trên thân một vị nữ nhân xa lạ. Ngay lúc đó, nàng biểu hiện rất là lạnh nhạt, làm Ôn Vạn thị rất lúng túng, nghiêng người lặng lẽ

lau khóc mắt, chỉ ăn bữa cơm, liền dẫn nam nữ rời đi.

Từ đầu đến cuối, Liễu Minh Nguyệt chưa từng muốn tìm hiểu tính cách dễ thương của vị biểu tỷ đã bị mình hoàn toàn coi nhẹ này.

Hôm nay, hai người lại sinh hoạt trong cùng một gian phòng, ngủ dậy trên cùng giường, chen chúc trên giường tranh giành sách, giành đồ ăn vặt. Coi như Ôn Dục Hân lớn hơn Liễu Minh Nguyệt mấy tháng, thân thể còn đầy đặn hơn so với dáng người mảnh khảnh của Liễu Minh Nguyệt, nhưng mấy ngày qua Liễu Minh Nguyệt luyện công không hề vô ích. Phần lớn thời gian đều là Liễu Minh Nguyệt chiếm thế thượng phong, trừ phi nàng cố ý nhường nhịn.

Dáng vẻ đầy kinh nghiệm như vậy là kinh nghiệm mà Liễu Minh Nguyệt chưa từng có được trong hai kiếp. Nàng cảm thấy: Rất là thỏa mãn.

Chỉ là, không được hoàn mỹ nhất chính là, từ ngày nàng nói những lời đó ở Hạ phủ, Tiết Hàn Vân về phủ, nàng vẫn chưa có cơ hội lên lút trò chuyện với hắn, hắn đã bị triệu vào cung trực ban rồi.

Nghe nói....Long thể của Thánh thượng không tốt lắm, trong cung canh giữ càng nghiêm ngặt.

Ôn Dục Hân rất lo lắng cho hai vị huynh trưởng thi xuân năm nay, ngộ nhờ Thánh thượng băng hà, kỳ thi mùa xuân năm nay chắc sẽ bị hủy rồi.

Sống lo lắng, sốt ruột qua ngày, tất cả đều cảm thấy Thánh thượng đã hôn mê ba ngày, không thể nào tỉnh lại nữa, những người ủng hộ Thái tử cũng đã lặng lẽ làm lễ dâng cơ cho Thái tử....Lúc mọi người đều cảm thấy Thánh thượng không còn hi vọng tỉnh lại thì sang ngày thứ năm, Thánh thượng đã tỉnh lại.

Ôn Vạn thị mừng thắng niệm Phật. Xin Phật Tổ phù hộ cho Thánh thượng được long thể an khang!

Thật ra thì không chỉ có mỗi chuyện hai nhi tử tham gia kỳ thi mùa xuân mà còn một chuyện khác cũng khiến Ôn Vạn thị vô cùng phiền não.

Từ khi Liễu Minh Nguyệt đi khỏi Hạ gia, vị Đại cô tỷ Hạ Ôn thị kia của nàng giống như đứng ngồi không yên, luôn mồm hỏi nàng: "Đệ muội, nói xem đứa nhỏ Minh Nguyệt đó có ý tứ gì?-L^e...,Q&&&u,...4....D,,,O,,,,I l...-Tiểu tử Tiết gia đó khác phụ khác mẫu, khác chết cả nhà, sao được muội phu coi trọng đây?"

Dù Ôn Vạn thị chưa gặp qua Tiết Hàn Vân, nhưng từ trong miệng của hai nhi tử biết được, thiếu niên họ Tiết đó có dáng vẻ đài hoàng, văn học từ Đại nho đương thời Lâm Thanh Gia, võ theo lão Soái - La lão tướng quân của Vệ Quốc, quả nhiên văn võ toàn tài, có khả năng xứng đôi với biểu muội.

Về phần so sánh Hạ Tử Thanh với Tiết Hàn Vân, Ôn Hữu Niên có một câu khôi hài để hình dung: "Liền giống như tiểu tử ngọc vô dụng, không cao lớn, càng muốn chứng tỏ mình to, giả vờ to lớn cũng vẫn là một đứa bé chưa dứt sữa!"

Hạ Tử Thanh trải qua chuyện hôm đó, đột nhiên sốt cao, thể nhưng sốt đến mấy ngày.

Hạ Ôn thị liên tục lăm bằm bên tai Ôn Vạn thị: "Chuyện quá hoang đường mà, nếu như muội muội còn sống, muội phu tất nhiên không thể gả nữ nhi cho một người không có căn cơ. Cùng đệ muội thương yêu Nguyệt nha đầu là giống nhau, chỉ là mấy ngày nay không đi nổi, đều là oan nghiệt. Nếu không phải nó đột nhiên phát sốt, sáng sớm đến phủ Tướng Quốc nói chuyện một hồi với muội phu, nhất định giải trừ hôn ước khó hiểu đó! Chỉ bằng đệ muội đi một chuyến nhé?"

Ôn Vạn thị há lại đồng ý bãi nước đục đó à?

Huống chi hai nhi tử đều nói Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt vô cùng xứng đôi, còn chưa nói đến Ôn Hữu Niên. Nó là một đứa bướng bỉnh, giả sử truyền bá chút tin tức giả mà như thật lừa gạt Ôn Vạn thị, nhưng ngay cả trường tử Ôn Hữu Tư thận trọng, đoan chính của mình cũng nói như vậy, gián tiếp tỏ rõ sự khen ngợi với vị biểu muội phu tương lai kia, Ôn Vạn thị liền vững tâm rồi.

Nàng chỉ phiền não hoàn cảnh như vậy, quyết định phải để hai nhi tử học tập ở chỗ tốt. Đúng lúc này, Đại quân gia của phủ Tướng Quốc lại đến Hạ phủ cầu kiến Ôn Vạn thị trước.

Ôn Vạn thị chỉ nghĩ là Liễu Minh Nguyệt đưa đồ ăn đến, nhưng nào ngờ Đại quân gia của phủ Tướng Quốc lại dẫn theo một đám tùy tùng thân thể cường tráng, trước tiên giúp Ôn Vạn thị chuyển nhà.

Ôn Vạn thị rất là mờ mịt, hỏi: "Đây là....Muốn dọn đi đâu?"

Đại quân gia Liễu Mậu của phủ Tướng Quốc rất là cung kính, đáp: "Đại tiểu thư nhớ lão gia đã từng bày trí một viện nhỏ ở ngoài thành nhưng vẫn bỏ trống. Vốn là, phòng ốc như vậy cũng không dám mời Nhị cửu phu nhân và các thiếu gia đến ở, chỉ là, bên cạnh viện nhỏ cách đó không xa chính là thư phòng của Lâm tiên sinh. Lại còn sắp đến kỳ thi xuân, đại tiểu thư nói có thể để cho Văn thiếu gia đưa hai vị thiếu gia đến chỗ Lâm tiên sinh học tập, coi như là cực kỳ tiện lợi!"

Ôn Hữu Tư nghe được Lâm Thanh Gia ở khá gần, miếng sớm đã muốn đồng ý, Ôn Hữu Niên chậm nửa nhịp mới phát hiện: hiếm khi thấy vị huynh trưởng luôn luôn chừng mực lại vui vẻ đầy mặt, khác hẳn với bình thường.

Ôn Vạn thị thấy trưởng tử đã vui vẻ đồng ý, huống chi, Hạ phủ đúng là nơi không thích hợp để học tập. Nghe nói thứ nữ Hạ gia thỉnh thoảng sẽ đến thư phòng đưa điểm tâm, trà nước linh tinh, nàng vô cùng lo lắng sợ xảy ra chuyện không hay, đâu có để ý đến viện nhỏ ngoài thành của Liễu gia như thế nào, cứ chuyện vào trước rồi nói sau.

Hạ Ôn thị nghe thấy Ôn Vạn thị muốn chuyển đi, vốn còn gượng ép, sau lại nghe được có thể học hành với Lâm Thanh Gia, liền trầm tư rồi. Tuy nàng không hiểu chuyện mấy, cũng biết không được làm trễ tiền đồ của huynh đệ.

Ngày đó, ba mẫu từ Ôn thị liền chuyển đến viên nhỏ ngoài thành của Liễu gia.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cười Ngây Ngô

Editor: coki

Sau khi vào ở Vạn thị mới phát hiện tòa nhà này không khác gì chốn bồng lai tiên cảnh.

Nhìn từ bên ngoài thì chỉ thấy gạch xanh tường trắng giống như nhà của những nông dân bình thường chỉ là diện tích có hơi lớn hơn mà thôi nhưng sau khi vào ở mới cảm thấy chỗ này vô cùng yên tĩnh và xinh đẹp, chẳng những sách trong thư phòng rất phong phú mà bên trong tòa nhà còn có năm viện nhỏ, khi trang trí lấy phong cách thanh nhã là chính, hoàn toàn không có ý định phô trương quyền thế của chủ nhân.

Những người hầu được giữ lại đây đều là những lão bộc lâu năm của Liễu gia, vừa cung kính lại hiểu lễ nghĩa. Mẫu tử Vạn thị cảm thấy ngại nên không ở chủ viện, vì vậy lão bộc kia liền dẫn Vạn thị đến một viện nhỏ xinh đẹp, nói: "Tiểu thư đã dặn nếu phu nhân không ngại thì hãy ở trong viện của tiểu thư, khi tiểu thư rảnh sẽ tới thăm an phu nhân."

Vạn thị nghe vậy liền vào ở trong viện của Liễu Minh Nguyệt, lúc bà vào phòng ngủ chính thì thấy bên trong đã được đổi mới hoàn toàn, bà hỏi lại lão bộc thì mới biết viện này mới được xây khoảng hai năm lại liên tục mua thêm nhiều thứ, mới thì ra ngay cả Liễu Minh Nguyệt cũng không biết mình có viện riêng ở chỗ này, chỉ có điều Tướng gia cảm thấy có lúc Tướng phủ trong thành quá gò bó ái nữ mình nên mới lao tâm lao lực vẽ bản thiết kế sau đó lại lặng lẽ phân phó quân sự trong phủ xây một tòa nhà như vậy ở Kinh Giao, định mùa hè sẽ dẫn Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân tới đây tránh nóng nhưng Liễu Minh Nguyệt lại xảy ra chuyện nên đành phải thôi.

Sau khi biết Liễu Minh Nguyệt chưa từng ở nơi này thì bà không chịu ở phòng ngủ chính nữa mà chuyển sang ở sương phòng.

Người hầu không thể lay chuyển được nên đành phải theo ý bà.

Mà hai nhi tử của Vạn thị thì vào ở trong viện của Tiết Hàn Vân.

Cũng không biết là cố ý hay là vô ý mà trong bản vẽ của Liễu Hậu sân của Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân chỉ cách nhau một bức tường, rất gần nhau làm cho mẫu tử Vạn thị qua lại hết sức dễ dàng.

Vạn thị hỏi khi nào Liễu Minh Nguyệt đến thì lão bộc nói: "Hai ngày này tiểu thư phải đi La phủ học võ, sợ rằng phải hơn hai ngày nữa mới tới được."

Vạn thị nhớ tới dáng vẻ nũng nịu mềm yếu của Liễu Minh Nguyệt thì lập tức có cảm giác cực kì quái dị: "Chẳng lẽ Nguyệt nha đầu còn có bản lĩnh như vậy?" Ngay cả hai vị biểu huynh cũng cảm thấy kỳ lạ. Nữ tử của triều đại này lấy tiết hạnh và trang nhã làm chính, nữ nhi của quan văn nhiều nhất là biết đọc sách, đánh đàn vẽ tranh còn giương cung, cưỡi ngựa, bắn tên phần lớn là nữ nhi nhà võ tướng.

Lão bộc tự hào nói: "Phu nhân chớ thấy thân thể tiểu thư nhà ta yếu đuối thì lá gan cũng nhỏ. Năm ngoái trên đường đi tế bái phu nhân về tiểu thư gặp phải giặc cướp nên sau khi trở về mới quyết chí đi học võ để tự bảo vệ mình. Thử nghĩ xem, nếu tiểu thư nhà khác gặp phải chuyện như vậy nhất định sẽ bị hù dọa đến chết khiếp, làm sao còn nghĩ tới chuyện đi học võ được?"

Vạn thị ghen hòng trần trối, từ nhỏ bà đã dạy nữ nhi phải điềm đạm hiền thực, đoan trang mềm mại, quả thật là rất khác với phương châm dạy nữ nhi của Liễu tướng, không biết hai tỷ muội này chung sống như thế nào?

Thật ra thì Vạn thị lo lắng chuyện này là vô ích, điều hiển nhiên là Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân lớn lên trong hoàn cảnh khác nhau, phương thức dạy dỗ của hai nhà cũng khác biệt nhưng tính cách của hai tỷ muội lại cực kì hợp nhau. Liễu Minh Nguyệt có sự ngây thơ làm cho người ta yêu thích còn Ôn Dục Hân lại rất có phong thái trưởng tử, cực kỳ khoan hậu bao dung.

Sau khi nghỉ ngơi ở Liễu phủ một ngày, Liễu Minh Nguyệt muốn đi La gia luyện võ nhưng lại sợ Ôn Dục Hân buồn chán nên mới dẫn Ôn Dục Hân theo. La lão thấy vậy thì cho rằng Liễu Minh Nguyệt lại dẫn theo một đồ tôn tới muốn ông thu nhận nên núp ở Diển Vũ đình không chịu ra ngoài.

Liễu Minh Nguyệt không hiểu, hỏi La Thụy Đình: "Su ty, em làm gia gia tức giận lúc nào vậy, tại sao gia gia lại không chịu nhìn mặt em?"

Lần đầu La Thụy Đình gặp Ôn Dục Hân thì đã thấy Ôn Dục Hân hào phóng thông dong, tuy là nữ nhi của quan văn nhưng lại hoàn toàn không có thành kiến gì với nàng, chỉ hiếu kỳ nhìn đông sờ tây một chút, hiển nhiên là cảm thấy rất hứng thú với giá binh khí chung quanh giáo trường nên nàng vừa giới thiệu những binh khí thông dụng cho Ôn Dục Hân vừa quay đầu cười đáp: "Nói không chừng gia gia sợ muội lại bắt ông nhận đồ tôn. Mấy ngày trước ông còn nói là hối hận khi nhận muội đây."

Liễu Minh Nguyệt cảm thấy cực kì oan uổng, nàng đã rất là nỗ lực rồi, chỉ là thể trạng trời sinh có hạn nên nếu so với La Thụy Đình thì nàng yếu hơn một chút, chỉ có điều nàng đã rất chăm chỉ rồi.

Ôn Dục Hân rất hứng thú tìm hiểu nơi học võ của Liễu Minh Nguyệt. La Thụy Đình cảm thấy tính tình Ôn Dục Hân cực tốt, rất dễ chung đụng nên định mời Tuệ Mễ Nghiên, tỷ muội Hạ gia Hạ Đại Xuyên, Hạ Đại Thiên tới La gia làm khách.

Mấy cô nương này đã rất thân quen với Liễu Minh Nguyệt, từ sau tiết thanh minh thì các nàng đã gặp nhau không ít lần, tất cả đều nói mặc dù Liễu tướng công chiều nữ nhi nhưng vị Liễu đại tiểu thư này lại vô cùng đáng yêu, hoàn toàn không giả tạo mềm mại, yêu kiều, hôm nay lại thấy biểu tỳ của nàng càng thêm đoan trang hào phóng, dịu dàng trầm tĩnh, khi ở chung với người khác đều như gió xuân (có nghĩa là tạo cho người khác cảm giác thoải mái), mọi chuyện đều chu toàn thỏa đáng thì càng yêu thích nên liên tục mấy ngày sau đều thay nhau làm chủ mở tiệc chiêu đãi Ôn Dục Hân.

Qua mấy ngày sau, Ôn Dục Hân cũng mượn phủ Tướng quốc mở tiệc để cảm tạ thịnh tình của các tỷ muội. Bảy tám ngày sau, bệnh tình của Hoàng thượng đã gần như ổn định, rốt cuộc Tiết Hàn Vân cũng được rảnh rỗi nên Liễu Minh Nguyệt lập tức nói muốn cùng hắn đi Kinh Giao thăm Vạn thị.

Đã mấy ngày Tiết Hàn Vân không thấy Liễu Minh Nguyệt nên không ngờ Liễu Minh Nguyệt lại nghe được một chuyện rất buồn cười từ miệng Hạ Huệ, đang chuẩn bị tự mình hỏi hắn một chút.

Chuyện là hôm đó sau khi trở về từ Hạ gia, Tiết Hàn Vân vẫn luôn tươi cười, ngồi ở trong thư phòng ngắm người. Hắn vốn không hay cười nói gì đến ngồi cười ngốc như thế làm cho Liên Sinh cho rằng hắn trúng tà, trong lòng cực kì lo lắng. Đầu hôm Tiết Hàn Vân vẫn còn ngồi im ngáy ngốc thì đến nửa đêm, lúc nên đi ngủ lại hưng phấn không thôi, nửa đêm còn ở trong sân luyện quyền mãi cho đến hừng đông mới tắm rửa thay y phục vào cung trực gác.

Liên Sinh đợi đến sau khi Tiết Hàn Vân đi thì lập tức chạy tới viện Liễu Minh Nguyệt. Hắn cũng không dám hỏi Liễu Minh Nguyệt nên đành phải nhờ tiểu nha hoàn Cẩm Nhi len lén gọi Hạ Huệ để hỏi thăm Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân đã gặp phải chuyện gì ở Hạ gia.

Hạ Huệ thấy vẻ mặt Liên Sinh rất kì lạ, sau khi suy nghĩ một chút thì kể hết chuyện Hạ Ôn thị vũ nhục Tiết Hàn Vân cho hắn nghe.

Liên Sinh là một người trung thành nên lúc nghe được thì tức giận đến chết đi sống lại, mắng to Hạ Ôn thị. Sau đó nghĩ đến sự kì lạ của Tiết Hàn Vân tới hôm qua thì không khỏi dậm chân thờ dài nói: "Hừ! Ta còn thấy lạ tại sao đêm qua về mặt thiếu gia lại quái dị như thế, ngồi cười ngây ngô đến nửa đêm sau đó ra sân luyện quyền, cả đêm không ngủ, đến lúc trời sáng mới vào trong cung. Chẳng lẽ là bị Hạ phu nhân kích thích quá mức?"

Hạ Huệ cười cười, không nói cho hắn biết những lời mà Liễu Minh Nguyệt đã nói ở Hạ gia.

Lúc đó Liên Sinh vẫn còn đứng ở cửa viện, làm sao biết được Tiết Hàn Vân đã nghe được những lời nói của Liễu Minh Nguyệt.

"Thiếu gia. Có phải là bị Hạ phu nhân kích thích quá mức nên mới ngồi một lúc lâu suy nghĩ biện pháp trả thù hay không?"

Kinh thành rất đông đúc, các loại án kiện cũng cực kì nhiều, nếu nghĩ lại thì phía sau hơn phân nửa những án tử lớn chấn động Kinh thành đều là "Lúc trước người xem thường ta thế nào thì sau này ta phải đòi lại gấp bội".

Hạ Huệ tức giận đánh một cái thật mạnh vào đầu Liên Sinh: "Nói không chừng Vân thiếu gia còn ước gì Hạ phu nhân có thể nói thêm vài câu cay nghiệt với hắn đấy." Cơ hội được tiểu thư bảo vệ như thế cũng không có nhiều đâu.

Liên Sinh cực kì không hiểu nhưng đầu bị đánh rất đau nên không dám hỏi Hạ Huệ nữa, chỉ đành phải ầm ức quay về.

Liên Sinh chờ mãi mới chờ được đến lúc Tiết Hàn Vân trở về từ trong cung thì thấy Tiết Hàn Vân xách theo rất nhiều đồ chơi nhỏ, sau khi suy nghĩ một hồi thì đưa đến viện của Liễu Minh Nguyệt. Liên Sinh nhìn sắc mặt bình tĩnh Tiết Hàn Vân, hoàn toàn không có nụ cười ngây ngô lúc trước thì lúc này mới cẩn thận an ủi: "Thiếu gia, vài ngày trước đó... lời nói thái thái Hạ gia ... người đừng để ở trong lòng, dù sao lão gia chưa bao giờ nghĩ người."

Nào biết hắn vừa mới nói mấy câu thì sắc mặt Tiết Hàn Vân lập tức thay đổi, nhấc chân lên đạp hắn một cái: "Cút!"

Lúc Liên Sinh bị đá ra cửa thì lập tức quay người lại, trong lòng hoảng hốt nhìn thiếu gia nhà mình, hình như lỗ tai thiếu gia hơi đỏ. Chẳng lẽ khi nổi giận thì lỗ tai cũng sẽ trở nên đỏ sao?

Hoặc là hắn nhìn lầm rồi cũng không biết chừng!

Lúc Liễu Minh Nguyệt nghe Hạ Huệ kể lại chuyện này thì cảm thấy rất buồn cười. Sắc mặt Liễu Minh Nguyệt không hề đỏ, cực kì bình tĩnh nhìn Hạ Huệ, nhìn tới mức mặt Hạ Huệ trở nên đỏ ửng.

Hạ Huệ gần như muốn bỏ chạy trốn chết dưới cái nhìn của Liễu Minh Nguyệt: "Tiểu thư. Vì sao tiểu thư lại nhìn ta như vậy?"

Liễu Minh Nguyệt ho khan một cái, nghiêm trang nói: "Hân Vân ca ca vốn là nam tử tốt thế gian khó tìm." Những lời này phát ra từ trong tâm khảm của nàng nên rất thành thật: "Nhưng mà. Thật sự là có chút xấu hổ." Nhớ năm đó sau khi nàng và Tư Mã Sách đính ước thì không khỏi động tay động chân giống như mèo thấy cá, mặc dù không làm đến cuối cùng nhưng cũng không ít. Bây giờ nhớ lại cũng chỉ có thể cảm thán một câu: Không hổ là cơ thiếp thành đàn, lại có người chuyên dạy dỗ, am hiểu tình trường như vậy.

Hai mắt Hạ Huệ trừng lớn, xấu hổ cười cười: "Tiểu thư, người." Tại sao có suy nghĩ to gan như vậy?

Rất nhiều năm sau Liễu Minh Nguyệt mới hiểu đó không phải là yêu. Nhưng Hàn Vân ca ca. nàng lại không đoán được, rốt cuộc trong lòng hắn có mấy phần tình ý với nàng. Hoặc cũng chỉ là vì phụ thân nàng có công nuôi dưỡng hắn, ân tình không thể chối từ nên mới bắt đắ dĩ chấp nhận hôn sự này.

Nhưng hắn cũng có bày tỏ với nàng. Ví dụ ngoài trừ nắm tay nàng ở ngoài thì còn có những hành động khác. Ít nhất như vậy làm cho nàng có thể hơi xác định hắn quả thật có ý với nàng.

Bây giờ nhìn lại có thể là Hàn Vân ca ca luôn xem nàng như muối muối mà cưng chiều nên mới luôn mua mấy món đồ chơi nhỏ hoặc quà vật về.

Về phần hơn nửa đêm hắn vẫn ngồi cười ngây ngốc, chẳng lẽ là vì lúc trước nàng bắt nạt hắn quá mức nên thỉnh thoảng bảo vệ hắn một lần làm hắn quá vui mừng. Liễu Minh Nguyệt xấu hổ không dứt, tự kiểm điểm mình về những chuyện lúc trước.

Điều duy nhất khiến nàng không yên lòng chính là nàng không cách nào biết người trong lòng Tiết Hàn Vân là ai. Khi nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của Hạ Huệ thì Liễu Minh Nguyệt không khỏi tỏ vẻ nghiễm túc: "Ừ, Hạ Huệ tỷ tỷ cũng đến lúc phải thành thân rồi. Qua hai ngày nữa ta phải tìm phụ thân nói chuyện này mới được, tránh làm trễ nãi cả đời của tỷ tỷ."

Liễu Minh Nguyệt là một cô nương chưa thành thân lại muốn thu xếp hôn sự thay nha hoàn của mình, vốn lúc trước Hạ Huệ định trêu chọc Liễu Minh Nguyệt nên mới nói hành vi kì lạ của Tiết Hàn Vân cho nàng nghe để nàng tưởng tượng, trong lương lai sau khi hai người thành thân chẳng phải sẽ càng hòa hợp hơn sao? Nào biết lại bị Liễu Minh Nguyệt trêu ghẹo lại nên đỏ mặt chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Biện Pháp

Trước khi lên đường đi Kinh Giao, Liễu Minh Nguyệt vẫn không có cơ hội lên hỏi suy nghĩ trong Tiết Hàn Vân được. Hôm đó suốt dọc đường trở về từ Hạ gia, hai người cứ bốn mắt nhìn nhau đến ngơ ngác, hôm nay nhớ lại nàng cũng cảm thấy hoảng hốt: chẳng lẽ cứ nhìn nhau như vậy là bởi vì tính tình của mình cực kỳ khác hẳn với ngày thường nên mới khiến Hàn Vân ca ca dò xét?

Tiết Hàn Vân là một người có tính tình trầm lặng ít nói, rất nhiều lời nói khiến hắn uất ức nhưng hắn đều để trong lòng chứ không dễ dàng nói ra. Liễu Minh Nguyệt suy đoán rất nhiều, ngay cả khi Ôn Dục Hân đang nói chuyện với nàng mà nàng cũng không yên lòng.

Ôn Dục Hân vén rèm nhìn ra ngoài, nhưng thấy Tiết Hàn Vân cười trên tuần mã, thân thể lồi lạc cao lớn như cây tùng, lại hết sức tuấn mỹ, suốt đường từ Phủ Tướng Quốc đến Kinh Giao không biết đã thu hoạch bao nhiêu ánh mắt đuổi theo. Trong đó chú ý nhiều nhất chính là Tiểu Biểu Muội, ánh mắt giống hệt như cây đinh, hận không thể đóng hai lỗ trên người Tiết Hàn Vân, treo bản thân mình lên đó.

Ôn Dục Hân "Xi" cười ra tiếng, tay ngọc nhẹ nắm lấy vành tai bạch ngọc của Liễu Minh Nguyệt, kéo nàng đối mặt với mình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Muội chỉ có chút tiền đồ này thôi hả? Còn nhìn chòng chọc Tiết thiếu gia như vậy nữa, sáng mai tỷ sẽ nói với nương đi bàn bạc với tiểu cô phụ (dượng út) dứt khoát cho hai người thành thân nửa khắc cũng không xa nhau luôn nhé!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Minh Nguyệt đỏ bừng, nhưng ả chỉ lo lắng: "Biểu tỷ, tỷ nói xem Trong lòng Hàn Vân ca ca đang nghĩ gì?"

Ôn Dục Hân chỉ cảm thấy người trong cuộc mơ hồ, lúc Tiết Hàn Vân nhìn những người bên cạnh thì đều mang theo vẻ lạnh lùng, chỉ khi nào nhìn hai người thì trong mắt mới có chút nhiệt độ. Lúc nhìn Tiểu cô phụ, trong mắt có nhiều tình cảm quấn quýt, nhưng khi nhìn Tiểu Biểu Muội thì. Hận không thể hòa tan đối phương.

Nhưng nha đầu ngốc này cứ liên tục truy hỏi mình, Tiết Hàn Vân chưa từng chính miệng nói ra nên lúc nào nàng cũng do dự, nghi ngờ khắp nơi, lúc đi đứng ngồi nằm nhớ tới chuyện này đều rất lo lắng.

Hạ Huệ hầu hạ bên cạnh lo sợ bị tiểu thư nhà mình trêu ghẹo, vì vậy lật tới lật lui mấy câu nói trong bụng, đánh chết cũng không dám phun ra.

Trước đây, tiểu thư vẫn luôn thờ ơ với Vân thiếu gia, thậm chí còn khiêu khích khắp nơi, về sau chỉ coi đối phương như huynh trưởng, đến bây giờ lại quan tâm đến mọi hành động của đối phương. Hạ Huệ cười hí mắt, trong lòng lẩm nhẩm: tiểu thư động lòng động lòng.

Tới biệt viện Liễu gia ở Kinh Giao, Vạn thị đã sớm được hạ nhân thông báo, biết hôm nay Ôn Dục Hân và Liễu Minh Nguyệt tới thăm bà nên đã dậy thật sớm, nha hoàn hầu cận giúp bà thu dọn chỉnh tề, trong chốc lát lại hỏi nha hoàn: "Không biết phòng bếp đã chuẩn bị thức ăn và đồ nhắm chưa?"

Trong mấy ngày bà ở trong biệt thự này còn có một cảm khái khác đó chính là: Mùi vị đồ ăn trong phòng bếp Liễu gia thật sự là quá ngon!

Không chỉ riêng bà mà khẩu vị của hai nhi tử nhà bà cũng được mở rộng ra, khen không dứt miệng.

Lão bộc nghe thấy Vạn thị khen ngợi đầu bếp nhà mình lại còn được thưởng ngân lượng này nọ, càng thêm vui mừng giải thích giúp bà: "Cửu phu nhân không biết, tiểu thư nhà lão nô rất kén chọn trong việc ăn uống, vì thế cứ mỗi tháng, lão gia buộc nhà bếp phải cho ra vài món ăn mới, đừng nói trong

kinh thành này, ngay cả đồ ăn trong cung cũng không ngon bằng phủ chúng ta." Chỉ có điều sau khi Liễu Minh Nguyệt tỉnh lại từ lần ngã gãy chân năm ngoái, dưới bếp mới dần dần không còn bị buộc làm những chuyện khổ sở như vậy nữa.

Cho dù như vậy, nhờ khắc khổ nghiên cứu nhiều năm mà tài nấu nướng của đầu bếp phủ Tướng Quốc đã tuyệt vời nhất trong kinh thành.

Sau khi Liễu Hậu thu xếp cho Vạn thị và hai tử ở biệt viện, nhưng lo lắng ở biệt viện chỉ có mấy lão bộc vắng vẻ sống qua ngày, bà tử phòng bếp cũng chỉ nấu chút thức ăn thô nên sáng sớm đã kêu quân sự đến dẫn dò, cần phải để Cửu phu nhân và hai vị Biểu thiếu gia ở thoải mái. Quân sự thấy tiểu thư thích vị Biểu tỷ Ôn gia này lại còn được tướng gia coi trọng như vậy, nên đã đưa đầu bếp tốt nhất trong phủ, phụ bếp cùng với mấy bà tử sai sử, lại rút mấy nha hoàn và gã sai vặt tới đây hầu hạ.

Huống chi, quân sự này còn mang thư do đích thân Liễu Hậu viết đến. Đợi khi Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân tới biệt viện gặp Vạn thị, Ôn Dục Hân hỏi hai vị huynh trưởng đâu, Vạn thị vui mừng mặt mày càng thêm hồng hờ: "Không biết, cô phụ gửi thư đến, lại để cho quân sự truyền tin dẫn hai huynh đi làm quen với Lâm tiên sinh ở bên cạnh, mấy ngày nay hai huynh con chẳng những học hành cực khổ đến đêm khuya, mà giữa ban ngày còn đến thư trai của Lâm tiên sinh xin chỉ bảo bài tập."

Tuy rằng từ trước khi lên kinh, bà vẫn chưa từng gặp mặt vị muội phu này lần nào, nhưng hôm nay được ông giúp đỡ như vậy Vạn thị cảm thấy vô cùng vui mừng và cảm kích.

Sau khi bà thu xếp ở đây xong, đã từng đến chào hỏi Hạ Ôn thị. Hạ Ôn thị tự cảm thấy vị đệ muội này không mấy nghe lời, trước kia muốn bà đến Phủ Tướng Quốc khuyên nhủ Liễu Hậu, thấy bà một mực lần tránh không chịu ra mặt, sau đó lại thấy Liễu gia cho người tới đón mẫu tử Vạn thị, đợi đến khi bọn họ đi rồi sau lưng không khỏi oán giận: "Chưa từng nghĩ nhị đệ vậy mà lại cưới một người nình bợ như thế, chỉ biết chọn cảnh cao mà đậu."

Người hầu hạ bên cạnh bà ta chính là nha hoàn hồi môn đến từ nhà mẹ đẻ, họ Hà, đi theo bên cạnh bà ta bao nhiêu năm cũng đã nhìn thấy không ít chuyện của Hạ gia, sớm mong Liễu Minh Nguyệt có thể vào cửa, hóa giải chút áp lực kinh tế cho Hạ phủ. Hôm nay thấy chuyện không thành, lời oán trách của Hạ Ôn thị cũng không thể phát tiết đến Phủ Tướng Quốc được mà chỉ có thể trút lên người Ôn Vạn thị, liền nghĩ kế giúp bà ta: "Không bằng. Phu nhân hãy viết cho tổ trạch ở Giang Bắc một lá thư? Nếu Nhị Cửu phu nhân không chịu ra sức giúp đỡ thì cũng có thể khiến cho bà ấy nghe lời. Lúc trước, lão phu nhân và Lão thái gia nhà chúng ta yêu thương nhị tiểu thư nhất, tướng gia nghĩ đến cũng sẽ ra mấy phần tình cảm và thể diện với lão phu nhân và Lão Thái Gia, huống chi muốn tác hợp tiểu thư Liễu gia và Thanh ca nhi với nhau vốn dĩ xuất phát từ lòng yêu mến, trên đời này làm gì có ai làm bà mà thương nhị tước hơn di mẫu của mình chứ?"

Hạ Ôn thị bị Hà ma ma bỏ bùa, cảm thấy biện pháp này rất rốt ráo lập tức hạ bút viết một phong thư gửi về nhà mẹ đẻ, trong thư liệt kê chuyện Vạn thị cố chấp làm trái ngược, lại bảm báo chuyện hôn sự của Liễu Minh Nguyệt với phụ mẫu, một lòng từ ái thể hiện rõ ràng trên giấy, ngay cả Hà ma ma nghe bà ta đọc cũng cảm thấy viết rất hay. Nếu là Ôn lão phu nhân và Ôn Lão Thái Gia thật lòng yêu thương Liễu Minh Nguyệt, nhất định sẽ nghĩ cách giúp đỡ để chuyện này thành công.

Vạn thị không hề biết đại cô tỷ đã ra tay cáo trạng với công bà sau lưng mình, giờ phút này đang ở trong biệt viện Liễu gia tỉ mỉ quan sát y phục và trang sức do Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân mang đến cho mình.

Ôn Dục Hân ở lại Liễu gia nên thường xuyên ra ngoài dự tiệc, Hạ Huệ thấy nàng mới đến nhưng không mang theo nhiều y phục và trang sức nên đã bàn bạc với Liễu Minh Nguyệt, làm ngay lúc này thì nhất định không còn kịp nữa, không bằng đi đến hiệu may lớn nhất kinh thành chọn mua mấy bộ, hai tỷ muội cũng thuận tiện đi giải sầu.

Liễu Minh Nguyệt liền dành thời gian dẫn Ôn Dục Hân đi dạo trên đường rồi chọn mua nhiều thứ, từ y phục đồ trang sức khăn tay đến trà trên đầu, hai bên cùng nhau thảo luận, vui mừng phát hiện ánh mắt của hai người cực kỳ giống nhau. Tình cảm của hai tỷ muội lại càng tiến thêm một bước.

Lúc hai người đi dạo, Ôn Dục Hân nhớ tới từ lúc Vạn thị lên kinh vẫn chưa từng đặt mua y phục nên bản thân nàng muốn móc tiền ra mua, nhưng lúc Liễu Minh Nguyệt ra cửa đã lấy không ít bạc từ phòng thu chi chiếu đãi biểu tỷ, đầu nào chịu để nàng móc tiền túi ra, liền mỉm cười nói: "Đúng lúc Nhị Cửu mẫu tới kinh thành mà muội còn chưa từng hiếu kính người, không bằng những y phục đồ trang sức này coi như muội hiếu kính người."

Ôn Dục Hân không lay chuyển được nàng, chỉ đành phải tùy nàng vậy.

Vạn thị nhìn y phục bày trên giường, dưới sự thúc giục của hai tỷ muội, bà đành mặc y phục trang điểm, hai tỷ muội hi hi ha ha cười lẫn cười lộn, giễu cợt lẫn nhau, lại khen Vạn thị mặc bộ y phục này rất hòa nhã.

Vạn thị nhìn thấy hai tỷ muội chung sống mấy ngày nay, tình cảm đột nhiên tăng mạnh, chợt thấy sự thân thiết ăn ý này giống như tỷ muội ruột thịt do một nương sinh ra, trong lòng thâm cảm thần tiên tính máu mủ, lại cực kỳ vui mừng.

Tiết Hàn Vân vừa đi tới Kinh Giao, đúng lúc thư trai của Lâm Thanh gia ở bên trái, huynh đệ Ôn thị cũng không có ở đây nên không cần người tiếp khách, liền nắm rõ với Vạn thị rồi đi qua thư trai.

Mấy ngày nay, Ôn Hữu Tư và Ôn Hữu Niên bị Lâm Thanh gia đầu độc, huống chi trong lời nói của ông lại cực kỳ tán thưởng Đệ Tử nhập thất Tiết Hàn Vân của mình, lúc nào cũng lấy ra so sánh với huynh đệ Ôn thị. Ôn Hữu Tư thì miễn bàn, nghe nói Tiết Hàn Vân chính là Văn Võ Toàn Tài, thậm chí cho dù về phương diện văn học, Tiết Hàn Vân không phân cao thấp với mình, nhưng trên võ học hẳn cũng có chút thành tựu, nghĩ đến bản thân đã học tập vô cùng chăm chỉ, cần phải hao tổn nhiều thời gian và sức lực hơn bình thường rất nhiều mới có được thành tựu như ngày hôm nay. Huống Tiết Hàn Vân là hậu nhân của trung lương, xuất thân vốn đã bất phàm, còn được tướng gia đích thân dưỡng dạy, ở trong hoàn cảnh như vậy nhưng vẫn trở thành một nhân tài, trong lòng không chỉ sinh ra ý hiểu nhau không cần nói với Tiết Hàn Vân.

Nhưng Ôn Hữu Niên lại là một thiếu niên có tính tình cực kỳ trẻ con, lúc nào cũng muốn phân cao thấp với Tiết Hàn Vân, nghe nói Tiết Hàn Vân đến

đây liền tiến lên khiêu khích, trong lòng không khỏi có suy nghĩ "Phòng đoán vị muội phu tương lai này có mấy cân mấy lượng", nào biết mới mấy hiệp đã thua trận, kinh, sử, tử, tập không thể quen thuộc hơn Tiết Hàn Vân, Ôn Hữu Niên lại là người nóng nảy tính tình không ổn định, chuyện từng trải cũng có hạn, suy cho cùng cũng chỉ là công tử nhà quan lại được cưng chiều mà lớn, có rất nhiều kiến thức không thể so với Tiết Hàn Vân được, về khoản bút thư pháp bút lực lại càng không thể hơn Tiết Hàn Vân, cuối cùng thất bại tâm phục khẩu phục.

Lại nghĩ đến người trước mặt này không những học giỏi văn mà còn kiêm võ đạo binh pháp, càng cảm thấy Thiên Ngoại Hữu Thiên(*), liền không ngừng thân mật thăm thiết réo lên "Muội phu muội phu".

(*): Tương tự như câu tục ngữ “Vô quýt dày có móng tay nhọn”.

Tiết Hàn Vân tỷ thí với hán cả buổi cũng không quan tâm hơn thua, lúc thắng cũng không có kiêu căng vẻ, giờ phút này bị hán luôn mồm gọi "Muội phu", thể nhưng lại lộ ra vẻ co quắp. Huynh đệ Ôn thị lại cảm thấy thú vị, không khỏi nhìn nhau cười to.

Sao lại có một tên tiểu tử bình gia xấu hổ như vậy chứ?

Lâm Thanh gia ở bên cạnh nhìn mà nổi lên hăng hái, vuốt râu mỉm cười, sớm biết tâm tính tên nhóc đệ tử này của ông rất thuần lương, tuy rằng rất có thiên phú trên học tập, nhưng từ nhỏ đã chịu cảnh đau thương nên rất coi trọng thân tình, và lại nhìn dáng vẻ buộc chặt nha đầu Liễu gia trong lòng của hán mà xem, ông cũng cực kỳ vui mừng thay cho hán. Lại nghe Liễu Minh Nguyệt tới, nghĩ đến tính tình điêu ngoa của nàng, hôm nay đầu bếp Liễu gia nhất định sẽ hầu hạ vô cùng cẩn thận, trong bữa tiệc ắt hẳn có rất nhiều món ngon, dứt khoát xúi giục các đồ đệ đến biệt viện Liễu gia ăn tiệc.

Từ lúc biệt viện Liễu gia được xây xong đến giờ, hôm nay là ngày náo nhiệt nhất. Dưới bếp hạ nhân xóc lại tinh thần cẩn thận hầu hạ, đặc biệt tỉ mỉ làm hai bàn thức ăn, một bàn đưa vào thư phòng ở tiền viện, một bàn khác đưa đến viện của Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Minh Nguyệt còn mĩa mai mấy nha hoàn đưa đồ ăn: "Không phải mấy ngày nay các người chỉ làm qua loa, đợi đến hôm nay mới chăm chỉ như vậy đấy chứ?"

Nha đầu kia sợ hãi toát mồ hôi lạnh đầy đầu, như muốn quỳ xuống. Vạn thị vội vàng giải vây: "Nguyệt nhi nói vậy gì đấy? Mấy ngày nay cửu mẫu và hai biểu cả ở đây vô cùng thoải mái, ăn cũng rất ngon miệng, đều nói thủ nghệ đầu bếp Phủ Tướng Quốc rất cao, xem như cửu mẫu đã được mở mang kiến thức!"

Liễu Minh Nguyệt cười nói: "May nhờ có cửu mẫu cầu tình, nếu như để ta biết các người chỉ giả vờ trước mặt, sau lưng lại không chịu hầu hạ cửu mẫu và hai vị biểu huynh của ta cho tốt thì quy củ trong phủ cũng phải chỉ để bày biện thôi đấy!"

Nha đầu kia vội lên tiếng cầu xin tha thứ, sau khi lui xuống lại đến phòng bếp báo với mọi người: Chắc chắn phải dụng tâm hầu hạ khách trong viện!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Kỳ Thi Mùa Xuân

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

Đầu tháng ba, kỳ thi mùa xuân kết thúc, ngay sau đó lại là thi đình, sau khi Thánh Thượng bệnh nặng tất cả những việc này đều rơi vào tay Thái Tử cùng trọng thần trong triều, chỉ là lần này mọi người thấy thân thể Thánh Thượng mới có chút khởi sắc, tất nhiên cũng là Thái Tử khâm điểm thứ tự định thứ hạng, ngay cả ngự tử quy nhâm lâm yến chỉ sợ cũng do Thái Tử đại diện, nào biết ngày thi đình đó, thánh thượng lại kéo thân thể còn đang bệnh lên tham dự, trước đó ngay cả Thái Tử cũng không biết, sự vi diệu giữa phụ tử hai người, rất nhiều đại thần trong điện cũng có thể lãnh hội một hai.

Lần này Trạng Nguyên chính là Thôi Thiện Khanh, nhi tử của Lại Bộ Thượng Thư, bảng nhãn Ôn Hữu Tư, Thám Hoa Lang lại là đệ tử hàn môn Chu Hành Dung, đều là thiếu niên anh tài dung mạo tuấn mỹ, tài hoa hơn người.

Về phần Ôn Hữu Niên cùng Hạ Tử Thanh, tuy rằng cũng nằm trong danh sách năm nay, nhưng thứ tự lại tụt xuống phía sau rất nhiều, đều nằm ở phía sau nhị giáp.

Tính tình Ôn Hữu Niên vốn hấp tấp, tâm tính từng trải còn có chưa đến nơi đến chốn, mặc dù làm văn vẻ cũng là dẹt hoa trên gấm(có chỗ đặc sắc), nhưng rốt cuộc lối hành văn ở trong mắt một đám Lễ bộ Quan Quan viên cùng quan chủ khảo còn có chút non nớt. Về phần Hạ Tử Thanh, lại nguyên nhân làm bài thi quá mức trầm ổn, trung quy trung củ, chỉ vì quá mức ổn định mà mất linh khí, có chút bình thường.

Trong Quỳnh Lâm yến, tâm tình thánh thượng thật tốt, không để ý tới lời thái y khuyên can, thế nhưng cũng uống hai ly rượu ngon, tự mình khảo nghiệm Trạng Nguyên, bảng nhãn cùng Thám Hoa Lang vài câu, mới quay lại dưới nâng đỡ của nội quan, để lại Thái Tử cùng chúng triều thần, Tiến Sĩ tân khoa vui vẻ với nhau.

Trạng Nguyên Thôi Thiện Khanh lại lịch bất phạm, năm nay vừa mới hai mươi, cùng bảng nhãn Ôn Hữu Tư đều là nhi tử quan lại, bối cảnh gia đình có vài phần tương tự, nói chuyện cũng tương đối hợp nhau, nhưng Thám Hoa Lang lại có xuất thân bản hàn, chỉ biết vui đầu khổ đọc, đối với các loại tiêu

khỉ của con cháu quan lại cũng không hiểu sâu, cái này không cần đề cập đến, tuy rằng bộ dạng nổi trội nhất trong ba người, nhìn đến cùng lại có chút ngờ nghệch.

Không ngừng có Tiến Sĩ đồng khoa đứng ra mời rượu, cũng có quan viên bậc thấp trong triều muốn bám giao tình. Ba năm một kỳ thi mùa xuân, bản triều chỉ luận Trạng Nguyên bằng nhân Thám Hoa, vốn cũng không có chỗ gì đặc biệt, nhưng Trạng Nguyên lần này chính là nhi tử của Lại Bộ Thượng Thư, đáng giá để chúng quan viên xem xét tiền đồ mà dựng quan hệ, vô luận như thế nào cũng sẽ tiến lên đây nói vài câu chúc mừng với Trạng Nguyên.

Khó được Thôi Thiện Khanh cũng không có loại ngao khí của đệ tử thế gia, đều khách khách khí khí với mọi người, khiến mọi người cùng khen ngợi Lại Bộ Thượng Thư Thôi đại nhân có cách dạy con.

Bên cạnh Lại Bộ Thượng Thư Thôi đại nhân chính là Lễ Bộ Thượng Thư Tần Hân Tông, nhi tử Tần Mẫn Nhiên của hắn lại một kẻ chơi bời lêu lổng, từng ấu đã cùng Ta Hoảng, lại bị Chiêu Dương công chúa bầm báo lên vị ngự tiền kia, lần này cũng bị Tần Thượng Thư buộc phải đứng cuối bảng, nhưng lại thi tốt, thấy thế nội tâm không rõ tư vị (ghen tức), hắn nhân tiện nói: "Ta thấy, bảng nhân cũng là thiếu niên trẻ tuổi tài cao, không thua Trạng Nguyên Lang."

Hai người đang ở một chỗ rẽ khác, liền gặp Liễu Tướng quốc thong thả đi qua, đứng ở trước mặt Trạng Nguyên.

Xưa nay Liễu Hậu vốn thanh chính liêm minh, cũng chưa từng kết giao, thu nhận sử dụng môn hạ với tân Tiến Sĩ trong triều, lần này bỗng nhiên đi qua, ngay cả Thôi Chính Nguyên cùng Tần Hân Tông đều chấn động.

Tần Hân Tông vội vàng quay đầu nhìn về phía Thôi Chính Nguyên, thầm nghĩ: Chẳng lẽ hai vị này thế nhưng đứng cùng một phía hay sao?

Quan hệ của chúng thần trong triều rắc rối khó gỡ, nhưng từ trước đến nay Thôi Chính Nguyên cùng Liễu Hậu cũng không thân thiết.

Thôi Chính Nguyên cũng cảm thấy kỳ quái, liền nâng bước đi sang bên kia, mới đi gần, đã nghe tướng quốc âm giọng nói: ". . . Lần này bài thi của người đáp không tệ, cũng không uống công mầu thần người mang theo hai huynh đệ các người từ ngàn dặm xa xôi vất vả lúc trước. . ."

Bảng nhân Ôn Hữu Tư cung kính nghe huấn thị, cực kỳ kính trọng.

Thôi Chính Nguyên vừa tiến lên, liền cười nói: "Thì ra là bài thi của bảng nhân được tướng gia coi trọng. . ." Nói xong, đột nhiên tỉnh ra, thê thắt qua đời nhiều năm của Liễu Tướng này, không phải là nữ nhi Ôn gia sao?

Bảng nhân cũng họ Ôn, chẳng lẽ là người nhà mẹ đẻ của Liễu phu nhân?

Nếu là người nhà mẹ đẻ của Liễu phu nhân, vậy tướng gia cũng không thể nào chẳng quan tâm tới, trước đó cũng cũng không thấy hắn nhắc tới có phu nhân nhà mẹ đẻ cháu ruột tới tham gia kỳ thi mùa xuân trước bất kỳ ai.

Trường hợp bức này, Ôn Hữu Tư có chút kinh ngạc, cũng không biết giải thích như thế nào, rõ ràng hắn nhìn thấy rất nhiều ánh mắt hâm mộ kinh ngạc của một đám tiến sĩ cùng năm, chính trong lúc còn chần chờ, đã nghe Liễu Hậu thân nhiên nói: "Bảng nhân đúng là trưởng tử của nhị cữu huynh nhà mẹ đẻ nội tử." Lại quay đầu dặn dò Ôn Hữu Tư một câu: "Sau này có thời gian, nhớ mang theo đệ đệ người đến phủ."

Vốn Thôi Thiện Khanh chính là đối tượng chính lần này, vừa là Trạng Nguyên lại xuất thân trưởng tử nhà trọng thần, bảng nhân cùng Thám Hoa Lang đều bị so đi xuống, nào biết giương mắt liền lòi ra ngoại chất (cháu trai vợ) của quyền tướng, phụ thân người này cũng là quận trưởng, càng tôn lên xuất thân hàn gia của Thám Hoa Lang, âm thầm vô quang.

Trong triều phần lớn là hạng người có chút nịnh nọt, bái cao giảm thấp nghe được lời ấy của Liễu Tướng, lập tức thi nhau lên, ra sức chúc Thôi Thiện Khanh cùng Ôn Hữu Tư, đợi đến khi Quỳnh Lâm yến kết thúc, Thám Hoa Lang vẫn giữ tác phong nhanh nhẹn như trước, Trạng Nguyên Lang cùng bảng nhân đều có bảy tám phần men say, diễn đàn lễ quý đôn.

Ôn Hữu Niên đỡ Ôn Hữu Tư đang muốn ngồi trên xe ngựa về biệt viện Liễu gia, đã thấy một chiếc xe ngựa đi nhanh lại gần, mình bị vén lên lên, lộ ra gương mặt nghiêm nghị của Liễu Tướng: "Đêm nay tạm thời về Tướng phủ trước đi."

Đây là lần đầu tiên Ôn Hữu Niên tiếp xúc gần gũi cùng vị tiểu di trượng ở trong truyền thuyết của Ôn gia này, nhất thời chân tay có chút luống cuống, đỡ người có chút lung lay, dĩ nhiên Ôn Hữu Tư say bất tỉnh nhân sự liên tục gật đầu một cách ngây ngốc, lại ngẩng đầu lên, chiếc màn xe ngựa tím đã buông, lần bánh đi trước, xa phu chiếc xe này của bọn họ nhỏ giọng nhắc nhở: "Nhị công tử đỡ Đại công tử cho tốt, tiểu nhân sắp đánh xe rồi."

Đội đoàn người bọn hắn trở lại Tướng phủ, Liễu Minh Nguyệt cùng Ôn Dục Hân nghe được hai người trở về, Đều ra đón.

Ôn Dục Hân là thật tâm vui mừng vì hai vị huynh trưởng, Liễu Minh Nguyệt gặp bộ dáng Ôn Hữu Tư say thành như vậy, lại đi phân phó dưới bếp chuẩn bị canh tỉnh rượu. Đưa hai huynh đệ bọn họ đẩy đến khách viện, cách tây khóa viện không xa, vừa vịn ở bên cạnh Tiết Hàn Vân.

Sau khi thi đình, nhiều sĩ tử thi đậu đều tổ chức tiệc mừng, hai huynh đệ Ôn gia ở tại Kinh Giao cũng không quá thuận tiện, vẫn là ở tại Tướng Quốc Phủ tiện hơn.

Liễu Minh Nguyệt cùng Ôn Dục Hân cân nhắc, ngày khác sẽ về biệt viện Kinh Giao đi đón Vạn thị đi đến ở cùng mới tốt.

Đúng lúc Tiết Hàn Vân trực luân phiên trở về từ trong cung, Ôn Hữu Tư say rồi tỉnh rồi ngủ, vào phòng liền ới lên ới xuống, khiến hai cô nương đang ngồi trong nhà kia không chịu được, gã sai vặt bên người hai huynh đệ Ôn gia đã trở về biệt viện Kinh Giao từ sáng sớm, Liễu Minh Nguyệt sợ tới tở khác sợ

y không đáng tin, liền mượn tạm Liên Sinh đi chiếu cố Ôn Hữu Tư, Tiết Hàn Vân cũng đến theo.

Vóc người Ôn Hữu Tư cao thẳng, Liên Sinh Sấu lại giống như khi con, giúp hắn lật người cũng cực kì có sức, ngày thường Ôn Hữu Niên đầu võ mồm thập phần lanh lợi, hôm nay chiếu cố huynh trưởng chân tay cũng hết sức vụng về, còn chưa làm thuần thục bằng Tiết Hàn Vân, hắn cực kỳ hâm mộ: "Không thể tưởng được muội phụ làm việc này thật thật thuận tay."

Tiết Hàn Vân đã quen bị hai huynh đệ Ôn gia gọi hắn là muội phụ, động vài cái liền lột hết trường bào trên người Ôn Hữu Tư xuống, động tác lưu loát, lại mang theo sự quả quyết của quân nhân, chỉ chừa lại quần áo lót trên người Ôn Hữu Tư, mới nói: "Nếu ngươi có mấy cái sư huynh đệ, ba năm ngày say một hồi, có lẽ cũng sẽ luyện được chiếu cố người say rượu thuận buồm xuôi gió thôi."

Dưới bếp giờ phút này vừa nấu canh tỉnh rượu xong, chỉ là Ôn Hữu Tư say không chịu mở miệng, Tiết Hàn Vân liền nắm mũi hắn rót xuống một chén canh tỉnh rượu, việc lau còn lại liền để lại cho Liên Sinh.

Ôn Hữu Niên nghĩ đến tin tức nhỏ bên đường hắn nghe được nhiều ngày trước, không khỏi sinh lòng hâm mộ.

La lão gia tử dạy dỗ đồ tôn(học trò, con cháu), cũng không biết là sợ những đệ tử Bình gia này bị Kinh Thành phồn hoa mê mắt, mất đi nhiệt huyết hay là nguyên nhân gì khác, mùa thu hàng năm, đều mang theo rượu mạnh trong La phủ cùng một đám con cháu, đệ tử đi Tây Sơn săn bắn, nghỉ đêm ở Tây Sơn, gác lửa trại lên, nướng miếng thịt lớn, uống chén lớn rượu mạnh, bên người là những khuôn mặt tuổi trẻ khí thịnh, hàng năm lúc này, La lão gia liền hoảng hốt trong tâm thần, cũng đã mấy chục tuổi, cũng uống rượu mạnh, thật dễ dàng liền có năm sáu phần say.

- - Nửa đời này của hắn, trải qua những ngày cùng đốt lửa trại, uống rượu ăn thịt đối nguyệt làm thơ ở biên quan Sóc Phong như vậy thật sự là vô số kẻ, rất nhiều rất nhiều thiếu niên bên người cứ chôn xương tha hương như vậy, đều là những khuôn mặt tuổi trẻ như thế này, chỉ có số rất ít người có thể còn sống trở về, mà hắn, là người sống sót.

Lão nhân gia hắn không nhận được có người hầu hạ, mùa thu săn hàng năm, ai trong nhóm đồ tôn này cũng không dám mang người hầu hạ, mọi việc đều là tự thân tự lực. Một năm đầu mùa thu săn, La đại phu nhân lo lắng cho La Hành, càng muốn để cho gã sai vặt bên người La Hành đi theo, bị mất hổ của hắn giận trừng, dạy dỗ một trận trước mặt người toàn gia, diễn đàn lê quý đôn.

"Phụ nhân vô tri! Tương lai nếu lên trên chiến trường, chẳng lẽ hành động nằm ngòì cũng muốn có người hầu hạ? Ngay cả năng lực tự gánh vác đều không có, chẳng phải là một kẻ phế vật sao?"

La đại phu nhân bị hắn mắng xấu hổ vô cùng, trong mắt rung rung, cũng không dám nói cái gì, chỉ cố gắng chịu đựng.

Nhiều năm trôi qua, La lão gia tử dạy dỗ nhóm đồ tôn này từ lượng đều rất tốt, bất quá tốt nhất còn muốn tính đến Tiết Hàn Vân, có thể nói ngàn chén không say, hàng năm trong doanh thu săn người thanh tỉnh cuối cùng đều là hắn - - tự nhiên, việc lần lượt khiêng nhóm ma men này vào trong lều trại lại chăm sóc về sau kiểm gác đêm, cũng chỉ có thể là hắn.

Tuy rằng La lão gia tử nghiêm khắc, chỉ cần không say rượu hồng việc, cũng sẽ không can nhóm đồ tôn này uống rượu, đặc biệt trong nhà có tên nội tặc La Hành cùng La Thiện, thường dẫn dắt bang các sư huynh đệ này vụng trộm vào hầm rượu La gia trộm rượu mạnh uống, bị lão nhân gia hắn biết, cũng mở một con mắt nhắm một con mắt.

Ngày thứ hai Ôn Hữu Tư tỉnh lại, nghe được đêm qua chính là Tiết Hàn Vân hỗ trợ chăm sóc bản thân, liền tục trách cứ Ôn Hữu Niên: "Ngươi xú tiểu tử này, thế nhưng không hiểu chuyện như vậy, còn muốn làm phiền Tiết công tử tới chiếu cố ta."

Ôn Hữu Niên cười nói: "Dù sao là người mình, làm gì khách khí như vậy? Huống hồ muội phụ chiếu cố thực thuận buồm xuôi gió, biểu muội đều không giận, huynh đây là tức giận cái gì?"

Ôn Hữu Tư cười khò: "Ngươi tên tiểu tử ngốc này! Nào biết đâu được chỗ bắt phạm của Tiết công tử, ngày đó còn ngu ngốc tý thí cùng hắn, chỉ nói Lâm tiên sinh khen hắn văn võ song toàn chính là nói bừa, người lại không biết, ba năm trước Tiết công tử đứng đầu kỳ thi mùa xuân, khiến sĩ tử trong kinh kinh diễm, các vị Lão Đại Nhân trong triều cùng khen ngợi, cuối cùng lại chưa từng tham gia thi đình, cũng chưa từng thụ quan tước, lại không biết là nguyên do gì, khi đó hắn cũng mới chỉ có mười lăm tuổi, tuổi còn nhỏ, kiến thức đã bắt phạm, quả thật Nhân Ngoại Hữu Nhân, Thiên Ngoại Hữu Thiên (người giỏi còn có người giỏi hơn). . ."

Ôn Hữu Niên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Dù không phải người bình thường thì sao, rơi vào trong tay biểu muội của ta, còn không phải mềm như bột nhào, có cái gì để cảm thán đâu? Hắn có bắt phạm hơn nữa, tương lai cũng phải xưng huynh đệ ta một tiếng cỡ huynh! Lãnh Nguyệt Dạ."

Ôn Hữu Tư bị bộ dáng vô lại này của hắn chọc cười, không khỏi chen chân vào đập hắn một cước: "Hỗn tiểu tử không đứng đắn!" Xong lại bót chút thời gian thương nghị công việc đi tiếp Vạn thị.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thăm Dò

Editor: Serena Nguyen

Hai nhi tử Ôn gia thi đỗ, Trưởng tử chỉ thứ hai còn là Bảng nhãn, đây chính là một đại hỷ sự. Sáng sớm Vạn thị đã viết hai lá thư, một lá báo tin vui cho phu quân của bà, một lá thư khác thì gửi đến Tổ trạch ở Giang Bắc báo tin vui cho công công bà bà.

Những thân hữu xa gần của Ôn gia rải rác trong kinh thành và thân hữu bên nhà Vạn thị nghe được tin vui, hỏi thăm khắp nơi, mới biết hiện nay bọn họ đang ở ngoại ô kinh thành, về phần là ở biệt viện của nhà ai, nhất thời còn chưa hỏi thăm được, liền như ong vỡ tổ tiến đến chúc mừng.

Vạn thị không muốn xã giao với đám họ hàng thân hữu này, huống hồ trong số những gia đình thân thiết ở kinh thành, ngoại trừ Hạ gia và Liễu gia, không hề có nhà nào khác, đám họ hàng hỏi thăm đề tới cửa chúc mừng kia, chẳng qua chỉ là một số thân hữu khác chi, cho nên dù hai nhi tử cùng Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân nhiều lần yêu cầu bà chuyển đến Tướng phủ, bà cũng đều từ chối, bởi biết không tiện.

Những họ hàng này đều là vì muốn kéo quan hệ mới đến, nếu bà vào Tướng phủ ở, chẳng phải rất thích hợp với tâm tư của những người đó sao, nếu không nói hai lời vọt đến phủ Tướng quốc, quấy nhiễu thanh tịnh của Liễu tướng, đó là lỗi của bà.

Bởi vậy sau bữa tiệc ngự tứ, bà vẫn kiên quyết ở lại biệt viện ngoại ô. Hơn nữa biết được Hạ Tử Thanh cũng thi đỗ, mặc dù xếp sau nhị giáp, nhưng cũng là việc vui, bởi vậy lập tức chuẩn bị trọng lễ, tự mình tới Hạ gia chúc mừng.

Nào biết khi bà tới Hạ gia, Hạ Ôn thị lại tỏ vẻ qua loa có lệ, nói chuyện hàm chứa ý châm biếm, “Tur Nhi đỗ Bảng nhãn, tốt hơn nhiều so với Thanh Nhi, vốn dĩ hẳn là nên đến biệt viện Liễu gia để chúc mừng đệ muội, nhưng trên người ta thấy không thoải mái, mới chậm trễ hai ngày nay, đệ muội đừng để ý nhé!”

Hai ngày nay một nha hoàn hầu hạ bút nghiêng trong thư phòng Hạ Giam Thừa vừa mới chẩn đoán đã có thai hai tháng, trong lòng bà buồn bực không thôi, nay lại nghe được tin Ôn Hữu Tư thi đỗ Bảng nhãn, tuổi trẻ khí thịnh, bà vẫn luôn đặt kỳ vọng cao rằng nhi tử bà sẽ xếp đầu nhị giáp, bởi vậy trong lòng bất kể ra sao cũng sẽ không thoải mái.

Lúc Vạn thị đến rất vui vẻ, nhưng nghe thấy trong lời nói của vị Đại cô tỷ này toàn mùi giấm chua, bà cũng chỉ đành giả vờ nghe không hiểu, thân thiết hỏi: “Trên người Đại cô nãi nãi không thoải mái, hay là tìm đại phu đến chẩn mạch xem sao?”

Ôn thị nghĩ lại hôn sự trong tương lai của Hạ Tử Thanh khó tránh khỏi phải nhờ Vạn thị nói vun vào, đích thân nói chuyện với Liễu tướng, liền miễn cưỡng xúc cảm không thoải mái trong lòng, bắt đầu cùng Vạn thị hàn huyên tâm sự.

Hạ Tử Thanh thi đỗ, theo lý mà nói, cha con Liễu gia hẳn là phải đích thân tới cửa chúc mừng. Hạ Ôn thị vốn cho rằng, bất kể như thế nào Liễu Minh Nguyệt cũng phải tự mình tới cửa chúc mừng, nào biết chờ đến chờ đi, lại chỉ chờ được quan sự của phủ Tướng quốc mang theo lễ vật long trọng tiến đến, còn có hai vị bà tử ăn nói khéo léo.

Hai vị bà tử này bước vào hậu viện, trước tiên là chúc mừng Hạ Ôn thị.

Hạ Ôn thị nhận ra, hai vị bà tử này là người của Liễu Ôn thị, chính là bà tử hồi môn lúc trước của muội muội bà ta, lập tức nghĩ đến việc muốn thám thính chút tin tức, bởi vậy một bên nói chuyện với hai vị bà tử kia đôi câu, một bên âm thầm nháy mắt với Hà ma ma.

Hà ma ma cũng có quen biết với hai vị bà tử này, chẳng qua là trước khi bà ta làm bà tử hồi môn của Đại tiểu thư, hai vị bà tử này, một vị họ Tất, một vị họ Văn, đều là bà tử hồi môn của Nhị tiểu thư ngày trước. Hôm nay bọn họ thân ở hai phủ, cuộc sống của bà ta ở quý phủ Hạ gia vô cùng kham khổ, còn hai vị bà tử này thân ở Tướng phủ, lại thêm Liễu tướng luôn thương nhớ người vợ đã qua đời, đối với hạ nhân ngày trước của vong thê đều vô cùng ưu đãi, hai vị bà tử này được lệnh xuất phủ với phong thái cực kì có thể diện, ăn mặc trên người không vàng cũng bạc, hết sức phú quý.

Sau khi Tất ma ma và Văn ma ma chúc mừng Ôn thị xong, lại bị Ôn thị sai lui xuống uống rượu trò chuyện với Hà ma ma.

Trước tiên Hà ma ma cảm thán với hai vị ma ma này về cuộc sống của bọn họ ngày trước ở Ôn gia, tiếp đó ca ngợi hai vị tiểu thư tỷ muội tình thâm, hôm nay Nhị tiểu thư bất hạnh hồn bay về trời, chỉ để lại một nữ nhi là Liễu đại tiểu thư lẻ loi hiu quạnh.

Tất ma ma là người nhanh nhẹn nhanh miệng, tuy rằng không biết Hà ma ma than thở như vậy là có ý gì, nhưng vẫn nói: “Tuy rằng Tiểu tiểu thư nhà ta mất mẹ từ nhỏ, nhưng phải biết rằng, trên đời này, rất hiếm có người cha nào yêu thương chiều chuộng nữ nhi được như Liễu tướng gia. Năm đó ở Giang Bắc, chẳng phải Hà tỷ tỷ cũng thấy rồi sao, có rất nhiều gia đình đánh chết nữ nhi mình khi còn quán tã, ngay cả những hộ gia đình giàu có cũng xảy ra chuyện như vậy. Nào có ai giống như Liễu tướng gia đối xử với Tiểu tiểu thư, thật sự là ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ ngã...”

Năm xưa hai người bọn họ đi theo hầu hạ Liễu Ôn thị, gọi Liễu Ôn thị là Nhị tiểu thư, bởi vậy nay gọi Liễu Minh Nguyệt là Tiểu tiểu thư.

Văn ma ma là người có tính tình trầm ổn, cho nên chỉ im lặng ngồi gắp thức ăn và uống rượu, âm thầm đánh giá thân sắc của Hà ma ma.

Thấy trong lúc hàn huyên thân sắc của Hà ma ma có vài phần không kiên nhẫn, nhưng vẫn có nén xuống, chỉ cúi đầu nói: “Lời này của Tất tỷ tỷ có hơi quá. Bất kể nữ nhi có ra sao, tương lai gả cho nhà người ta, quan trọng nhất là phải hầu hạ cha mẹ chồng và phu quân, cho dù Tướng gia có thương Liễu tiểu thư hơn, nhưng sao có thể nâng niu bảo vệ cả đời chứ?”

Văn ma ma trầm nghĩ: đây là... Tìm hiểu chung thân của tiểu thư ư?

Chuyện tiểu định của Tiết Hàn Văn và Liễu Minh Nguyệt, nay đã là bí mật công khai trong phủ Tướng quốc, nhưng chưa từng thông báo đến thân hữu xa gần ở bên ngoài. Tâm tư của Liễu Hậu là muốn nhân lúc tổ chức lễ cập kê cho Liễu Minh Nguyệt, cũng là lúc mở tiệc chiêu đãi thân hữu gần xa, thuận

tiện thông báo cho cả thiên hạ đều biết.

Việc xảy ra ở Hạ gia ngày ấy, chỉ có nha hoàn thiếp thân Hạ Huệ bên cạnh Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân biết, hai người cũng chưa từng truyền ra ngoài, người của Liễu gia không hề biết dự định của vị Hạ phu nhân này. Nếu như biết, cho dù bà ta có là di ruột của Liễu Minh Nguyệt đi chăng nữa, cũng khó tránh khỏi bị người ta cười nhạo.

Tất ma ma nghe được lời này, liền bĩu môi nói: “Dù sao trong Tướng phủ cũng chỉ có một vị tiểu thư này, Tướng gia thương tiểu thư như vậy, nếu không đành lòng gả ra ngoài còn không dễ dàng hay sao? Chỉ cần tuyển con rể vào phủ là sẽ ổn cả thôi!”

Hà ma ma nghe được lời này trong lòng trầm xuống.

“Trên đời này nào có nam nhi tốt nào chịu đi ở rể? Huống chi nếu sinh hài tử, cũng không thể mang họ của mình.”

Bà ta và Ôn thị ngàn tính vạn tính, chỉ tính toán đến lúc đó khiến Ôn lão gia tử và Ôn lão phu nhân ở Tổ trạch Giang Bắc tổ cùng Vạn thị đến Liễu phủ nói vun vào, để Liễu Minh Nguyệt gả tới đây, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến, vạn nhất Liễu tướng không đành lòng gả khuê nữ ra ngoài, trực tiếp kén rể đưa vào phủ, chuyện này không phải là không có khả năng.

Nhưng ngặt nỗi Ôn thị chỉ có một nhi tử Hạ Tử Thanh này, vậy phải làm sao bây giờ?

Đợi đến khi hai vị ma ma của Liễu phủ rời khỏi Hạ gia, Hà ma ma lập tức chạy nhanh tới chỗ Ôn thị bẩm báo. Ôn thị nghe được ý này, cũng trở nên ngần ngại.

Con bài chưa lật của bà ta chẳng qua cũng chỉ là cô mẫu biến thành bà, tất nhiên sẽ không khát khe với nhi tử, nhưng trên đời này, chẳng phải là không có bà thì sẽ không sợ bị khi dễ như có bà bà hay sao?

Huống hồ Liễu tướng chỉ có một nữ nhi này, nếu ông nói vì thừa tự mà tuyển con rể vào cửa, chắc là hai vị lão nhân gia của Ôn gia cũng không thể mở miệng cản trở, đúng không?

Phiền não của Hạ Ôn thị càng được tăng thêm.

Lại nói đến hai vị ma ma của Liễu phủ, sau khi uống rượu hàn huyên với Hà ma ma rồi rời khỏi Hạ gia, Văn ma ma ngồi xe ngựa một đường trở về phủ, nhớ lại những gì Hà ma ma đã nói, bà có cảm giác không ổn, dứt khoát sau khi hồi phủ lập tức đích thân tới bẩm báo mọi chuyện với Liễu Hậu. Liễu Hậu nghe được lời của hai vị ma ma thuật lại, cũng không nhiều lời, từ nay về sau hãy có bà tử nào của Hạ phủ tới đây, nói Hạ Ôn thị thương nhớ Liễu Minh Nguyệt, gần đây lại sinh bệnh, thân mình khó chịu, muốn gặp Liễu Minh Nguyệt, đều bị quản sự của Liễu gia ngăn cản.

Quản sự kia chỉ nói: Tướng gia đích thân dặn dò, tiểu thư mỗi năm một lớn, nay cũng đến lúc nên tránh người ta nói ra nói vào rồi.

Bà tử kia quay về hỏi bẩm với Ôn thị, nhất thời Ôn thị tức muốn chết!

Tiếp đó về sau mỗi khi trong kinh có nhà nào mở tiệc, mời Liễu Minh Nguyệt, bình thường những dịp này đều là do Hạ Ôn thị dẫn Liễu Minh Nguyệt xuất phủ tham dự, nhưng nay cho dù Hạ Ôn thị và Liễu Minh Nguyệt đều nhận được cùng một bài thiếp của gia đình nào đó, trong lòng bà ta luôn cho rằng nhất định Liễu gia sẽ phải người tới mời mà bà ta đến đón Liễu Minh Nguyệt đi tham dự yến tiệc, nhưng trái chờ phải chờ, cũng không thấy bóng dáng đâu cả.

Ai biết bà ta tới nhà gia chủ nhìn lại, thiếu chút nữa tức nổ phổi.

Người đi cùng Liễu Minh Nguyệt đến dự tiệc, không phải ai khác, mà đúng là đứa em dâu Vạn thị của bà ta.

Vạn thị dẫn Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân xuất phủ tham dự yến tiệc.

Vạn thị vốn phu nhân nhà quan quan hàm tứ phẩm, lại xuất thân từ dòng dõi thư hương, cử chỉ tao nhã thong dong, khí độ vô cùng tốt, huống hồ bà còn là thân mẫu của Băng nhãn, là thân thích thân cận với Liễu tướng, nay các gia đình trong kinh có hài tử hoặc họ hàng chưa có hôn phối, nhóm chủ mẫu đương gia đều có tâm tư muốn kén rể, thấy bà đi cùng Liễu Minh Nguyệt đến, làm sao có thể không chào đón?

Hơn nữa tiểu thư của Liễu tướng gia và tiểu thư Ôn gia đều chưa đính thân, mấy phu nhân nhà quan liền giả vờ làm như vô tình nhắc tới việc hôn phối của nữ nhân để dò xét.

Vạn thị cũng có tâm trong đó, vì nữ nhi nhà mình mà chọn một mối hôn nhân tốt, tự nhiên là cố gắng giao hảo cùng với nhóm phu nhân nhà quan. Nhưng nếu có ai đó tìm hiểu việc chung thân của Liễu Minh Nguyệt, Vạn thị liền cười nhẹ, lời nói dịu dàng: “Nói đến chuyện này, người cứ ngỡ như ta đây cũng thật thất trách. Tiểu cô nãi nãi mất nhiều năm như vậy, mà ta vẫn chưa từng tận hết tâm tư đối với Nguyệt Nhi. Chẳng qua lần này đến đây, nhìn thấy Tướng gia thương Nguyệt Nhi như châu như bảo, như vậy hẳn là đối với việc hôn nhân của Nguyệt Nhi, Tướng gia nhất định sẽ đích thân lựa chọn hiền tế, làm sao đến lượt ta xen mồm chứ?”

Đám phu nhân nhà quan tiến đến thăm dò liền phần nộ im lặng, âm thầm cân nhắc, đích nữ độc nhất của Liễu tướng cũng sắp cập kê, không bằng trở về kêu lão gia nhà mình đi thám thính tin tức ở chỗ Liễu tướng một chút.

Mặc dù trong nhà Liễu tướng có nuôi dưỡng một Tiết Hàn Vân, nhưng năm nay tuổi của Tiết Hàn Vân cũng không còn nhỏ, vẫn chưa bao giờ nghe thấy có chút tiếng gió nào, huống hồ Liễu tướng chỉ có một nữ nhi này, nếu có ý muốn hôn phối, chắc là đã sớm định ra rồi, hiện nay vẫn chưa thấy gì, có lẽ

Liễu tướng không có ý định này đâu.

Trong kinh chưa bao giờ thiếu các loại lời đồn và suy đoán, không đợi Vạn thị xem tướng chọn được con dâu và con rể, Tiết Hàn Vân vào cung canh gác, lại gặp được Sở vương.

Trong nhà Sở vương đã có sùnon phi, nhưng từ trước đến nay vị trí chính phi luôn bỏ trống, việc này cũng coi như độc thân.

Hắn thấy Tiết Hàn Vân liền hết sức khách khí, ban đầu cũng hỏi một chút việc học nghệ của Tiết Hàn Vân, sau khi hỏi tới hỏi lui, vừa vận chuyển đề tài, nhân tiện hỏi: “Sao ta nghe nói, nay tiểu thư của Liễu tướng gia cũng đi theo La lão gia tử học võ à?”

Vốn dĩ hắn không biết chuyện này, nhưng ngày hôm trước đến quý phủ của cô cô Chiêu Dương, nghe thấy Tạ Hoàng ồn ào, trái một tiếng “Tiểu sư tỷ”, phải một tiếng “Tiểu sư tỷ”, trong lòng hắn nổi lên hiếu kỳ, hỏi ra mới biết, vị tiểu sư tỷ này không phải ai khác, chính là ái nữ duy nhất của Liễu tướng, tính toán tuổi tác của tiểu thư Liễu gia, trong lòng không khỏi cảm thấy vừa động.

Tiết Hàn Vân nghe thấy Sở vương vô duyên vô cớ chuyển đề tài đến Liễu Minh Nguyệt, tuy rằng cực kỳ tự nhiên, nhưng hắn vẫn cảnh giác theo bản năng, lập tức đáp lời qua loa có lẽ hơn rất nhiều.

Sở vương cũng không giận, vô cùng thân thiết vỗ vỗ vai hắn: “Sau này ta và ngươi nên thân cận nhiều hơn.” Dáng vẻ bình tĩnh ung dung.

Lúc này đầu óc của Tiết Hàn Vân trở nên tê dại, buổi tối thay phiên gác trở về nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Liễu Minh Nguyệt, trong bất tri bất giác liền mang theo một chút khổ sở.

Liễu Minh Nguyệt hồn nhiên không biết sự lo lắng của Tiết Hàn Vân, chỉ lo dựa vào bên người Liễu Hậu liên tiếp làm nũng, lại mở từng món lễ vật mà ban ngày đi dự tiệc được tặng ra cho Liễu Hậu xem.

Khó phòng trong nhà có không biết bao nhiêu là thứ tốt, nhưng nàng vẫn cứ khẳng khái đưa đồ đến chỗ Liễu tướng như hiến vật quý.

Ôn Dục Hân giữ che miệng cười trộm, dáng vẻ bên ngoài của biểu muội cũng có vài phần thực nữ, nhưng chỉ cần gặp được Liễu tướng, lập tức trở nên giống như bị bệnh thoái hóa xương, không dính chặt vào là không được.

Sau khi yến tiệc kết thúc, Vạn thị đã sớm quay về biệt viện ở ngoại ô.

Bà là vì tránh cho người ta nói ra nói vào, tiểu cô đã sớm tạ thế, nay quý phủ Liễu gia chẳng qua chỉ có một nam tử trưởng thành là Liễu Hậu, bà cũng không tiện ở lại. Cho nên chỉ để nữ nhi ở lại bầu bạn với Liễu Minh Nguyệt, gần đây hai nhi tử nhà bà cũng ở lại Tướng phủ, chẳng qua cũng chỉ vì tiện xả giao.

Người bên cạnh không nhìn thấy thần sắc bất thường của Tiết Hàn Vân, nhưng còn Liễu tướng thì đã sớm nhận ra, đợi đến khi đuổi được vị tiểu khuê nữ thích làm nũng nhà ông rồi, mới gọi Tiết Hàn Vân đi vào thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Đối với hành vi của Sở Vương, cùng với những biến hóa kỳ lạ vào những ngày gần đây trong triều đình, Liễu Minh Nguyệt chẳng hề biết gì về những bí mật bên trong, nhưng Liễu Hậu và Tiết Hàn Vân thì lại rất rõ những nguy hiểm trong ấy.

Ban đầu lúc thánh thượng bệnh nặng nằm trên Ngọa Long, thần trí có chút u mê, mới đề thái tử giám quốc, nhưng trên thực chất là thái tử đã toàn quyền xử lý quốc gia đại sự, rất nhiều hạ thần cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý nghênh đón tân quân, ngoài ý muốn ở điểm là. Thánh thượng đột nhiên tỉnh lại.

Tỉnh lại còn không tỉnh, hơn nữa còn ngày càng chuyển tốt, sắc mặt dần dần đỏ thắm, thân thể dần dần cường tráng, cả ngày chăm chỉ rèn luyện thân thể ở Ngự Hoa Viên, thỉnh thoảng thái tử đến học hỏi quốc sự, đều bị ông đuổi đi, để thái tử tự mình làm chủ, bây giờ ông đang trong thời gian nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không có việc gì quan trọng thì không được làm phiền ông.

Một hai lần đầu, thái độ của thái tử vẫn còn cực kỳ thành khẩn, chỉ nói kinh nghiệm của mình chưa đủ, người lại còn trẻ tuổi, thật sự không thể quản lý hết giang sơn rộng lớn như vậy, nhưng sau khi Thánh thượng nhiều lần từ chối, số lần thái tử đến thỉnh giáo(học hỏi) cũng dần ít đi.

Đợi đến sau kì thi mùa xuân vào đầu năm nay, một vài nhóm tiến sĩ trẻ tuổi có năng lực đến báo danh, vừa uống vài ly rượu ở Quỳnh Lâm, họ đã có cách đối đãi với thánh thượng giống như người đã thoái vị vậy, tuy có tôn trọng, nhưng lại thiếu sự kính trọng đối với người cầm quyền, thậm chí còn có vài tin đồn trong cung, nói những tiến sĩ đột này đều là môn sinh của thái tử.sắc mặt của thánh thượng cũng lạnh đến nỗi có thể vắt ra nước rồi.

Sau kì thi Đình, không phải nói kẻ bề dưới đều là môn sinh của thánh thượng à, khi nào lại trở thành môn sinh của thái tử rồi hả?

Vì vậy những ngày gần đây Thánh thượng thường xuyên triệu Sở Vương đến, tỏ vẻ ân sủng, ngày ngày đều đến điện Vọng Nguyệt của Ngô quý phi cũng là mẫu thân Sở Vương, một vài đại thần trong triều thấy được hưởng gió đã thay đổi, lập tức lên qua lại thân thiết với sở vương.

Nghe nói ngày gần đây Thánh thượng tâm huyết dâng trào, đột nhiên nói năm nay Sở Vương đã 18, nhưng còn chưa cưới thê tử, nên muốn Ngô quý phi tự chọn một nhi tử (con dâu) mà bà vừa ý.

Huống hồ mỗi ngày Liễu Hậu vào triều, lúc nào cũng có một vài đồng liêu dò hỏi ý tứ, hỏi ý muốn kết thông gia, hoặc là muốn gả nhi nữ, nên ông luôn luôn bị vây quanh bởi việc hôn sự của nhi tử và nhi nữ trong nhà.

Hàm Bình, ngày 25 tháng 5 năm Đoan Ngọ, thánh thượng vốn đang mượn cớ dưỡng bệnh lại dắt tay trọng thần trong triều đến xem biểu diễn nước ở hồ Kim Minh, khiến kế hoạch dân các vị nương nương ở Đông Cung lên lầu ngắm cảnh để thể hiện lòng thành của thái tử bị phá hủy hoàn toàn.

Giữa năm này, thân thể của thái tử phi nương nương dần dần chuyển biến tốt, thái tử lại nắm quyền to, ban đầu còn nạp thêm ba người vào hầu hạ, chẳng qua làm Thẩm Kỳ Diệp nổi giận nhất chính là, những mơ ước lúc còn ở khuê phòng của nàng, tuy bây giờ đã có thêm một đức lang quân ở bên chăm sóc, nhưng hẳn lại không rảnh nghe nàng tâm sự những tư tình nhi nữ, thật (khụ nguyên văn nha bà con :v)——mặc dù có thể không ngừng trao đổi, nhưng lại chưa từng trao đổi cảm tình.

Thì ra là Thôi Lại Bộ Thượng Thư gần đến tuổi sáu mươi, hơn nữa tình trạng sức khỏe trong một năm này cũng không được tốt lắm, Tư Mã Sách từng hứa ở bên tai Thẩm Kỳ Diệp, sẽ đề bạt phụ thân nàng từ Lại Bộ Thị Lang lên chức Lại Bộ Thượng Thư.

Nào biết kỳ thi mùa xuân đầu năm, nhi tử út gần tuổi tứ tuần – Thôi Thiện Khanh của Thôi Chính Nguyên lại đạt giải nhất, làm Trạng Nguyên Lang, người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, lâu dài bệnh của Thôi Chính Nguyên cũng dần chuyển biến tốt, nhìn như trẻ lại mười tuổi vậy, sợ rằng ngôi thêm mười năm ở vị trí kia cũng không thành vấn đề.

Huống hồ Thôi Chính Nguyên không muốn gặp Thẩm Truyền, tuy ông cũng đưa nhi nữ vào Đông Cung, nhưng thành kiến đối với Thẩm Truyền chưa từng thay đổi, luôn ghét chiều dựa dẫm của ông ta. Thẩm Truyền buồn khổ vô cùng, thậm hận Thôi Chính Nguyên đã già còn cố chiếm vị trí ấy mãi không tha, trong lúc Tư Mã Quyền giám quốc, đã điều Thẩm Truyền đến nhậm chức Thị Lang.

Hộ bộ thượng thư Hồ Dụ đã gần đến tuổi bảy mươi, là chân chánh tuổi già sức yếu, nhưng lâu linh vô cùng.

Mãi không chịu từ bỏ chức hộ bộ, trong lúc Tư Mã Sách giám quốc, mấy lần muốn động tay vào chức vị này, nhưng đều bị ông không cứng không mềm cản lại. Vừa vặn một vị hộ bộ Thị Lang có đại tang, Tư Mã Sách mới đưa Thẩm Truyền vào hộ bộ.

Cháu gái của Hồ Dụ được gả vào nương gia (nhà mẹ đẻ) của Ngô quý phi, thành tiểu cữu mẫu của Sở Vương, mỗi lần Tư Mã Sách nghĩ đến, tâm thần liền khó an.

Mà nay đứng bên hồ Kim Minh, chiêm sự *(Phép quan ngày xưa có một chức là chiêm sự phủ, chiêm sự phủ là một chức quan cung cấp mọi việc cho Thái tử)Nhan Trí bên cạnh thái tử Đông Cung – Tư Mã Sách có chút mờ ám, nho nhỏ nói thầm: "Một đám lão già không chịu chết này!"

Tư Mã Sách khiển trách hần: "Phải phạt!" Ánh mắt chuyển tới kim thượng cùng cả đám đại thần vây quanh ông, khóe môi lập tức dần dần cong lên.

Nhan Trí quan sát sắc mặt hần, biết những lời này mình nói đúng.

Đôi mắt đi theo, cả đám đại thần vây quanh kim thượng không khỏi cũng quá lớn tuổi, bao gồm cả kim thượng nhà mình nữa, tất cả đều đã già yếu, hoàn toàn trái với đám quan bên cạnh thái tử, đều là những thiếu niên khỏe mạnh cường tráng, vừa thông minh lại tháo vát.

Tình cảnh này, không khỏi khiến lòng của những quan viên lớn nhỏ kia được sáng tỏ.

Hồ Minh Trì này là nơi dựng quốc thuở ban đầu của vương triều, thiên hạ bình định, Thái Tổ cười ngửa đến Nam Sơn, yên lặng hạ lệnh lập nên Thủy thành, dùng để huấn luyện thủy quân. Ban đầu phải hơn 35,000 binh lính đến đục hồ, chu vi của hồ Kim Minh khoảng chín dặm 30 bước, đường kính của hồ Tây là bảy dặm, có thể làm trận địa để một đội quân không lờ tập luyện.

Nhưng trải qua mấy đời, thái bình lâu ngày, nó trở thành nơi tham quan của bách tính bình dân, thủy chiến (chiến đấu dưới nước) dần dần biến thành biểu diễn nước, sớm không còn những mũi tên nhọn như ngày đầu nữa, mà trở thành ngày lễ lớn của toàn dân.

Trong lúc bắt đầu biểu diễn nước, Thánh thượng tự tay giao một lá cờ thưởng cho quân lính, quân lính nọ tay nâng cờ thưởng lên treo trên cây sào tre, tiếng trống lớn chọt vang, hai chiếc thuyền mau chóng chèo vào, người xem nước đông như thủy triều, bọt sóng văng ra trúng vào những người du khách bên bờ, đưa tới một đợt tiếng hoan hô như sóng lớn, cực kỳ náo nhiệt.

Tiếng kêu bên bờ sóng sau cao hơn sóng trước, không ngừng đùa giỡn tranh giành ngọn sào, còn có người nhảy múa trên chiếc thuyền, chuẩn bị cho tiết mục “Đu nước” mạo hiểm.

Nghĩa cũng như tên, đu nước chính là phải nhanh chóng leo lên xích đu trên thuyền, giữa tiếng nhạc cổ, cũng là lúc nghệ nhân ở trên thuyền bắt đầu tiến hành bước lên bàn đu dây, hơn nữa còn phải đứng thật nhanh, càng đưa càng cao, thẳng đến khi bàn đu dây ngang hàng với xích đu, thì cỡi bàn đu dây ra, tung người bay về phía không trung, giữa tiếng kinh hô của dân chúng, người nọ linh hoạt nhào lộn vài cái trên không như Bích Thiên Bạch Vân, sau đó mới nhảy xuống mặt nước như chim én.

Dân chúng không ngừng vây xem, đó là trọng thần và các hoàng tộc trong triều, vừa mới căng thẳng chậm rãi đến mục tiêu cạnh tranh của trò biểu diễn

nước, đã bị nghệ nhân diễn trò đu nước làm kinh hãi một hồi, vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào phong ba bên này, chờ đến khi người nghệ nhân kia ló đầu từ trong nước ra, mới hoan hô một tiếng, vạn người vui vẻ chúc mừng.

Kim thượng giống như không hề để ý tới thái tử và đám quan viên trẻ tuổi quay quanh ở bên này, cười mỉm chỉ quay đầu trò chuyện với Liễu Hậu: "Hôm nay náo nhiệt như vậy, nha đầu nhà Liễu Hậu nguoi có tới đây xem diễn nước không?"

Liễu Hậu nhìn cặp mắt khó dò kia của kim thượng, vội vàng đứng dậy trả lời: "Bệ hạ cũng không phải không biết, nha đầu nhà thần rất bướng bỉnh, sao có thể bỏ qua nơi náo nhiệt như vậy? Hôm nay tiêu tể vừa lúc rảnh rỗi, mới sáng sớm đôi trẻ kia đã kéo tay nhau tới hồ Kim Minh rồi." Quay đầu nhìn về phía đám người tấp nập, lại nói thêm: "Cũng không biết giờ đang ở nơi nào." Rồi bày ra dáng vẻ của một vị phụ thân hiền lành.

Hai mắt kim thượng chợt chớp nhoáng, rất nhanh lại cười nói: "Tiểu tể.Liễu Hậu cũng quá keo kiệt rồi, nha đầu nhà người thành thân lúc nào sao trẫm lại không biết, chẳng lẽ là sợ mọi người đòi uống rượu với nguoi hay sao?"

Chúng thần nghe, về mặt khác nhau, tuy nhiên vẫn cùng nhau chúc.

Liễu Hậu cười khổ: "Bệ hạ cũng biết, hạ thần có nuôi một đứa con của Tiết Lương ở trong nhà, đã nuôi được gần ấy năm rồi. Đứa nhỏ này lại không có phụ không mẫu, nha đầu nhà thần được thần nuông chiều nên có chút tùy hứng, nhưng lại rất hòa hợp khi ở bên cạnh đứa nhỏ này. Mùa hạ năm ngoái, Lâm tiên sinh tự mình tới cửa làm mai cho ái đồ, thần nghĩ tới trái phải đều là người nhà, tương lai.sinh lễ của đứa nhỏ này và đồ cưới của khuê nữ đều là cùng chung một khoản bạc mà ra, không bằng kết hợp hai đứa nó lại, đây không phải là vừa tiết kiệm đồ cưới lại tiết kiệm sinh lễ sao? Vì thế đã lập hôn ước cho hai đứa nó, còn chưa từng chiêu cáo thân hữu đấy."

Hắn vừa nói xong lời này, kim thượng và các vị đại thần khác lập tức cười lớn.

Kim thượng nắm tay Liễu Hậu, giọng điệu chỉ tiếc rên sắt không thành thép, nói: "Đường đường là Hữu Tước, hàng năm bổng lộc trăm đừa nguoi cũng không ít, làm sao ngay cả đồ cưới của nữ nhi còn không mua được, hơn nữa còn muốn tiết kiệm? Thật là làm mất mặt trẫm mà!"

Từ trước đến nay Hộ bộ thượng thư Hồ Dụ luôn có chút nhạy cảm với tiền bạc, nên lập tức vỗ tay khen thưởng: "Biện pháp này được, có thể tiết kiệm một khoản bạc khá lớn đó!"

Mọi người đều biết Hồ Dụ rất keo kiệt, rất để ý đến việc tiết kiệm, không nhịn được đều nở nụ cười. Những người trước đó từng dò hỏi Liễu Hậu về chuyện hôn sự, nghe được những lời này, có người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, dự định lúc về tới nhà sẽ giải thích rõ với phu nhân, cũng có kẻ âm thầm tiếc hận, hai cơ hội kết thông gia này, đành bị Liễu Hậu hóa thành hư không rồi.

Nếu giả nữ nhi vào gia đình khác, Tiết Hàn Vân lại cưới một người nữ nhân về, chẳng phải là lại có thêm hai bên thông gia đáng tin cậy sao?

Việc đính hôn của nữ nhi duy nhất nhà Liễu Hậu nhanh chóng được truyền ra khắp lầu .Ngô quý phi vừa lên nghe thấy lập tức có chút không vui. Mấy ngày gần đây, Sở Vương có nhắc tới nữ nhi đã được 14 tuổi nhà Liễu Hậu với bà, nói sang năm nàng đã cập kê, nếu bàn về quyền thế trong triều, cũng không thể khinh thường Liễu Hậu, ông lại là một người hết mực cung chiều nữ nhi, nếu có thể cưới được nữ nhi của ông, sẽ có thêm một sự giúp đỡ lớn.

Đêm qua bà có thổi lời bên gối với thánh thượng, muốn sau ngày hôm nay, tìm ngày tốt triệu Liễu Minh Nguyệt vào cung nhìn mặt một chút, nào biết bên này, bà còn chưa mở miệng, thì đầu kia đã truyền đến chuyện đính ước của Liễu Minh Nguyệt rồi, thật là rất không đúng dịp.

Huống hồ việc đính ước của nữ nhi Liễu gia, nếu như không người nào biết, thì thánh thượng có thể trực tiếp hạ chỉ tứ hôn được. Hơn nữa đối với việc tứ hôn như vậy, Liễu Hậu và tiểu tử họ Tiết kia cũng không dám kháng chi. Nhưng hôm nay lão hồ ly Liễu Hậu này còn chưa chờ thánh thượng mở miệng, ông đã mạn phép chiêu cáo mối hôn sự này với thiên hạ rồi, hơn nữa người làm mai còn là nhà đại nho đương thời - Lâm Thanh Gia, môn hạ ** của người này không ít, tất cả đều là người học cao, giữ chức vị quan trọng ở nhiều nơi. Bản thân của ông cũng có đủ phẩm chất của một danh sĩ, không ham phú quý, ẩn cư kinh giao, mọi người muốn tới bái sư, chỉ cần mang theo mấy cuốn sách hoặc là vài bình rượu là được, vàng bạc kim châu đều bị ông ném ra cửa.

Chân chính người không dễ trêu chọc!

Lúc Sở Vương đang ngắm cảnh trên lầu, nghe thấy tin này, sắc mặt cũng trầm lại.

Người trên lầu đều không ngừng âm thầm mưu tính, chỉ có đám người Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân là không biết gì.

Lần đầu gặp mặt Sở Vương đã cố ý bắt chuyện với hắn, cho nên Tiết Hàn Vân lập tức luôn cảnh giác, sau lần đó mấy lần đụng phải Sở Vương, hắn đều vô cùng khách khí xa cách, nhưng nếu Sở Vương nói tới Liễu Minh Nguyệt, hắn đều lễ độ cố ý lảng tránh đề tài này.

Mưa gió bên ngoài, Liễu Minh Nguyệt hồn nhiên không biết. Tới mùng một tháng năm, Tiết Hàn Vân cố ý tìm nàng trước, hẹn nàng mừng bốn tháng năm tới ngắm diễn nước ở hồ Kim Minh.

Liễu Minh Nguyệt vừa muốn đi với Tiết Hàn Vân, lại vừa không muốn lạnh nhạt với Dục Hân, cực kỳ khổ não, trái lo phải nghĩ, nên đề nghị: "Hàn Vân ca ca, không bằng kêu lên La sư tỷ và các vị sư huynh, còn có biểu tỷ và hai vị biểu huynh cùng đi, nhiều người mới náo nhiệt."

Tiết Hàn Vân gật đầu đồng ý, xoay người lại lập tức “thân thiết” với các huynh đệ La gia trên võ đài một phen, La Hành bị hắn đập đến không thể bò dậy, nằm trên võ đài nói: ". Tiết sư đệ, đệ có yêu cầu gì cứ mở miệng. Đùng tìm các huynh đệ trút giận."

Sắc mặt Tiết Hàn Vân vẫn lạnh lùng như cũ: "Tiểu sư muội nói.Năm nay muốn mời các người tới xem diễn nước ở hồ Kim Minh."

Dung Khánh cầm đầu ngã quy, nói không ra lời, bị Tiết Hàn Vân đánh, hấn không còn chút đỡ tợn, chỉ còn vẻ mặt căm uất. Có đi hay không, không phải chỉ cần nói với hấn một lời là được sao? Tại sao phải dùng bạo lực chứ?

Mề Phi tức giận đầm đãi: "Tiết sư huynh nếu huynh muốn một mình đi với tiểu sư muội đến hồ Kim Minh thì cứ nói ra, cần gì đánh các huynh đệ bầm dập như vậy chứ?"

"Ta có nói là không để cho các ngươi đi không?" Tiết Hàn Vân hiên ngang đứng thẳng người, thản nhiên hỏi ngược lại.

La Thiện là người có tính tình hiền lành, xoa xoa sườn eo hoà giải: "Được rồi, được rồi, bọn ta đi tất nhiên sẽ làm tiểu sư huynh vui vẻ, chỉ lúc trở về, chúng ta sẽ tự ra hiệu với nhau, sẽ không làm trở ngại cho hai người được chưa."

Lúc này Tiết Hàn Vân mới hài lòng, ném một xấp thuốc dán xuống rồi bỏ đi, để lại một đám sư huynh đệ bị thương cần rằng oán hận tê liệt ngã xuống võ đài——

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Sóng Vai.

Trái với một đám sư huynh đệ, Tiết Hàn Vân đối xử với hai vị cữu huynh tốt hơn rất nhiều.

Tiệc rượu được tổ chức tại tửu lâu Đông Hoa, không khí thân thiết mà hữu nghị, cuối cùng Tiết Hàn Vân nói việc Liễu Minh Nguyệt mời mọi người đi chơi vào dịp Đoan Ngọ. Trước đó hai huynh đệ Ôn gia đã nghe tin tức từ miệng Ôn Dục Hân nên không hề kinh ngạc.

Nhưng mà bây giờ bọn hấn còn nghe được một tin tức khác từ miệng Tiết Hàn Vân. Sau khi nghe xong thì một đám sư huynh đệ đều tỏ vẻ thức thời, quyết định hôm đó sau khi hội họp ở phía tây Kim Minh Trì thì sẽ chia ra hành động.

Ôn Hữu Tư nhanh chóng bày tỏ suy nghĩ của mình: Bọn họ là huynh trưởng nên tết Đoan Ngọ này phải cẩn thận bảo vệ Ôn Dục Hân nên biểu muội đành phải phó thác cho muội phu toàn quyền chăm sóc thôi.

Lập tức chủ và khách đều vui vẻ.

Liễu Minh Nguyệt không hề biết những việc này, đợi đến sau khi mọi người gặp mặt ở phía tây Kim Minh trì, chào hỏi xong thì lập tức đường ai nấy đi. Các vị sư huynh đều bận rộn che chở tỷ muội của mình, nếu không có tỷ muội thì cũng đi theo tỷ muội của người khác, Ôn Dục Hân cũng đi theo hai vị huynh trưởng chen vào trong đám người, chỉ trong chớp mắt bên cạnh Liễu Minh Nguyệt chỉ còn lại một mình Tiết Hàn Vân.

Nhìn rất giống như đã có hẹn ước từ trước, quả thật là rất kì lạ

Lúc này Tiết Hàn Vân cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, vẻ mặt tự nhiên, nói: "Lúc này người ở Kim Minh Trì rất nhiều, cẩn thận đừng để lạc, vẫn là để ta dắt muội đi thôi." Nếu như có Liên Sinh ở đây chắc chắn sẽ nhận ra ngay tay chân của thiếu gia nhà mình cứng ngắc, toàn thân đề phòng giống như đã sẵn sàng để chuẩn bị tiếp nhận đã kích khi bị từ chối.

Chỉ có điều vào giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Minh Nguyệt đỏ bừng, không nói một lời nào cả, lại không dám nhìn thẳng vào cặp mắt thâm thúy, chuyên chú của Tiết Hàn Vân, chỉ im lặng để cho hấn nắm tay.

Dân phong ở triều đại này rất cởi mở nên việc nam nữ đã đính thân hoặc phu thê trẻ tuổi nắm tay ra đường không phải là không có nhưng Tiết Hàn Vân lại là người từ nhỏ lớn lên với nàng, là người nàng coi như huynh trưởng nên bây giờ đột nhiên bị hấn nắm tay đi dạo trên phố xá đông đúc. Cảm giác vừa ngọt ngào vừa xấu hổ vừa e sợ đó giống y như đang ăn ô mai, trong ngọt lại có chút chua chua, trong chua lại có chút ngọt, cảm giác rất khó diễn tả.

Tiết Hàn Vân cảm thấy bên trong tay mình là một bàn tay cực kì nhỏ bé mềm mại khiến trái tim hấn rung động không thôi, trong lòng không khỏi suy nghĩ chẳng trách trong sách đều nói làn da nữ nhi trắng nõn nà, ngay cả thớ cũng mềm mại như cây cỏ, quả nhiên hôm nay nắm tay của nàng mới biết những lời ấy đều không phải giả dối. Nghĩ vậy Tiết Hàn Vân lại càng nắm chặt hơn, chỉ sợ một lát nữa chen lẫn trong đám đông chật chội sẽ bị lạc mất hơn nữa lại thấy nàng ngoan ngoãn mặc cho hấn nắm thì trên khuôn mặt luôn lạnh lẽo không khỏi hiện lên nụ cười như gió xuân, nhất thời khiến các thiếu nữ đang đi dạo xung quanh đó mặt không dứt thề nhưng hấn lại hồn nhiên không hay, chỉ để ý lôi kéo nàng đi tới bên cạnh Kim Minh Trì.

Hôm nay hấn không cho nha hoàn và sai vặt đi theo khiến hai người càng giống như một đôi nam nữ nhà dân chúng bình thường trong kinh sư hẹn nhau ra cửa, vừa sợ người quen nhìn thấy lại vừa hận không bị người quen nhìn thấy.

Ánh mắt của Liễu Minh Nguyệt rất e thẹn, nàng liên tục nhìn xung quanh lại không chịu nhìn Tiết Hàn Vân lấy một cái nhưng hấn nhìn thấy rất rõ gương

mặt nàng đỏ bừng, ngay cả vành tai giống như bạch ngọc cũng ứng hồng hiển nhiên là đang cực kỳ ngượng ngùng khiến nụ cười trên mặt Tiết Hàn Vân không khỏi tăng lên, chỉ hận không buông tay nàng ra nữa.

Hai người đi thêm một chút thì đến nơi đám đông đang chen chúc, đi lên trước thêm một chút nữa chính là Kim Minh Trì. Tiết Hàn Vân là người học võ nên che chở nàng đi qua đám người chen chúc rất cẩn thận, thời tiết tháng năm rất nóng nên hai người đều mặc áo đơn, lúc này Liễu Minh Nguyệt bị Tiết Hàn Vân kéo như vậy khiến toàn thân nàng cứng ngắc, sắp toát mồ hôi, nàng cảm thấy lồng ngực sau lưng nóng tựa như một lò than khiến lưng nàng chảy mồ hôi đầm đìa.

Tiết Hàn Vân đang ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực nên nóng hơn Liễu Minh Nguyệt rất nhiều. Người ba bên bốn bề chen chúc tới như nước lũ nhưng Liễu Minh Nguyệt ở trong ngực Tiết Hàn lại rất an toàn——nhiều năm về sau, khi Liễu Minh Nguyệt nhớ lại giờ khắc này thì trong lòng vẫn cảm thấy rất ngọt ngào.

Cả đời này người này sẽ yêu thương che chở nàng! Chỉ cần cái này là đủ rồi!

Hiện giờ trong ngực hắn chỉ có một người là nàng mà thôi, rất tốt!

Bất luận là đấu giá, thi họa, ca vũ hay bàn đu dây trong Kim Minh Trì đều không thể hấp dẫn được ánh mắt của Liễu Minh Nguyệt, lúc đầu nàng vẫn còn có chút xấu hổ, không dám nhìn hắn nhưng về sau lại thừa dịp chung quanh đang hoan hô vang dội lên lên ngẩng đầu nhìn hắn. Khi nhìn thấy Tiết Hàn Vân, Liễu Minh Nguyệt lập tức gạt mình.

Tiết Hàn Vân đâu có nhìn bàn đu dây trong Kim Minh Trì? Rõ ràng hắn đang nhìn nàng chăm chú đến mắt cũng không thèm chớp, sóng nước dịu dàng trong mắt gần như muốn người ta chết chìm trong đó.

Liễu Minh Nguyệt lập tức thẹn thùng cúi đầu sau đó lại đột nhiên ngẩng đầu thì thấy người này vẫn đang nhìn thẳng vào nàng!

Nàng vừa xấu hổ lại vừa nghịch ngợm đưa tay ra véo mạnh chỗ thịt mềm bên sườn của Tiết Hàn Vân sau đó há hê ngẩng đầu nhìn hắn: Ai bảo mắt huynh sáng quắc giống như trộm cướp nhìn người ta? !

Nhưng Tiết Hàn Vân lại giống như không phát hiện gì, vẫn cứ im lặng nhìn nàng, tiếng hoan hô chung quanh giống như vang lên ở một nơi rất xa, hoàn toàn không có khả năng đánh thức hắn đang ở trong mộng đẹp. Trong nghìn vạn người chật chội, trong tiếng hoan hô vang dội, ánh mắt của Tiết Hàn Vân vẫn vững vàng khóa trên khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt này, cánh môi đỏ hồng, hai mắt đen bóng, sống mũi cao cao, lúc này đang héch lên, vừa có vẻ e thẹn lại không chịu yếu thế. Đúng lúc này phía sau Tiết Hàn Vân bị một đám người chen tới, hắn lại đang cúi đầu, trong lúc không hề đề phòng môi hắn đã rơi vào trên cái trán trơn bóng của nàng.

Liễu Minh Nguyệt bị người khác đẩy lui về sau hai bước nhưng lập tức bị Tiết Hàn Vân kéo vào trong ngực, lúc này nàng mới bất giác nghĩ đến: Huynh ấy. Huynh ấy hôn nàng. hôn nàng rồi.

—— Bàn tay nhỏ bé đang đặt bên hông hắn đã buông lỏng từ lúc nào chính nàng cũng quên mất.

Trên lầu ngắm cảnh nơi xa quân thần đều vui mừng, thái giám cung nữ bụng điểm tâm tinh xảo và trái cây tươi ngon đặt lên trên bàn con trước mặt hoàng tộc và triều thần.

Thoạt nhìn hình như tâm tình Hoàng thượng không tệ.

Nữ nhi của Liễu tướng đã không có cách nào thành thân với Sở Vương lại không có kết thân với bất kỳ trọng thần nào trong triều mà lại là Tiết Hàn Vân, một thiếu niên không có căn cơ bối cảnh, nhìn từ mặt khác đây cũng coi là một chuyện tốt.

Huống hồ Tiết Hàn Vân lại là đời sau của trung lương, phụ thân Tiết Lương và cả nhà hắn đều chết vì nợ nước, bây giờ trong nhà chỉ còn lại một giọt máu duy nhất khiến ngay cả Hoàng đế cũng không cảm động tấm lòng trung thành của Tiết gia, bây giờ hắn lại thành thân với nữ nhi của Liễu Tướng, hôn sự này cũng coi như thích hợp.

Hôm nay Thẩm Kỳ Diệp cũng đến đây cùng với Thái tử phi, ngoài ra còn có Ôn Thanh Dung và Doãn Tố Nhụy.

Ôn Thanh Dung vừa tới đã lập tức được Hoàng hậu gọi đến chỗ của mình, nàng ta và Hoàng hậu vừa là cô cháu, sau khi thành thân với Thái tử lại trở thành bà tức (mẹ chồng, con dâu) nên thân thiết hơn thái tử phi, Doãn Tố Nhụy và Thẩm Kỳ Diệp rất nhiều.

Ngô quý phi thấy vậy che miệng cười nói: "Người không biết còn tưởng rằng Hoàng hậu nương nương càng thương yêu Ôn trắc phi hơn Thái tử phi đấy."

Đây cũng là một chuyện làm Thẩm Kỳ Diệp vô cùng cảm kích.

Ba người bọn họ đồng thời vào cung, vốn đều là chính tần ngũ phẩm, nào biết năm sau trong cung truyền xuống ý chỉ tấn thăng Ôn Thanh Dung làm trắc phi mà nàng ta và Doãn Tố Nhụy vẫn là tần như cũ.

Rất rõ ràng đây là chủ ý của hoàng hậu nương nương.

Hiện giờ khi nàng ta và Doãn Tố Nhụy thấy Ôn Thanh Dung đều phải hành lễ. Từ trước đến giờ lễ nghi của Doãn Tố Nhụy luôn chu toàn nhưng lại cùng phe với Thái tử phi còn Thẩm Kỳ Diệp ban đầu vào Đông cung cũng là vì có tư tình với thái tử, hôm nay trong lòng nàng ta cực kỳ tức giận nhưng lại không thể làm gì Ôn Thanh Dung.

Hoàng hậu nghe vậy thì vẻ mặt vẫn không thay đổi đánh trả: "Thái tử phi thông tuệ, thấu hiểu, đâu phải là người hẹp hòi nhỏ mọn? Chẳng qua là Thanh nha đầu lớn lên bên cạnh ta từ nhỏ, lại là một cô nương thích làm nũng nên lúc này mới tùy ý một chút. Ngược lại ta nghe nói mấy ngày nay muội muội đã gặp rất nhiều cô nương tốt lại chỉ chọn trúng nha đầu nhà Liễu Tướng nhưng còn chưa cầu thân thì hình như có tin nha đầu nhà Liễu Tướng đã tiểu định với nhi tử của Tiết Lương rồi đúng không?"

Trong lòng Ngô quý phi vốn đã tức giận, nay lại bị Hoàng hậu đập thêm một cái nên sắc mặt cực kỳ khó coi, chỉ lạnh lùng đáp: "Hoàng hậu nương nương nghe lầm rồi, nha đầu nhà Liễu Tướng còn quá nhỏ, không xứng đôi với Quân nhi cho lắm."

Ngược lại Thảm Kỳ Diệp nghe nói như thế thì vẻ mặt lập tức thay đổi, quay đầu lại nhìn cung nữ thân cận của mình là Điều Hoàng.

Điều Hoàng hơi gật đầu một cái, nói nhỏ ở bên tai nàng ta: "Nô tỳ luôn đi theo chủ tử nên hoàn toàn không biết chuyện của tiểu thư Liễu gia, lúc này mới nghe nói."

Thảm Kỳ Diệp chỉ cảm thấy phiền muộn không dứt, không rõ cảm giác trong lòng mình lúc này là cái gì.

Tình hình trên lầu ngắm cảnh là như vậy, Hoàng hậu nương nương và Ngô quý phi vì chuyện cả đời của Liễu Minh Nguyệt mà gây nhau còn hai người đang đứng bên cạnh Kim Minh Tri lại hồn nhiên không biết, chỉ sống ở trong thế giới của bản thân.

Liễu Minh Nguyệt bị Tiết Hàn Vân ôm vào trong ngực một thời gian dài nên lúc này mồ hôi đổ như mưa, cũng không biết là nóng hay là thẹn thùng nữa nên muốn đẩy hắn ra xa một chút.

Lúc đó bên trong ao đang có hai nghệ nhân đu dây đang đứng đưa tới lui, Tiết Hàn Vân định che chở Liễu Minh Nguyệt thoát ra khỏi đám người đang chen chúc thì lúc này có một cơn gió vừa thổi qua khiến Liễu Minh Nguyệt cảm thấy sau lưng có chút mát mẻ. Nàng thử rút tay mình về từ trong tay Tiết Hàn Vân nhưng hắn lại nắm chặt không chịu buông khiến người đi đường đều tưởng hai người đang giận dỗi, tất cả đều miệng cười cười.

"Huynh mau buông ra!" Liễu Minh Nguyệt quát khê.

Tiết Hàn Vân lại cứ nắm chặt tay nàng không chịu buông, nói: "Nắm cả đời mới tốt!"

Liễu Minh Nguyệt bị những lời này làm đầu óc choáng váng, bật thốt lên theo bản năng: "Huynh còn muốn nắm tay ai cả đời nữa?"

"Không có người khác!"

Tiết Hàn Vân nói xong thì lập tức kéo nàng đi, giọng nói của hắn cực kì dứt khoát quả quyết.

Không có người khác.

Không có người khác.

"Nha đầu ngốc, chỉ có một mình muội thôi!"

Lần này hắn bước đi nhanh hơn giống như phía sau có cái gì đuổi sát theo hắn vậy, lúc này hắn vẫn đang nắm chặt tay Liễu Minh Nguyệt, nàng là nữ nhi, có thói quen đi bước nhỏ nên lúc này bị hắn kéo như vậy thì có chút lảo đảo.

Nhưng ngay cả khi trong lòng đang hỗn loạn, bước chân lảo đảo thì nụ cười trên mặt Liễu Minh Nguyệt lại càng lúc càng lớn, càng lúc càng vui vẻ giống như một chút mực nước đang loang ra trên lớp vải trắng mịn. Lúc này trong lòng Liễu Minh Nguyệt tràn đầy vui sướng.

Thì ra nàng trần trọc bản khoả cũng chỉ là lo sợ không đâu mà thôi.

Người này. Người này."Hàn Vân ca ca." Nàng nhỏ giọng gọi một tiếng sau đó gọi lớn hơn: "Hàn Vân ca ca ——" Giọng nói trong sáng rực rỡ như ánh dương.

Bước chân Tiết Hàn Vân hơi chậm lại, giọng nói có chút chần chờ cộng thêm chột dạ: "Có gì không?" Giống như đang sợ nàng truy hỏi tới cùng.

Từ trước đến giờ nàng đều rất tùy hứng, hắn cũng thường xuyên bị nàng cười nhạo, nếu để tiểu nha đầu này biết hắn có tâm tư như vậy thì không biết sẽ còn bị cười nhạo đến mức nào.

Nhưng suy nghĩ của Liễu Minh Nguyệt đã sớm không còn ở đây nữa, trong lòng của nàng được vui sướng và ngọt ngào lấp đầy, nàng gọi hắn nhưng lại không biết nói gì, chỉ đành hung hăng oán trách một câu: "Huynh đi quá nhanh, muốn muội ngã chết à?" Sau đó cô giả bộ tức giận nhưng chỉ trong thoáng chốc tức giận trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị nụ cười rực rỡ thay thế.

Vui sướng ngọt ngào như vậy muốn giả bộ cũng không được rồi.

"Ừ." Tiết Hàn Vân trả lời sau đó bước chậm lại, vóc dáng của hắn rất cao lớn, chân dài vai rộng, bước đi mang theo tinh thần phấn chấn của thiếu niên, thường ngày hắn luôn đi như rồng như hổ, hôm nay lại bước rất nhỏ rất chậm theo một tiểu cô nương nên thấy rất vụng về mất tự nhiên nhưng trong đó lại hiện lên vẻ hài hòa rất kì lạ.

Nếu để cho một đám sư huynh đệ hoặc là đồng liêu nhìn thấy chỉ sợ là sẽ cười đến rụng răng.

Chỉ có điều giờ phút này toàn bộ tâm tư của Tiết Hàn Vân đều không đặt trên ánh mắt của người khác mà mà là cố gắng hết sức điều chỉnh hô hấp, thả chậm bước chân, cố gắng để bước chân mình giống Liễu Minh Nguyệt, chỉ cầu có thể sống vai đi cùng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Độc Hành

Liễu Tương định chuyện cho nữ nhi độc nhất cũng chỉ là một viên đá ném vào trong triều đình vốn đã vẩn đục, kích thích mấy vòng xoáy nước. Nhưng đá ngầm thật sự vừa nặng mà tối, không thể để lộ ra trước mắt người đòi được.

Người đầu tiên cảm nhận được sự khác biệt, chính là Tiết Hàn Vân đang trực ở trong cung.

Loại bày đàn như Vũ Lâm quân này, bản thân lại là lớp con cháu của giai cấp đặc quyền, đều là thiếu niên nhiệt huyết, không có ai là không muốn làm thân với Liễu gia. Và lại, tộc trưởng nào của bốn triều hơi tiến bộ một chút, đều sẽ hỏi qua ý kiến của hải tử coi như tượng trưng trước khi đến cầu thân.

Thí dụ như: Con à, lấy tiểu thư nhà nào đó cho con được không?

Những con cháu sống ở trong gia đình quan lại quyền quý, từ nhỏ đã tiếp nhận sự dạy dỗ ưu việt, lấy một thê tử có bối cảnh hùng hậu, của hồi môn tuyệt bút vào cửa, cộng thêm có Thừa Tướng đương triều làm núi dựa, thật sự là một chuyện cực kỳ có lời. Quan trọng nhất là, vị núi Thái Sơn này chỉ có mình nàng, lại ái nữ (yêu con) có tiếng, toàn bộ gia sản sẽ để lại cho nữ nhi. Huống hồ, tướng mạo của nữ nhi của Liễu Tương lại không tệ, phú quý kiêu thế (vợ đẹp giàu có), có sao mà không làm đây?

Có mấy vị Vũ Lâm quân đã ít nhiều nhận được ám hiệu của trưởng bối trong nhà, kết quả là một hồi hí kịch trong tết Đoan Ngọ, vốn cho là có thể coi như Đại cửu ca trên danh nghĩa....Chợt thành tình địch, còn tiến dần từng bước đến danh phận, làm sao không giận chứ?

Sau tết Đoan Ngọ, Tiết Hàn Vân nhận được mấy trận khiêu chiến từ đám đồng liêu, chỉ là may mắn thân thủ hắn khá tốt, một lần cũng không thua. Chẳng những không bị người dạy dỗ, ngược lại còn đứng chắc chân ở trong Vũ Lâm quân, lập uy tín, không một ai dám coi thường.

Đi về nhà còn có thể nằm ở trên giường không dậy nổi, giả vờ như thể lực cạn kiệt, chỉ nói là tỷ thí với người trong cung nên bị thương. Liên Sinh là một đứa bé lanh lợi, sáng sớm đã đến trình diện trong viện của Liễu Minh Nguyệt rồi.

Liễu Minh Nguyệt nhanh chóng mang theo Hạ Huệ chạy đến thăm, lại thúc giục hạ nhân đi mời Trình thái y.——l;qlq;lqlqd;o,,,nnnnn—— Chi là thuốc của Trình thái y cứ dụng phải người bệnh như Tiết Hàn Vân, vốn dán lên là có thể tiêu sưng, nhưng gặp hắn là dán ba năm cũng chẳng có công hiệu. Hắn đau đớn còn nghiêm trọng hơn cả sơ chẩn (chẩn đoán lần đầu), làm cho Liễu Minh Nguyệt nhũn mảy chất vấn y thuật của Trình thái y.

Lão già tức giận đến râu mép vênh lên, hận không thể đánh Tiết Hàn Vân một chút. Cho dù thái y giỏi hơn nữa, dụng phải người bệnh không chịu phối hợp trị liệu, chỉ sợ cũng chẳng có cách nào thể hiện y thuật cao siêu của mình.

Tiểu tử này vì muốn để cho nha đầu Liễu gia sốt ruột mà dám sử dụng chiêu này hả?!

Lão già dứt khoát không rời một bước, vào ở Tây Khoa viện, vẻ mặt nghiêm trang, nói: "Nha đầu ngươi cũng đứng sốt ruột, ta thấy bệnh của Tiết tiểu tử này không nhẹ đâu, ta rời khỏi đây cũng không yên tâm, dứt khoát chăm sóc đến khi nó tốt lên!" Tránh cho có chút bệnh vật cũng gãy vò bộ xương già của lão.

Liễu Minh Nguyệt tận mắt thấy được đồng của Trình thái y lấy thuốc mang đi sắc, nước thuốc đen sì sì, sền sệt đều được rót hết ra bát. Chỉ khổ Tiết Hàn Vân suốt chút nữa đã nhảy dựng lên từ trên nhuyễn tháp, dưới ánh mắt hiểu rõ của Trình thái y lại rụt về....

Lần này thuốc của Trình thái y có hiệu quả trị liệu vô cùng rõ rệt, hết ba chén thuốc, Tiết Hàn Vân liền nhảy tung tung, không nằm được ở trên giường nữa rồi.

Liễu Minh Nguyệt khen lớn: "Lần này Trình bá bá thật là diệu thủ hồi sinh!"

Trở về viện của mình, nàng vui đầu vào trong chăn nệm cười đến nhũn cả ra....Nào có ai sử dụng khổ nhục kế như thế chứ?

Cũng không biết Trình bá bá bỏ thêm mấy cân hoàng liên vào trong được, khiến Hàn Vân ca ca khổ đến sắc mặt biến đen rồi.

Kiếp trước sau khi nàng tiến cung, Tư Mã Sách muốn dùng khổ nhục kế, nhất định là liên quan đến mấy ngày qua nàng ở trong cung. Hắn ta com nước không vô, chỉ than thở, liệt kê những khó khăn của bản thân, bị những đại thần nào ngăn trở, cuối cùng thổ lộ nỗi khổ không thể không nạp nữ nhi của vị

hạ thân kia. Nhưng cho dù hấn ta nạp bao nhiêu nữ tử, thích nhất vẫn là một mình nàng, vân vân...

Khi ấy nàng thẳng ruột thẳng bụng, cứ nghĩ những nỗi khổ ấy đều là sự thật, rung rung nhìn hấn ta nạp thêm người mới, nhưng cũng may, mỗi tháng thời gian hấn ta đến cung điện của mình là nhiều nhất.

Thỉnh thoảng nửa tháng không đến, nửa đêm khi nàng rơi lệ, chắc chắn sẽ có nội quan len lén an ủi nàng trước, tỏ vẻ tương gia mà biết nhất định sẽ đau lòng. --Hai ba ngày trôi qua, Tư Mã Sách sẽ lại đến, so với trước kia, càng thêm triền miên, càng thêm ngọt ngào. Mà nàng, cũng sẽ bỏ qua chuyện cũ, chỉ cuồng dại ngưỡng mộ nam tử này.

Khi đó nàng giống như mơ hồ nghe được, A cha quyền khuyên triều dã....Lại nhớ tới chuyện xưa, Liễu Minh Nguyệt lập tức sinh lòng bất an.

Lần này Hàn Vân ca ca dùng khổ nhục kể chỉ là muốn chiếm được sự quan tâm của nàng, nhưng thái độ năm đó của Tư Mã Sách, kiếp trước nàng có thể si si ngốc ngốc nghĩ hấn ta thật lòng yêu thương mình. Hôm nay ngẫm lại, có phải đó cũng là một thủ đoạn nhằm trấn an A cha phải không?

Chẳng lẽ năm đó A cha quyền khuyên triều dã, nguyên nhân thật sự là che chở cho nàng không phải chịu uất ức ở trong cung không?

Đời này nàng không ngu ngốc nữa, cũng thường nói bóng nói gió, vẫn chưa nghe thấy tin A cha có thể một tay che trời. Hoặc là, sau khi Thừa Tông đế Tư Mã Sách kế vị và nàng tiến cung, A cha mới quyền khuyên triều dã hay sao?

Nụ cười dần dần phai nhạt đi, lại hóa thành tràn ngập khổ sở.

Những phiền phức của Tiết Hàn Vân còn chưa hết, lại lần nữa đụng phải Sở Vương Tư Mã Quân ở trong cung. Về mặt của vị hoàng tử trẻ tuổi này đầy phức tạp, hồi lâu vẫn vô vai hấn như cũ, giọng điệu quen thuộc nói không nên lời: "Bao lâu rồi huynh và tiểu Vương không uống một ly há?"

Bị Tiết Hàn Vân nhả nhận từ chối, hấn cũng không giận, bình dị gần gũi đến bất ngờ, nói: "Người khác thấy tiểu Vương xuất thân nhà Đế vương, nào biết được tiểu Vương cũng có nỗi khổ chứ?"

Tiết Hàn Vân bị lời hấn nói làm da đầu tê dại! Một hoàng tử đương triều muốn gây bày tâm sự với người, và lại trước mắt chạm tay vào là bóng, đủ để chống lại đương kim Thái tử, hấn nào dám nghe đây?

Sau khi nghỉ ngơi luân phiên, Tiết Hàn Vân liền gọi La Thiện Chi và La Hành Chi đến, lặng lẽ bàn luận: "Có phải La sư muội cũng nên định một mối hôn sự rồi không?"

Trong tháng ba La Thụy Đình đã cập kê, nhưng chưa đính thân.

La Hành Chi trừng mắt nhìn hấn, nói: "Ai mà không biết người đã đính thân với tiểu sư muội rồi há? --ll,,q,q,d,,d,doonnn,....--Coi như người đính thân rồi, cũng đâu cần nhất định đẩy muội muội ta ra ngoài chứ, hấn không thể gả con bé ra ngoài ngay sáng mai há? Dù sao đã lâu rồi nó còn quần lầy người đâu."

Có thể cảm được thì cũng buông xuống được, điểm này là La Thụy Đình được chân truyền từ người La gia.

Tiết Hàn Vân khẽ mỉm cười: "Sư mẫu cũng không có suy nghĩ này, ta lại có sao? Dù sao, nếu như La sư muội bị Ngô quý phi chọn trúng, làm chính phi của Sở Vương, nhà người vừa khéo có thêm một hoàng tử làm núi dựa, không phải là chuyện tốt à?"

Sắc mặt La Hành Chi chợt biến, La Thiện Chi thất thanh nói: "Cái này....Không thể nào đâu?"

Hai huynh đệ liếc nhau, cái này.....Thật sự có khả năng.

Nghe nói gần đây Ngô quý phi liên tiếp triệu chúng nữ nhi chưa thành thân của các quan viên từ chức tam phẩm trở lên vào cung, Dung gia, Mễ gia, Hạ gia đều không nằm trong hàng tam phẩm, vì vậy mà ba nữ nhi của các nhà đó không cần lo lắng gì. Nhưng phụ thân của La Thụy Đình lại là võ tướng nhị phẩm đóng ở biên cương, tay cầm binh quyền, hai vị thúc thúc đều là quan võ trọng thần, tất cả đều chương quân một phurong. Huống hồ phẩm vị của La lão tướng quân, tổ phụ La gia còn là quan võ nhất phẩm, mặc dù không cầm binh quyền, nhưng đằng sau còn có ba nữ tử quyền cao chức trọng, La Thụy Đình thân là dòng chính nữ duy nhất của ba chi La gia, không có lý nào bị người phớt lờ cả.

Đêm đó trở về, La Hành Chi, La Thiện Chi liền đi gặp La lão gia tử.

La lão gia tử mạnh mẽ vang dội, không kịp chờ La Đại phu nhân đưa ra ý kiến chọn người thích hợp, ông liền lặng lẽ phái người đi tìm đương gia chủ mẫu của Hạ gia, mẫu thân của Hạ Thiệu Tư. Hạ gia rất nhanh mời bà mới đến, sang ngày thứ ba, La Thụy Đình liền đính thân với Hạ Thiệu Tư.

Liễu Minh Nguyệt nghe tin vui đó liền sùng sốt. Cách lần La Thụy Đình cứ đòi chết đòi sống lưu luyến si mê Tiết Hàn Vân đã qua được bao lâu đâu? Nàng ấy đã đính thân với Hạ Thiệu Tư rồi.

Lúc Liễu Minh Nguyệt đến La gia, thấy vị sư tỷ này đang vò đầu bứt tai, hoàn toàn không có vẻ vui sướng, e lệ của thiếu nữ. Liễu Minh Nguyệt gần như không biết phải an ủi nàng thế nào, nào biết lại bị La Thụy Đình kéo đến sân đấu nhỏ khổ luyện một chút.....Đây chính là kết quả mà nàng đã đồng tình với La Thụy Đình.

Khổ luyện xong rồi, thấy Liễu Minh Nguyệt gần như tê liệt ngã xuống sân đấu, La Thụy Đình cười hả hê nói: "Dựa vào lòng dạ hẹp hòi của muội, khinh ta nhìn không ra à? Bản thân hạnh phúc liền đến chọc người, --llqlql;;l l l l====cho là phu thê khắp thiên hạ đều là hạnh phúc suôn sẻ mới có thể sống

qua ngày à? Nếu không thể gả cho Tiết sư huynh, vậy gả cho ai mà chẳng được chứ?"

Liễu Minh Nguyệt thấy nàng thoải mái như vậy, cái gì cũng dám nói ra: "Vậy vì sao tỷ không gả cho Sở Vương? Chẳng phải sẽ phú quý hơn so với gả cho Hạ sư huynh à?"

La Thụy Đình làm bộ như muốn đánh nàng, nói: "Muội cho rằng ở đó có gì tốt hả?"

Hai người ở sân đấu nhỏ nhất thời nô đùa thành một đám.

Từ sau tết Đoan Ngọ, Ôn Dục Hân trở về ở cùng Vạn thị, mấy ngày nay Liễu Minh Nguyệt cô đơn rất nhiều. Huống chi, hiện tại La Thụy Đình đã đính thân với Hạ Thiệu Tư, Thước Phi tỷ tỷ Thước Nghiên cũng đính thân với một vị tiền sĩ họ Từ. Nghe nói gần đây Dung Tuệ luôn bị Dung phu nhân mang theo ra ngoài, cặp sinh đôi của Hạ gia cũng thế, các nàng ấy tụ tập với chúng tỷ muội tốt hoặc là ở nhà đợi gả, hoặc là đang chuẩn bị đính thân, ngay cả một cuộc tụ hội cũng không làm được.

Liễu Minh Nguyệt suy nghĩ một chút, vẫn quyết định đến biệt viện ngoài thành thăm Vạn thị và Ôn Dục Hân.

Nàng vừa xin sự đồng ý của Liễu Hậu, vừa cùng Tiết Hàn Vân bàn luận khi nào hẳn nghỉ ngơi thì đưa nàng đi. Còn chưa định ra ngày, liền nhận được bái thiếp của Thẩm Lương Viện ở Đông cung, mời nàng đến Đông cung.

Từ sau khi Thẩm Kỳ Diệp tiến cung, nàng giống như đã dần quên đi người này, những hận ý thấu xương đều được một mình Thẩm Kỳ Diệp mang vào thâm cung, mà đời này, nàng chỉ là người đứng xem mà thôi.

Nhìn nàng ta lại lập lại vận mệnh giống kiếp trước, bám gót ở bên cạnh Tư Mã Sách, chỉ là kiếp này nàng ta không thể trốn sau lưng nàng giả vờ vô tội nữa, mà phải tự mình tranh đấu rồi. —llqlqlldlôn,,, Đối với cuộc sống ở Đông cung của vị "khuê mật" này, nàng thật sự vẫn khá tò mò.

Đến đưa bái thiếp chính là Điều Hoàng bên cạnh Thẩm Kỳ Diệp, vào cung hơn nửa năm, nhìn gầy gò đi rất nhiều.

"Thẩm tỷ tỷ. Lương Viện vẫn khỏe chứ?"

Điều Hoàng cười khổ một tiếng, đáp: "Liễu tiểu thư quen biết Ôn tiểu thư, cũng đại khái biết được nàng ấy có tính tình thế nào. Ngay cả Thái tử phi nương nương cũng không làm khó Lương Ái, thiên vị vị Ôn Lương Đề này...Mỗi lần Lương Viện thấy nàng ta, nhất thiết phải hành đại lễ..."

Lần trước gặp không hành đại lễ, trước mặt mọi người ở Đông cung, Thẩm Kỳ Diệp liền bị Ôn Thanh Dung sai người và miệng.

Ôn Thanh Dung còn đến trước mặt Thái tử và Thái tử phi, nói năng hùng hồn: "Thiếp đang dạy Lương Viện hiểu chút quy củ."

Thái tử phi luôn luôn nhu nhược, hiện tại chuyện vụn vặt trong cung đều do Doãn Tố Nhụy xử lý. Phẩm cấp của nàng và Thẩm Kỳ Diệp đều như nhau, hôm nay cũng chỉ là một Lương Viện, dựa vào đâu mà dám nói gì chứ?

Ngược lại, Thái tử không đành lòng, nói một câu: "Thẩm Lương Viện không hiểu quy củ, ta thấy nàng cũng không hiểu quy củ đâu."

Ôn Thanh Dung đã sớm không nhìn nổi Tư Mã Sách yêu thương ngọt ngào với nữ nhân khác, đêm hôm trước cũng do Tư Mã Sách qua đêm trong điện của Thẩm Kỳ Diệp, nàng ta mới mượn cơ hội phát tác mà thôi. Thế nhưng lúc này còn nói năng hùng hồn: "Quy củ của thiếp là do Hoàng hậu nương nương tự mình chỉ dạy, Điện hạ nói lời này, chẳng lẽ muốn nói là Hoàng hậu nương nương không dạy tốt quy củ cho thiếp sao?"

Tư Mã Sách luôn hay nhượng bộ với nẫu thân mình, nghe vậy bất giác nhúc nhủ, cũng chẳng quan tâm đến Thẩm Kỳ Diệp nữa, phẩy tay áo bỏ đi.

Ôn Thanh Dung càng thêm đắc ý hả hê.

Lần này Thẩm Kỳ Diệp bị đánh, đã tỉnh táo không ít, gần đây đều trốn ở trong điện của mình không chịu ra ngoài. Nào biết tối hôm qua Tư Mã Sách giả làm, hỏi nàng ta một chuyện: "Ta nhớ rõ quan hệ giữa Diệp nhi và thiên kim nhà Liễu Tương rất tốt phải không?"

Thẩm Kỳ Diệp chần chừ gật đầu, không hiểu rõ ý của hắn ta lắm. Huống chi cái danh xưng "Diệp nhi" này cũng chỉ gọi lúc ban đầu mới ở cùng nhau, từ sau khi vào cung, đã rất lâu hắn ta chưa từng gọi qua rồi.

"Có thời gian nàng mời nàng ấy đến Đông cung chơi một chút."

Thẩm Kỳ Diệp lại càng kỳ quái, ngẩng đầu mờ mịt nhìn gương mặt trước mặt này.

Tư Mã Sách nhú mày, có mấy phần không nhịn được, nói: "Nữ tể (con rết) của Liễu Tương là một nhân tài..."

Thẩm Kỳ Diệp bị thương, trên mặt không dám lộ ra chút bất mãn nào, chỉ thuận theo nói: "Mời người vào Đông cung, thiếp không có quyền hành này đâu ạ." Chính là Thẩm mẫu muốn vào Đông cung thăm nữ nhi, cũng phải xin phép Thái tử phi trước.

Không ngờ ngay hôm sau, Thẩm Kỳ Diệp liền nhận được thủ lệnh của Thái tử, về sau nàng ta có thể tự do đón Liễu Minh Nguyệt vào Đông cung chơi. Thái tử phi vốn chưa từng ngăn trở, thái độ hoàn toàn cam chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Bất Công

Edit: Thu Lệ

Mặc dù Liễu Minh Nguyệt hết sức vui vẻ lắng nghe tin tức từ vị “Khuê mật” này, nghe được từ miệng của người ngoài và từ miệng của thị nữ thiếp thân bên cạnh Thẩm Kỳ Diệp có sự khác biệt rất lớn, người sau tỉ mỉ và chính xác hơn.

Có lẽ Điều Hoàng kìm nén đã lâu, cho dù Thẩm phu nhân tiến cung cũng không dám bẩm báo lại lời thật lòng, huống hồ bây giờ ngoài mặt Liễu Minh Nguyệt và Thẩm Kỳ Diệp vẫn thân như tỷ muội, vị này lại có thói quen ruột thẳng khừ khờ ngu si, Liễu tướng lại là Thái phó của Thái tử, Thái tử muốn lôi kéo Tiết Hàn Vân về phe mình, bởi vậy Điều Hoàng không ngừng kể lể ca thán đủ chuyện.

Từ sau khi tiến cung, Thẩm Kỳ Diệp đã chịu đủ các loại uất ức, ví dụ như bị các loại chèn ép của vị Thái tử phi “bệnh tật đã lâu” kia, thỉnh an trễ, hoặc là ít đi thỉnh an có phải bởi vì Thẩm Lương Viện thấy bất mãn với Đông cung? Hoặc là mỗi ngày chỉ trốn ở trong điện của mình, chưa từng lui tới với “Tỷ muội bên cạnh”, không hòa đồng với mọi người chút nào vân vân. . .

Những lời này, Thái tử phi chọn lúc Thái tử đến thăm mới nói ra.

Về mặt Thái tử phi lo lắng: “Không biết trước đây Thẩm muội muội sống ở ngoài cung như thế nào, nhưng mà từ lúc vào Đông cung, đôi khi thiếp nhìn thấy vẻ mặt của muội muội rất buồn bực, thái tử có rảnh thì phải dành nhiều thời gian đến bầu bạn với Thẩm muội muội. . .” Về mặt hết sức ôn hòa độ lượng.

Tư Mã Sách vỗ vỗ tay Thái tử phi: “Nàng cứ dưỡng bệnh cho tốt, mấy việc vụn vặt này sao đáng để nàng phí sức?” Quả thật là phu thê đồng lòng.

Làm sao Ôn Thanh Dung có thể bỏ qua cơ hội đã kích Thẩm Kỳ Diệp chứ, lập tức che miệng cười khê: “Nương nương không biết đấy thôi, lúc Thẩm muội muội còn sống bên ngoài cung lúc nào cũng rất hoạt bát, đâu có chỗ nào buồn bực giống như hôm nay chứ? Chắc là không thể ra khỏi cung tìm bằng hữu trò chuyện, điện hạ lại bận rộn chính vụ, không thể thường xuyên làm bạn với nàng ta, cho nên mới khiến cho dung nhan của nàng ta ngày càng gầy yếu. . .”

Trước khi thành thân, Tư Mã Sách đã theo đuổi nàng ta xong xuôi, rất nhiều chuyện nàng ta đều chiều lòng Tư Mã Sách, chỉ vì đêm động phòng nhất định phải có “lạc hồng” trên khăn lụa để kiểm chứng, cho nên mới chưa làm đến bước cuối cùng. Nay nghe thấy vài câu nói ít ỏi của Thái tử phi và Ôn Thanh Dung, trong lòng hần đột nhiên rất nghi hoặc: nàng ta tùy tiện như vậy, phải chăng lúc trước chỉ cùng với một mình hần. . .

Sắc mặt hần lập tức lạnh hơn vài phần.

Hần là người có tính tình rất đa nghi, chẳng qua bình thường người ngoài không phát hiện ra, nhưng Thẩm Kỳ Diệp và hần cùng giường chung gối lâu như vậy, cho nên cũng từ từ nhận ra được chút ít tính tình này của hần.

Trong nháy mắt tim nàng ta lập tức dâng lên tới cổ họng.

Doãn Tổ Nhị bụng thuốc tới, tự mình ném thử một miếng rồi đích thân hầu hạ Thái tử phi. Vì thị uống thuốc, ôn nhu nhỏ nhẹ cất tiếng: “Nếu muội muội ở trong điện thấy nhàm chán, có thể đến điện của nương nương ngồi chơi một lát. Nương nương nhàm chán cả ngày, vẫn luôn hy vọng muội muội có thể đến đây ngồi chơi nhiều một chút đấy.”

Nàng ta nói ra những lời này thay Thái tử phi, vừa chứng tỏ được hình tượng khiêm tốn nhu hòa của Thái tử phi, vừa ám chỉ Thẩm Kỳ Diệp không làm tròn bổn phận của thị thiếp, chưa từng tận tâm hầu hạ Thái tử phi. . .

Miệng lưỡi lạnh lợi của Điều Hoàng khiến Liễu Minh Nguyệt khi thì nhú mày lo lắng, khi thì mềm giọng an ủi, sau đó đồng ý ngày mai sẽ đến Đông cung đề nghị giải Thẩm Kỳ Diệp, tiếp đó ra lệnh cho Hạ Huệ mang một hà bao thật dày tới: “Biết người ở Đông cung không thiếu mấy thứ này, cầm lấy đi, bình thường người hầu hạ bên cạnh tỷ tỷ cũng vất vả.”

Điều Hoàng đưa tay nhận lấy cái hà bao dày kia, trong lòng đau xót, tạ ơn rồi rời đi.

Sao nàng ta không thiếu mấy thứ này chứ. Cho dù Thẩm Kỳ Diệp ở Đông cung nhưng hôm nay cũng túng quẫn.

Vốn dĩ người ngoài đều nghĩ rằng cao môn phú quý, khắp nơi đều đủ đầy rực rỡ, nhưng lại không biết những khó khăn ở nơi phú quý. Thẩm Truyền chẳng qua chỉ là một Thị lang, tuy rằng đã đưa nữ nhi vào Đông cung nhưng thu xếp trong cung trái ngược với gã cho nhà quan lại bình thường nhiều hơn gấp mấy chục lần. Có phước cùng hưởng, có họa cùng chịu, nay Thẩm gia chỉ ngóng trông bụng Thẩm Kỳ Diệp sớm có tin tức, mỗi tháng đều lên lút đưa bạc vào trong cung giống như nước chảy, nhưng mà số ngân lượng này cũng không thể đổi lấy vinh sủng đặc biệt cho Thẩm Kỳ Diệp ở Đông cung.

Thái tử đối xử với nàng ta chẳng qua chỉ thân thiết hơn Phụng Nghi và Chiêu Huân tầm thường một chút mà thôi.

Những chuyện này đều không có chỗ nào đáng nói.

Xa cách khoảng nửa năm, Liễu Minh Nguyệt gặp lại Thẩm Kỳ Diệp cũng thấy kinh ngạc.

Nữ tử hiền thực uyển chuyển rực rỡ lúc trước, vậy mà mới tiến vào Đông cung không bao lâu, tuy rằng mặt mày vẫn tinh xảo như trước, dung nhan vẫn xinh đẹp nhưng lại không còn vẻ hồng hào oánh nhuận của lúc trước nữa, dường như mang theo chút đáng vẻ già nua, cảm giác nặng nề.

Cũng không biết là vì muốn gặp nàng, bởi trước kia bọn họ rất thân thiết hay là do nàng ta diễn trò quá giỏi, lần này đơn giản lấy yếu thế nhằm nhận được đồng tình làm chủ, cố tình để lộ vẻ mệt mỏi giữa khóm mắt đuôi lông mày, nếu nàng là tỷ muội ruột thịt với nàng ta thì đã sớm đau lòng không thôi.

Liễu Minh Nguyệt tiến lên hành lễ đã bị nàng ta kéo tay ngồi trên giường. Bàn tay lạnh lẽo, Liễu Minh Nguyệt đánh giá tâm diện của nàng ta, tuy rằng bài trí trang lệ, hương thơm lượn lờ, thời tiết gần tháng sáu nhưng lại lộ ra chút lạnh lẽo vắng lặng không giống với mùa này. Có lẽ nguyên nhân là vì các tâm diện quá rộng rãi trống trải chăng?

Cung nhân hầu hạ trong tâm diện đều lui ra, chỉ còn lại hai người Thẩm Kỳ Diệp và Liễu Minh Nguyệt.

“Sao tỷ tỷ lại gầy thành đáng vẻ như thế này?”

Trên mặt Liễu Minh Nguyệt xuất hiện vẻ lo lắng, nắm tay Thẩm Kỳ Diệp hỏi han. Trong lòng Liễu Minh Nguyệt nhớ lại, kiếp trước nàng ta cũng đến khuyên giải mình như vậy. Thế sự khó lường, nay người làm chuyện này lại là nàng, vậy mà cũng dần dần vô cùng thuần thực.

Thẩm Kỳ Diệp nắm tay nàng, nước mắt rơi xuống, lộ ra một nụ cười khô, nói: “Ta chỉ là... Có chút nhớ nhà thôi.”

Nữ nhân trong cung, chỉ cần bước vào con đường này, muốn về nhà mẹ đẻ đó là chuyện muôn vàn khó khăn, trừ khi đạt được tước Phi, còn phải nhận được thánh sủng thì mới có thể. Nay Thẩm Kỳ Diệp ở Đông cung phải ráng nhẫn nhịn đủ điều, cách tước Phi còn rất xa, vài năm gần đây nàng ta đừng hy vọng có thể về nhà.

Liễu Minh Nguyệt khuyên giải nàng ta: “Muội nghe nói Thẩm bá mẫu thỉnh thoảng có thể vào cung thăm tỷ tỷ một lần, tỷ tỷ đừng quá thương tâm như vậy. Tốt xấu gì Thái tử điện hạ cũng là phu quân của tỷ, điện hạ và tỷ tình sâu nghĩa nặng, chỉ cần phu thê tốt đẹp, Thẩm bá mẫu cũng vui vẻ, tỷ tỷ cũng có thể đạt thành tâm nguyện, nhất định phải yêu quý thân mình thật tốt mới được.”

Thẩm Kỳ Diệp trầm hận: Tiếng phu thê ấy, đời này nàng ta không thể tương xứng với Tư Mã Sách. Tư Mã Sách và vị Vi thị kia mới có thể gọi là phu thê, còn nàng ta chẳng qua chỉ là thiếp, là thiếp mà thôi.

Thiếp Hoàng gia, ngay cả thiếp dân gian cũng không bằng.

Thiếp dân gian không sợ nhận được chút sủng ái, chỉ cần chính thê không hé răng, thì không có phiền phức gì, nhưng còn thiếp Hoàng gia, nếu được sủng ái quá mức, tình cảnh Thái tử bị Thánh thượng quản chế giống như hiện nay, làm việc gì cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đến lúc đó toàn bộ gia pháp quốc pháp quay đầu đổ ập xuống, cho dù có là Lương Viện ngũ phẩm, cũng không thể sống nổi.

—— Đám người Ngự sử nhân rồi kia rất thích buộc tội chuyện lông gà vớ tỏi, ngay cả chuyện Thánh thượng sủng ái Ngô quý phi hơi nhiều một chút, đối với Sở vương sủng ái có thêm cũng muốn dâng sớ cảnh tỉnh, huống hồ là sinh hoạt cá nhân của Thái tử?

Liễu Minh Nguyệt an ủi Thẩm Kỳ Diệp một phen, thấy tiếng khóc của nàng ta át cả tiếng an ủi của nàng, trong lòng không biết tại sao đột nhiên dâng lên bi thương nhân nhật. Từ khi nàng sống lại đến nay, từ đầu tới cuối, nàng đều cảm hận Thẩm Kỳ Diệp, không có cách nào khác để tha thứ cho nàng ta. Nhưng mà nhìn thấy nàng ta rơi vào hoàn cảnh này, không hiểu sao nàng không thấy sáng khoái khi báo được thù mà ngược lại chỉ cảm thấy rất bi ai.

Nàng cảm hận là hận một Thẩm Kỳ Diệp làm người quá mức tâm cơ, nàng một lòng một dạ dâng hết chân thành lại đổi lấy tính kế bằng mọi cách của nàng ta, chỉ vì tính kế mình, một chút lương tri cũng không có. Nhưng nay nhìn thấy nàng ta ở Đông cung sống cuộc sống khổ sở như vậy, cũng giống như nhìn thấy tình cảnh lúc mới tiến cung của mình kiếp trước, lúc đó Tư Mã Sách mới kế vị... Tình yêu nam nữ tới cuối cùng, đứt áo ra đi luôn là nam nhân, mà không bỏ xuống được vẫn luôn là nữ nhân...

Chỉ có điều xúc cảm bi ai này chỉ thoáng qua trong chớp mắt, nàng lại bắt đầu tán gẫu cùng Thẩm Kỳ Diệp.

Thẩm Kỳ Diệp thấy nàng vẫn không tìm không phổi như trước, giống như vĩnh viễn cũng sẽ không bị cuộc sống u ám xâm nhập, trong lòng trầm hận. Thật ra Thẩm Kỳ Diệp không biết là, kiếp trước bọn họ cũng như vậy.

Phụ mẫu Thẩm gia luôn muốn nàng ta qua lại thân mật với thiên kim nhà Liễu tướng. Bằng không dựa vào chuyện nàng ta chỉ là nữ nhi của một quan viên nho nhỏ, sao có thể tiếp xúc được với giới quý nữ cao môn trong kinh?

Sau khi Thẩm Kỳ Diệp nghe theo mệnh lệnh của phụ mẫu quen biết với Liễu Minh Nguyệt, càng quen lâu càng cảm thấy ông trời bất công. Nàng ta tự xưng là thông minh xinh đẹp, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không đánh lại xuất thân. Mà Liễu Minh Nguyệt dựa theo cách nói của nàng ta là ngu xuẩn như heo, chỉ biết ăn uống chơi rồi ngủ, nhưng Liễu tướng lại sủng ái nữ nhi này đến mức độ nào không ai không biết, còn mời cả Thư đại gia nổi danh kinh thành đến để dốc lòng dạy dỗ.

Thẩm Kỳ Diệp rất muốn phụ mẫu mình mời Thư đại gia đến Thẩm gia dạy nàng ta cầm kỳ thư họa, kèm theo rất nhiều lễ nghi quy củ của nữ tử, nhưng Thẩm gia không kham nổi nhiều tiền như vậy. Vậy mà Liễu Minh Nguyệt chỉ có một loại xinh đẹp hồn nhiên ngây thơ, kiều căng tùy hứng, dường như lễ nghi quy củ gì đó cũng không thể trói buộc được nàng, lễ nghi rườm rà nàng làm không được, luôn mang theo một chút tùy tiện không quan tâm, nhưng

loại tùy tiện này lại tăng thêm phần quý khí cho nàng.

Nàng ta đau khổ muốn mà không được, còn Liễu Minh Nguyệt thì không phải lo việc gì, còn có thể thuận tay vứt đi.

Điểm này, làm cho nàng ta càng thêm căm giận!

Sau đó mới thấy Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân không xảy ra chuyện gì, bởi khi đó nàng đã lún sâu vào vũng bùn với Thái tử điện hạ, gần như mê muội vì tình yêu, lại thêm việc nàng ta ở bên cạnh xúi giục, Liễu tướng mới không thể không đưa nàng vào cung. Khi đó mặc dù Thẩm Kỳ Diệp oán hận trong tương lai nàng ta phải tranh ân sủng với loại nữ tử ngu xuẩn như vậy, nhưng cũng tin chắc rằng mình nhất định có thể giẫm nát nàng dưới chân, hung hăng chà đạp nàng đến vĩnh viễn cũng không thể trở mình được.

Sự thật chứng minh, Thẩm Kỳ Diệp đã làm được!

Nhưng mà vận mệnh ưu ái Liễu Minh Nguyệt, cho nàng có cơ hội trùng sinh làm lại một lần nữa. Thẩm Kỳ Diệp vĩnh viễn cũng không biết, nàng đã phải trải qua thống khổ đến thế nào mới có thể lột xác thành dáng vẻ như hôm nay. Thẩm Kỳ Diệp chỉ nghĩ ngờ mấy tháng không gặp, dường như Liễu Minh Nguyệt đã thông minh hơn rất nhiều.

Nhắc đến Tiết Hàn Vân, cũng không còn tràn ngập oán hận nữa mà chỉ thản nhiên nói: “Hôn sự là do phụ thân làm chủ.” Tiếp đó không hề mở miệng nói nhiều.

Ở nơi nàng ta không biết, trong thời gian nửa năm không gặp này, chẳng lẽ giữa Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng qua từ trước nay nàng ta chưa từng nghĩ Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt sẽ ở bên nhau, bởi chuyện này sẽ khiến Liễu tướng có thêm một trợ lực lớn. Đây cũng là ý của phụ thân Thẩm Truyền nhà nàng ta. Bản thân nàng ta đơn giản cảm thấy, Liễu Minh Nguyệt là một nữ tử ngu xuẩn cái gì cũng không biết như vậy, hẳn là phải gả vào một gia đình có quy củ nghiêm khắc, tốt nhất là phía trên có hai tầng bà bà đè nặng, phía dưới còn có năm ba đứa tiểu cô đích thứ điều ngoa, rồi để cho bà bà đưa đến một phòng đầy thiếp thất, sinh ra một đồng thứ tử, thứ nữ con thiếp thất thông phòng, để cho nàng biết được chỗ lợi hại của cuộc sống!

—— Nhắc đến mới nói, hậu viện của Thẩm Truyền đương nhiên không hề yên tĩnh, di nương thông phòng, thứ tử, thứ nữ con thiếp thất, cũng giống như đích nữ của Thẩm Truyền như nàng ta, nếu không phải nàng ta cố gắng không chịu thua kém, từ nhỏ một lòng nịnh bợ ngon ngọt với Thẩm Truyền thì sao có thể được ông ta coi trọng vài phần đây?

Trời sinh Liễu Minh Nguyệt có mệnh tốt, ngay cả chuyện đính thân cũng chọn được trượng phu không cha không mẹ, trên người lại có công của tổ tiên, nếu như triều đình không hậu đãi Tiết Hàn Vân, nhất định sẽ khiến tâm của chúng văn thân võ tướng thấy rét lạnh.

Tương lai chẳng những nàng không có bà bà, cô cô bên chồng làm khó dễ, hơn nữa... Ngay cả Tiết Hàn Vân cũng là do một tay Liễu tướng nuôi nấng, cảm kích sự cao thượng của Liễu tướng không hết, đương nhiên sẽ đối xử với Liễu Minh Nguyệt như trân như bảo.

Nghĩ đến đây, Thẩm Kỳ Diệp càng cảm thấy vận mệnh bất công! ——

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tạm Lánh

Liễu Minh Nguyệt vào cung một chuyến, thu hoạch hai cuộn cung gấm thượng phẩm, bốn đôi cung hoa đặc chế, một đôi trâm cài.

Mặc dù Thẩm Kỳ Diệp giữ nàng lại dùng cơm, nhưng những thứ này lại là Thái Tử phi ban tặng. Vì thế Liễu Minh Nguyệt còn tự mình đến điện Thái Tử phi tạ ơn, thậm chí gặp phải Thái Tử ở trong điện Thái Tử phi, ngay trước mặt chúng thê thiếp, Tư Mã Sách trêu ghẹo gọi nàng là "Tiểu sư muội", Liễu Minh Nguyệt liền hô không dám.

Thái Tử phi Vi thị hai mươi tuổi hoa, sắc mặt tiêu tụy, mang theo vẻ bệnh tật, tùy ý nói chuyện phiếm cùng Liễu Minh Nguyệt, Doãn Tố Nhụy đứng hầu ở bên cạnh, y phục trắng đơn giản, còn không bằng đại cung nữ bên cạnh Thái Tử phi, chỉ là nhan sắc của nàng như Xuân Hiểu*, khí chất như u Lan, dung nhan như Tây Thi, còn có một phong thái kiều diễm mát mẻ thướt tha như hoa phù dung, khiến Liễu Minh Nguyệt nhìn trộm vài lần.

*: ý chỉ vẻ đẹp tinh khôi, quyến rũ, tràn đầy sức sống như buổi sáng mùa xuân.

Tư Mã Sách bật cười, "Tiểu sư muội người đang nhìn trộm cái gì vậy?"

Liễu Minh Nguyệt quýnh lên, thành thật trả lời: "Thần nữ đang nhìn Doãn Lương Viện nương nương." Ở trước mặt trước mặt những người tình tường, lời đời này, nàng nói láo còn không bằng nói thật.

Tư Mã Sách cười to: "Người cũng cảm thấy Doãn Lương Viện xinh đẹp có phải hay không?"

Doãn Tố Nhụy được Tư Mã Sách khen ngợi, lập tức đỏ mặt, lại có một kiểu quyến rũ khác, ngay cả Liễu Minh Nguyệt cũng ngây ra nhìn.

....Một nữ nhân xinh đẹp cùng tâm cơ sâu xa như vậy, nếu nàng là Thảm kỳ Diệp, con đường phía trước tất nhiên sẽ vô cùng mờ mịt.

Liễu Minh Nguyệt ra khỏi Đông cung, liền nhìn thấy Tiết Hàn Vân chờ ở bên ngoài, cả người đứng nghiêm thẳng tắp, hai mắt vững vàng nhìn chăm chăm Đông cung, giống như Đông cung là một con mãnh thú, hẳn luôn luôn chú ý xem lúc nào thì mãnh thú này sẽ phun Minh Nguyệt ra, nếu như không phun ra liền xảy ra một cuộc đại chiến.

Liễu Minh Nguyệt gặp được hắn, lập tức bước nhanh lại, mặc kệ Hạ Huệ ôm cung gắm liền tiếp ngăn cản sau lưng, nàng đã nhảy ba bước thành hai bước đến trước mặt Tiết Hàn Vân.

"Hàn Vân ca ca."

Tiết Hàn Vân thấy được nàng ra ngoài, vẻ mặt nặng nề rốt cuộc dần ra, đưa tay sờ đầu của nàng một: "Ồ Đông cung có chuyện gì không?"

Liễu Minh Nguyệt lắc đầu một, "Cũng chỉ là Thảm Lương Viện ở trong cung nhằm chán, liền triệu ta đến chơi. Còn gặp được Thái Tử cùng Thái Tử phi, Doãn Lương Viện thật là xinh đẹp." Nàng nhanh chóng lưu lại một lần sự tình hôm nay, lại chỉ Liên Sinh đang dắt ngựa của Tiết Hàn Vân, bỗng nổi hứng nói: "Hàn Vân ca ca, ta muốn cưỡi ngựa."

Tiết Hàn Vân nghĩ lại chuyện nàng kể về Thảm Kỳ Diệp hành hung nàng lần trước, thấy mặc dù nàng cố gắng làm ra vẻ vui mừng như vậy, nhưng trong con người sáng ngời lại cất giấu mây mù khiến hắn nhìn không hiểu, cảm giác chẳng những nàng có chuyện gì gạt hắn, còn rất không vui, liền không can nàng, đỡ nàng lên ngựa, mình thì nhận lấy dây cương từ trong tay Liên Sinh từ từ dắt đi.

Liễu Minh Nguyệt lên ngựa, chợt cảm thấy Tiết Hàn Vân thấp hơn nàng rất nhiều, nàng ngồi cao ở trên ngựa, liền có một loại trên thị giác ưu thế, cái loại tâm tình bị đè nên lúc gặp phải Tư Mã Sách ở chánh điện của Thái Tử phi trước đó cũng dần dần được hóa giải phát tay một chi điểm đám người Hạ Huệ, Liên Sinh: "Tự các người đi về trước, ta theo Hàn Vân ca ca đi chơi."

Liên Sinh chăm chú nhìn Tiết Hàn Vân đang cực kỳ tình nguyện dắt ngựa cho Liễu đại tiểu thư, liền tiếp thở dài: "Đây là còn chưa thành thân đâu, nếu là tương Lai thành thân, cũng không biết đại tiểu thư sẽ lần áp thiếu gia như thế nào nữa."

Hạ Huệ trừng mắt nhìn hắn: "Dù sao một người muốn đánh một kẻ cam nguyện bị đánh, người rồi rãnh lo lắng cái gì?" Dẫn đầu leo lên xe ngựa.

Tiết Hàn Vân từ từ dắt Liễu Minh Nguyệt suốt đoạn đường trở về, dọc đường thấy các loại đồ ăn vặt, Liễu Minh Nguyệt liền ngược cổ nhìn quanh, không ngừng ngửi mùi thơm thức ăn ven đường, Tiết Hàn Vân thấy bộ dáng nàng như vậy, không khỏi bật cười, liền giao dây cương vào tay nàng, tự mình đi mua đồ ăn.

Liễu Minh Nguyệt cưỡi ngựa một đoạn đường, xách theo một chuỗi dài đồ ăn vặt, tâm tình từ u ám lập tức chuyển thành trong sáng, nhìn sắc trời vẫn còn sớm, liền cúi người cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Hàn Vân ca ca, không bằng chúng ta đi biệt viện đưa một ít thức ăn cho biểu tỷ được không?"

Tiết Hàn Vân dễ dàng xoay người lên ngựa, ôm nàng vào trong ngực, cảm thấy cả người nàng bỗng cứng lại, hắn thế nhưng lại thối hoi ở bên tai nàng: "Nếu như người cảm thấy không được tự nhiên, ta liền xuống ngựa dắt đi như cũ?" nếu là dắt ngựa đi từ nội thành tới ngoại thành, sợ rằng đi một canh giờ cũng không tới.

Sắc mặt Liễu Minh Nguyệt ửng đỏ, gờ tay áo che mặt, cất giọng thật thấp thúc giục: "Còn không mau đi, mọi người trên đường đều đang nhìn chúng ta đấy."

Khóe môi Tiết Hàn Vân khẽ cong, hai chân thúc vào bụng ngựa, con ngựa như mũi tên bắn ra ngoài.

Thuật cưỡi ngựa của hắn vô cùng điêu luyện, giờ phút này người đi trên đường cũng không nhiều, nghe được tiếng vó ngựa liền vội né tránh, không lâu lắm hai người người cưỡi một ngựa đã ra khỏi nội thành.

Hai huynh đệ Ôn gia đồng thời khảo trúng, Ôn Hữu Tư nhận chức thất phẩm Hàn Lâm viện biên tu, Ôn Hữu Niên cũng vào Hàn Lâm viện học tập, hôm nay là thứ cát sĩ, còn cần học tập 1 năm sau, tham gia cuộc thi phân loại lần nữa, vô luận như thế nào, hai nhi tử của Vạn thị cũng ở lại Kinh Thành, nàng cũng không trở về ngay được.

Huống chi, mấy ngày nay không ngừng có người làm mai tới cửa cầu hôn Ôn Hữu Niên cùng Ôn Dục Hân, Vạn thị vẫn còn đang đắn đo, còn có mấy phần không quyết định chắc chắn được. Nghe được nha hoàn báo lại, Tiết Hàn Vân cùng Liễu Minh Nguyệt đến, vội phân phó nha hoàn đi mời Ôn Dục Hân.

Suốt đoạn đường Liễu Minh Nguyệt ngồi ở trong ngực Tiết Hàn Vân, gió mát nhẹ phẩy chạm mặt, sau lưng lại là một thân thể nóng bỏng, không lâu lắm cả người liền ra đầy mồ hôi, chỉ ngóng trông sớm đến biệt trang một chút. Vừa nghĩ chẳng trách phải bình thường La Dục Đình vô cùng thích cưỡi ngựa, thì ra cảm giác đón gió rong ruổi lại thoải mái như vậy, âm thầm quyết định sau này sẽ tìm La Dục Đình tới dạy mình cưỡi ngựa.

Nào biết đợi tới thời điểm nàng quay lại, La Dục Đình đã bị La đại phu nhân bắt ở nhà đợi gả, chuyện này chưa nói, La Dục Đình còn véo mặt của nàng giễu cợt: "Không bằng sau khi bọn người kết hôn, xin Tiết sư huynh dạy, tin tưởng nhất định hắn sẽ vui vẻ với dạy tiểu nha đầu ngu ngốc nhà người!"

Liễu Minh Nguyệt gạt móng vuốt từ trên mặt mình xuống, hết sức tức giận: "Cho dù là hiện tại cũng có thể nhờ hắn dạy, tội gì chờ sau này?"

Sau đó quả nhiên nàng lễ độ bám theo Tiết Hàn Vân nhờ hắn dạy nàng cưỡi ngựa, phong cảnh kiêu diễm trong đó, tự nhiên không cần nói tới, đây cũng là nói sau.

Giờ phút này hai người xuống ngựa trước cửa biệt trang, Liễu Minh Nguyệt giơ lên hai bao đồ ăn trong tay, Tùng Lạt cao, mứt hoa quả trái cây, mi mao tô đáng. Tiết Hàn Vân xuống ngựa trước, lại đỡ nàng xuống ngựa, hai tay nàng cầm đầy đồ, lúc lên dễ dàng giờ phút này muốn xuống nhưng có chút khó khăn, đúng lúc Ôn Hữu Tư hôm nay đang nghỉ cuối tuần, nghe được hai người đến, hai huynh đệ Ôn Hữu Niên cùng tới, nhận lấy vật trong tay Liễu Minh Nguyệt, mới giúp nàng thoát khỏi quần cảnh.

Nhất thời Vạn thị cùng Ôn Dục Hân thấy Liễu Minh Nguyệt, cũng cực kỳ vui mừng. Ôn Dục Hân bước đến kéo tay nàng, lại không đề phòng bắt được một bàn tay dính đầy nước đường. Thì ra là nàng ăn đồ ngọt dính vào trên tay, Ôn Dục Hân giơ một tay dính đường tròn mắt hốc hốc, quay đầu đi nhìn mẫu thân Vạn thị của nàng, về mặt nghi hoặc.

Vạn thị vừa quyết định muốn Ôn Dục Hân đến Kinh Thành, mấy ngày gần đây bắt đầu dạy dỗ nàng nghiêm cẩn, hành động ngồi nằm đều có ma ma nha hoàn nhìn chăm chăm, một chút cũng không dám bừa bãi. Ôn Dục Hân chỉ nghĩ người khác đợi gã cũng đều giống như nàng, nào biết Liễu Minh Nguyệt đợi gã, lại càng tự nhiên hơn so với lúc chưa từng định thân, vị muội phu tương lai này chẳng những chưa từng quản nàng, còn dung túng nàng ăn uống ngoài đường phố, xách theo đầy tay đồ ăn vật đến nhà. đây là bộ dáng đợi gã sao?

Đội Tiết Hàn Vân cùng hai huynh đệ Ôn gia đến thư phòng ở tiền viện xong, Ôn Dục Hân cùng Liễu Minh Nguyệt cũng đã được nha hoàn hầu hạ rửa sạch tay, lúc này mới nhéo một trên mu bàn tay Liễu Minh Nguyệt: "Tiểu nha đầu, sao ngươi lại vô pháp vô thiên như vậy?" Nửa là ngăm chua nửa hăm mộ mắng.

Vạn thị cười dịu dàng lại không biết làm thế nào: "Muội muội ngươi tốt số, chẳng những không có bà bà với tiểu cô (mẹ chồng, em chồng) gây khó khăn, ngay cả công tử Tiết gia cũng là người cực kỳ hiền lành, biết cảm thông, cho dù tương lai không còn ở trong phủ Tướng Quốc nữa, hắn cũng là sống ở nhà riêng, dù là ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao cũng không có người trông nom."

Liễu Minh Nguyệt ôm cánh tay Vạn thị làm nũng: "Nhị cữu mẫu nói cái gì đó? Ta mới không muốn rời khỏi a cha, ta muốn ngày ngày ở cùng với a cha."

Vị cữu mẫu này của nàng là điển hình của kiểu người ngoại nhu nội cương, lại rất thông tình đạt lý(hiểu đạo lý, biết thông cảm). Thời gian Liễu Minh Nguyệt chung đụng cùng với nàng càng lâu, lại càng thêm thân cận với nàng. Có lẽ do bản thân chính là người mất nương sớm, có một lần còn từng ngẩng ngốc nói trước mặt Vạn thị: "Thật sự là kỳ quái, mặc dù đại di mẫu là tỷ muội ruột thịt với nương ta, ta lại cảm thấy tính tình Đại di mẫu cùng a nương ta nhất định khác nhau. Ngược lại ta lại cảm thấy Nhị cữu mẫu rất giống a nương ta."

Lúc ấy vành mắt Vạn thị liền hồng, vuốt đầu của nàng than: "Con thật là đứa nhỏ ngốc!"

Chờ sau khi nàng đi lại rơi lệ một lần, Ôn Dục Hân khuyên hồi lâu mới dừng khóc: "Ngươi sao có thể biết tiểu cô ngươi là hạng người gì. Tính tình nàng là dịu dàng nhất, nhưng cũng cực kỳ có chủ ý, a nương không thông tuệ như nàng, thua kém nàng rất nhiều. Chỉ có một, a nương tốt số hơn so với nàng, có thể tận mắt nhìn ba huynh muội các ngươi lớn lên **. Nàng đi quá sớm, lại bỏ lại Nguyệt nha đầu cô đơn một mình."

Ôn Dục Hân không biết khuyên nhủ bằng cách nào, chỉ đành phải khuyên: "Quan hệ của A nương cùng tiểu cô tốt như vậy, lại ưa thích Nguyệt nha đầu, vậy thì xem Nguyệt nha đầu như nữ nhi thân sinh không phải giống nhau sao? Ta lại có thêm một vị muội muội."

Vạn thị liền cười rộ lên.

Sau lần Liễu Minh Nguyệt trở lại đó, quả nhiên nàng yêu thương Liễu Minh Nguyệt cùng Ôn Dục Hân như nhau, có lúc còn yêu thương sủng ái nàng hơn cả Ôn Dục Hân. Ngoài miệng Ôn Dục Hân kêu bắt công, nhưng cũng là thật lòng yêu thương Liễu Minh Nguyệt, hai tỷ muội càng thêm không có gì giấu nhau.

Mặc dù Liễu Minh Nguyệt hơi ngốc một chút, rốt cuộc trải qua những chuyện kia, dần dần đã thông suốt, có thể nhìn ra vị Nhị cữu mẫu cùng biểu tỷ này hẳn là thật lòng đối đãi với nàng như người thân, liền cũng từ từ tôn kính Vạn giống như mẫu thân, chẳng những kính trọng nàng, còn yêu thương nàng, gần như dồn hết tình cảm lưu luyến với mẫu thân lên người Vạn thị, lại còn tựa như tiểu nữ nhi của Vạn thị.

Bên này mẫu nữ ba người thân thiết, trong thư phòng Ôn Hữu Tư lại báo một chuyện cho Tiết Hàn Vân.

Trước đó vài ngày Vạn thị nhận được thư của Ôn Lão Gia Từ, phó thác đại cô Hạ gia tới cầu hôn Liễu Hậu, muốn ghép đôi Liễu Minh Nguyệt cùng Hạ Từ Thanh.

Thì ra là Hạ Ôn thị viết thư tới Giang Bắc cho Ôn Lão Gia Từ, Ôn Lão Gia Từ nghĩ đến ái nữ mất sớm, thương nghị cùng Ôn Lão Thái Thái hồi lâu, liền viết lá thư này cho Vạn thị, chỉ nói Tiết Hàn Vân xuất từ nhà võ tướng, tương Lai tất nhiên muốn lên chiến trường, Liễu Ôn thị thì đã qua đời, Liễu Minh Nguyệt tuyệt đối không thể có sơ xuất gì, cũng không biết trong lòng Liễu Hậu muốn như thế nào, lại có thể chọn một nữ tể như vậy.

Ôn Lão Gia Từ chẳng những hạ lệnh cho Vạn thị, muốn nàng phải ngăn cản cộc hôn sự này, ngược lại cũng tự tay viết một phong thư muốn Ôn Hữu Tư chuyển giao cho Liễu Hậu. Ông cụ nhất định muốn Liễu Minh Nguyệt gả cho Hạ gia, cho dù tương lai quan vị Hạ Từ Thanh không cao, rốt cuộc vẫn là người đọc sách, luôn có bảo đảm bình an, mạnh hơn gã cho một người lấy mạng vật lộn đo sức giành công danh ở trên chiến trường.

Vạn thị đoán được đây chắc chắn là chủ ý của Hạ Ôn thị, nhưng Tiết Hàn Vân cùng Liễu Minh Nguyệt hôm nay đã định hôn, Ôn Hữu Tư cùng Ôn Hữu Niên ở bên trong, ngày gần đây đi Hàn Lâm viện, đã muốn thăm người thân phải hồi hương giỗ tổ, nàng phải đi gặp cha mẹ chồng, liền cảm thấy rất khó xử.

Ôn Hữu Từ nói rõ chuyện này, Tiết Hàn Vân nói: "Chuyện tình của ta với Nguyệt nhi, Đoan Ngo lần trước, Liễu bá bá đã nói qua với Thánh thượng, lúc ấy trên lầu ngắm cảnh đều là trọng thần triều đình, làm sao có thể đổi ý? Huống coi như Liễu bá bá muốn đổi ý, ta cũng không chịu. Vị huynh đệ nhà biểu cô kia của người, mọi việc đều nghe nương hấn, tương lai sao có thể đảm đương che chở cho Nguyệt Nhi được? Ta há có thể cho phép nàng gả đi Hạ gia chịu uất ức?"

Ôn Hữu Từ lại mang đầy bụng nghi ngờ: "Khác ta không dám nói, nhưng nghe nói từ trước đến giờ tiểu di trượng đều tôn kính hiếu thuận tổ phụ, chuyện này nên để lão nhân gia vui mừng vẫn tốt hơn. Lần này chúng ta trở về tổ trạch Giang Bắc, coi như có thể nói rõ với lão nhân gia, nhưng ta nghe nói biểu đệ trúng nhĩ giáp, Hạ gia đã tể tử ở kinh thành rồi, Đại cô mẫu phải dẫn biểu đệ trở về tổ trạch Giang Bắc hưởng thính an tổ phụ, nếu đến lúc đó Đại cô mẫu lại nói mấy câu, tổ phụ nghĩ như thế nào cũng không biết. Trăm nghe không bằng một thấy, chỉ bằng nhân tài như muội phụ, không bằng người cũng xin nghĩ, đi về phía tổ phụ thính an đi? Đến lúc đó, chỉ bằng ánh mắt của tổ phụ, dù như thế nào cũng sẽ không vứt bỏ người mà chọn biểu đệ đâu?"

Vạn thị sáng suốt, Ôn Hữu Từ cùng Ôn Hữu Niên cũng dưỡng thành thói quen độc lập tự chủ, nhìn thấy mọi chuyện Hạ Từ Thanh đều nghe theo nương hấn phân phó như vậy, căn bản không có cách nào yêu thích. Mặc dù là biểu huynh đệ với Hạ Từ Thanh, cũng không thân cận, ngược lại hợp với tính tình Tiết Hàn Vân, ba người chung đụng cực kỳ hài hòa.

Tiết Hàn Vân suy nghĩ đến thế cục trong triều mấy ngày gần đây, Sở Vương ** cùng Thái Tử ** càng thêm đối chọi gay gắt, phần lớn thời gian Thánh thượng vẫn ở trong điện Ngô quý phi, vẫn thường triệu Sở Vương vào cung, làm cho một đám quan viên trong triều chia phe phái, ngoại trừ phái trung quân, có vài người lựa chọn Sở Vương có vài người lựa chọn Thái Tử, kẻ dư liền làm phái trung lập, ngắm nhìn hai mặt do dự không quyết.

Sở Vương hai lần ba lượt vô tình gặp được hấn ở trong cấm cung, luôn là một dáng vẻ thân thiết. Ngày hôm nay Lương Viện của Thái Tử lại triệu Liễu Minh Nguyệt vào cung, rõ ràng có ý lôi kéo. Mặc dù Liễu Tương thân là Thái Phó của Thái Tử, nhưng hấn là phái trung quân, Thái Tử lúc nào cũng tới thính giáo hấn, người ngoài đều nói Liễu tướng công chính liêm minh, trung thành cảnh cảnh, Tiết Hàn Vân lại biết, thế cục hôm nay, ngay cả Liễu Tương cũng có chút đoán không ra ý của Thánh thượng.

Trình thái y từng lên lút tiết lộ, mặc hôm nay dù nhìn Thánh thượng bình phục, nhưng thực tế lần này ngã bệnh, nội tạng cũng bị hư, nếu nghỉ ngơi đầy đủ, chừng mười năm cũng không phải là không thể nào. Đáng tiếc từ sau khi Thánh thượng kháng phục, đầu tiên còn có thể nén được tính tình làm chương quỹ chỉ tay, không để ý tới triều chính, toàn bộ mọi việc đẩy cho Thái Tử xử lý, nhưng ngày giờ trôi đi, trong lòng buồn bực, nhìn Thái Tử liên sinh ra các loại không vừa mắt, lại nghi hoặc Thái Tử muốn thay thế hấn, tự mình cầm quyền, hôm nay đã bắt đầu làm triều lại, ngược lại đề lại rất nhiều chuyện mà Thái Tử xử lý.

Mặc dù từ nhỏ Thái Tử được kim thượng nuôi dạy, nhưng mà suy nghĩ của hai phụ tử hoàn toàn bất đồng. Kim thượng nhân từ, mảnh khỏe xử lý quốc sự chậm rãi từ tốn, nhưng Thái Tử vừa nắm được quyền to, chính là lúc hăng hái, làm việc càng mạnh mẽ vang dội, kim thượng không dưỡng bệnh trong hậu cung nữa, sau trở lại tiền triều, đã nhiều lần trách cứ Thái Tử thô bạo cương liệt, không hiểu đạo trị quốc rồi.

Ngay cả Liễu Tương thân là Thái Phó của Thái Tử, kẹp ở giữa hai phụ tử này, cũng rất là khó khăn.

Dạy dỗ Thái Tử quá tốt, thì sợ bị nghi ngờ có ý soán vị. Dạy đỡ không nên hèn, chính hấn liền muốn vác tội danh vô năng. Trái phải đều là lỗi, lựa chọn cực kỳ khó khăn.

Hôm nay Thái Tử cùng Sở Vương đều có tính kéo hấn xuống nước. Chỉ cần Tiết Hàn Vân đứng đội tỏ rõ thái độ, tin tưởng coi như Liễu Tương không ra vẻ, mọi người cũng sẽ đoán hấn trúng ý vị nào kể vị hơn.

"Ta trở về thương lượng một chút với Liễu bá bá, sau đó sẽ đưa ra câu trả lời chắc chắn."

Tiết Hàn Vân thầm nói: loại thế cục hôm nay, còn không bằng tạm thời hấn tránh một chút, khiến Liễu bá bá có thể bảo trì trung lập cũng tốt. Trong lòng đã chắc chắn, Liễu Tương nhất định sẽ đồng ý cho hấn tiến về phía Giang Bắc ——

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chỉ Bảo

Editor: Serena Nguyen

Liều tướng thấy thư nhạc phụ tự tay viết, lại nghe đề nghị của Tiết Hàn Vân, nghĩ cũng khả thi, không suy tính gì thêm mà đồng ý luôn.

Từ Kinh Thành tới Giang Bắc, đi đường thủy phải mất hơn nửa tháng, đi đường bộ thì mất một tháng. Lúc tới, nhóm người Vạn thị đi đường bộ, lúc trở về, vì đồng người, Liễu Hậu bao trọn một chiếc thuyền tiến về phía Giang Bắc.

Đã nhiều năm Ôn thị chưa từng về nhà mẹ đẻ, hôm nay mang theo nhi tử trở về, vốn là chuyện vui, chỉ là hai chất tử (cháu ruột) đồng hành đều đỗ đạt, và lại Ôn Hữu Từ đỗ Bảng nhãn, bỗng đoạt gần hết cả danh tiếng của Hạ Từ, trong lòng bà rất là không thích.

Lại nói, bà ở kinh thành nhiều năm như vậy, từ khi Ôn thị - mẫu thân Liễu Minh Nguyệt qua đời, bà cũng xem như có chăm sóc ngoại nữ (cháu gái) này, hôm nay nàng lại không thân thiết với mình, mà lại thân như mẹ con với Vạn thị chưa từng gặp mặt, trong lòng Ôn thị càng thêm ghen ghét, nên ngồi một mình trong phòng ngủ bên trong khoang, không chịu ở cùng mẫu tử Vạn thị và Liễu Minh Nguyệt.

Mặc dù hiện tại Liễu Minh Nguyệt cũng đang dần dần hiểu biết hơn, nhưng cũng không quá rõ đạo lý đối nhân xử thế, lại thiếu người chỉ bảo. Thư Đại Gia cũng chỉ dạy nàng chút tài nghệ, chưa từng dạy nàng lục đục đấu đá trong đời, Vạn thị thì khác, thấy nàng có phần mơ hồ thì dốc hết kinh nghiệm tâm đắc bao nhiêu năm ra truyền thụ, từ thế thiếp tranh nhau đến cách đối nhân xử thế, giải thích cặn kẽ các mảnh khoe giao tiếp giữa người với người, khiến Liễu Minh Nguyệt có cảm giác bỗng nhiên được mở mang tầm mắt.

Chỉ có nửa tháng, suy nghĩ của Liễu Minh Nguyệt đã thay đổi một lượt.

Đời trước nàng chẳng để ý tới chuyện gì, kiếp này lòng đầy nghi hoặc, nên muốn thỉnh giáo Vạn thị, kể kinh nghiệm kiếp trước của mình cho Vạn thị nghe, chỉ là thay tên đổi phận những người trong truyện, nhưng không hề thay đổi chuyện đã xảy ra.

Vạn thị suy nghĩ một chút, uyển chuyển nói: "Có một loại người, vốn đã có trái tim ác độc, không thể chịu được khi thấy người khác sống tốt hơn mình. Có những người khác có trái tim nhân hậu, dù có lâm vào nghịch cảnh, trái tim vẫn hướng về điều tốt đẹp, loại người thứ nhất, dù ở địa vị cao nhưng vẫn có oán hận, nếu nhất thời ở thế yếu, trong lòng sẽ tính toán, nhẹ thì tổn hại thanh danh tiền tài hoặc là hủy hoại nhân duyên của người khác, nặng thì làm hại tính mạng người khác. Loại người này, nếu nắm quyền thế, trên tay nhuộm máu cũng là chuyện bình thường."

Liễu Minh Nguyệt yên lặng nghĩ ngợi trong lòng, thì ra là kiếp trước Thẩm kỳ Diệp đối với nàng như vậy, Tư Mã Sách chỉ là một yếu tố, nguyên nhân trực tiếp chính là nội tâm của nàng.

Mặc dù nàng và mình mang tiếng là tỷ muội nhiều năm, sợ rằng trong lòng không có một khắc nào không phải ghen tức. Có lẽ sớm bị ghen tỵ che mờ hai mắt, còn sống mà như đang bị dày dạn trong địa ngục. Nhìn lại mình, trừ mấy ngày ở lãnh cung và lúc chết thảm, cả cuộc đời còn lại đều mơ mơ hồ hồ, ngu ngốc mà sống, hạnh phúc hư ảo như lấp đầy cuộc đời của nàng.

Nhìn lại, ai hạnh phúc hơn, không cần nói cùng biết.

Kiếp trước, trước lúc nàng leo lên giường Tư Mã Sách, trong ngoài cung đã sớm truyền khắp, Thái tử phi yếu ớt nằm trên giường, có bệnh nan y, cơ hội giành ngôi Thái tử phi rất lớn, vậy nên mới bất chấp tất cả dấn thân vào.

Nàng cũng chỉ là thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, sao có thể thoát được cái bẫy Tư Mã Sách cố ý chăng ra, cuối cùng mắc mưu ý loạn tình mê, mơ hồ mắc bẫy.

Trước khi nàng tiến vào Đông cung đã coi Thái tử phi như bù nhìn, không cần thiết nịnh bợ Thái tử phi. Doãn Tổ Nhụy nể nang nàng ta, trong lòng nàng không hẳn là chưa từng cười nhạo Doãn Tổ Nhụy ngu xuẩn.

Đông cung có hai vị chủ tử, Thái tử phi nàng ta không còn sống lâu nữa, muốn lấy lòng tự nhiên chỉ có thể lấy lòng Thái tử điện hạ.

Huống hồ ngày trước nàng cho rằng Thái tử đối với nàng tình thâm ý trọng, nào biết sự thật là thì ra nàng cũng chỉ là một trong số hàng đồng nữ nhân của Thái tử, không phải người đẹp nhất cũng không phải người được cung chủ ưu ái. Nàng lòng thoái chí, tinh thần thấp cực độ.

Lại bị Ôn Thanh Dung đối đầu khốc liệt như vậy, quả thực là đâm đầu vào ngõ cụt.

Ôn Thanh Dung, thân phận bồi cánh đều đủ cho nàng ta ngang ngược, từ nhỏ đã được dưỡng thành tính tình xem ai không vừa mắt thì dù là người này nằm trên mặt đất xước gầy cho nàng ta, cũng sẽ bị nàng ta chán ghét mà vứt bỏ. Cả Điều Hoàng cũng len lén kể khổ với Liễu Minh Nguyệt: "Lương Đế* này tính cách ngang ngược, đâu phải muốn lấy lòng là có thể lấy lòng được?"

* Lương Đế: vợ bé của thái tử

Hôm nay Liễu Minh Nguyệt đã hiểu, trừ khi Thẩm Kỳ Diệp không phải nữ nhân của Tư Mã Sách, cuộc đời này không tranh đoạt nam nhân với Ôn Thanh Dung, chứ nếu muốn đi nịnh bợ, cũng có thể Ôn Thanh Dung sẽ làm ra vẻ hòa nhã, nhưng lúc này nịnh bợ còn khó hơn không nịnh bợ.

Không nịnh bợ, đầu gì còn có thể giữ lại chút tôn nghiêm.

Đây cũng là Vạn thị phân tích, Thẩm Kỳ Diệp ở hoàn cảnh xấu, còn có mấy phần lý trí.

Sông còn dài, ngày dần buông, thuyền đi ngàn dặm, trên con thuyền đang chậm rãi trôi về phía trước, cuối cùng Liễu Minh Nguyệt đã có thể bỏ xuống ân oán tình cừu kiếp trước, nhẹ nhõm tiến về tương lai.

Những con người, sự việc ám ảnh nàng hồi lâu, từ nay về sau không còn quan hệ, đường đời khác biệt, phúc họa tự gánh.

Nàng coi Vạn thị như mẫu thân, Vạn thị cũng coi nàng như nữ nhi, trước đây cũng không cơ hội tỉ mỉ nói những chuyện phụ nhân này, hôm nay ở trong khoang thuyền, lại không có Hạ Ôn thị quấy rầy, Vạn thị càng thêm hết lòng dạy bảo.

Trước khi rời Kinh Thành, đã có một gia đình quan lại họ Phùng cầu thân Ôn Dục Hân, Vạn thị cũng có ý đồng ý, chỉ nói trượng phu nhậm chức ở Vân Hương, chuyện này chỉ bằng ông đồng ý. Nghe nói Phùng gia đã phái người lên đường tới Vân Hương, mà Vạn thị đã sớm viết một lá thư, nói rõ toàn bộ chuyện mình thăm dò được về Phùng gia cho trượng phu.

Hôm nay thấy Ôn Dục Hân và Liễu Minh Nguyệt đều đang đợi gả, bà có ý định chỉ bảo hai nha đầu này biết nhiều hơn chút về những chiêu trò ngầm ngầm của phụ nhân.

Đây cũng là vì Vạn thị thật lòng thương Liễu Minh Nguyệt, đối đãi với nàng như nữ nhi ruột thịt.

Liễu Minh Nguyệt học được thì rất hứng khởi, gặp gỡ Tiết Hàn Vân đang đi cùng các biểu huynh ở trong khoang thuyền, ánh mắt quái dị đến nỗi người vô tâm vô tư như Ôn Hữu Niên cũng cảm thấy quái dị —— hoàn toàn là ánh mắt tên đồ tể nhìn thấy dê nằm trên thớt.

Hắn quay đầu lại nhìn Tiết Hàn Vân một chút hoàn toàn khác con dê mà!

Ôn Dục Hân che miệng cười trộm, đoán chừng nha đầu này đang muốn áp dụng các chiêu không chế phụ quân mẫu thân vừa truyền thụ lên người Tiết Hàn Vân chứ gì? Nội tâm không khỏi hơi đồng tình với vị Tiết công tử này.

Thuyền đi mười bảy ngày, trừ giờ cơm, Ôn thị còn hàn huyên với các nàng vài câu, thời gian còn lại Ôn thị đều vui ở mình trong khoang đóng cửa không ra.

Tối ngày thứ mười tám rốt cuộc cập bến, người tới đón trên bờ chính là đại cữu của Liễu Minh Nguyệt, trưởng tử của Ôn Thị, Ôn Hữu Chính, tuổi chừng hai mươi bảy hai mươi tám, bộ dáng bình thường, nhìn cực kỳ hòa nhã.

Tối tới chuyển hành lý lên xe ngựa, Vạn thị và Ôn thị lên một chiếc xe ngựa, hai tỷ muội Ôn Dục Hân và Liễu Minh Nguyệt lên một chiếc xe ngựa khác, những nam nhân còn lại chia nhau ngồi hai chiếc xe ngựa, đi tới trấn Từ An.

Ôn gia ở Giang Bắc, từ xưa ngụ tại trấn Từ An.

Trấn trên lấy Ôn gia người chiếm đa số, ngoại tổ phụ của Liễu Minh Nguyệt thật ra là chi thứ ba dòng chính (tam phòng). Tam phòng ở Ôn gia có diện tích rất lớn, đích tôn ở chủ viện, chi thứ hai và chi thứ ba đều ở đại trạch hai bên chủ viện, mặc dù năm đó sau khi Ôn Lão Thái Gia qua đời, tam phòng đã ở riêng, tuy nhiên trên thực tế tổ trạch cũng vẫn là liền cùng một chỗ, chi là có đại môn riêng.

Các nhánh khác tự dựng nhà ở xung quanh dòng chính, càng ra bên ngoài phòng ốc càng thu hẹp, gia cảnh cũng càng thêm bần hàn.

Nhiều thế hệ Ôn gia đều là thư nhân, ở Giang Bắc cũng được coi như gia đình giàu có, hưởng trưởng tử chi thứ hai của Tam Phòng đều làm quan. Thật ra ba huynh đệ Ôn Lão Gia Tử đều từng ra làm quan, năm đó ngoại tổ phụ Liễu Minh Nguyệt làm quan tam phẩm Ngự Sử đại phu, làm người ngay thẳng chính trực, không biết đắc tội bao nhiêu triều thần, sau đó Ôn Lão Thái Gia qua đời, ông vẫn luôn ở nhà chịu tang, sau đó cũng không về triều, trên triều ít đi một vị quan viên chính trực như ông, không biết bao nhiêu quan viên thở dài một hơi.

Trưởng tử, đại lão gia cả đời chưa từng làm quan, chỉ tận hiếu phụ mẫu, vừa đứng đầu một tộc. Nhị lão gia lại khác Tam lão gia, là người khôn khéo lồi đời, năm đó làm tới Quận Trưởng, quan Tứ Phẩm, cuối cùng lại mất chức trở về nhà.

Về nguyên nhân Nhị Lão Gia mất chức trở về nhà, chi thứ hai đổ cho Tam lão gia đắc tội kẻ quyền cao chức trọng, liên lụy huynh trưởng bị bãi quan, mà chi thứ ba lại cho rằng năm đó Nhị lão gia làm quan không đủ thanh liêm, tranh chấp không xong, hai vị lão gia mất thành thù.

Nhị Lão Gia rất thù hận Tam lão gia, Tam lão gia lại khinh thường phẩm cách làm quan của Nhị lão gia, không nhận huynh đệ.

Năm đó Nhị Lão Gia trở về nhà, còn tranh cãi một trận với Tam lão gia, tức ngoại tổ phụ của Liễu Minh Nguyệt ngày giỗ tổ, hai huynh đệ không ai nhường ai, sau lại trở mặt thành thù, hai phòng như nước với lửa, thề không nhìn mặt nhau.

Vì vậy chi thứ hai và chi thứ ba mặc dù ở giữa chỉ có trạch viện của nhà trưởng, cách nhau không xa, nhưng từ lúc giỗ tổ còn có thể thấy mặt ra, thường ngày người hai nhà gặp nhau, đều coi đối phương như không khí, cả đời không qua lại với nhau.

Mặc dù Ôn Dục Hân sống ở nhà cũ không lâu, nhưng gần tới nhà cũ, nàng lập tức nhắc nhở Minh Nguyệt, miễn cho Liễu Minh Nguyệt không biết lại gặp phiền phức.

Còn chưa tới tổ trạch, Liễu Minh Nguyệt đã lo sợ.

Nghe Ôn Dục Hân miêu tả, ngoại tổ phụ của mình là người rất khó tính, cực kỳ cổ chấp. Nhưng nghe nói lão nhân cực kỳ thương yêu ái nữ, chính là mẫu thân Liễu Minh Nguyệt, hai nhi tử một nữ nhi còn lại cùng không được yêu quý như vậy. Trong lòng nàng thầm tự cầu nguyện: hi vọng ngoại tổ phụ yêu ai yêu cả đường đi, có thể khoan dung với nàng như với mẫu thân thì tốt.

Đợi đến khi Liễu Minh Nguyệt tới khu của chi thứ ba, tự mình tới nhà chính bái kiến ngoại tổ phụ, chỉ cảm thấy lão nhân gia trừ râu ria hơi nhiều một chút, biểu hiện trên mặt khô khan một chút, nói hơi lớn một chút, cũng không đáng sợ như vậy.

Tim Ôn Dục Hân đập thình thịch, thấy Liễu Minh Nguyệt hoàn toàn không sợ nhìn chăm chăm tổ phụ, lại thấy tổ phụ cực kỳ kinh ngạc lộ ra một nụ cười có thể coi là từ ái, lập tức bị kinh sợ không nhẹ.

Ôn Lão Gia Tử lại còn trực tiếp tháo miếng bảo ngọc khảm bảo thạch rủ tua vàng bên hông làm lễ ra mắt.

Liễu Minh Nguyệt nhận miếng ngọc bội kia, chỉ thấy mặt Ôn Lão Gia rõ ràng có chút biến động cực nhanh, hơn nửa năm nay có lẽ nàng quan sát Tiết

Hàn Vân quá mức tỉ mỉ, nhìn gương mặt càng vô cảm của Ôn Lão Gia Tử, thế mà lại nhìn ra một chút biến hóa.

Hạ Tử Thanh và Tiết Hàn tiến lên trước làm lễ, ông cụ cũng chỉ tặng cho một bộ văn phòng tứ bảo thượng hạng.

Là bộ văn phòng tứ bảo mà Ôn Hữu Tư và Ôn Hữu Niên đều có một bộ, được ông cụ một tiếng tán dương, nghe nói rất là hiếm có

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Mới Gặp Gỡ

Liễu Minh Nguyệt có được một lễ ra mắt lớn như vậy, thế nhưng Ôn Dục Hân chỉ có hai nén vàng nhỏ, chắc là do Ôn lão thái gia quay đầu lại nhìn tới các thiếu nam thiếu nữ, chỉ riêng Ôn Dục Hân không có đồ, nên mới sai lão bộc bên cạnh cầm đồ đến.

Nàng có chút ngượng ngùng, cảm ngọc bội rồi khỏi chánh viện của Ôn lão thái gia cùng với chúng biểu huynh biểu tỷ và Tiết Hàn Vân, về mặt lúng túng nhìn Ôn Dục Hân. Ôn Dục Hân cười nheo gương mặt hồng nhuận của nàng một: "Nha đầu ngốc, nghĩ gì thế? Huynh đệ tỷ muội chúng ta sanh ra, tất cả con của chánh thể đều được tổ phụ tặng một ngọc bội" Chỉ là, không bằng miếng ngọc bội trần quý này thôi.

Liễu Minh Nguyệt nghe lời này, mới thả lỏng cất miếng ngọc bội, sau khi đến viện gặp Ôn Lão Phu Nhân và Đại cữu mẫu (mợ). Nghe nói hôm nay đích tôn có việc đến thăm, nhưng đến giờ Ôn đại cữu của nàng vẫn còn ở trong tộc chưa về.

Tới nội đường, chỉ thấy Hạ Ôn thị dắt một lão phu nhân đầu đầy tóc bạc, còn Vạn thị thì ngồi cùng với một vị phu nhân trung niên phúc hậu khác, nàng lập tức suy đoán bà lão này chính là ngoại tổ mẫu của nàng.

Từ khi Ôn mẫu thấy thiếu niên nam nữ đi vào nội đường, đầu tiên bà nắm chặt cả bàn tay Hạ Ôn thị, hai mắt đảo quanh người những thiếu niên nam nữ này, hốc mắt đã có chút đỏ ửng.

Đội đến sau khi mọi người hành lễ xong, bà ngoắc ngoắc tay với hai nữ hài nhi, bảo các nàng tiến lên, vừa lôi kéo một người, nhưng ánh mắt phần lớn đều đặt trên người Liễu Minh Nguyệt, nhìn nàng, nước mắt trong mắt tuôn rơi, bờ môi run rẩy vài cái, thấy gương mặt này tương đối giống với khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi yêu quý, một tay ôm lấy Liễu Minh Nguyệt vào trong ngực, lớn tiếng khóc.

Liễu Minh Nguyệt sớm không nhớ rõ người mẫu thân kia, chẳng qua cũng bị nỗi bi thương phát ra từ đáy lòng của vị lão phu nhân này cảm nhiễm, một giọt nước mắt vô tình rơi xuống, đến khi hai nàng dâu và nhi nữ khuyên bảo, Ôn mẫu mới dừng lại tiếng khóc, một tay lôi kéo tôn nữ nhi (cháu gái), lại chỉ vào thê tử của Ôn Thời là Lâm thị nói: "Đây là đại cữu mẫu của con."

Ôn Dục Hân và Liễu Minh Nguyệt thi lễ một với Lâm thị, Lâm thị coi đôi vòng ngọc dương chi quý giá trên cổ tay xuống, thuận tay đeo lên cổ tay của Liễu Minh Nguyệt: "Đôi vòng tay này của cữu mẫu là được mẫu thân tặng vào lúc xuất giá, mặc dù không đáng giá, nhưng dù sao cũng là vật di truyền, Nguyệt nha đầu đừng ghét nhé."

Liễu Minh Nguyệt nhìn chăm chú, vòng tay bằng ngọc này rõ ràng cực kỳ đáng giá và khó có được, vị Đại cữu mẫu này đơn thuần khiêm tốn, nàng sợ hãi vội vã muốn tháo ra: "Đồ quý báu như vậy, Nguyệt nhi thật không dám nhận, mong rằng Đại cữu mẫu sẽ nhận lại."

Ôn mẫu cười nói: "Đại cữu con còn nhiều đồ tốt, dù sao Nguyệt nhi cũng đừng từ chối, ngày khác hãy đến phòng của nó vài lần, nó vô cùng thích nữ hài nhi, nếu khiến nó vui vẻ, còn thứ gì tốt đều sẽ đưa cho con."

Vạn thị cũng hứng thú nhìn ở một bên, Liễu Minh Nguyệt đành phải nhận, trịnh trọng nói cảm ơn một lần nữa.

Ôn mẫu và Lâm thị nhìn, nàng còn nhỏ tuổi, vậy mà lễ độ cũng không tệ, người sinh ra lại thực đẹp, nụ cười ngọt ngào, càng nhìn càng yêu. Ôn mẫu kéo nàng vào trong ngực, trong lòng nhất thời vừa ngọt vừa chua, nghĩ đến ấu nữ, lại vội quay đầu đi lau nước mắt, mọi người đều chưa từng nhìn thấy lão thái thái thương cảm như vậy, chỉ đành nói đến những chuyện vui khác, mới có thể khiến bà vui vẻ lên.

Thiếu niên còn lại gặp qua Ôn mẫu và Lâm thị, tất cả đều được lễ ra mắt, sau đó được Ôn Hữu Chính dẫn tới tiền viện.

Ngược lại hai nữ hài nhi, bị Ôn mẫu lôi kéo mỗi người ngồi một bên, ngay cả Hạ Ôn thị cũng ngồi phía sau.

Hạ Ôn thị ngồi ở bên cạnh Lâm thị, chưa xót nói: "Mẫu thân nhìn thấy Nguyệt nha đầu, trong mắt ngay cả Thanh nhi nhà ta cũng không nhìn thấy rồi, thiên vị thật là lợi hại."

Từ nhỏ đến lớn bà ta cảm thấy mẫu thân đối xử bất công với mình, thương yêu Âu muội nhiều hơn, hôm nay Liễu Minh Nguyệt tới, Hạ Tử Thanh cũng là lần đầu tới chỗ ngoại tổ gia, đối xử lại khác biệt trời vực.

Ôn mẫu nghe được lời này của bà ta, chỉ có thể âm thầm thở dài một tiếng trong nội tâm: vốn tưởng rằng nữ nhi này gả ra ngoài nhiều năm như vậy, nhất định là đã có tiến bộ, nào biết ngay cả chuyện nhỏ thế này cũng muốn so đo.

Lời này của Ôn thị lại gọi lên bi thương trong lòng Ôn mẫu, không kịp đợi Lâm thị và Vạn thị cứu vãn, Ôn mẫu đã phun một câu: "Phụ mẫu của Thanh nhi vẫn còn, lại có người mẫu thân như con mưu tính chu toàn thay nó, ta còn có cái gì không yên lòng? Ta cũng chỉ là nghĩ đến Nguyệt nha đầu còn nhỏ tuổi đã mất mẫu thân, trong lòng thương giọt máu này của muội muội con, ngay cả Hân nha đầu cũng chưa từng so đo với muội muội nó, người làm đi mẫu như con, vậy mà lại so đo à?"

Nhiều năm qua Ôn thị chưa từng về nhà mẫu thân, hôm nay bị bà phun một câu như vậy, lại còn ở trước mặt tiểu bối và con cháu của muội muội, lập tức trên mặt không kìm chế được, đôi mắt đều đỏ, ngẩng đầu lại nhìn thấy nha hoàn bên cạnh Liễu Minh Nguyệt cầm một ngọc bội nhìn cực kỳ quen mắt, tỉ mỉ từng đường nét, đó là đồ cổ bên cạnh Ôn Lão Thái Gia mấy chục năm, lại càng cảm thấy đau thương.

"Sao ngọc bội của phụ thân lại ở trong tay nha đầu kia chứ?"

Lúc Ôn mẫu đến xem, không nhìn được lệ ướt hốc mắt: "Năm đó lúc muội muội con còn nhỏ, mấy lần quán lấy phụ thân, muốn miếng ngọc bội này, kết quả phụ thân con chưa từng đồng ý qua, hôm nay phụ thân con đưa miếng ngọc bội này cho Nguyệt nha đầu, coi như bồi thường tiếc nuối năm đó cho đứa con, chẳng lẽ món đồ như vậy mà con cũng muốn giành sao?"

Liễu Minh Nguyệt mới biết, thì ra là miếng ngọc bội này, còn có một đoạn duyên sâu như thế.

Buổi chiều Ôn Thời trở lại, Lâm thị dẫn dò phòng bếp bày yến hội, đón gió tẩy trần cho mọi người, trong bữa tiệc, Ôn Lão Thái Gia cùng Ôn Lão Phu Nhân thấy thêm được nhân phẩm xuất sắc của Tiết Hân Văn, vừa chứng chắc lại có thể tin tưởng, hơn nữa còn có chút ngây thơ, lấy mọi thứ so với Hạ Từ Thanh luôn nghe lời mẫu thân mà nói, cao thấp đã phân, Ôn mẫu lập tức do dự.

Hiểu nhi nữ không ai bằng mẹ, nếu nói là bao năm không thấy, ngôn từ trong thư của Ôn thị thành khẩn, đa phần là quan tâm Liễu Minh Nguyệt, nhưng hôm nay mới gặp gỡ, Ôn mẫu đã trực giác biết Liễu Minh Nguyệt không quá thân thiết với vị Đại di mẫu này, trái ngược với vẻ thân thiết với Vạn thị.

Liễu Minh Nguyệt và Ôn thị ở chung trong kinh đã nhiều năm, tiểu nha đầu này không thể thân thiết với Ôn thị, Ôn mẫu chưa bao giờ tin tưởng, trưởng nữ của mình là người lấy đức báo oán.

Đợi đến tiệc tan, Vạn thị lập tức đi hầu hạ Ôn mẫu, Lâm thị sớm chuẩn bị gian phòng khách tới.

Hạ Ôn thị gả sớm, hiện giờ cả nhà bà đang ở trong viện mà trưởng tử của Ôn Thời là Ôn Hữu Chính ở trước khi bà gả đi, một thê một thiếp hai con.

Ôn Thời chỉ có hai đứa con là con chánh thê, con thứ Ôn Hữu Xương hai mươi bốn tuổi, nhưng đến nay không chịu thành thân, quanh năm tháng dài du học ở bên ngoài, vào lúc này cũng không biết đến nơi nào, lần trước nhận được thư của hắn đã là nửa năm trước. Ôn Thời vẫn còn có một thứ nữ Ôn Dục Quỳnh, chính là do thị thiếp Hồng thị sinh, vẫn được Lâm thị dẫn theo bên người để nuôi dạy, năm nay mười ba tuổi, quy củ lễ nghĩa không tệ chút nào, đáng tiếc Liễu Minh Nguyệt quen lạnh nhạt, trong lòng không cách nào thích vị Tiểu Biều Muội này, chỉ nói qua loa một hai câu trong buổi tiệc.

Ôn Dục Quỳnh ở cái sân bên cạnh tiểu khóa viện của Lâm thị, dù là nàng là nữ đích tôn duy nhất, trước khi Liễu Ôn thị chưa gả đại viện trống không, cũng chưa từng được phép dõ vào ở.

Vì vậy Lâm thị để Hạ Ôn thị ở sân của phòng khách. Hạ Ôn thị lại không yên lòng Hạ Từ Thanh ở tại ngoại viện, Hạ gia ** cũng cùng ở một viện. Lâm thị thân thiết, đã sắp xếp Liễu Minh Nguyệt ở trong viện mà Liễu Ôn Thị ở trước khi chưa gả ở, Liễu Minh Nguyệt một mình ở một đại viện, nàng lại ngại tịch mịch, kéo Ôn Dục Hân đi ngủ cùng.

Từ nhỏ đến lớn Ôn Dục Hân luôn luôn đi theo Ôn Quân, số lần tới nhà cũ có thể đếm được trên đầu ngón tay, vì vậy vẫn ở chung nhà với phụ mẫu, có thể thoát khỏi tầm mắt Vạn thị, ở chung chỗ với Liễu Minh Nguyệt, tự nhiên cực kỳ vui lòng.

Hai huynh đệ Ôn Hữu Từ cùng Tiết Hân Văn ở ngoại viện.

Lâm thị sắp xếp thỏa đáng, Vạn thị thấy không có chuyện gì khiến bà quan tâm, lập tức đỡ Ôn mẫu trở về phòng, lại tự tay hầu hạ bà ẩy rửa mặt, Ôn mẫu từ chối, chỉ thân nhiên nói: "Con cực khổ một đường rồi, gọi con tới chỉ là muốn hỏi một chút, Liễu Hậu đối với hôn sự của Nguyệt nha đầu, tính toán thế nào?"

Trái tim Vạn thị đánh trống, nghĩ vị bà mẫu (mẹ chồng) này đang trách mắng bà hành sự bất lực, mặt đầy xấu hổ nói: "Mẫu thân bớt giận, muội phụ quá thật đã nhận được tin, chỉ là. Chỉ là con dâu thấy, Nguyệt nha đầu cũng không thích hợp với cuộc sống ở Hạ gia."

Bà len lén ngược mắt đi nhìn về mặt Ôn mẫu, về mặt Ôn mẫu vẫn thản nhiên như cũ, lại nói: "Từ xưa tới nay kết hôn, nơi đó có thích hợp không thích hợp thì liên quan gì? Chỉ có thể nói thích ứng, nữ nhân nào gả vào nhà trượng phu, không phải phải thích ứng cuộc bên nhà trượng phu chứ?" Cho thấy không vui.

Vạn thị lấy can đảm giải thích: "Mẫu thân chưa từng thấy qua đáng về muội phụ yêu thương Nguyệt nha đầu, hẳn lại quyền cao chức trọng, sao có thể để nữ nhi chịu oan ức chứ? Cho dù hai nhà kết thân, lỡ như đại tỷ muốn dạy dỗ nàng dâu. Bị muội phụ biết, nếu hai nhà sinh hiềm khích thì phải làm sao đây?"

Tính tình Hạ Ôn thị như vậy, mặc kệ là cháu ngoại gái ruột gả vào làm dâu, sao không phải chịu oan ức được?

Ngay trước là mẫu thân Ôn thị, Vạn thị không tự nhiên khi phải nói xấu Ôn thị, nhưng dù sao cũng nên để Ôn mẫu biết biết tình cảm Liễu Tương đối với nhi nữ duy nhất này.

Ôn mẫu như không tin: ". Nguyệt nha đầu chỉ là một nữ hài tử" Nào có nữ hài tử xuất giá không chịu uất ức?

Vạn thị cười khổ: "Mẫu thân chưa từng chính mắt nhìn thấy qua muội phu thương yêu Nguyệt nha đầu thế nào, nhi tức nhìn qua thấy, bao nhiêu chuyện lớn trong triều cũng không sánh bằng chuyện của Nguyệt nha đầu, nữ nhi này giống như tròng mắt của hần, ngay cả nhi tử cũng không được cưng chiều như thế. Năm đó. Muội muội qua đời, nhi tức từng đến Kinh Thành vội về chịu tang, nghĩ đến mẫu thân cũng nghe qua, những ngày đó Nguyệt nha đầu đều là ngủ trong ngực muội phu. Chúng ta cũng nghĩ đây chỉ là bởi vì đám tang của muội muội, vậy mà năm nay ta ở biệt viện Liễu gia, nghe được lời từ miệng lão bộc, Nguyệt nha đầu gần như là lớn lên trên đầu gối muội phu."

Ôn mẫu trầm mặc.

Vạn thị thấy bà như thay đổi ý nghĩa, vội lại châm cùi: "Mẫu thân không biết, nhà Hạ tỷ phu cơ thiếp cả đóng, con thứ, thứ nữ ở hậu viện không biết có bao nhiêu. Nhưng nhi tử lại nghe được lão bộc Liễu gia từng nói, năm đó trong phòng Liễu muội phu chỉ có một vị phu nhân là muội muội, ngay cả một nha đầu thông phòng cũng không, nếu không sao lại chỉ có một giọt máu là Nguyệt nha đầu? Liễu muội phu không chịu thay tình, muội muội qua đời nhiều năm như vậy, hần quyền cao chức trọng, muốn cưới loại danh môn khuê tú gì chả được? Trong nhà lại không có trưởng tử, chỉ có một dòng chính nữ, cũng không có trở ngại gì, tội gì chịu khổ? Nói cho cùng, cũng chỉ là sợ Nguyệt nha đầu chịu uất ức mà thôi. Người như vậy, sao chịu gả con gái vào nhà như thế chứ?"

Nói tới đây chưa hết ý chính là: Hạ Tử Thanh nghe lời mẫu thân như vậy, tương lai sợ rằng sẽ là Hạ Giem Thừa thứ hai, sao Liễu Hậu có thể không nghĩ tới chuyện này?

Ôn mẫu cũng không bởi vì những lời nói uyển chuyển này của Vạn thị mà tức giận, chỉ một môi phát tay một: "Con trở về nghỉ ngơi đi, để cho ta ngẫm lại."

Vạn thị lặng lẽ thở dài một.

Cuối cùng cũng qua cửa ải này.

Tối nay Liễu Minh Nguyệt lại không biết Vạn thị vì bảo vệ hạnh phúc của nàng mà cố gắng thuyết phục qua Ôn mẫu, ngày thứ hai dậy sớm rửa mặt, nha hoàn Lục Tiểu bên người Ôn mẫu đưa tới hai món trang sức, một bộ trang sức bạc nguyên chất, một bộ trang sức trân châu, đều là thích hợp để thiếu nữ đeo.

Nàng dặn Hạ Huệ đeo trang sức chân trâu lên cho nàng, Ôn Dục Hân liền đeo bộ trang sức bạc nguyên chất kia, một đôi nữ hài nhi ăn mặc thật xinh đẹp, đi vào phòng thỉnh an Ôn mẫu——

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ăn Mừng

Tôn tử của Tam phòng Ôn gia đỗ đạt nên hồi hương tế tổ hơn nửa còn có ngoại tôn nữ Tam phòng là nữ nhi của Tướng gia và đường tử đi theo, ngoài ra còn có ngoại tôn Hạ Tử Thanh cùng đậu Tiến sĩ nên lúc này Tam phòng vô cùng nở mày nở mặt.

Ôn Quân đang nhậm chức Quận thủ ở Văn Hương nên lần tế tổ này do Ôn Thì làm chủ, Ôn tam lão tử thì không quan tâm, chỉ đi dạo với Ôn đại lão tử nên bị Ôn nhị lão tử trào phúng.

"Chẳng qua chỉ có vài tên tiểu tử biết đọc sách, có gì mà đắc ý? Rồi trưng cái bản mặt há hê đó ra khiến huynh trưởng của ngươi đau đầu chóng mặt? Cho dù có học nhưng tương lai phải biết cách làm quan mới được, khoe khoang gì chứ?"

Ôn đại lão tử vốn vì huynh đệ bất hoà nhiều năm mà tính thần mệt mỏi không thôi, chỉ có điều từ nhiều năm trước sau khi lão Nhị, lão Tam đánh một trận thì cho tới bây giờ đều tuân thủ đạo lý quân tử động khẩu không động thủ nên cho dù đầu võ mồn kịch liệt nhưng cũng không động tay, động chân. Hôm nay không khí lại tốt như vậy, ông cũng lười xen vào nên giả cảm vờ điếc, coi như không nghe thấy.

"Huynh mà biết làm quan thì cũng sẽ không bị bãi quan, tự lo cho huynh trước đi đã!" Sắc mặt Ôn tam lão tử đã có chút đen, sau khi bị Ôn nhị lão tử kích thích thì lại càng trở nên đen hơn.

Ôn nhị lão tử nghe vậy nhảy dựng lên, hất tay áo: "Loại người như ngươi ngay cả làm người cũng không biết, trong mắt không có lớn nhỏ mà xứng nói đến chuyện làm quan? Hôm nay trước tiên ta phải dạy dỗ lại ngươi đã rồi nói tiếp!"

Bên cạnh là một đám tiểu bối đang xếp hàng từ cao đến thấp, tất cả đều đang cúi đầu.

Mấy năm trước khi thấy Ôn nhị lão tử xắn tay áo, Ôn tam lão tử cũng sẽ nhảy dựng lên xắn tay áo theo, đám tiểu bối thấy vậy lập tức chạy tới hòa theo, người của Nhị phòng, Tam phòng đang đứng ở trước mặt phụ thân, vì tỏ vẻ mình không theo phe địch nên hợp sức tấn công chỗ yếu của đối phương, vì

dụ như trong quá khứ đã từng có những tin đồn khó nghe gì...những chuyện như thế này cũng đã xảy ra nhiều, giả tổ hàng năm đều rất hỗn loạn, mức độ ồn ào sắp vượt qua cả chợ phiên trên trấn.

Nhưng năm nay Tam phòng Ôn gia có hai người đỗ Tiến sĩ, một người trong đó còn là Bảng nhãn, điều này thật sự là vinh dự của cả gia tộc, hai huynh đệ Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên cũng biết hiện giờ thân phận của mình đã khác trước nên không thể lại hồ đồ theo tổ phụ được, nếu truyền đi thì thật sự không dễ nghe hơn nữa ngộ nhờ truyền đến tai Ngự sử thì không phải là tin tức gì tốt vì vậy hai người luôn giữ im lặng.

Ôn Thi cũng chỉ đứng quan sát tình hình, hẳn cũng không phải là người nóng nảy, từ lâu đã chán ngán ân oán giữa Nhị phòng và Tam phòng nên chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Tôn tử, hậu bối của Nhị phòng cũng là người có ăn học nên không có chú ý đến lệnh buồn bán của Ôn nhị lão tử vì vậy cử nhân cũng có hai người hơn nữa họ cũng là cháu ruột của Ôn tam lão tử nhưng mà chưa có Tiến sĩ, nghĩ đến sau này vẫn còn phải nhờ vả Tam phòng, nếu được Tam phòng diu dặt thì hiển nhiên tiền đồ sẽ sáng lạn.

Tất nhiên Bảng nhãn Ôn Hữu Tư thì không cần phải nói, thân là huynh đệ đồng tộc, quan hệ huyết mạch lại gần gũi như vậy lại còn có Ôn Thi là một Quận thủ tứ phẩm, nếu hai phòng có quan hệ tốt với nhau, bọn họ lại đến cầu xin thì hẳn hai phụ tử bọn họ sẽ không có cách nào từ chối được.

Huống chi sau lưng Tam phòng còn có một vị quý tể (con rể quý), hiện giờ đang là Tướng quốc nên tại sao phải đắc tội với bọn họ?

Nên bây giờ khi thấy Ôn nhị lão tử và Ôn tam lão tử nhảy dựng lên thì không một người nào của hai phòng lên tiếng hưởng ứng, chính vì vậy đã tạo thành một tình huống rất kì dị.

Ôn nhị lão tử xắn tay áo một lúc lâu, Ôn tam lão tử cũng nhảy dựng lên ứng chiến, hai lão huynh đệ đứng cách nhau năm bước chân chửi mắng gầm thét và đội tôn từ nhào lên để đốt thêm lửa nhưng cuối cùng lại bị Ôn đại lão tử trừng mắt, lùi về trong phần nộ, kết quả là tất cả đều giả câm vờ điếc còn hai lão huynh đệ ngơ ngẩn nhìn ta, ta nhìn ngươi, đứng đờ ra ở chỗ đó.

Ôn đại lão tử thấy nếu không cho hai huynh đệ này một thang thì nhất định bọn họ sẽ bày ra hai cái mặt mo ngồi đó không chịu đi nên tăng hắng một: "Tuổi cũng đã cao mà không sợ tức giận sinh bệnh? Hơn nữa không sợ mất mặt trước bài vị tổ tông, huynh đệ và tôn tử sao?"

Hôm nay tể tổ là chuyện lớn, ngoại trừ Đại phòng thì con có bằng chi của Ôn gia tham dự, đồng lứa với Ôn lão gia tử cũng có hai ba vị, còn lại là hậu bối tôn tử, bọn họ vốn không phải là chi chính mà là chi phụ thuộc chi chính, gia cảnh cũng bình thường, tham dự vào loại lễ lớn này cũng chỉ là để phù hợp với tình hình mà thôi nên nào dám khuyên can hai vị lão gia tử khi bọn họ đang nổi giận?

Hiện giờ nghe được ý tứ Tộc trưởng cố ý cho hai huynh đệ một thang nên vội vàng bước lên phía trước, đi đến trước mặt Ôn nhị lão tử và Ôn tam lão tử, nói: "Nhị ca, Tam ca đang nóng vội muốn uống rượu mừng đây mà, Đại ca mau ra lệnh bày tiệc rượu đi chứ? ! Chúng ta cũng rất muốn uống rượu mừng của Tư ca nhi và Niên ca nhi."

Sau khi Ôn nhị lão tử và Ôn tam lão tử trừng mắt nhìn nhau thì mới đuổi theo Ôn đại lão tử đi tới Từ đường.

Từ Đường Ôn gia được xây ở đại viện của chi chính, chiếm toàn bộ một nhà, rộng rãi và rất nghiêm trang, bình thường chỉ có lão bộc quét dọn, riêng ngày lễ, ngày tết hoặc là có chuyện gì vui thì mới náo nhiệt.

Hôm nay ở đại viện chi chính đã sớm bày tiệc rượu mời mọi người trong tộc còn hậu viện là nơi tể trụ của nữ quyến tất cả các phòng.

Ôn mẫu dẫn theo Hạ Ôn thị, hai tức phụ và ba tôn nữ tiến vào, thân thích Ôn gia cũng có chút ấn tượng với Ôn Dục Hân, nàng theo cha ở bên ngoài nhiều năm, thỉnh thoảng mới trở về. Là trưởng nữ của quan tứ phẩm nên thân phận trong Ôn thị nhất tộc cũng cực cao vì thế làm cho các trưởng bối liên tục khen ngợi, các tỷ muội cùng thế hệ trong tộc cũng rối rít tiến lên phía trước nói lời chúc mừng.

Mục đích của buổi tiệc hôm nay chính là chúc mừng hai vị huynh trưởng của nàng thi đỗ nên tất nhiên là cũng phải chúc mừng nàng.

Có phụ thân làm quan lớn, tiền đồ của hai vị huynh trưởng lại sáng lạn nên tương lai đồ cưới của nàng cũng cao hơn các tỷ muội trong tộc nhiều, như thế sao có thể không khiến người ta hâm mộ cho được?

Một vị khác chính là Liễu Minh Nguyệt, ngoại tôn nữ của Tam phòng, nữ nhi độc nhất của Liễu tướng.

Mọi người đều nói nhà nàng ở trong kinh, nhà cao cửa rộng, vừa quyền quý lại vừa nhiều kẻ hầu người hạ nên tất nhiên là khó có thể thân cận nên cũng chỉ khách khí chào hỏi. Thái thái, nãi nãi của Nhị phòng thấy vẻ ngoài của nàng rất đẹp, cách ăn mặc cũng giống như Hán tỷ nhi, lại theo lời Tam lão phu nhân hành lễ với trưởng bối thì mọi người đều ra tay hết sức rộng rãi nên không lâu lắm Liễu Minh Nguyệt đã thu được rất nhiều lễ vật.

Liễu Minh Nguyệt vừa nói lời khách sáo lại vừa tươi cười ngọt ngào, hiểu biết lễ nghĩa làm cho thái thái, nãi nãi của hai phòng còn lại tán thưởng không dứt.

Trong đó chỉ có Hạ Ôn thị, tuy phụ quân của bà chỉ là quan thừa lục phẩm ở Quốc Tử Giám nhưng lại là người ở trong kinh nên so ra cao hơn quan nhậm chức địa phương nửa cấp, huống hồ Quốc Tử Giám lại là một nơi thanh cao, bà ta đã xã giao ở kinh thành nhiều năm nên có mấy phần khí khái của phu nhân quan lớn vì vậy có chút khinh thường những nãi nãi cùng thế hệ ở Giang Bắc. Bởi vậy khi người khác hỏi chuyện trong kinh thì bà ta cũng chỉ kiêu ngạo trả lời một hai câu, hoàn toàn không ý định nói nhiều.

Trái ngược hoàn toàn với Liễu Minh Nguyệt, lúc trước tỷ muội trong tộc Ôn thị đều cho rằng nàng là thiên kim nhà cao cửa rộng, rất khó gần nhưng khi

thấy nàng bị Ôn Dục Hân nắm tay chọc ghẹo, bóp véo hai má hồng nhuận của nàng nhưng vẫn vui vẻ thì trong lòng cũng sinh ra cảm giác gần gũi.

Nên trong khoảng thời gian ngắn, Ôn Dục Châu, Ôn Dục Kỳ, Ôn Dục Trân của Đại phòng, Ôn Dục Vân, Ôn Dục Hà của Nhị phòng, còn có Ôn Dục Phi, Ôn Dục Quê, Ôn Dục Anh ... của bàng chi, hơn mười cô nương ở chung một chỗ, lại thêm sáu bảy cô nương cũng là thân thích trong nhà, trong lúc nhất thời tiếng cười vang lên không dứt.

Trong số các cô nương của dòng chính, nổi bật là do Ôn Dục Châu của Đại phòng đứng đầu rất được các cô nương còn lại tin phục. Hôm nay lại có thêm Ôn Dục Hân, Ôn Dục Hân lại như hình với bóng với Liễu Minh Nguyệt nên trong mọi hành vi cử chỉ của mọi người đều thể hiện sự chăm sóc đối với hai vị này, còn các cô nương của bàng chi Ôn gia thường ngày đã quen đi theo dòng chính, ngay cả những cô nương của các nhà thân thích đều đến tìm nơi nương tựa nên tất cả đều rất cẩn thận đi theo hầu các cô nương dòng chính.

Ôn Dục Châu thấy Ôn Dục Quỳnh đi theo sát bên cạnh Ôn Dục Hân nhưng lại im lặng không lên tiếng thì nói: "Quỳnh tỷ, mấy ngày nay Đại tẩu vẫn không ra khỏi viện sao? Tẩu ấy đã đồng ý về các kiểu hoa văn giúp muội đây."

Ôn Dục Quỳnh dịu dàng nói: "Mấy ngày nay Văn Ca nhi và Vũ ca nhi vẫn chưa khỏe nhưng nghe nói là đã hết rồi, chỉ có điều viện vẫn còn bị cách ly, người ở bên trong không ra được, người bên ngoài cũng không vào được nhưng có lẽ là sẽ nhanh chóng tốt lên thôi."

Thì ra là Đại tẩu mà Ôn Dục Châu nhắc đến chính là Nhan thị, thê tử của Ôn Hữu Chính, Văn Ca nhi và Vũ ca nhi chính là đôi song sinh của nàng, năm nay năm tuổi, trước đó vài ngày thì đột nhiên nổi nốt đậu nên viện đó bị cách ly, không cho người ra vào, chỉ có nha đầu đưa cơm và đại phu được ra vào đó. Mấy ngày nay đều là do Nhan thị và tiểu thiếp Hồng Liễu của Ôn Hữu Chính cùng chăm sóc hai hài tử.

Mặc dù Ôn mẫu rất nhớ và lo lắng cho hai chất trai, nhưng khi nghe nói hai hài tử đã hết nốt nốt đậu, nhiệt độ cũng giảm xuống, không còn sốt cao nữa, mấy ngày nay chỉ cần nghỉ ngơi và coi chừng, không thể ra gió và giữ không để lại sẹo thì an tâm hơn rất nhiều.

Chỉ có Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân mới tới nên chưa gặp được vị Đại tẩu này.

Trong này còn có một vị tiểu thư là chất nữ (cháu gái) khác chi, bên ngoại của mẫu thân Ôn Dục Châu, tên là Hà Tú Liên, năm nay đã 16 tuổi nhưng vẫn chưa đính thân, nghe nói là trong nhà rất khó khăn nên mẫu thân nàng ta mới đưa nàng ta đến dòng chính Ôn gia để làm khách, chỉ có điều là làm khách rất nhiều năm.

Dòng chính của Ôn gia rất giàu có nên cũng không quan tâm đến việc có thêm một miệng ăn hơn nữa mẫu thân của Ôn Dục Châu cũng nhân hậu nên đối xử với chất nữ này không tệ, chỉ có điều chưa từng thu xếp hôn sự thay nàng ta nên tuy nàng ta ở nhà lớn nhưng lại là ăn nhờ ở đậu, vì vậy mỗi ngày trong lòng đều ưu sầu không dứt.

Nha hoàn bên người nàng ta chính là năm đó lúc đến Ôn gia, mẫu thân nàng ta đã cắn răng bán đồ cưới để mua cho nữ nhi, sợ nữ nhi ở Ôn gia không có lấy một người thân thiết. Nha hoàn kia tên là Tiểu Phân, còn lớn hơn cả tiểu thư mình một hai tuổi, thường ngày hai chủ tớ chỉ qua lại với Ôn Dục Châu nhưng gần đây Ôn Dục Châu đã đính thân, lần này Ôn Dục Châu hỏi Nhan thị hoa văn chính là vì muốn thêu lên đồ cưới.

Mấy ngày nay Hà Tú Liên luôn lo lắng vì Ôn Dục Châu sắp xuất giá, các cô nương dòng chính khác lại đều do người khác sinh, đến lúc đó nếu đường cô đưa nàng ta về nhà thì tình cảnh của nàng ta sẽ như thế nào đây?

Khi Tiểu Phân nhìn thấy Ôn Dục Hân và Liễu Minh Nguyệt thì lập tức khuyên Hà Tú Liên nịnh bợ hai vị này. Bất kể là người nào trong hai người, chỉ cần có thể nói giúp nàng ta một câu hoặc là suy nghĩ cho nàng ta một hai, nói không chừng chuyện chung thân của nàng ta sẽ không bị bỏ quên nữa.

Chính vì vậy hôm nay Hà Tú Liên cực kỳ ân cần, nịnh nọt Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân, tỏ vẻ hết sức hâm mộ nói: "Người như ta không có lấy một chút phúc khí được nhìn thấy dáng vẻ của kinh thành. Hân tỷ nhi và Liễu muội muội đều đến từ kinh thành, không bằng hãy nói một chút về phong cảnh kinh thành để chúng ta cũng được mở rộng tâm mắt đi."

Ôn Dục Châu thấy dáng vẻ nịnh nọt của Hà Tú Liên thì rất không thích nên chỉ kéo Ôn Dục Quỳnh nói chuyện, hoàn toàn không để ý đến Hà Tú Liên.

Liễu Minh Nguyệt quanh năm ở kinh thành nên rất tò mò về cuộc sống ở vùng Giang Bắc sông nước nên cười hi hi nói: "Ta thấy trong kinh còn không thú vị bằng Giang Bắc đâu. Ta thấy lúc mọi người ra ngoài đều dùng thuyền, có thể tùy ý ngồi thuyền ngắm phong cảnh, hôm qua ta còn thấy có người chèo thuyền đến cửa sau đưa hoa quả, rau củ sau đó lấy tiền đây."

Ôn Dục Châu thấy vị nữ nhi duy nhất của Tướng gia không có vẻ gì là không thích Giang Bắc thì cũng có chút yêu thích nên nụ cười bên môi dần dần tươi hơn: "Nếu Liễu muội muội thích ngồi thuyền thì ngày khác tỷ tỷ mời muội và Hân tỷ nhi ngồi thuyền đi chơi."

Liễu Minh Nguyệt vỗ tay tán thưởng còn Ôn Dục Hân thì giật mình rồi cười nói: "Nha đầu này, đã ngồi thuyền hơn nửa tháng mà vẫn chưa chán sao?"

Hà Tú Liên vốn nghĩ phải làm cho Liễu Minh Nguyệt nói nhiều hơn để kéo gần quan hệ. Bình thường những người phú quý nếu người khen nhà nàng ta giàu có có lẽ nàng ta sẽ không kiềm chế được mà khoe khoang, tới khi đó chỉ cần khen nàng ta thêm mấy câu, không sợ nàng ta không kể lể thao thao bất tuyệt.

Chỉ có Liễu Minh Nguyệt là cảm thấy cuộc sống trong kinh hết sức bình thường, cũng không có nói nhiều. Huống hồ trong số những cô nương mà Liễu Minh Nguyệt có cảm tình tốt, Hà Tú Liên lại không biết một người nào hơn nữa cũng chỉ mới gặp nhau một lần nên không có gì để nói chứ không phải có ý lạnh nhạt Hà Tú Liên.

Vì vậy kế hoạch tốt đẹp của Hà Tú Liên đã bị thất bại.

Ôn Dục Trân là nữ nhi của thứ tử Đại phòng - Ôn Phưởng, rất hoạt bát nên nói thẳng ra: "Đại tỷ vừa nói là mời Hân tỷ tỷ và Liễu muội muội ngồi thuyền, hôm nay thời tiết lại tốt như vậy, không bằng chúng ta thừa với trưởng bối sau đó ngồi thuyền đi chơi?"

Nàng rất được tổ phụ, tổ mẫu yêu thích nên lập tức chạy đi xin phép Ôn lão thái thái, sau khi được bà cho phép, lại có người lái đò và nha hoàn, bà tử đi theo thì bọn họ chia ra ngồi hai con thuyền nhỏ, từ cửa sau đi ra, chậm rãi xuôi dòng.

Sông trong trắn Từ An rất chằng chịt, năm đó Ôn thị xây tổ trạch, cửa trước là đường cho xe ngựa còn cửa sau giữ lại đường thủy để đi thuyền.

Một nhóm thiếu nữ ngồi thuyền ra khỏi Ôn gia theo đường thủy, dần dần đi tới chỗ lòng sông rộng hơn, mắt nhìn một chiếc thuyền đi theo không nhanh không chậm ở phía sau, trên mũi thuyền có vài thiếu niên đang đứng, đều là người có dung mạo tuấn kiệt khiến các cô nương trên thuyền lú rú, bản luận không thối.

Liễu Minh Nguyệt bị Ôn Dục Hân kéo về phía đuôi thuyền nhìn, sau khi nhìn thấy thì lập tức nói: "Là Hân Vân ca ca và mấy biểu ca." Sau đó ngoắc tay với mấy người trên thuyền nhỏ kia.

Từ khi vào hậu viện Tam phòng Ôn gia thì đã mấy ngày Liễu Minh Nguyệt chưa gặp Tiết Hân Vân nên rất nhớ hân.

Ôn Dục Hân cười mắng: "Đại ca, nhị ca cũng thiệt là, rõ ràng hôm nay là tiệc ăn mừng bọn họ thi đỗ vậy mà bọn họ lại không dự tiệc với trưởng bối mà chạy tới sông chơi, cũng không biết lúc trở về có bị tổ phụ mắng hay không."

Ôn Dục Châu thì coi như thôi vì đã đánh thân còn Hà Tú Liên thì hai mắt đều nhìn chăm chăm.

Từ lúc Hà thị đưa nàng ta vào Ôn gia thì luôn dặn nàng ta phải nghiêm túc tuân thủ lễ nghĩa vì sợ chất nữ này phạm sai lầm, không có cách ăn nói với hai bên, vì vậy mấy năm nay mặc dù Hà Tú Liên ở Ôn gia ăn mặc không lo, không biết tốt hơn bao nhiêu lần ở nhà nhưng lại hoàn toàn không có tự do, hơn nữa nàng ta ở trong hậu viện lâu nên làm gì có cơ hội nhìn thấy nhiều thiếu niên tuấn tú như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Rơi Xuống Nước

Tiền viện, trên bàn rượu, chỉ vì Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên và bốn người Tiết Hạ bị bạn đồng lứa rồi rít xông tới chúc rượu, Tiết Hân Vân cũng may, tửu lượng rất khá, nhưng Hạ Từ Thanh đã sớm say bầy, tám phần. Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên cũng có bốn, năm phần say. Ôn Hữu Niên thấy tình thế không ổn, không hề nghĩa khí bỏ Ôn Hữu Chính ở lại xã giao, cùng ba vị khác kiếm cớ đi vệ sinh, lục tục rời chỗ.

Tiền viện quá nhiều người, bốn người đều đi về phía hậu viện, hồi nhỏ Ôn Hữu Niên rất hay quậy phá ở đại viện của chi chính, liền dẫn ba người đi thuyền từ cửa sau, mới vào dòng liền nhìn thấy hai thuyền nhỏ ở trước mặt.

Mấy ngày nay Tiết Hân Vân cũng chưa có cơ hội gặp Liễu Minh Nguyệt, trong bụng đang thấy ảo não, đến Giang Bắc, không thuận tiện như trong kinh thành, ngay cả gặp gỡ Liễu Minh Nguyệt cũng khó. Giờ ngẩng đầu liền thấy tiểu nha đầu đứng ở đuôi thuyền vẫy tay về phía hân.

Nụ cười của hân càng sâu hơn, có lẽ đã say một, hai phần nên tâm tình dễ lộ hơn so với thường ngày. Hạ Từ Thanh thấy nụ cười kia cực kỳ chói mắt, ngược lại Ôn Hữu Niên không nhận được mà giễu cợt: "Cười nữa, cẩn thận ngã khỏi thuyền đó!"

Đang nói, một thuyền trước mặt đi đến gần ba sông, thân thuyền đang rẽ vào trong, lại đâm phải một con thuyền còn to hơn cả thuyền của Ôn gia đang rẽ ra. Thuyền kia đi với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt, liền đụng phải thuyền mà Liễu Minh Nguyệt đang ngồi.

Chỉ là chuyện trong chớp mắt, nhưng ở trong mắt Tiết Hân Vân, liền cực kỳ dọa người.

Hai thuyền chạm vào nhau, thuyền nhỏ bị đụng gần như phải dựa vào bờ, mấy cô nương đang ngồi trong khoang thuyền liền cùng hô lên.-
l.....q,q,q,,,don,,,,,---=Nhưng trong mấy người đang đứng ở đuôi thuyền, Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân vốn đang giữ đối phương, thời khắc nguy hiểm, Ôn Dục Hân kéo Liễu Minh Nguyệt lại, hai người cùng ngã về phía sau. Lại nghe ‘tôm’ một tiếng, thì ra Hà Tú Liên đang đứng ở bên cạnh Liễu Minh Nguyệt đã bị rơi xuống nước.

—— Hà Tú Liên vốn đang gây người nhìn nam tử đứng trên thuyền phía sau, không hề phòng bị, thân thuyền rung mạnh, trượt chân liền rơi xuống.

Trong một khắc nàng rơi xuống nước, thoáng thấy vẻ mặt của nam tử cao lớn kiêu ngạo trên thuyền đối diện kia chợt thay đổi, rõ ràng là cực kỳ lo lắng, làm trái tim nàng chợt sinh ra chút vui sướng. Chỉ thấy thuyền phía sau chèo nhanh tới, hai thuyền còn chưa đến gần, nam tử kia liền tung người, nhảy lên trên thuyền chở các cô nương này.

Mặc dù mấy năm nay Hà Tú Liên sống ở Ôn gia, nhưng trước cửa nhà cũ của nàng lại có con sông nhỏ, khi còn bé cũng theo các tiểu tử học qua bơi lội ở trong sông. Mặc dù qua vài năm chưa từng ngã xuống sông, nhưng may chưa quên mất kỹ năng, vì vậy chỉ có tràn đầy mong đợi nổi nữa người lên mặt nước, vờ làm ra tư thế giãy giụa, chờ nam tử cao lớn kiêu ngạo kia xuống cứu.

Nào biết nam tử kia nhảy lên thuyền đối diện, kéo Liễu Minh Nguyệt lên, kiểm tra trên dưới, trái phải, giống như người rơi xuống sông chính là vị tiểu thư của Tướng phủ kia.

Ngay sau đó, hai ma ma đứng trên thuyền liền nhảy xuống, cứu Hà Tú Liên lên thuyền.

Toàn thân nàng ướt đầm, đường cong thân thể lộ ra, được đám ma ma vừa đỡ vừa ôm lên thuyền, Tiểu Phán đã sớm tìm được một chiếc áo khoác trắng thật dày từ trong khoang thuyền, bao lấy cả người nàng. Từ đầu đến cuối, vị nam tử vừa nhảy lên thuyền kia đều không chịu liếc nàng một.

Hà Tú Liên âm thầm đau lòng.

Trên thuyền vừa đựng người ở đối diện, có người hô to: "Chấn đường đi rồi!"

Trong thuyền này cũng có người đang giật dùi nhìn chằm chằm vào thuyền kia, chợt thấy một thiếu niên có dung mạo đẹp đẽ đi ra từ trong khoang thuyền, trông còn nhỏ tuổi, ước chừng mười bốn, mười lăm tuổi, nhưng khí thế cao ngạo tự phụ, nhất định là người quyền quý.

Cả đám cô nương ngồi trên thuyền này vốn đã bị kinh sợ, đều tràn đầy cảm tức với người ở trên chiếc thuyền đã đụng vào mình kia, nào biết trên thuyền đối diện lại có thiếu niên đẹp như thế, chúng thiếu nữ lập tức giật mình. Ngay cả Hà Tú Liên được Tiểu Phán dìu vào trong khoang thuyền cũng nghiêng đầu nhìn, vừa nhìn liền ngẩn ra.

Nàng ở Ôn trạch mấy năm, rất hiếm có cơ hội ra ngoài, nào biết hôm nay chỉ mới ra ngoài một lúc, liền gặp được nhiều thiếu niên có dung mạo tuấn mỹ như thế, trong đó người nổi bật, đặc biệt nhất lại là thiếu niên ban này.

Thiếu niên kia tựa như viên minh châu, dung mạo đã hơn người, khí chất càng thêm cao quý, lễ tửng khí hùng, không hề áy náy kêu nhường đường. Coi như bị đụng ngã xuống sông, Hà Tú Liên cũng lập tức có suy nghĩ muốn tha thứ cho hắn....Mặc dù đối phương không hề có ý hỏi thăm sự an nguy của nàng.

Đáng tiếc chàng thiếu niên đứng thẳng trên thuyền này lại không chịu bỏ qua cho sai lầm đó, hần lạnh lùng quát: "Đụng vào người ta còn không chịu nói xin lỗi, hôm nay đừng mơ tưởng rồi đi!"

Thiếu niên kia ngẩng đầu, vẻ mặt khinh thường đáp: "Không cho tiểu gia đi, chẳng lẽ còn muốn tiểu gia lưu lại hay sao?"

Quay đầu lại quát gã sai vặt sau lưng: "Ném bạc qua...Những điều dân kia cũng chỉ muốn lừa chút bạc thôi!"

Gã sai vặt đứng sau lưng thiếu niên ngó nghiêng liếc qua thuyền đối diện, thấy thiếu niên trên thuyền đối diện đứng thẳng lưng, không chút sợ hãi, rất muốn khuyên đối phương một câu để dàn xếp ổn thỏa, nhưng thấy ánh mắt đối phương không định bỏ qua, -ll.q.q,,,donn,,,==--gã liền thò tay vào ngực, lấy túi tiền căng phồng ra ném qua.

Đối phương nhận túi tiền, tiện tay ném xuống sàn thuyền, vẫn cố chấp lặp lại: "Nói xin lỗi! Không xin lỗi đừng mơ tưởng rồi đi!"

Thiếu niên giật dùi, hướng vào trong khoang thuyền hô to: "A Tam, người say chết ở bên trong khoang thuyền rồi hả ? Còn không mau ra đây hả?"

Trong khoang thuyền cũng không có một chút động tĩnh, có gã sai vặt ngó dáo dác, xóc rèm che khoang thuyền lên, bẩm báo: "Tam..Tam gia uống say."

Thiếu niên hừ lạnh một tiếng: "Chắc là thấy bị chặn đường, hần không dám đáp lại, liền núp ở trong khoang thuyền giả chết chứ gì?"

Lại ngoắc ngoắc tay với bên thuyền bị đụng trúng, khiêu khích: "Tiểu tử, nếu như người không sợ tiểu gia thì hãy qua thuyền của ta đánh mấy chiêu, nếu thắng thì để nói, nếu bị thua."

Hắn còn chưa nói xong nửa câu sau, Liễu Minh Nguyệt liền phát hiện Tiết Hàn Vân đang đỡ mình muốn sang thuyền đối diện để tranh luận. Mặc dù nàng biết rõ Tiết Hàn Vân có khả năng nhưng không biết bản lĩnh của thiếu niên bên thuyền đối diện như thế nào, liền kéo Tiết Hàn Vân lại không chịu cho hắn qua.

Họ mới đến Giang Bắc, chưa quen cuộc sống nơi đây, cũng không thể khiến Tiết Hàn Vân vì chuyện này mà thua thiệt được.

"Hàn Vân ca ca, ngộ nhờ trên thuyền đối diện có mai phục thì sao?"

Tiết Hàn Vân kéo tay nàng ra, nhẹ giọng an ủi: "Không sao, cho dù có một thuyền người, cũng không thể để mặc tiểu tử kia giương oai, đụng vào người ta còn kiêu ngạo như thế!" Tung người liền nhào tới thiếu niên ở trên thuyền đối diện.

Đám thiếu nữ trên thuyền vốn đã nghĩ đến kết cục, có người nhất gan đã định kêu ma ma chèo thuyền nhường đường, cũng có kẻ luôn luôn kiêu ngạo, không nhường bước, ví dụ như Ôn Dục Châu, Ôn Dục Trân.

Hai người, một lớn, một bé cũng rất được trường bồi trong nhà nuôi dưỡng, nơi nào chịu được thiếu niên ngang ngược kia, lập tức cổ động Liễu Minh

Nguyệt: "Nguyệt nhi muội muội đừng sợ, cứ để cho Tiết công tử dạy dỗ tiểu tử đó một chút!"

Họ đã sớm nghe Tam phòng có một vị thiếu niên là biểu huynh Hạ gia, chính là vị chỉ biết đọc sách. Một vị khác là nghĩa tử của Liễu Tương, chính là võ quan, văn võ song toàn. Thấy hắn đối xử ân cần với Liễu Minh Nguyệt như vậy, lại nghe Liễu Minh Nguyệt gọi hắn là "Hàn Văn ca ca", liền biết người này là Tiết Hàn Văn.

Trên thuyền đối diện đang đánh nhau. Hai người thiếu niên ở trên thuyền đánh đến khó hoà giải. Bên hông thiếu niên kia có kiếm, nhưng đấu với Tiết Hàn Văn, thấy hắn đánh tay không, thiếu niên kia cao ngạo trời sinh, cũng không chịu sử dụng kiếm. Hai người quyền qua cước lại, đám thiếu nữ đứng xem đã quên tiết chuyện bị đụng thuyền, làm như đang xem biểu diễn, nhìn hai người đánh nhau nghị luận không thôi.

Người nói Tiết Hàn Văn có võ nghệ cao siêu, người khác lại khen thiếu niên kia có phong thái nhanh nhẹn không ai bằng. Trong khoảng thời gian ngắn, hai thuyền đều là hỗn loạn.

Đánh nhau chừng một chén trà, Tiết Hàn Văn nắm được một kẻ hở, nheo mắt nhìn thiếu niên kia bị lừa, hắn bay lên đập một cước, đá thiếu niên đó xuống sông. Gã sai vật trên thuyền này lập tức hô to: "Có ai không! Mau tới cứu người!"

Bốn năm gã sai vật khác trên thuyền nhảy bùm bùm xuống sông, tuy nhiên chỉ biết giẫy giụa ở trong nước. Thì ra bọn họ đều giống vị thiếu niên kia, tất cả đều không biết bơi, chỉ biết giẫy giụa trong nước. Chỉ vì tiểu chủ tử bị rơi xuống nước, dưới tình thế cấp bách không chút nghĩ ngợi liền nhảy xuống.

Nhà dò chèo thuyền thấy vậy, liền nhảy xuống cứu người. Một nam tử trẻ tuổi chọt xông ra từ trong khoang thuyền, không thấy thiếu niên kia, lại nhìn xuống sông, trên mặt lập tức hiện lên vẻ méo mó. -...Ll...q.q...do,,,,n,,,,— Vừa sáng khoái vừa lo âu, làm cho người ta hoài nghi rất cuộc hán đang mong thiếu niên kia chịu khổ một chút hay là lo lắng cho sự an nguy của thiếu niên đó?

Lúc này đám người Ôn Hữu Tư đã lặng lẽ dừng ở đuôi thuyền ngay cạnh Liễu Minh Nguyệt, mấy người đang nhìn chăm chăm xuống dòng sông, thấy nam tử trẻ tuổi kia, hai huynh đệ liền nhìn nhau.

"Đó là. Nhị ca?"

Không cần hai người bọn họ đoán mò, đám thiếu nữ ngồi trên thuyền, có Ôn Dục Châu, Ôn Dục Kỳ và Ôn Dục Trân đã kêu to: "Xương ca ca. Xương ca ca."

Thì ra người đó chính là thứ tử Ôn Hữu Xương đang học bên ngoài của Ôn Thôi. Vốn định qua cửa mà không vào, đang núp ở trong khoang thuyền giả chết, lại nghĩ tới thiếu niên đồng hành kia không biết bơi, sợ có gì bất trắc, lúc này mới chạy đến nhìn lên một chút. Nào biết vừa nhìn ra đã bị đám huynh đệ tỷ muội nhận ra.

Ôn Hữu Xương dùng cách từ trên trời giáng xuống đó, hai huynh đệ Ôn Hữu Tư và Ôn Hữu Niên đều hết sức vui mừng, đứng ở đầu thuyền kêu: "Nhị ca trở về bao lâu rồi? Sao không về nhà vậy? Hôm qua A Ông còn nhắc tới nhị ca đấy, nói nhị ca là người thông minh nhất trong bốn huynh đệ chúng ta....."

Quả nhiên, Ôn Hữu Xương nghe xong lời này, miệng như nuốt hoàng liên, vẻ mặt càng thêm khổ sở.

Ôn Hữu Niên lại nghe nói, mặc dù vị nhị ca này có tư chất thông tuệ, nhưng hết sức chán ghét đọc sách, thi cử, song xưa nay chỉ thích học những điều kỳ quái.--...ll.ê.....ee,,,qu,,,do,,,,nn—— Vì vậy tuy nói trên danh nghĩa là ra ngoài học tập, nhưng rốt cuộc hán đang làm những gì bên ngoài, trong nhà thật ra hoàn toàn không biết.

Ôn Hữu Niên nghĩ đến hiện tại Ôn Hữu Chính còn đang cố gắng chống đỡ trong bữa tiệc, chỉ cảm thấy hán quá đáng với huynh đệ, lập tức hô to với Tiết Hàn Văn: "Tiết huynh đệ, bắt được hán thì đừng để cho hán chạy nữa!"

Bên thuyền kia đã cứu thiếu niên lên thuyền, lúc này hán ướt sũng, có lẽ thua trận này nên điệu ngao không ít, chỉ cần nhả trong miệng: "Chờ tiểu gia lên bờ sẽ đánh một trận phân định thắng thua với ngươi....."

Nghe được lời của Ôn Hữu Niên, hai mắt tròn trũng, hoảng hốt: "A Tam, người thiếu nợ những người này à? Nếu là số lượng quá lớn, đừng mong ta trả thay ngươi!"

Ôn Hữu Xương cười khổ, nói: "Những người này.....Những người này đều là huynh đệ, tỷ muội của ta."

Thiếu niên quay đầu lại nhìn những nam nữ thiếu niên kia, tròn mắt há hốc mồm, nói: "Nương ngươi thật sự có thể sinh à!"

Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên và đám cô nương Ôn gia lập tức cười hi hi ha ha.

Lần xuất hành này, cuối cùng bị buộc bỏ dờ.

Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên áp tải Ôn Hữu Xương về đại viện, đi thay thế Ôn Hữu Chính vẫn đang cố gắng chống đỡ. Hạ Tử Thanh, Tiết Hàn Văn liền dẫn thiếu niên kia đi về phía Tam phòng.

Đám nữ nhi còn lại không chịu lãng phí lần du ngoạn tốt lần này, vẫn đi theo hành trình như cũ. Duy chỉ có Hà Tú Liên ở trong khoang đối y phục, lúc trở ra, đám thiếu niên kia đã kết bạn trở về, nàng chán nản không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phàn Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ngầm Thừa Nhận

Lần này Ôn Hữu Xương ra ngoài du lịch, ban đầu đều rất thuận lợi. Hắn đã quen lêu lổng bên ngoài, mỗi ngày đều ngắm núi ngắm sông, có đôi khi sẽ vô tình gặp được người cùng lý tưởng làm bạn đồng hành với nhau một đoạn, sau đó mỗi người đi một ngã, vui đến quên trời đất.

Nhưng khi đến nước Thục, không biết sao lại trêu chọc tới Tư Mã Du, khiến hắn nhất định đòi đi theo, cuối cùng đã đồng hành với hắn được mấy tháng.

Thiếu niên đánh nhau một trận với Tiết Hàn Vân ở trên thuyền chính là Thế tử Tư Mã Du của Thục vương, cũng là đường đệ của đương kim Thái tử Tư Mã Sách. Ngoài ra, Thục vương và đương kim Thánh thượng chính là huynh đệ dị mẫu, dưới gối chỉ có duy nhất một nhi tử này.

Tư Mã Du khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi, nhưng thật ra thì do vóc dáng hắn cao ráo chứ hiện giờ hắn cũng chỉ mười ba tuổi. Thục vương có ý dạy hắn ra ngoài rèn luyện, Thục vương phi khóc lóc nước mắt nước mũi tèm lem cũng không thể ngăn cản được ý nguyện của Thục vương. Thục vương phi chỉ đành phải chuẩn bị cho nhi tử mình nhiều tiền bạc hơn để mang theo.

Ôn Hữu Xương không biết vì sao mình lại trêu chọc đến Tư Mã Du, nhưng còn Tư Mã Du thì lại biết vì sao hắn phải quán lấy Ôn Hữu Xương.

Tư Mã Du bị Thục vương đuổi ra khỏi Thục vương phủ rèn luyện, mang theo mấy gã sai vặt rong chơi trong thành Phù Dung, chưa quá nửa tháng, tiền bạc như nước đổ ra ngoài. Thục vương nghe hạ nhân báo lại, Tư Mã Du tiêu tốn không ít bạc nhưng đến nay vẫn chưa rời khỏi thành Phù Dung, trong lúc đang hận đến nghiến răng lại nghe hạ nhân báo tiếp, Thế tử đã đi theo một vị thư sinh rồi.

Thục vương nhất thời ngẩn ra, sau đó mặt mày hớn hở.

Ôn Hữu Xương vạn lần cũng không ngờ được, lý do mà Tư Mã Du kết bạn với hắn, chính là vì lúc đó trên người hắn không có nhiều tiền, nhưng lại nhìn trúng một bức họa nên lập tức dùng mười hai vạn phần sức mạnh dây dưa, quán lấy chủ cửa hàng mặc cả giảm hơn nửa giá gốc, mới thuận lợi mua được bức họa ấy.

Lúc đó Tư Mã Du đứng ở một bên quan sát đến hứng trí dạt dào.

Hắn là Thế tử Vương phủ, từ nhỏ cảm y ngọc thực hắn chưa từng quan tâm đến chuyện tiền bạc. Nhưng lần này thì khác, tuy rằng mỗi lần Vương phi đều giúp hắn chuẩn bị đầy đủ tiền bạc, nhưng hắn đã quen với cuộc sống xa hoa tinh xảo, bởi thế tiền bạc luôn cực kỳ thiếu thốn.

Hắn đang đi dạo loanh quanh trong thành Phù Dung, chính là vì muốn tìm người có kinh nghiệm du lịch lão luyện, nhìn thấy Ôn Hữu Xương thuần thực trả giá như vậy, lập tức đoán được Ôn Hữu Xương là thư sinh hàng năm đều ở bên ngoài. Lại theo dõi hai ngày, thấy Ôn Hữu Xương muốn rời khỏi thành Phù Dung, lúc này hắn mới xuất hiện quán lấy Ôn Hữu Xương.

Một lần dây dưa này chính là mấy tháng, từ đầu năm cho đến bây giờ, Tư Mã Du theo Ôn Hữu Xương đi đến rất nhiều nơi, quen biết gặp gỡ rất nhiều người, bạc... cũng lập tức giảm bớt như hắn mong muốn.

Ôn Hữu Xương bị các huynh đệ áp tải về Đại phòng, Tư Mã Du thì thay đổi quần áo sạch sẽ trên thuyền, sau đó đi theo Hạ Tử Thanh và Tiết Hàn Vân đến Tam phòng.

Giờ phút này Tam phòng chỉ còn lại một vài lão nô bộc trông coi phòng ốc, các vị chủ nhân đương gia đã đến Đại phòng dự tiệc, may mà Ôn Hữu Xương có để gã sai vặt của hắn lại, gã sai vặt kia lập tức dẫn Tư Mã Du đến sân viên của Ôn Hữu Xương.

Lâm thị luôn luôn thương nhớ đứa nhi tử này, bởi vậy bình thường sân viên của Ôn Hữu Xương đều được quét dọn cực kỳ sạch sẽ, vừa vào cửa là có thể ở lại ngay. Tư Mã Du vào phòng Ôn Hữu Xương, bắt đầu lục lợi gió cuốn mây tan một trận, gã sai vặt đã sớm biết vị tiểu Gia duy ngã độc tôn này, không thể làm gì với hắn chỉ đành phải tùy hắn vậy.

Tư Mã Du đảo lộn phòng một trận, thấy trong phòng Ôn Hữu Xương có rất nhiều bản ghi chép về phong tục các nơi, cũng có không ít bản về phong tục tập quán dân tộc đều do Ôn Hữu Xương viết ra, lập tức cẩn thận nhìn xem, nghĩ rằng đợi đến khi ở nơi này chơi chán, thì sẽ đi đến những nơi khác để chơi tiếp.

Tin tức Ôn Hữu Xương trở về rơi vào tai nhóm nữ quyến ở hậu viện Đại phòng, không chỉ riêng Lâm thị, mà ngay cả Ôn lão phu nhân cũng vô cùng vui vẻ.

Hôm nay, Liễu Minh Nguyệt và một đám tiểu thư tỷ muội Ôn Dục Hân đi thuyền ở trong sông không bao lâu thì đến hồ.

Ở đây mạng lưới sông ngòi dày đặc, nhưng bắt đầu từ phía sau An trấn thì có một mặt hồ rất lớn, sóng nước trong veo như gương, trong hồ màu xanh

biếc nở rộ, có một vài nữ nhân hái hoa sen chống xuồng nhỏ hái đài sen. Các nàng ngồi trên xuồng nhỏ, vờn tay nghiêng người là chạm đến hoa sen trong hồ, xa xa gió thổi như đang hát, vô cùng dễ chịu.

Liễu Minh Nguyệt tựa vào mạn thuyền nhắm mắt, chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái, ngay cả Ôn Dục Hân cũng yên tĩnh dựa vào trên người nàng, hưởng thụ cảm giác an nhàn hiếm có này.

Mấy thiếu nữ trên thuyền chơi trò đoán số hành lệnh, uống chút rượu trái cây, cũng có người nhàn hạ ngồi ở một bên giống như Liễu Minh Nguyệt, ăn dưa chuột và trứng gà, hoặc là ngắm nước ngắm hoa.

Hà Tú Liên đi ra từ trong khoang thuyền, đến bên cạnh Liễu Minh Nguyệt, cúi đầu nói: “Đa tạ vị huynh trưởng kia của Liễu muội muội đã đòi lại công đạo giúp ta!”

Liễu Minh Nguyệt thấy trán nàng ta cúi xuống, lộ ra một vùng gáy trắng nõn, trong lòng lập tức không vui, nhớ tới những lời Vạn thị đã từng nói, có một loại nữ tử tự làm ra vẻ đôn thuần đáng thương để tranh thủ sự đồng tình của người khác, tiếp đến sẽ giẫm đạp lên người khác để trèo lên trên.

Một trong những cao thủ đó chính là Thảm Kỳ Diệp.

Còn vị cô nương Hà gia này, nàng nhìn cũng có cảm giác tương tự, bởi vậy không thân thiện cho lắm, thần nhiên nói: “Chẳng qua Hàn Vân ca ca không muốn để ta bị giặt mình dọa sợ mà thôi!” Ngụ ý là người khác có rơi xuống nước hay không cũng chẳng có liên quan gì.

Gương mặt tươi cười của Hà Tú Liên nhất thời đỏ lên, đôi mắt cũng muốn đỏ, giọng nói lập tức càng thấp hơn: “Tú Liên biết không phải vì mình mà làm cho công tử quý phủ phải ra tay, chẳng qua ta không phải người không biết báo ân, nếu có cơ hội, đương nhiên phải giáp mặt đa tạ huynh trưởng của Liễu muội muội mới phải!”

“Hà tỷ tỷ không cần làm như vậy, chỉ sợ ngay cả dáng vẻ của tỷ tỷ ra sao Hàn Vân ca ca cũng không nhìn rõ, tỷ tùy tiện đi cảm tạ huynh ấy như vậy, chỉ sợ sẽ làm mình khó xử.” Tuy rằng đôi mắt của Hà Tú Liên lộ vẻ vô cùng uất ức, nhưng Liễu Minh Nguyệt rõ ràng cảm thấy nàng ta không đạt được mục đích nhất quyết sẽ không bỏ qua, nghĩ đến phản ứng bình thường của Tiết Hàn Vân, nàng không khỏi hết sức chờ mong, bởi vậy nhin không được lại thay đổi suy nghĩ: “Nếu tỷ thật lòng muốn cảm tạ Hàn Vân ca ca, vậy hôm khác tìm cơ hội ta sẽ dẫn tỷ đi tạ ơn huynh ấy.”

Hai gò má của Hà Tú Liên đỏ bừng, vẻ mặt cảm kích: “Đa tạ Liễu muội muội!”

Ngay cả Tiểu Phân bên cạnh nàng ta cũng thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi Ôn Hữu Xương bị áp tải về nhà ôn thỏa thì tiệc ở Đại phòng đã xong, nhóm nữ tử đi chơi ở bên ngoài cũng trở về, sau khi người Tam phòng trở về nhà, Ôn Hữu Xương nhanh chóng bị phê bình một trận trước đến nay chưa từng có.

Vốn dĩ Ôn Tam lão gia tử ký thác kỳ vọng rất cao với hắn, nào biết hắn không chịu đọc sách đã đành, còn hàng năm đi du lịch mãi không chịu trở về nhà, hôm nay lão gia tử lại uống chút rượu, giữa bữa tiệc còn ầm ỹ một trận rất lớn với Nhị lão gia tử, trở về Tam phòng bao nhiêu lửa giận đều phát tiết hết trên người Ôn Hữu Xương.

Trong lúc mắng cao hứng còn cầm lấy cái nghiền mực đã được mài không ít mực trên bàn mà đập tới. . . Ôn Hữu Xương thì không bị thương, chẳng qua là toàn thân áo bào trắng tinh in hình trăng khuyết, chất liệu tốt nhất bị vấy bẩn.

Ba huynh đệ còn lại của Ôn gia âm thầm vui sướng khi người gặp họa, ở bên cạnh không ngừng châm ngòi thổi gió, cuối cùng kết thúc với một tiếng “Cút!” của Tam lão gia tử, nghe vào trong tai Ôn Hữu Xương giống như tiếng đặc xá của ông trời.

Việc này vẫn chưa xong, hắn trở về phòng thay quần áo, còn phải đến hậu viện đón nhận phê bình nghiêm khắc của nhóm nữ nhân trong nhà. Thấy đồ đạc trong phòng mình bị Tư Mã Du đảo lộn giống như cái chuông heo, nhưng đối với vị tiểu gia này hắn lại không hề có cách nào khác. . . Một người vừa mặt dày mày dạn quần lấy hắn một cách vô lại, thân phận lại cao quý, sau khi rời khỏi thành Phù Dung hắn mới biết được thân phận của Tư Mã Du, cảm thấy đau đầu gấp bội.

Cũng may nhóm nữ nhân ở hậu viện đều ôn hòa hơn rất nhiều, ngoại trừ Ôn lão phu nhân già vờ răn dạy mấy câu, Lâm thị rót vài giọt nước mắt thì thủ đoạn tương đối hòa bình, lại nhìn thấy đại cô Hạ Ôn thị đã lên kinh nhiều năm không gặp, đại muội Ôn Dục Hân, còn có vị tiểu biểu muội Liễu Minh Nguyệt chưa từng gặp mặt, được mọi người nhiệt liệt hoan nghênh, Ôn Hữu Xương cảm thấy mình thực sự bị đã kích nghiêm trọng, lúc này hắn chẳng những bị các huynh đệ trong nhà chuốc không biết bao nhiêu rượu, còn bị lão gia tử giận dữ răn dạy, chửi bới một trận, trái tim hắn chịu đủ tàn phá.

Tư Mã Du cũng được mời đến, gặp mặt chào hỏi các trưởng bối ở hậu viện Ôn gia. Tuy rằng hắn vô pháp vô thiên ở đất Thục, ngoại trừ Thục vương và Thục vương phi thì không ai có thể quản thúc được, nhưng hắn lại rất hiếu thảo với Thục vương phi, hầu hết đều có thể dễ dàng khiến Thục vương phi vui vẻ, giờ phút hắn bắt đầu thể hiện bản lĩnh dụ dỗ khiến Thục vương phi vui vẻ, bởi thế khiến Ôn lão phu nhân và Lâm thị, Vạn thị vui vẻ không thôi.

Đặc biệt là Lâm thị, thấy vị bằng hữu này của nhi tử lớn lên rất tốt, dung mạo còn cao hơn nữ tử một bậc, nói chuyện lại ngọt như mật, trong lòng càng thêm yêu thích, ngay cả tiểu cô nương Ôn Dục Quỳnh nhìn thấy Tư Mã Du như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt gặp ngại ngùng đỏ lên.

Chỉ riêng có mình Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân ở trên thuyền suýt chút nữa rơi xuống nước, đối với Tư Mã Du còn có vài phần để ý, cũng chưa từng bị phương pháp dỗ ngọt này của hắn làm cho mê hoặc, thần sắc vẫn thần nhiên không thấy dao động.

Tư Mã Du bước vào cửa lớn Ôn gia không được bao lâu, Ôn lão gia tử nghe nói võ nghệ của hắn không tệ, trong lòng lập tức rục rịch.

Mấy ngày nay lão gia tử thường xuyên kiểm tra trình độ học vấn của mấy thiếu niên trong nhà, thấy Tiết Hàn Vân vẫn chưa gặp phải khó khăn gì, nhiều khi ngay cả Ôn Hữu Tư cũng không đáp được bằng hán, tuy rằng trên mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng mà trong lòng Ôn lão gia tử lại không nhịn được mà khen ngợi Tiết Hàn Vân.

Hỏi thăm đôi điều ở chỗ Ôn Hữu Tư một phen, nghe nói Tiết Hàn Vân vẫn võ song toàn, sư phụ là Lâm Thanh Gia và La lão tướng quân, lại nhìn ngoại tôn Hạ Tử Thanh của mình, hai người này đúng là chim yến và thiên nga có khác, nếu đổi lại ông là Liễu Hậu thì cũng sẽ chọn Tiết Hàn Vân mà bỏ qua Hạ Tử Thanh.

Nay nghe thấy Tư Mã Du là người biết võ nghệ, từ trước đến nay Ôn gia đều là người đọc sách, kiểm tra học vấn thì không cần phải bàn, nhưng muốn kiểm tra võ công thì đúng là khác nghề như cách núi, có một vị như vậy đến đây, rốt cuộc là tăng đá thử vàng, lập tức muốn hai người bọn họ tỷ thí một phen.

Tư Mã Du tuổi trẻ khí thịnh, trận tỷ thí trên thuyền đã bị Tiết Hàn Vân đá xuống sông, trong lòng vẫn còn căm giận, nay có cơ hội đương nhiên không chịu bỏ qua, lập tức xoa tay muốn tỷ thí với Tiết Hàn Vân thêm lần nữa.

Tuy ở đất Thục hán là Thế tử, nhưng Thục vương nuôi dạy hán cực kì nghiêm khắc, mời võ sư đến dạy hán đều là những võ sư tốt nhất đất Thục, Tư Mã Du thiên phú cực cao, người cũng cần cù, trong cả đất Thục rất khó gặp được địch thủ, nào biết vừa đến Giang Bắc đã bị thiệt thòi, lập tức xù lông dóc toàn lực ra tỷ thí với Tiết Hàn Vân.

Trong lòng Tiết Hàn Vân cũng vô cùng kinh ngạc: Tuy vị Thế tử điện hạ này còn nhỏ tuổi, nhưng có thể luyện võ đến trình độ này, cho dù là hán cũng không dám coi khinh, nếu không phải vì chênh lệch tuổi tác, ai thắng ai thua vẫn còn chưa biết!

Tiết Hàn Vân nghĩ như vậy, lập tức ổn định lại tâm tình, nâng cao tinh thần nghiêm túc đánh nhau với Tư Mã Du ở giữa sân, Ôn lão gia tử dẫn theo đám tôn tử ở một bên xem trận chiến này.

Bọn họ đều là văn nhân, nhìn không ra giữa sân là ai thắng ai bại, nhưng hai người ở giữa sân đều xem đối phương là địch thủ hiểm có trên đời này, cho nên hồn nhiên đánh nhau đến quên mình.

—— trận đấu này, cuối cùng Tiết Hàn Vân là người chiến thắng.

Đáng tiếc từ đó về sau, Tư Mã Du lập tức quăng Ôn Hữu Xương ra sau đầu, cả ngày quần quít lấy Tiết Hàn Vân muốn tỷ thí luận bàn võ nghệ, ngay cả Liễu Minh Nguyệt đến tiền viện tìm Tiết Hàn Vân cũng bị hán trộn mắt lên nhìn.

Lúc Liễu Minh Nguyệt mới đến, Ôn lão phu nhân chỉ để tỷ muội các nàng chơi loanh quanh sau hậu viện, thỉnh thoảng nàng đến cửa trong muốn ra tiền viện tìm Tiết Hàn Vân, đều bị bà từ gác cửa ngăn cản. Kết quả chờ đến khi Tư Mã Du tỷ thí với Tiết Hàn Vân xong, đột nhiên nàng có thể đi lại trong toàn bộ Ôn gia mà không gặp phải trở ngại gì.

Cũng không biết là Ôn lão phu nhân hay là Ôn lão gia tử ngầm thừa nhận, dù sao bây giờ nàng cũng được tự do ra vào tiền viện, bà từ gác cửa giống như chưa nhìn thấy nàng, ngay cả Ôn lão phu nhân và Ôn lão gia tử cũng mất nhắm mắt mở cho qua.

Người duy nhất không bỏ qua đó là Hạ Ôn thị.

Bà ta đã đề cập nhiều lần ở trước mặt Ôn lão phu nhân nhưng đều bị Ôn lão phu nhân chuyển sang đề tài khác, không chịu nhắc lại chuyện hôn sự giữa hai nhà Hạ Liễu, trong lòng bà ta cực kỳ khó chịu, nhưng cũng đành phải cố nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tán Thành

Sau khi Ôn Hữu Tư và Ôn Hữu Niên tế tổ, bởi vì thời xin nghỉ còn thừa hơn một tháng, liền muốn chọn tuyến đường đi Vân Hương, đi thăm phụ thân Ôn Quân trước. Trước đó còn có gia đình khác tới cửa cầu thân Ôn Dục Hân, nên Vạn thị cũng muốn sớm ngày đi Vân Hương bàn bạc cùng Ôn Quân.

Vì vậy sau khi tế tổ năm sáu ngày, mẫu tử Vạn thị liền muốn lên đường.

Ôn Dục Hân mời Liễu Minh Nguyệt cũng đi về Vân Hương chơi, nhưng Ôn Lão Phu Nhân cùng Ôn Lão Gia Tử nhiều năm mời gặp được ngoại tôn nữ, làm sao chịu thả người? Ôn Dục Dân chỉ đành phải theo Vạn thị đi.

Ôn Hữu Tư và Ôn Hữu Niên hẹn ước hồi kinh gặp lại với Tiết Hàn Vân xong, liền lên thuyền rồi đi cùng mẫu thân và muội muội.

Vạn thị vừa đi, hạ Ôn thị cũng nảy sinh ý định rồi đi.

Chỉ là chuyện của mình ta còn không hoàn thành, Hà ma ma bên cạnh một mực khuyến khích nàng ta, thực là bất đắc dĩ, liền khóc lóc kể lể với Ôn mẫu

nàng ta ở Hạ gia là không dễ dàng, cũng vì vậy nên muốn cầu thân ngoại thất nữ hy vọng có thêm cánh tay giúp đỡ.

Hạ Ôn thị mắt thấy cầu thân Liễu Minh Nguyệt càng thêm vô vọng, chỉ có chiếm được lòng thương hại của Ôn mẫu, liền chọn ngày Vạn thị rời đi, Lâm thị đi xử lý chuyện vụn vặt trong nhà, khóc một trận thật lớn ở trước mặt Ôn mẫu, kể ra toàn bộ uất ức suốt nhiều năm của bản thân.

Ôn mẫu nghe được nữ nhi khóc rống, cũng vô cùng đau lòng, lại nghe được những lời đó của Hạ Ôn thị, thầm nói quả nhiên Vạn thị nói không sai, huống hồ Vạn thị đã uyển chuyển hơn rất nhiều, trong lòng không khỏi sinh ra tức giận: "Nhà người giống như hang hổ hang sói, mình gả đi vào chỉ biết ích kỷ giả vờ hiền lương, hôm nay chẳng lẽ còn muốn chôn Nguyệt nha đầu vào đó nữa sao?"

Hạ Ôn thị kêu gào: "Từ trước đến giờ mẫu thân chỉ thương muội muội, hôm nay muội muội đi rồi, ngay cả nha đầu muội ấy để lại này cũng cung chiêu, ngay cả sự sống chết của nữ nhi cũng không màng tới?!"

Ôn mẫu bị nàng lời nói này làm tức giận đau cả ruột gan.

Thân mẫu của Liễu Minh Nguyệt là Tiểu Ôn thị trời sanh tính tình khéo hiểu lòng người, cũng không bao giờ làm khó phụ mẫu, lại cực kỳ khéo léo hiểu thuận, mặc dù ban đầu gả cho nữ tử độc nhất tộc quả phụ bị trục xuất khỏi Liễu gia, nhưng tâm chí nàng vẫn kiên định, chưa bao giờ nói hối hận, sau khi cưới lại cực kỳ ân ái cùng Liễu Hậu, sau này, Liễu Hậu vỗ cánh bay cao, mang theo thê tử cách xa chỗ hỗn loạn này, qua không mấy năm Phú Quý liền xuôi tay về Tây Thiên (mất), càng làm lão phụ mẫu cực kỳ đau lòng.

Xem xét lại đại nữ nhi này, từ nhỏ chỉ biết tính toán vì mình, Ôn mẫu chỉ mong sau khi nàng ta lập gia đình sẽ có cái thiện, vậy mà một chút cũng không đổi, hôm nay ngay cả Tiểu Ôn thị đã chết đi cũng lôi ra, Ôn mẫu không nhịn nữa được, liền giơ tay đánh vào vai Ôn thị: "Người là đồ nghiệt chủng, chẳng lẽ muốn mạng của ta hay sao? Nguyệt nha đầu là mình cháu trên tay muội phụ người, coi như hôn sự ta với phụ thân người có thể chen vào một câu, cũng không thể toàn quyền làm chủ, huống chi quả thật Tiết gia công tử này xuất sắc hơn rất nhiều so với Thanh ca nhi, chẳng lẽ người cho rằng ta cùng phụ thân người già nên hồ đồ rồi hay sao?"

Ôn mẫu sống an nhàn sung sướng, nhưng cái này một thanh chính là tập mảy ngày con giận, sức tay cũng không nhẹ, Ôn thị chỉ cảm thấy trên vai đau xót, lại nghe Ôn mẫu chê bai Hạ Từ Thanh, càng thêm không thuận theo, khóc càng hăng say: "Mẫu thân thiên vị Nguyệt nha đầu coi như xong, sao ngay cả cô quý nhà người khác cũng lấy ra so với Thanh ca nhà ta vậy? Hẳn tốt hơn chỗ nào? Từ nhỏ khắc cha khắc mẹ, khắc toàn gia chỉ còn lại có một người, tốt hơn chỗ nào?"

Hai người đang gây hấn đến mức không thể tách rời ra, chỉ nghe một giọng nói lạnh vô cùng từ bên ngoài truyền đến: "Sao từ trước tới nay ta lại không biết, Thanh biểu ca tốt chỗ nào há? Hơn nữa Hàn Vân ca ca nhà ta khắc người nào, cũng khắc không tới a di, ngài cứ yên tâm đi!"

Liễu Minh Nguyệt vén rèm đi vào, nha hoàn của Ôn mẫu đi theo phía sau, thưa dạ không dám phát một lời.

Ôn mẫu giương mắt nhìn, thấy ngoại tôn nữ này bị chọc tức dữ dội, nụ cười xanh mét, rốt cuộc vẫn là người từ Tương Quốc Phủ ra ngoài, uy nghiêm như vậy, ngay cả Ôn mẫu cũng không nhịn được mà sững sờ.

Liễu Minh Nguyệt cũng không muốn nói nhảm, tới bên cạnh Hạ Ôn thị, cười lạnh một tiếng, nói thẳng: "A di không nên ép ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu đi nói với phụ thân ta, kiến phụ thân đổi chủ ý, cũng chỉ là muốn tới lấy gia sản Liễu gia ta tới nuôi toàn bộ Hạ gia nhà người, tưởng ta không biết sao? Bớt lấy lý do thương ta để nguy trang đi!"

Hạ Ôn thị ngồi sững sờ, ngay cả gạt lệ cũng quên, há hốc mồm cứng lưỡi, cuối cùng nói một câu: "Ta đây là thương người, thực không ngờ cái người này lại nghĩ ta như vậy?!" Nói xong lại khóc nữa.

Liễu Minh Nguyệt rõ ràng không tin, chỉ nói: "Nếu như người là thương ta, nếu là hiểu thuận ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu, cũng không nên gạt ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu. Hôn sự của ta cùng với Hàn Vân ca ca,

Phụ thân đã xin phép ở trước mặt thánh thượng, ngay trước trọng thần trong triều rồi. Trong kinh ai không biết hôn sự của chúng ta ngay cả Thánh thượng đều từng gặt đầu tán thưởng, người lại xúi giục ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu sửa đổi thánh ý, biểu ca mới vừa trúng học sĩ, cái người này không phải hại nhà mình sao?"

Trong lúc đó, Ôn Lão Phu Nhân cùng Ôn Lão Gia Tì vốn cũng không biết.

Ôn mẫu nghe được lời này, chỉ vào Hạ Ôn thị nhỏ một ngụm: "Cái người lòng dạ ác độc này, đẩy phụ mẫu ra ngoài cái lại thánh ý, làm sao lại không suy nghĩ một chút cả một đại gia đình? Huynh đệ ca ca chẳng lẽ cũng đắc tội người? Còn không mau cút đi hồi kinh? !"

Hạ Ôn thị tự làm mất mặt, ngày đó liền bị Ôn mẫu ra lệnh dọn dẹp hành lý, lại sai Ôn Hữu Chính đi thay nàng ta mượn thuyền bè, trời không kịp tới liền đưa hai người Hạ Ôn thị lên thuyền hồi kinh.

Đợi đến khi Ôn Lão Gia Tì nghe được chuyện này từ trong miệng Ôn Lão Phu Nhân, tức giận muốn tìm nữ nhi phát tiết, mới biết nàng đã bị đuổi đi.

Ôn Lão Gia Tì ghét nhất loại giấu giếm tính toán này, Ôn Lão Phu Nhân quen thuộc bản tính nóng nảy của lão gia tì, nếu là động giận dữ, nữ nhi xuất giá như Hạ Ôn thị, trở về nhà mẹ đẻ lại chịu đánh, trên mặt cũng thực khó coi.

Tính toán lường toán, chỉ đành phải tốc độ đánh đuổi nàng ta đi thôi.

Cơn tức giận của Ôn Lão Gia Tì tiêu mất, quay đầu lại đầy tán thưởng lặng lẽ nói cùng Ôn Lão Phu Nhân: ". Người không biết, Liễu Hậu dạy dỗ tiểu tì con rể này tốt bao nhiêu. Tiểu tì này văn võ song toàn, liền tư anh em tài sáng tạo cũng không kịp hấn nhanh nhẹn, chính là Xương ca nhi, chỉ sợ cũng đánh không lại hấn. Chéch hấn lại có một thân giới võ nghệ, những lính kia pháp đều là La lão tướng quân thân truyền.
Mấy ngày nay ta lặng lẽ ở bên cạnh quan sát, thấy hấn

cùng Thê tử Điện hạ lấy cá Sa Bàn Hành Quân Bỏ Trận, hai người rồi rãnh tới đối trận, thập hồi trong có chín sẽ đều là Thê tử Điện hạ thua. Nếu không phải có Xương ca nhi ở bên chỉ điểm Thê tử địa hình, sợ rằng vị kia Thê tử Điện hạ thất bại thảm hại hơn."

Khen xong rồi, lão nhân trái tim lại dâng lên khế chút lo lắng: "Người nói Thục vương Thê tử ở Phiên địa, vì sao phải học Hành Quân Bỏ Trận? Ta coi này Thục vương Thê tử mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng đợi một thời gian, tất nhiên cũng là khôi mỹ ngọc lương tài!"

Ôn Lão Phu Nhân cười than: "Người cái này là rồi rãnh ăn cù cái đàm quan tâm. Nghe nói đất Thục địa hình phức tạp, lại hàng năm có núi không phải là, nếu là vương phi Thê tử liền những thứ này cũng không hiểu, như thế nào trấn giữ nhất phương?"

Ôn Lão Gia Tì gật đầu: "Không ngờ phu nhân đang ở trong nhà, lại còn thông suốt hơn lão phu!"

Đi ngoại viện nữa nhìn thấy Tiết Hàn vân, Lão Gia Tì vẫn nghiêm mặt, thái độ dò xét như cũ, làm cho Tiết Hàn vân lo sợ suy nghĩ: chẳng lẽ biểu hiện mấy ngày nay, còn chưa đạt được Lão Gia Tì chấp nhận?

Vừa gặp Ôn lão nhị tì trong viện nhà mình vượt qua, thế nhưng xưa nay chưa thấy xông vào. Đi theo phía sau một dãy gã sai vặt hoang mang sợ hãi, không biết như thế nào cho phải.

Không chỉ là lão nhị, chính là nam nữ lớn nhỏ chi thứ hai, đã bao nhiêu năm chưa từng bước qua đại môn Tam

Phòng.

Hôm nay Ôn lão nhị xông vào, gã sai vặt giữ cửa cùng gã sai vặt trực trong sân lập tức choáng váng, ngay cả thông báo cũng quên.

"Lão Tam, bớt lấy loại ánh mắt kia nhìn tham quan nhìn Tiết gia tiểu tử, dù là chưa làm tặc, bị ánh mắt này của người nhìn vào, cũng phải giật mình xen lại mình có từng làm tặc trong mộng hay chưa!"

Ôn lão tam vô cớ bị Ôn lão Nhị xông vào trách móc, lập tức bị nước miếng chính mình làm sặc, ho lên, ho khan đến mức đôi mắt cũng xót, chỉ vào Ôn lão Nhị: "Người. Người." Không phải năm ấy sau đánh thắng một trận, nói không treo lên cửa nhà hấn nữa sao?

Ôn lão nhị gằn cổ: "Chẳng lẽ ta nói sai lầm rồi sao? Nếu ta nói sai rồi, người nào đến nỗi bị nước miếng chính mình làm sặc? Rõ ràng chính là bị nói trúng rồi! Còn không chịu thừa nhận!" Những câu khí thế cực hung ác, giống như là tới cửa đòi nợ.

Ôn lão tam ho nửa ngày, ngay nước mắt cũng xém ho ra, chẳng biết tại sao, hôm nay khí thế lại bị xuống dốc trầm trọng như vậy, cho phép Ôn lão nhị diễn võ dương oai trên địa bàn nhà hấn, lúc thì chỉ trích hấn trong viện tì này thiếu hoa cỏ cây cối, chẳng lẽ là hấn quá keo kiệt rồi, không bỏ được tôn ti xưa, lúc thì lại chỉ trách trong nhà hấn người làm ít □, tới nửa ngày thậm chí hộp trà cũng không có.

Đợi đến khi lão bộc bùng trà lên, Ôn lão tam còn lắm
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1041 1042 1043 1044 1045 1046 1047 1048 1049 1050 1051 1052 1053 1054 1055 1056 1057 1058 1059 1060 1061 1062 1063 1064 1065 1066 1067 1068 1069 1070 1071 1072 1073 1074 1075 1076 1077 1078 1079 1080 1081 1082 1083 1084 1085 1086 1087 1088 1089 1090 1091 1092 1093 1094 1095 1096 1097 1098 1099 1100 1101 1102 1103 1104 1105 1106 1107 1108 1109 1110 1111 1112 1113 1114 1115 1116 1117 1118 1119 1120 1121 1122 1123 1124 1125 1126 1127 1128 1129 1130 1131 1132 1133 1134 1135 1136 1137 1138 1139 1140 1141 1142 1143 1144 1145 1146 1147 1148 1149 1150 1151 1152 1153 1154 1155 1156 1157 1158 1159 1160 1161 1162 1163 1164 1165 1166 1167 1168 1169 1170 1171 1172 1173 1174 1175 1176 1177 1178 1179 1180 1181 1182 1183 1184 1185 1186 1187 1188 1189 1190 1191 1192 1193 1194 1195 1196 1197 1198 1199 1200 1201 1202 1203 1204 1205 1206 1207 1208 1209 1210 1211 1212 1213 1214 1215 1216 1217 1218 1219 1220 1221 1222 1223 1224 1225 1226 1227 1228 1229 1230 1231 1232 1233 1234 1235 1236 1237 1238 1239 1240 1241 1242 1243 1244 1245 1246 1247 1248 1249 1250 1251 1252 1253 1254 1255 1256 1257 1258 1259 1260 1261 1262 1263 1264 1265 1266 1267 1268 1269 1270 1271 1272 1273 1274 1275 1276 1277 1278 1279 1280 1281 1282 1283 1284 1285 1286 1287 1288 1289 1290 1291 1292 1293 1294 1295 1296 1297 1298 1299 1300 1301 1302 1303 1304 1305 1306 1307 1308 1309 1310 1311 1312 1313 1314 1315 1316 1317 1318 1319 1320 1321 1322 1323 1324 1325 1326 1327 1328 1329 1330 1331 1332 1333 1334 1335 1336 1337 1338 1339 1340 1341 1342 1343 1344 1345 1346 1347 1348 1349 1350 1351 1352 1353 1354 1355 1356 1357 1358 1359 1360 1361 1362 1363 1364 1365 1366 1367 1368 1369 1370 1371 1372 1373 1374 1375 1376 1377 1378 1379 1380 1381 1382 1383 1384 1385 1386 1387 1388 1389 1390 1391 1392 1393 1394 1395 1396 1397 1398 1399 1400 1401 1402 1403 1404 1405 1406 1407 1408 1409 1410 1411 1412 1413 1414 1415 1416 1417 1418 1419 1420 1421 1422 1423 1424 1425 1426 1427 1428 1429 1430 1431 1432 1433 1434 1435 1436 1437 1438 1439 1440 1441 1442 1443 1444 1445 1446 1447 1448 1449 1450 1451 1452 1453 1454 1455 1456 1457 1458 1459 1460 1461 1462 1463 1464 1465 1466 1467 1468 1469 1470 1471 1472 1473 1474 1475 1476 1477 1478 1479 1480 1481 1482 1483 1484 1485 1486 1487 1488 1489 1490 1491 1492 1493 1494 1495 1496 1497 1498 1499 1500 1501 1502 1503 1504 1505 1506 1507 1508 1509 1510 1511 1512 1513 1514 1515 1516 1517 1518 1519 1520 1521 1522 1523 1524 1525 1526 1527 1528 1529 1530 1531 1532 1533 1534 1535 1536 1537 1538 1539 1540 1541 1542 1543 1544 1545 1546 1547 1548 1549 1550 1551 1552 1553 1554 1555 1556 1557 1558 1559 1560 1561 1562 1563 1564 1565 1566 1567 1568 1569 1570 1571 1572 1573 1574 1575 1576 1577 1578 1579 1580 1581 1582 1583 1584 1585 1586 1587 1588 1589 1590 1591 1592 1593 1594 1595 1596 1597 1598 1599 1600 1601 1602 1603 1604 1605 1606 1607 1608 1609 1610 1611 1612 1613 1614 1615 1616 1617 1618 1619 1620 1621 1622 1623 1624 1625 1626 1627 1628 1629 1630 1631 1632 1633 1634 1635 1636 1637 1638 1639 1640 1641 1642 1643 1644 1645 1646 1647 1648 1649 1650 1651 1652 1653 1654 1655 1656 1657 1658 1659 1660 1661 1662 1663 1664 1665 1666 1667 1668 1669 1670 1671 1672 1673 1674 1675 1676 1677 1678 1679 1680 1681 1682 1683 1684 1685 1686 1687 1688 1689 1690 1691 1692 1693 1694 1695 1696 1697 1698 1699 1700 1701 1702 1703 1704 1705 1706 1707 1708 1709 1710 1711 1712 1713 1714 1715 1716 1717 1718 1719 1720 1721 1722 1723 1724 1725 1726 1727 1728 1729 1730 1731 1732 1733 1734 1735 1736 1737 1738 1739 1740 1741 1742 1743 1744 1745 1746 1747 1748 1749 1750 1751 1752 1753 1754 1755 1756 1757 1758 1759 1760 1761 1762 1763 1764 1765 1766 1767 1768 1769 1770 1771 1772 1773 1774 1775 1776 1777 1778 1779 1780 1781 1782 1783 1784 1785 1786 1787 1788 1789 1790 1791 1792 1793 1794 1795 1796 1797 1798 1799 1800 1801 1802 1803 1804 1805 1806 1807 1808 1809 1810 1811 1812 1813 1814 1815 1816 1817 1818 1819 1820 1821 1822 1823 1824 1825 1826 1827 1828 1829 1830 1831 1832 1833 1834 1835 1836 1837 1838 1839 1840 1841 1842 1843 1844 1845 1846 1847 1848 1849 1850 1851 1852 1853 1854 1855 1856 1857 1858 1859 1860 1861 1862 1863 1864 1865 1866 1867 1868 1869 1870 1871 1872 1873 1874 1875 1876 1877 1878 1879 1880 1881 1882 1883 1884 1885 1886 1887 1888 1889 1890 1891 1892 1893 1894 1895 1896 1897 1898 1899 1900 1901 1902 1903 1904 1905 1906 1907 1908 1909 1910 1911 1912 1913 1914 1915 1916 1917 1918 1919 1920 1921 1922 1923 1924 1925 1926 1927 1928 1929 1930 1931 1932 1933 1934 1935 1936 1937 1938 1939 1940 1941 1942 1943 1944 1945 1946 1947 1948 1949 1950 1951 1952 1953 1954 1955 1956 1957 1958 1959 1960 1961 1962 1963 1964 1965 1966 1967 1968 1969 1970 1971 1972 1973 1974 1975 1976 1977 1978 1979 1980 1981 1982 1983 1984 1985 1986 1987 1988 1989 1990 1991 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042 2043 2044 2045 2046 2047 2048 2049 2050 2051 2052 2053 2054 2055 2056 2057 2058 2059 2060 2061 2062 2063 2064 2065 2066 2067 2068 2069 2070 2071 2072 2073 2074 2075 2076 2077 2078 2079 2080 2081 2082 2083 2084 2085 2086 2087 2088 2089 2090 2091 2092 2093 2094 2095 2096 2097 2098 2099 2100 2101 2102 2103 2104 2105 2106 2107 2108 2109 2110 2111 2112 2113 2114 2115 2116 2117 2118 2119 2120 2121 2122 2123 2124 2125 2126 2127 2128 2129 2130 2131 2132 2133 2134 2135 2136 2137 2138 2139 2140 2141 2142 2143 2144 2145 2146 2147 2148 2149 2150 2151 2152 2153 2154 2155 2156 2157 2158 2159 2160 2161 2162 2163 2164 2165 2166 2167 2168 2169 2170 2171 2172 2173 2174 2175 2176 2177 2178 2179 2180 2181 2182 2183 2184 2185 2186 2187 2188 2189 2190 2191 2192 2193 2194 2195 2196 2197 2198 2199 2200 2201 2202 2203 2204 2205 2206 2207 2208 2209 2210 2211 2212 2213 2214 2215 2216 2217 2218 2219 2220 2221 2222 2223 2224 2225 2226 2227 2228 2229 2230 2231 2232 2233 2234 2235 2236 2237 2238 2239 2240 2241 2242 2243 2244 2245 2246 2247 2248 2249 2250 2251 2252 2253 2254 2255 2256 2257 2258 2259 2260 2261 2262 2263 2264 2265 2266 2267 2268 2269 2270 2271 2272 2273 2274 2275 2276 2277 2278 2279 2280 2281 2282 2283 2284 2285 2286 2287 2288 2289 2290 2291 2292 2293 2294 2295 2296 2297 2298 2299 2300 2301 2302 2303 2304 2305 2306 2307 2308 2309 2310 2311 2312 2313 2314 2315 2316 2317 2318 2319 2320 2321 2322 2323 2324 2325 2326 2327 2328 2329 2330 2331 2332 2333 2334 2335 2336 2337 2338 2339 2340 2341 2342 2343 2344 2345 2346 2347 2348 2349 2350 2351 2352 2353 2354 2355 2356 2357 2358 2359 2360 2361 2362 2363 2364 2365 2366 2367 2368 2369 2370 2371 2372 2373 2374 2375 2376 2377 2378 2379 2380 2381 2382 2383 2384 2385 2386 2387 2388 2389 2390 2391 2392 2393 2394 2395 2396 2397 2398 2399 2400 2401 2402 2403 2404 2405 2406 2407 2408 2409 2410 2411 2412 2413 2414 2415 2416 2417 2418 2419 2420 2421 2422 2423 2424 2425 2426 2427 2428 2429 2430 2431 2432 2433 2434 2435 2436 2437 2438 2439 2440 2441 2442 2443 2444 2445 2446 2447 2448 2449 2450 2451 2452 2453 2454 2455 2456 2457 2458 2459 2460 2461 2462 2463 2464 2465 2466 2467 2468 2469 2470 2471 2472 2473 2474 2475 2476 2477 2478 2479 2480 2481 2482 2483 2484 2485 2486 2487 2488 2489 2490 2491 2492 2493 2494 2495 2496 2497 2498 2499 2500 2501 2502 2503 2504 2505 2506 2507 2508 2509 2510 2511 2512 2513 2514 2515 2516 2517 2518 2519 2520 2521 2522 2523 2524 2525 2526 2527 2528 2529 2530 2531 2532 2533 2534 2535 2536 2537 2538 2539 2540 2541 2542 2543 2544 2545 2546 2547 2548 2549 2550 2551 2552 2553 2554 2555 2556 2557 2558 2559 2560 2561 2562 2563 2564 2565 2566 2567 2568 2569 2570 2571 2572 2573 2574 2575 2576 2577 2578 2579 2580 2581 258

nam một câu: "Cả cung không phải là người, tam quan chi biết vết tiền từ dân trên người chúng!"

Nhị ông cụ nâng chung trà lên chung, bày ra tư thế muốn đập, thấy Ôn lão tam nhắm mắt lại không đành lòng, lại để chung trà lên bàn. Ngay cả nhóm lão bộc hầu hạ Ôn lão tam cũng dọa sợ.

Bộ trà cụ này là một trong nhóm vật dụng thượng đẳng thời điểm khi Ôn lão tam còn làm Ngự Sử đại phu năm đó, có một lần luộc một vị tham quan, sau đó tham quan này lại rơi đài được Thánh Thượng ban thưởng.

Tuy hãn không làm quan nhiều năm, nhưng lại hết sức trân quý bộ trà cụ này.

"Không phải một bộ trà cụ thôi sao, cũng đau lòng tựa như ta xé tâm thịt can người không bằng, nhìn người chi có chút đồ này!" Ôn lão Nhị trào phúng.

Tu Mã du cũng là một hài tử nghiêm túc, lên tiếng nói: "Bộ này trà cụ xuất từ trong cung."

Phiên vương phì dẽ, không ngừng có loại vật ban thưởng này, hãn nhìn một cái liền phân biệt ra.

Ánh mắt Ôn lão Nhị biến đổi, rút cuộc lại tìm ra một câu châm chọc: "Hay là người trộm được? Có bị thi vạ cung vua đánh gần chết hay không?"

Tiết Hàn vân thấy được Tam ông cụ hoàn toàn không có lực chống đỡ, tốt bụng nói: "Vân bối chính là Vũ Lâm lang, thật ra thì Làm quan trộm vật trong cung, có chút khó."

Những trà cụ này, đều có địa phương cất giữ đặc biệt, sao có thể bị quan viên trộm đi.

Ôn lão Nhị tức giận mặt đỏ rần, hô một tiếng đứng lên, liền muốn đi ra ngoài: "Ngồi nữa một lát, ta nhất định nhưng sẽ bị tức chết!" Rõ ràng Tam ông cụ cũng không đánh trả, thế nhưng hấn lại càng thêm bức mình.

Mắt Ôn lão tam thấy Ôn lão Nhị đứng dậy, một câu nói không chút nghỉ ngơi liền thuận miệng ra: "Nhị ca không giữ lại ăn bữa cơm rồi trở về sao?"

Bước chân Ôn lão Nhị hơi chậm lại, quay đầu nói: "Cái người keo kiệt thành dạng này, trong phỉ sao có thể có đầu lép tốt?" Nói đến đây lời nói lại quay đầu lại trở về ngồi xuống, quát lão bộc đang nhìn đến phát ngốc lên: "Không có mắt sao, còn không thêm trà cho lão gia?"

"Cái tên tham quan này, máu mề hôi của dân chúng người cũng ăn được?" Rốt cuộc Ôn lão tam nặn ra một câu nói, chỉ là âm lượng rõ ràng thấp hơn không ít.

Tiết Hàn và cùng Tư Mã du liếc mắt nhìn nhau, cũng không biết hai lão nhân này đang gây gổ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tình Trạng

Ôn Dục Hân về Vân Hương cùng nương và ca ca, tôn nữ bên ngoại tổ phụ chỉ còn có Ôn Dục Quỳnh và Liễu Minh Nguyệt. Nhưng Ôn Dục Quỳnh dịu dàng ít nói, mỗi hành động bước đi đều rất quy củ, cực kì không hợp với Liễu Minh Nguyệt, nàng là một hài tử không thể ngồi yên, chưa được hai ngày sau đã chuồn êm đến thư phòng của ngoại tổ phụ để tìm thứ tiêu khiển. Ôn Lão Gia Từ tình cờ bắt gặp ngoại tôn nữ (cháu ngoại) "Trộm sách", trưng ra bộ mặt than không nhìn ra thái độ.

Lại nói, trong các tiểu bối trong nhà, hiếm khi có người không sợ ông, nhìn mặt ông, những người khác đều trốn tránh. Chỉ ngoại trừ tiểu Ôn thị, tức mẫu thân của Liễu Minh Nguyệt, và tôn tử cứng đầu cứng cổ Ôn Hữu Xương, gần đây lại mới thêm ngoại tôn nữ Liễu Minh Nguyệt.

Nha đầu này dung cảm nhất, lần đầu bị bắt, mở to đôi mắt trong suốt sáng ngời, uất ức tố cáo: "Ông ngoại, bà ngoại và đại cữu mẫu (bác gái) bắt con và tiểu biểu muội thừa thừa may vá."

Ôn Lão Gia Từ khó hiểu: "Con không muốn thừa?"

Liễu Minh Nguyệt gật đầu như gà con mổ thóc: "Vâng." Lại thành khẩn giải thích: "Lúc ở trong kinh con đã học những thứ này rồi, hiện tại đổi sang học võ nghệ rồi!"

. Liễu Hậu giáo dục kiểu gì đây? Một nữ nhi lại đi múa đao múa kiếm?!

Ôn Lão Gia Từ đen mặt giáo huấn ngoại tôn nữ: "Là nữ hài tử, phải chăm học nữ công, nếu không, cẩn thận tương lai không gả ra ngoài được!"

Ông cụ suy nghĩ, có nên viết thư cho nữ tể (con rể) hay không, bàn về vấn đề giáo dục ngoại tôn nữ một chút.

Ngoại tôn nữ lại chẳng hề để ý: "Ông ngoại, con đã đính hôn rồi." Không lo không ai thèm lấy! Nếu Hàn Văn ca ca dám can đảm không lấy. Nghĩ tới đây, vẻ mặt nàng có thể nói là hung thần ác sát.

Ôn Lão Gia Từ hết sức im lặng. Chỉ vì nàng cực kì giống mẫu thân, tựa như còn lớn mật thông tuệ hơn, coi như ông nghiêm mặt, tiểu cô nương cũng không sợ, lại còn cười hi hi quần lấy ông, kéo cánh tay của ông, như không nhìn thấy bàn mặt đen của ông, lấy lòng cọ cọ: "Nếu ông ngoại tin, hôm khác con sẽ làm hà bao cho ông."

Hà bao đã làm xong, thêu núi đá chập chùng, nhìn rõ ràng từng chi tiết, chỉ là. trong hà bao lại đựng kẹo hạt thông.

"Ông ngoại ăn kẹo của con, thì không được trừng con nữa, không được giáo huấn con nữa. Con tới tìm sách đọc, ông ngoại cũng không được ngăn trở."

Một cái hà bao tinh xảo, với một túi kẹo hạt thông hương vị ngọt ngào, lót thêm một đồng điều kiện kèm theo.

Ôn Lão Gia Từ cầm hà bao, vẻ mặt dịu dàng, rất nhiều năm trước kia, tiểu nữ nhi của ông cũng chạy tới lấy lòng ông như vậy, lúm đồng tiền như hoa.

Ôn Lão Phu Nhân nhận lấy hà bao, không khỏi tán dương: "Không ngờ tiểu nha đầu này thừa thừa cũng không tệ." Lại bất bình: "Sao chỉ làm hà bao cho ông? Chắc là ông hù dọa tiểu nha đầu người ta?" Rõ ràng bà hòa ái hơn đối với tiểu nha đầu.

Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhớ lại tiểu nữ nhi mắt sớm, đều thở dài một cái, sắc mặt âm trầm.

Liễu Minh Nguyệt không biết đắm chìm trong lòng hai người, hôm sau lúc đang tìm sách trong thư phòng ông cụ lại đụng phải một người gan lớn khác: Ôn Hữu Xương.

Năm nay vị biểu huynh này đã hai mươi bốn tuổi rồi, còn chưa thành thân, theo phong tục của Đại Khai, đã là kì quái rồi. Chỉ là, cả nhà không có cách nào với hắn, nói dừ, hắn sẽ đi mất không biết tung tích, một hai năm không trở lại là nhẹ.

Lần này trở về, Tư Mã Du dây dưa với Tiết Hàn Văn, hắn liền thờ phào nhẹ nhõm, có lúc đóng cửa không ra, có lúc ra ngoài kết bạn năm ba ngày không về, thỉnh thoảng lên vào thư phòng ông cụ tìm sách. Hành động cẩn thận, so với Liễu Minh Nguyệt thì cực kì bỉ ổi, dáo dác, nhanh như mèo, sợ bị ông cụ phát hiện —— ngộ nhờ bị đập một nghiên mực, đã có thể mất nhiều hơn được.

Lần đầu tiên hắn gặp Liễu Minh Nguyệt ở thư phòng đã đánh nhau, cũng bởi vì khí chất hèn mọn bỉ ổi này, bị Liễu Minh Nguyệt đập một cuốn sách vào đầu, tiểu cô nương nhào tới, thương cho hắn một trận quyền cước, Ôn Hữu Xương gào khóc kêu thảm thiết.

—— ông cụ xuống tay cũng không ác như vậy!

Trong thư phòng ông cụ lại có thêm một nha đầu biết võ coi chừng từ lúc nào vậy?

Đến khi nhìn rõ mặt, Liễu Minh Nguyệt cố dè xuống kinh ngạc và cố nén nụ cười, mặt đầy áy náy: "Nhị biểu ca. Ca đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ trong thư phòng ông cụ cất giấu bảo bối gì sao? Sao ca lại làm ra hành vi trộm cắp thế!"

Ôn Hữu Xương cắn răng: "Muội chính là bảo bối của ông!" Lại có thể quang minh chính đại ở trong thư phòng ông cụ giết thời gian như vậy. Trong nhà, có tiểu bối nào có được đối xử như vậy?

Liễu Minh Nguyệt áy náy đi theo Ôn Hữu Xương về viện của hắn, hai nha hoàn đi theo phía sau, Ôn Hữu Xương lại nhắc nhở nàng: "Biểu muội, muội đi theo ta không hợp lễ nghĩa đâu!"

Ở Giang Bắc, vấn đề nam nữ thân cận bị đánh giá nặng nề hơn rất nhiều, tiểu thư thân thích tới, chỉ có thể ở hậu viện cùng với lão phu nhân hoặc là phu nhân, sao có thể gặp mặt biểu huynh đệ được?

Chỉ là Liễu Minh Nguyệt là trường hợp đặc biệt, Ôn Lão Gia Từ cùng Ôn Lão Phu Nhân đều không muốn câu nệ nàng, nàng cứ thế "tự ta chính là quý

củ của ta", cả Lâm thị và Nhan thị cũng không thể bức bách nàng, tùy cho nàng đi lại. Diễn đàn lê quý đơn.

Hai nhi tử của Ôn Hữu Chính đã bình phục, mỗi ngày đều đến chỗ Ôn lão phu nhân thỉnh an, Nhan thị làm người hòa khí, rất dễ thân cận, chẳng qua phía sau nàng ta luôn có một cái đuôi nhấm mắt đi theo, chính là thị thiếp của Ôn Hữu Chính, đối với tình cảnh này Liễu Minh Nguyệt rất là khó chịu, cho nên ngoại trừ lần đầu gặp mặt, tặng cho cặp sinh đôi kia một cặp vòng đeo cổ bằng vàng và hai thỏi kim quả tử nhỏ, lúc rảnh rỗi thì đến chơi với bọn chúng một chút, còn lại không để ý quá nhiều.

Việc chuẩn bị qua lại với nhóm thân thích họ hàng, tất cả đều do Hạ Huệ lo liệu. Nếu thiếu thứ gì, thì sẽ đến tìm Liên Sinh, kêu hắn ra bên ngoài mua đồ. Liễu Hậu thương nữ nhi, trước lúc xuất môn đưa cho ngân lượng chi tiêu rất đầy đủ.

Liễu Minh Nguyệt tự đi theo Ôn Hữu Xương tới viện của hắn một lần, lại phát hiện một nơi thú vị trong Ôn phủ khô khan.

Ôn Hữu Xương ngao du khắp nơi, trong thư phòng bày rất nhiều đồ ly kỳ cổ quái, lần đầu Liễu Minh Nguyệt đi vào đã bị mê hoặc luôn, sờ sờ vuốt vuốt, không nỡ buông tay.

Đồ cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng mới lạ thú vị.

Sau đó lại phát hiện, sách trong thư phòng Ôn Hữu Xương không thu kém phòng Ôn Lão Gia Tử, và lại thú vị hơn thư phòng Ôn Lão Gia Tử nhiều. Ôn Lão Gia Tử phần nhiều là lưu trữ điển tịch hoặc ghi chép về phong cảnh tập tục của các địa danh, hoặc là việc đồng áng. Nghe nói lúc trước khi lão nhân gia còn làm Ngự Sử đại phu, đã từng làm quan địa phương, quan tâm thủy lợi nông nghiệp, tạo phúc một phương, chiến tích nổi bật.

Nếu không, sau này ông làm quan ở kinh thành, lúc buộc tội quan viên trong triều, sao có thể có sức mạnh lớn như vậy chứ!

Vì vậy mỗi lần Liễu Minh Nguyệt nhàm chán sẽ xông vào Ôn Hữu Xương trong thư phòng vơ vét.

Trong thư phòng Ôn Hữu Xương phần lớn là du ký, thoại bản, các loại sách lĩnh tinh, tuy nhiên sách nông nghiệp, binh pháp, toán học, sách thuốc cũng vài quyển. Liễu Minh Nguyệt tìm ra du ký chính hắn viết về các nơi đã đi qua, mặc dù còn chưa hoàn thành, nhưng đại khái cũng coi như viết được hơn phân nửa đất nước sông núi. d~đ'l-q/đ

Mỗi địa phương, lật ra phía sau sẽ có bản đồ.

Liễu Minh Nguyệt hận không thể lấy làm của riêng, bị Ôn Hữu Xương thẳng thắn từ chối, nàng vừa mềm vừa cứng dây dưa, cuối cùng Ôn Hữu Xương mới đồng ý sao một quyển cho nàng, lúc này nàng mới hài lòng cất lại bản chính.

Mấy ngày nay Tiết Hàn Vân đều tiếp xúc với Tư Mã Du, thỉnh thoảng Liễu Minh Nguyệt còn có thể tới đây, thấy bọn họ hoặc tỷ võ, hoặc so tài ngâm thơ, cực kì không thú vị, liền quay người đi. Bất giác đã nửa tháng cũng không trông thấy bóng người, hắn mới thấy ra không ổn, sai Liên Sinh tìm Hạ Huệ hỏi hành tung Liễu Minh Nguyệt mấy ngày nay, Liên Sinh chuyển lời: phần lớn thời gian tiểu thư đều ở nhà, thỉnh thoảng mấy vị biểu tỷ mời uống trà gặp mặt, chơi một chút rồi về.

Nhưng Liễu Minh Nguyệt không tới tìm hắn, ban đầu cũng thấy bình thường, nhưng nửa tháng không gặp, thật sự cực kì bất thường.

Lại sai Liên Sinh đi hỏi, Liên Sinh trở lại báo thêm một câu: "Hạ Huệ tỷ tỷ nói, mấy ngày nay tiểu thư khá siêng đi tới viện của nhị biểu thiếu gia."

Tiết Hàn Vân có chút đứng ngồi không yên.

Hắn mượn cớ thỉnh an Ôn Lão Phu Nhân, rón cổ lên nhìn vào hậu viện Ôn gia hậu một lúc. Vì hành động quái dị, ma ma nha hoàn đều thấy nghi hoặc, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Liễu Minh Nguyệt đâu, rõ ràng đã sai Liên Sinh báo tin cho hạ Huệ trước rồi, kết quả chẳng thấy bóng dáng đâu, chỉ đành âm ức quay về.

Tư Mã Du thấy vẻ mặt hắn không đúng, liền tiếp hỏi han, tiểu thế tử đầy lòng hiếu kỳ, thế mà có thể khiến Tiết Hàn Vân mở miệng vàng.

Nghe Tiết Hàn Vân nói có khả năng bị vị tiểu hôn thê kia phớt lờ, mấy ngày chưa từng tới tìm, Tư Mã Du âm thầm cao hứng, nam nhi đương nhiên phải kiến công lập nghiệp, nếu mỗi ngày có nữ nhân quấn quýt, thật sự là vướng víu, nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại rộng rãi phóng khoáng: "Loại chuyện này có gì mà khó khăn? Nữ nhân thôi mà, mua ít thức ăn đồ chơi đưa đến, hiển nhiên sẽ dễ dàng cho nàng ta quay đầu về. Không bằng hôm nay lúc chúng ta ra bên ngoài mua sách, thuận tiện Tiết huynh đến cửa hàng trang sức mua ít trang sức đưa qua bên kia đi?"

Gã sai vật thiếp thân của Tư Mã Du – Hàm Phú xoay người cười trộm: Thế tử đã bao giờ phí tâm tư trên người nữ tử đâu nhỉ?

Nay Tư Mã Du chẳng qua mới 13 tuổi, Thực vương phi chỉ sinh được mỗi một nhi tử này, lo sợ hắn bị nhóm nha hoàn xúi giục đâm hư hỏng, sớm thử chuyện phòng the sẽ bị thương gân cốt, cho nên ra tay nhanh chóng như kẻ trộm, trong viện ngoài gã sai vật hộ vệ, số còn lại toàn bộ đều bị điều ra viện ngoài từ sớm, đến nay Tư Mã Du chưa bao giờ dính vào nữ tử, làm sao biết tâm sự của nữ nhi đây?

"Lý luận suông" chính là để nói hắn! Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đơn

Vẫn là Liên Sinh không nhìn nổi, len lén nói với Tiết Hàn Vân: "Thiếu gia đừng nghĩ nhiều, nô tài thấy tiểu thư không phải người thích hờn dỗi nhỏ mọn. Nếu nàng tức giận, phải trực tiếp tới tính sổ mới đúng, hờn dỗi một mình. cái này hơi khó."

Tiết Hàn Vân Tưởng nghĩ, cũng đúng.

Đã bao giờ tiểu nha đầu đó kìm nén trước mặt hần đâu?

"Chỉ là." Liên Sinh lấp bắp: "Nghe Hạ Huệ tỷ tỷ nói, trong phòng Nhị biểu thiếu gia có rất nhiều đồ chơi nhỏ, và sách, hấp dẫn tiểu thư ở viện hần cả ngày."

Tình hình này, có hơi quen thuộc.

Tiết Hàn Vân mới nghe đã có cảm giác không tốt lắm, vừa nghĩ: đây không phải là hình thức hần và với tiểu nha đầu chung đụng thường ngày sao?

Từ trước tới giờ Liễu Minh Nguyệt đều yêu thích nhất những thứ mới lạ, liên tưởng đến cách nói chuyện của Ôn Hữu Xương. ngao du lịch khắp nơi, kiến thức uyên bác. Liễu Minh Nguyệt thích nhất nghe chuyện này!

Cho dù hần và tiểu nha đầu cũng đã đính thân, nhưng nếu không bồi dương tình cảm, vẫn rất dễ xuất hiện tình huống. . . Tiết Hàn Vân có chút sầu lo rồi!

Hần cùng với Liễu Minh Nguyệt đến Giang Bắc với mục đích ban đầu là vì muốn làm cho Ôn lão gia tử và Ôn lão phu nhân tiếp nhận hần, kết quả nay hai vị lão nhân đã hài lòng hơn về hần, trong những ngày quan trọng nhất này. . . hần lại lo là tiểu nha đầu. . .

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phấn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: May Mắn

Tiết Hàn Vân có giao tình khá sâu với hai huynh đệ Ôn Hữu Tư và Ôn Hữu Niên, nhưng chỉ quen biết sơ với Ôn Hữu Xương.

Ôn Hữu Xương chưa bao giờ là một người dễ xã giao, dù là khách do hần dẫn về nhà, chẳng hạn như Tư Mã Du, hôm nay cũng bị hần ném cho Tiết Hàn Vân đối phó, trừ thỉnh thoảng phải chịu đựng chuyện không vui về gì là Thế tử Điện hạ biến thư phòng của hần thành ổ chó ra, những chuyện khác vẫn còn nằm trong phạm vi chịu đựng của hần.

Ôn Thời thù hận con thứ chính là ở điểm này, ngày đó bắt được hần ở nhà, ông nhốt hần vào thư phòng chửi mắng một trận, sau khi Ôn Hữu Xương bị phụ thân thao thao bất tuyệt*(nói không ngớt) khiến trách suốt một canh giờ, rót ly trà cho Ôn đại gia: "Không phải thế tử Điện hạ đã có biểu muội phụ tiếp đãi rồi sao?"

Gân xanh trên trán Ôn Thời dùng sức nhảy lên, cắn răng chịu khổ mới không động thủ đánh hần tại chỗ: ".Lão gia tử còn chưa nói gì, biểu muội phụ ở đâu ra? Còn đang quan sát cẩn thận." Hậu tri hậu giác nhớ tới, Tiết Hàn Vân cũng coi là khách.

Mỗi hôn sự này mà thành, hần vẫn là kiêu khách *(người được cung chiêu)!

Ôn Thời đập cốc trà nhi tử rót tới, phẩy tay áo bỏ đi.

Ông chưa từng ra làm quan, phía dưới có hai nhi tử, bây giờ khai sáng cho Ôn Hữu Chính cũng không tệ, để khi lớn một chút, thà rằng ra hai đầu bò ruộng giao lưu với tá điền, hoặc là đi loanh quanh các cửa hàng của Tam Phòng, cũng không thể cực khổ đọc sách trong thư phòng. Ban đầu con thứ đã được lão gia tử khen tài sáng tạo nhanh nhẹn, vốn tưởng rằng là người xuất chúng nhất trong cả đám huynh đệ, nhưng quả thật là, trí nhớ Ôn Hữu Xương rất tốt, xem qua là thuộc, nhưng càng lớn lòng càng buông thả, du lịch khắp nơi không có nhà, hai ba năm mới lợi về nhà, hoặc là đóng cửa không ra ngoài, hoặc là ba năm ngày không thấy bóng dáng, cũng không biết đang làm gì.

Hai nhi tử như vậy, bây giờ đẩy ra ngoài xã giao, không người nào có thể nói chuyện với Tiết Hàn Vân và Tư Mã Du.

Xem xét lại nhị tử Ôn Quân, chẳng những là loại ham học, trên phương diện xã giao cũng không chịu thua người ta, đã sớm tạo quan hệ tốt với Tiết Hàn Vân, đều là biểu huynh, hôm nay nhìn khoảng cách cũng có chút thân thuộc.

Trong lòng Ôn Thời âm thầm sốt ruột, trở về bên trong lập tức dặn dò Lâm thị, giúp đỡ Liễu Minh Nguyệt nhiều hơn một chút.

Phương pháp Lâm thị chăm sóc Liễu Minh Nguyệt chính là, dẫn theo nàng và Ôn Dục Quỳnh học tập nữ công may vá, thương nàng tuổi còn nhỏ đã mất nẫu thân, mỗi lần nắm tay nàng đều ân cần dạy bảo hết phép tắc, cách dạy không so được với Vạn thị, nhưng lại có nhiều tình tiết thú vị hơn. Lâm thị là một vị phu nhân đoan trang, vốn xuất phát từ một tấm lòng hiền hậu, chỉ là từ nhỏ Liễu Minh Nguyệt đã được Liễu Hậu cung chiều chuộng tùy hứng, không nghe nổi những dạy bảo cứng nhắc này, sau đó, tiểu nha đầu nhìn thấy bóng dáng đại cửu mẫu tử xa xa, sớm tung tăng chuồn đi.

Nàng đã từng ra vào thư phòng ở tiền viện của lão gia tử hoặc là thư phòng của Ôn Hữu Xương, Lâm thị lại không thể đến thư phòng lão gia tử kéo nàng ra ngoài, gánh vác sự phó thác của Ôn Thời, trong lòng cực kỳ áp lực.

Ngược lại sau khi Ôn Lão Phu Nhân thấy tiểu ngoại tôn nữ đã quen, lộ ra bản tính hoạt bát, trong lòng rất vui mừng. Liễu Minh Nguyệt đưa cái hầu bao mình đã làm xong mấy ngày trước cho Ôn Lão Gia Tử, lại tặng một cái đai buộc đầu tự mình làm cho bà, lão phu nhân cười đến không khép miệng

được, dặn dò Lâm thị lần nữa: "Nghĩ đến thường ngày nó cũng đi loanh quanh trong tòa nhà của Tướng phủ như vậy, trước tạm bỏ những quy củ trong nhà chúng ta, cho phép nó tùy ý chơi đi. Không thì đã ngăn chặn đường tới đây, còn phải bắt đứa nhỏ kia không được vui về sao."

Làm sao Lâm thị còn dám quản Liễu Minh Nguyệt?

Mặc dù mỗi ngày Ôn Dục Quỳnh đi theo bên cạnh đích mẫu (mẹ cả) học quy củ, nhưng đối với vị biểu tỷ này, cũng có cực kỳ hâm mộ.

Liễu Minh Nguyệt không biết bởi vì nàng, mà đã lật đổ toàn bộ quy củ ở Tam Phòng của Ôn gia, bây giờ còn đang vui vẻ xem du ký mà Ôn Hữu Xương viết, mỗi lúc thấy chỗ không hiểu hoặc là vui vẻ, lập tức chạy đi đuổi theo Ôn Hữu Xương để hỏi thăm cặn kẽ.

Mất đi trí nhớ về việc Ôn Hữu Xương còn "cường bạo" hơn người khác, dưới tình huống nàng vất óc tìm mưu kế hỏi tới, lại có thể đáp thành thạo.

Do vậy Liễu Minh Nguyệt cảm thấy vị nhị biểu huynh có đại tài!

Bị Tiết Hàn Vân ngăn ở ngoài cửa thư phòng Ôn Lão Gia Tử, phản ứng đầu tiên của nàng chính là hào hứng nhào tới khoe khoang: "Hàn Vân ca ca, nhị biểu huynh thật lợi hại!" Như đứa bé đã tìm được món đồ chơi mến yêu, nên muốn chia sẻ niềm vui với người thân nhất vậy.

Lòng Tiết Hàn Vân đột nhiên đến sát mép cảnh giới, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, dịu dàng nói: "Không biết nhị biểu huynh có điểm nào khiến Nguyệt nhi tán thưởng như vậy?" Biết Người Biết Ta mới có thể Trăm Trận Trăm Thắng.

Liễu Minh Nguyệt đưa du ký Ôn Hữu Xương viết tới, hai mắt sáng lên như sao, mang theo ý dò xét nói: "Hàn Vân ca ca, chúng ta. Có thể đến những chỗ này chơi không?"

Tiết Hàn Vân nhận lấy, đầu tiên cũng chỉ là hơi lật qua một cái, nhưng lật đến hai tờ sau về mặt lập tức nặng nề.

Ôn Hữu Xương chỉ là học tử bình thường, hẳn quá mức thẳng thắn không cảm thấy hứng thú đối với việc thi công danh, lại cảm thấy hứng thú đối với du lịch khắp nơi và các loại tạp học. Nhưng Tiết Hàn Vân xuất từ quân nhân thế gia, biết rõ bản đồ địa hình cận kề và tục lệ nhân văn, biến hóa thời tiết có tác dụng quyết định tính thắng thua của chiến tranh.

Tiết Hàn Vân âm thầm kinh ngạc: rốt cuộc Ôn Hữu Xương có biết tính chất quyền du ký này của hắn không?

Du ký của Ôn Hữu Xương ghi lại cảm giác của mình đối với những nơi đi qua, kết hợp với việc hỏi ý kiến của những dân chúng địa phương, mỗi một chỗ tới, đều có bản đồ địa hình cận kề, cùng các cảnh vật tập tục biến hóa thời tiết cộng với truyền thống ẩm thực, hoặc là câu nói và truyền thuyết thú vị từ địa phương, đọc tới rất có hứng thú, hẳn không được khiến người muốn trải qua nó.

Đối với vị nhị biểu huynh này, bây giờ Tiết Hàn Vân đã không chỉ là cảnh giác.

Hắn không trả lời mà hỏi lại: "Nguyệt nhi muốn đi du lịch khắp nơi sao?"

Liễu Minh Nguyệt háng hái gật đầu: "Vốn là cũng không muốn nhiều như vậy, nhưng sau khi nhìn qua du ký của nhị biểu ca, hẳn không được hiện tại lập tức lên đường, cũng đi xem một chút Vạn Lý Giang Sơn của Đại Khai."

Tiết Hàn Vân trấn an xoa xoa đầu của nàng: "Tương lai." Tương lai có cơ hội đi du lịch mọi nơi hay không, hắn cũng không biết.

Đối mặt nụ cười ngây thơ như vậy, hẳn chợt thấy trong lòng chán chừ, nặng nề không nói ra được.

Từ phút bắt đầu thành sập nhà mất kia, hắn không còn chỉ mang mục tiêu sống còn trên lưng nữa, tương lai còn phải trở lại biên cương, trông giữ yên bình của một phương. Nhưng mà, hôm nay đối mặt với khuôn mặt tươi cười như hoa xuân, hẳn chợt không thể nói ra bất kỳ lời gì.

Trừ tín niệm (lòng tin) này ra, hắn còn có lòng tham muốn trường tương tư thù (bên nhau trọn đời) với nàng.

Nhưng mà, nàng là nữ nhi duy nhất của Trương Quốc Phủ, từ nhỏ lớn lên trong Kim Tôn ngọc quý, làm sao chịu được khổ cực kia?

Liễu Minh Nguyệt không biết Tiết Hàn Vân đắm chiêu suy nghĩ, thấy được vẻ mặt hắn, bất thành linh tim đập mạnh và loạn nhịp, như có rất nhiều do dự, cũng nghĩ đến trước đó các nàng đến viếng thăm nhà ngoại tổ, tùy tiện đi xa như vậy, sợ rằng phụ thân và ngoại tổ không cho, lập tức an ủi kéo kéo tay áo Tiết Hàn Vân: "Hàn Vân ca ca, muội chỉ nói một chút thôi, lúc này không thể đi chơi, về sau. vẫn còn cơ hội mà?"

Mất Tiết Hàn Vân sáng lên: cuộc đời này. vẫn còn cơ hội chứ?

Nhiều năm sau nhìn lại, Tiết Hàn Vân cảm thấy chuyến đi Giang Bắc lần này rất may mắn.

Lúc đó hắn cũng chỉ trịnh trọng cam kết với Minh Nguyệt: "Sau này có cơ hội, ta sẽ dẫn muội đến vài nơi xem một chút."

Liễu Minh Nguyệt thấy được hắn đồng ý, lập tức cực kỳ vui mừng, lại nghĩ đến mấy ngày nay bị nhốt trong tòa nhà này chưa từng đi ra ngoài, thỉnh thoảng bị biểu tỷ muội đích tôn mời đi chơi, cũng không quá mức thú vị, thật vất vả thấy được Tiết Hàn Vân rảnh rỗi để ý đến nàng, lập tức níu lấy hắn không thả, nghĩ lại nơi gần dễ đi trong bản đồ, tạm thời lấy du ký của Ôn Hữu Xương cất trên giá sách trong thư phòng của Ôn lão gia tử, lôi kéo Tiết Hàn Vân muốn đi ra ngoài chơi, lại sai Hạ Huệ đi về phía Ôn Lão Phu Nhân nói một tiếng.

Tiết Hàn Vân nghĩ đến mấy ngày nay lạnh nhạt nàng, trong lòng hổ thẹn, định đồng ý nàng. Vậy mà vừa ra đến trước cửa lại gặp Tư Mã Du trở về từ bên ngoài.

Tư Mã Du thấy được bọn họ sắp ra ngoài chơi, nào chịu bỏ qua dịp náo nhiệt này chứ?

Tuy Liễu Minh Nguyệt biết vị này chính là Thế tử Thục vương, nhưng vẫn phê bình kín đáo đối với việc cả ngày hấn chiếm cứ Tiết Hàn Vân, nếu không phải đối phương là nam tử, nàng đã sớm có một rổ lời muốn đập tới. Nghĩ tới chuyện hấn là nam tử, lập tức chịu đựng. Nghe được hấn cũng muốn đi, đi từ chỗ Tiết Hàn Vân qua thăm dò, trừng mắt liếc hấn một cái: "Thế tử Điện hạ thiếu cái gì, lúc trở về ta cùng với Hàn Vân ca ca sẽ mua cho ngài."

Tính tình Tư Mã Du bá đạo, chưa thông suốt tình yêu nam nữ, người khác không để cho hấn làm chuyện gì, hấn càng muốn làm. Ban đầu quen biết Ôn Hữu Xương, dây dưa đến cùng với hấn, Ôn Hữu Xương không thể làm gì khác, hỏi tên họ, Ôn Hữu Xương thuận miệng bịa chuyện: "Tại hạ Lục Tam." Hấn lập tức thuận miệng gọi người ta "A Tam", dù là đã vào Ôn trạch nhưng đến nay cũng không chịu đổi.

Sau lần đó trong mấy chục năm, chỉ cần nghe được hấn gọi "A Tam", không cần nghĩ, chắc chắn là gọi Ôn Hữu Xương.

Cũng vì thế mà Ôn Hữu Xương hối hận mấy chục năm, ban đầu không nên bịa chuyện đặt một cái tên cho hấn.

Từ phương diện nào đó mà nói, Tư Mã Du là người trời sinh cố chấp, hấn đã cho rằng Tiết Hàn Vân và hấn là Kỳ Phùng Định Thủ, sẽ gặp lương tài, hấn không được ngày đêm thiết tha, nơi nào hiểu được nhìn sắc mặt người, chừa lại chút thời gian cho Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân ở một chỗ?

Mặt Tư Mã Du không đổi sắc: "Ta muốn mặc sức ra ngoài đi dạo."

Lông mày Liễu Minh Nguyệt dựng đứng, đã tức giận: "Không phải người mới trở về từ bên ngoài sao?" Người này quá không biết nhìn sắc mặt. Hôn nhiên quên mình cũng có tật xấu tương tự, mặc dù hôm nay đã có cải thiện.

Chắc là.Đưa bé lớn lên trong sự nâng niu của người nhà mới có tật xấu như vậy, không biết nhìn sắc mặt người làm việc.

"Thuận tiện cùng Tiết huynh đi ra ngoài đến cửa hàng sách đọc sách một chút rồi trở về."

Tư Mã Du cảm thấy lý do này vô cùng hợp lý, và lại hai ngày trước Tiết Hàn Vân đã đồng ý với hấn.

Tiết Hàn Vân: "."

Một người một bên, hai người đều bắt đầu phát cáu hoàn toàn không có kị suy nghĩ cho người khác, vừa lôi kéo một cánh tay Tiết Hàn Vân lập tức kéo ra ngoài, dẫn tới ba nha hoàn hầu hạ bên người và bọn sai vặt nhìn trộm mặt nhau, không biết làm thế nào cho phải.

Cũng may, Lâm thị nghe được bọn họ phải ra khỏi cửa, lập tức sai nha hoàn tới hỏi, muốn ngồi xe hay là ngồi thuyền, vừa đứng giải vây cho Tiết Hàn Vân.

"Ngồi thuyền!"

"Ngồi xe!"

Nào biết nghe xong câu hỏi của nha hoàn, Tư Mã Du và Liễu Minh Nguyệt lại bắt đầu tranh chấp phương tiện lên đường. Cuối cùng vẫn là Tiết Hàn Vân trấn an xoa xoa đầu Liễu Minh Nguyệt, xoay người lại thuận tay sờ soạng đầu Tư Mã Du một cái, khuyên nhủ: "Không bằng ngồi thuyền đi?" Giống như khuyên hai đứa bé không hiểu chuyện.

Trong kinh, rất ít khi có thể có cơ hội ngồi thuyền du lịch, cho dù có, cũng không thể tiện nghi như Giang Bắc, Liễu Minh Nguyệt có ý muốn ngồi thuyền, Tiết Hàn Vân tự nhiên nghiêng về phía nàng.

Nào biết Tiết Hàn Vân vừa thuận tay xoa, lại khiến Thế tử Thục vương xù lông.

Tư Mã Du cũng không muốn mình bị đối xử như đứa trẻ, trải qua mấy ngày nay vẫn tự cho mình là đối thủ của Tiết Hàn Vân, hôm nay bị đối xử như vậy, chỉ cảm thấy tôn nghiêm bị khiêu chiến, lông mày liễu chết nhú lại, lập tức hạ chiến thư khiêu chiến tại chỗ.

Tiết Hàn Vân thấy đáng vẻ nghiêm trang hạ chiến thư của hấn, nhướn đầu hấn không thể bấm móng vuốt của mình ngay tại chỗ. Đây chính là kết quả của việc hành động lung tung!

Hấn không có thân đệ, mấy tên Sư đệ ở sư môn cũng không bằng vị Thế tử Thục vương cố chấp đáng yêu này, mấy vị kia đều là kẻ gió chiều nào che chiều ấy, vừa thấy hấn vung quả đấm, không đỡ được sẽ thê lương kêu cứu, thật giống như hấn muốn hành hung, vị Thế tử Thục vương này lại cực kỳ kiên cường, lấy bao cát hình người đến luyện võ, mỗi một nắm đấm, không rên một tiếng nào, còn có thể tìm cách xoay chuyển bại cục.

Tiết Hàn Vân khuyên can mãi, bắt đầu dĩ là Tư Mã Du cố chấp, nhất định lấy tỷ võ tới rửa sạch xem thường của Tiết Hàn Vân đối với hấn. Cuối cùng bị một câu nói của Liễu Minh Nguyệt bỏ đi ý niệm: "Chẳng lẽ Thế tử Điện hạ đưa bé sao, chẳng phân biệt được thời tiết trường hợp đã muốn lôi kéo người đánh nhau?"

Tư Mã Du ghét nhất người ta nói hấn nhỏ, cuối cùng dùng gương mặt thối nhìn hai người Tiết – Liễu, sau đó đến gần lên thuyền ở bến tàu nhỏ ngoài cửa sau của Ôn gia.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thăm Dò

Bây giờ đang là giữa hè tháng bảy, mặc dù thời tiết nóng bức nhưng chỗ này gần nước nên vẫn có chút mát mẻ.

Người chèo thuyền là bà tử có thân thể khỏe mạnh của Ôn gia, thuyền lướt đi rất vững vàng. Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân ngồi sóng vai, đối diện Tư Mã Du, ba nha hoàn và gã sai vặt đều đang đứng hầu, trong khoang thuyền yên lặng như tờ.

Sau khi Tư Mã Du lên thuyền thì luôn bày ra vẻ mặt nghiêm túc, một lúc lâu vẫn không lên tiếng. Liễu Minh Nguyệt thấy dáng vẻ này của hắn thì trong lòng mừng thầm, nằng lỏi kéo Tiết Hàn Vân ngắm nhìn người và phong cảnh ven đường, sau khi thuyền đi được một khắc (bằng 15 phút) thì đến bến tàu buồn bán náo nhiệt của trấn Từ An.

Sông ngòi trong trấn Từ An chẳng chịt như mạng nhện, thuyền nhỏ trên sông giống như đếm không hết, có người dựa vào việc chở người, chở hàng để nuôi sống gia đình. Thuyền mà nhóm người Liễu Minh Nguyệt ngồi là thuyền Ôn gia đặt mua, bên trong được bố trí đơn giản nhưng lịch sự tao nhã hơn nữa còn có hai nha hoàn theo thuyền nấu nước pha trà, chiêu đãi khách.

Sau khi cập bờ, ba người mang theo nha hoàn và gã sai vặt đi dạo dọc theo con phố dài. Hai bên đường có rất nhiều tiểu thương tụ tập, cửa hàng san sát.

Sau khi Liễu Minh Nguyệt tới đây, tuy có mấy vị biểu tỳ dòng chính thường xuyên mời tới chơi nhưng phần nhiều đều là tụ tập làm thơ hay thưởng cảnh hoặc là bày vài bàn tiệc nhỏ trong nhà, uống chút rượu trái cây, có vài tiểu nha đầu mười hai mười ba tuổi môi son hé mở, hát vài bài giúp vui chứ chưa từng ra ngoài đi dạo, cảm thụ sông nước khói sương vùng Giang Bắc.

Liễu Minh Nguyệt vừa bước đi vừa nhìn quanh, hoặc là nhìn tiệm bán sơn phấn hoặc là nhìn tiệm bán trang sức, mặc dù bị Tư Mã Du đã kích: "Nữ tử trên đời này chẳng có gì khác biệt, đều thích tô son điểm phấn, quần áo là lượt, chưa bao giờ suy nghĩ đến việc" Giọng nói vẫn đầy hứng thú giống như trước.

Liễu Minh Nguyệt thoa son màu hoa hồng lên mu bàn tay để thử màu sắc và độ mềm mịn, hoàn toàn không đếm xỉa, đánh trả: "Chẳng lẽ muốn nữ nhi nhà người ta múa đao lộng thương, bảo vệ quốc gia, suy nghĩ đến sự hưng suy của lịch sử, lấy sử sách làm gương, sầu lo những việc xấu xa của xã hội mới là đúng đắn hay sao?"

"Lão bản, bọc hộp son này lại!" Liễu Minh Nguyệt quay đầu lại mỉm cười, sau đó đâm một cái cuối cùng: "Vây nam tử hán các ngươi làm gì?"

Tư Mã Du: ". . . ." Đúng là mồm miệng lanh lợi! Hắn đưa ánh mắt xin giúp đỡ về phía Tiết Hàn Vân, ý định tìm kiếm quân đồng minh cùng giới.

Tiết Hàn Vân vội vàng chứng tỏ lập trường, bày tỏ thái độ: Bảo vệ quốc gia, kiếm tiền nuôi gia đình, tất cả chuyện cực khổ đều do hắn làm còn về phần Nguyệt Nhi thì nàng chỉ cần phụ trách việc ăn mặc trang điểm, ăn uống đến già là được!

Còn có một câu trong lòng mà hắn không nói ra khỏi miệng đó là: Con cháu đầy đàn!

Tư Mã Du bị bại thảm hại!

Hắn thấy Tiết Hàn Vân đường đường nam nhi nhưng mọi chuyện đều lấy Liễu Minh Nguyệt làm đầu, dính chặt lấy nàng lượn quanh các cửa hàng sơn phấn quần áo, lại còn "Nịnh hót tán dương" nha đầu miệng lưỡi bén nhọn này mặc cái gì, mang cái gì cũng đẹp sau đó lại nhìn nàng mua hết cả cửa hàng thì chợt cảm thấy xấu hổ khi làm bạn với Tiết Hàn Vân, chỉ hận không thể kéo dài khoảng cách hơn năm thước với hai người kia.

Liễu Minh Nguyệt vốn cũng không phải muốn chọn mua quần áo đồ trang sức, trước khi đi nàng đã chuẩn bị rất nhiều nhưng khi nhìn thấy nét mặt đáng ghét của Tư Mã Du thì rất muốn hất văng hắn nên dứt khoát lãng phí thời gian trong này cửa hàng này. Liễu Minh Nguyệt nhìn tới nhìn lui sau đó lại tràn đầy hứng thú lôi kéo Tiết Hàn Vân thảo luận xem nàng mang đồ trang sức nào, mặc quần áo nào thì đẹp nhất.

Gã sai vặt Hàm Phú bên cạnh Tư Mã Du rất biết ý nên kéo Tư Mã Du nói thăm một hồi, một lúc sau, Tư Mã Du lập tức đổi một khuôn mặt tươi cười, rất kiên nhẫn ở trong tiệm bán trang sức sơn phấn không chịu đi, khiến chủ quán phải lấy hết các món hàng trung đẳng, thượng đẳng trong cửa hàng cho ra hắn nhìn một chút, hắn còn nói là trong nhà có rất nhiều muội muội, lúc nào ra ngoài một chuyến đều phải mang chút sơn phấn trở về.

Thật ra thì đúng là Thục vương phủ có mấy vị Tiểu quận chúa, chỉ có điều. . . . người lớn nhất năm nay cũng chỉ mới tám tuổi, làm sao cần mấy thứ đồ này?

Liễu Minh Nguyệt thấy hắn còn kì kèo hơn cả mình, là một nam nhân mà thấy đồ trang sức, sơn phấn lại yêu thích đến không buông tay còn kéo cả Tiết

Hàn Vân lại thảo luận thì Liễu Minh Nguyệt không thể chịu nổi cảnh tượng này nữa, nàng lập tức ra khỏi cửa hàng, bỏ Tư Mã Du và Tiết Hàn Vân ở lại, hai mặt nhìn nhau.

Tư Mã Du thả phẩn trong tay xuống, ra về chẳng chặc chỉ về cho Tiết Hàn Vân: "Tiết huynh à, nữ tử không thể nuông chiều được, nếu thành thói quen sẽ nhảy lên đầu chúng là ngồi đấy!"

Thục vương cứng nhắc lại bảo thủ, cơ thiếp trong phủ không ít nhưng tất cả đều cực kì ngoan ngoãn, ở trước mặt Thục vương đều không dám thờ mặt, nào có phụ nhân dám tùy ý trước mặt nam tử như vậy?

Tư Mã Du đắc ý nghĩ rằng không ngờ Tiết Hàn Vân vẫn vô song toàn lại là một tôm chân mềm trước mặt thê tử chưa thành thân!

Chương quỹ thấy vị tiểu gia này xem hàng cả nửa ngày nhưng không mua một món nào thì khóc không ra nước mắt, gọi tiểu nhị tới sửa sang lại đồng hàng hóa đã bị lật loạn lên.

Tiết Hàn Vân cười tự đắc: "Hết cách rồi, từ nhỏ đến lớn ta đã quen như vậy!" Hoàn toàn là bộ dạng vui vẻ đến không thú vị.

Hàm Phú nói thầm: Thế tử làm sao mà hiểu được lưỡng tình tương duyệt, nói thẳng ra là một người muốn đánh, một người tình nguyện chịu đựng, cho dù có nhiều quy củ lễ giáo hơn nữa thì cũng không bằng hai người người tình ta nguyện!

Sau khi Liễu Minh Nguyệt ra ngoài nhưng không thấy Tiết Hàn Vân đuổi theo thì quay trở lại kéo hân, vừa đứng lúc nghe được câu này thì lập tức cười hả hê với Tư Mã Du: "Tiểu hài tử như Điện hạ làm sao hiểu được những thứ này? !" Sau đó nàng kéo Tiết Hàn Vân đi, bỏ lại Tư Mã Du tức giận đến giờ chân ở phía sau.

Hôm nay ở trước mặt Tư Mã Du, tự nhiên Liễu Minh Nguyệt cảm thấy mình sinh ra một loại cảm giác tru việt của người từng trải, nên mới thích trêu chọc với Thế tử Điện hạ không hiểu sự đời này, khi thấy hân tức đến giờ chân thì nàng thấy rất vui vẻ.

Ba người đi dạo một lúc sau đó thắng lợi trở về, lúc về bọn họ vẫn ngồi thuyền từ cửa sau vào hậu viện như cũ thì đụng phải Hà Tú Liên mang theo nha hoàn Tiểu Phân, Ôn Dục Châu mang theo nha hoàn Lưu Ly chân thành đi tới, nhìn dáng vẻ thì có lẽ là mới từ trong sân Ôn lão phu nhân ra ngoài.

Nha hoàn bên cạnh Ôn lão phu nhân nhìn thấy nàng quay về thì lập tức tiến lên cười nói: "Châu tỷ nhi và Hà cô nương đã tới được một lúc, Châu tỷ nhi không đợi được biểu cô nương trở lại nên đã đi về trước. Hà cô nương vẫn luôn đợi cô nương, lúc vừa định đi thì cô nương trở về."

Liễu Minh Nguyệt nhìn Tiết Hàn Vân một cái, bình tĩnh nói: "Nếu Hà tỷ tử đã đến rồi thì vào trong phòng ta ngồi một chút đi?" Sau đó nàng quay đầu nói với Tiết Hàn Vân: "Hàn Vân ca ca mang những quyển sách này về phòng giúp muội nha?"

Cuối cùng ba người đi dạo ở cửa hàng sách, không chỉ riêng Liên Sinh, Hàm Phú mà cả Liễu Minh Nguyệt, Tiết Hàn Vân và Tư Mã Du cũng đều ôm sách. Hạ Huệ thì cầm đồ trang sức và son phấn mà Liễu Minh Nguyệt đã mua.

Lúc Hà Tú Liên nghe được lời ấy, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Tư Mã Du mang theo gã sai vặt của mình đi về phía viện của Ôn Hữu Xương, Tiết Hàn Vân thì theo Liễu Minh Nguyệt quay về. Hà Tú Liên xấu hổ đi sóng vai với Liễu Minh Nguyệt, thỉnh thoảng ánh mắt len lén liếc nhìn Tiết Hàn Vân.

Liễu Minh Nguyệt chỉ làm như không thấy.

Mấy ngày nay mặc dù Hà Tú Liên và Liễu Minh Nguyệt thỉnh thoảng có gặp nhau nhưng đều là Liễu Minh Nguyệt được Ôn Dục Châu mời nên chưa từng tới Tam phòng. Chưa tới nửa năm nữa Ôn Dục Châu sẽ xuất giá, hôm đó nàng ta dậy sớm tới chỗ Hà thị thỉnh an thì đứng ở ngoài cửa phòng nghe được Hà thị đang bàn luận với một mục vụ là chờ sau khi Ôn Dục Châu xuất giá sẽ đưa nàng ta về nhà đợi gả.

Mặc dù Hà thị có nói là nhà nàng ta nghèo khó, nhất định phải mua cho nàng ta một phần đồ cưới có thể diện nhưng nàng ta nghĩ tới nam tử trong tương lai mà mình phải gả không phải nhà nghèo thì cũng là một nghệ nhân nhỏ vất vả, làm gì có công tử giàu có, lịch sự tuấn tú, nghĩ tới đây trong lòng nàng ta không khỏi chán nản, tuyệt vọng.

Nghiêm túc mà nói thì Hà thị và phụ thân của Hà Tú Liên không cùng chi. Chỉ là người Hà gia thừa thót nên quan hệ cũng gần gũi hơn. Năm Hà Tú Liên mười tuổi, tình hình trong nhà không được tốt, phụ mẫu nàng ta lo lắng suy nghĩ nên nương nhờ họ hàng bằng hữu hay là đơn giản bán Hà Tú Liên làm nô rất lâu thì đúng lúc gặp Hà thị về nhà mẹ đẻ, vì vậy mới cầu xin Hà thị thu nhận chất nữ (cháu gái) không cùng chi này, cứ coi nàng như là một nha hoàn vậy nước quét nhà, thường một miếng cơm ăn là được.

Hà thị phúc hậu, động lòng trắc ẩn nên không bắt nàng ta làm nha hoàn làm việc nặng, cũng chưa từng khắt khe với nàng ta, bên ngoài chỉ nói chất nữ tới Ôn phủ làm khách, sau đó lại âm thầm giúp đỡ, cho phụ mẫu Hà Tú Liên bạc để Hà Tú Liên ăn mặc có thể diện một chút rồi đưa đến Ôn phủ.

Ngay cả nha đầu Tiểu Phân bên cạnh Hà Tú Liên cũng là do Hà thị cho phụ mẫu Hà Tú Liên bạc, phụ mẫu nàng ta nghĩ đến nữ nhi ở Ôn phủ không có người tâm phúc nên lúc đó mới mua một tiểu nha hoàn sau đó cùng được Hà mẫu đưa đến Ôn phủ.

Những năm này, nhà Hà Tú Liên được Hà thị giúp đỡ, cuộc sống cũng dễ dàng hơn nên đã mấy lần Hà thị có ý định đưa Hà Tú Liên về nhà. Có có điều mỗi lần nhắc tới, Hà Tú Liên đều khóc lóc nỉ non, nói đã ở bên cạnh cô cô nhiều năm nên không rời khỏi cô cô và các tỷ muội nên Hà thị đành phải thôi.

Chỉ là hai năm gần đây Hà thị thấy Hà Tú Liên càng lúc càng lớn nên luôn phải trông giữ nàng ta, giống như ngày hôm nay, Ôn Dục Châu và Hà Tú Liên đi cùng nhau, lúc Ôn Dục Châu đi về phải để nha hoàn thân cận Lưu Ly ở lại nhìn chăm chăm Hà Tú Liên, nói cho oai là: "Để Lưu Ly ở lại nói với Nguyệt Nhi muội muội một tiếng, tránh cho muội muội nghĩ ta lừa nàng, không đến thăm nàng."

Nhưng Hà Tú Liên biết rõ đây là đang trông chừng nàng ta.

Ba người tới thư phòng trong viện Liễu Minh Nguyệt, Hạ Huệ tự đi sắp xếp phần son, trang sức, Liên Sinh và Tiết Hàn Vân đặt sách xuống, sau đó Liễu Minh Nguyệt bảo Tiết Hàn Vân đặt sách lên trên giá.

Thư phòng này vốn là nơi Tiểu Ôn thị dùng để đọc sách năm đó, bên trong có không ít sách, giả sách phía dưới thấp đã xếp đầy nên muốn đặt thì phải đặt ở nơi cao hơn, vì vậy Liễu Minh Nguyệt chỉ huy Tiết Hàn Vân đặt sách mà nàng không thích lên trên cao còn sách vợ vết được hôm nay thì đặt ở chỗ thấp.

Tiết Hàn Vân hành động rất nhanh nện dưới sự chỉ huy của Liễu Minh Nguyệt. Thình thoàng Liễu Minh Nguyệt lại quay đầu lại nói với Hà Tú Liên: "Hà tỷ tỷ ngồi xuống trước đi, đợi ta xếp sách xong sẽ tới." Sau đó lại ra lệnh cho Liên Sinh: "Còn không mau đi thúc giục Hạ Huệ tỷ tỷ, bảo nàng nhanh chóng rót cho Hà tỷ tỷ ly trà."

Hà Tú Liên Nhu nhỏ nhẹ trả lời: "Muội muội không cần vội, ta mới uống trà ở phòng lão phu nhân, muội đừng vội vàng." Sau đó len lén nhìn Tiết Hàn Vân qua lại nhanh nện giữa các giá sách.

Vị này là Tiết công tử, nàng ta đã nghe mấy người Ôn Dục Châu nói qua, chính là đời sau của trung lương, không phụ không mẫu, hiện nay được Liễu tướng nuôi dưỡng ở trong phủ, nàng ta cũng là người ăn nhờ ở đậu cho nên rất hiểu nỗi khổ khi ăn nhờ ở đậu.

Tam phòng Ôn thị cũng chưa từng nói với bên ngoài về hôn sự của Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân, chính vì vậy nên đến bây giờ Nhị phòng Ôn thị vẫn không biết về vị quý tử (rể quý) tương lai của phủ Tướng quốc, chỉ coi hấn là dưỡng tử (con nuôi) của Liễu tướng mà thôi.

Hôm nay Hà Tú Liên lại nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt sai bảo Tiết Hàn Vân đúng tình hợp lý như vậy, trái tim không khỏi dâng lên cảm xúc đồng bệnh tương liên đối với vị thiếu niên này.

Sau khi Tiết Hàn Vân xếp sách xong thì Hạ Huệ cũng đã sai tiểu nha đầu tới rót trà, lại gọi Lưu Ly và Tiểu Phân ra bên ngoài dùng trà nên trong phòng chỉ còn lại ba người Tiết Hàn Vân, Liễu Minh Nguyệt và Hà Tú Liên. Hà Tú Liên tiến lên đối diện với Tiết Hàn Vân sau đó hành lễ thật sâu: "Hôm đó đa tạ Tiết đại ca đã ra tay trừng trị kẻ ác!"

Thật ra thì Hà Tú Liên cũng nhìn thấy kẻ ác đã khiến nàng rút xuống thuyền hôm nay lại về cùng hai người bọn họ, chỉ có điều bất luận như thế nào, nàng ta phải mượn cơ hội này để làm quen với Tiết Hàn Vân.

Ánh mắt Liễu Minh Nguyệt chợt lóe lên, lúc thấy vẻ mặt Tiết Hàn Vân mờ mịt thì nhỏ giọng nhắc nhở hấn: "Hà tỷ tỷ chính là người ngày đó. Bị đụng rút xuống thuyền."

Tiết Hàn Vân Ần lảng máng nhớ lại hình như đúng là có một nữ tử như vậy, chỉ có điều dáng dấp nàng ta như thế nào hấn không có chú ý, giờ phút này ánh mắt cũng chưa liếc qua Hà Tú Liên, chỉ nói: "Cô nương khách khí rồi!"

Hà Tú Liên ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng mang theo vài phần mềm mại đáng yêu: "Tiết đại ca chắc là không biết nhưng Nguyệt Nhi muội muội lại biết rõ ta chỉ là người ăn nhờ ở đậu." Nàng ta nói bốn chữ ăn nhờ ở đậu này rất chậm rãi, giọng nói khổ sở.

Liễu Minh Nguyệt nhớ lại Vạn thị đã từng nói có một loại nữ nhân rất thích dựa vào thân thế đau khổ của mình để chiếm lấy sự đồng tình của nam nhân sau đó leo lên phú quý. Nàng để ý nhìn kỹ, trong lòng hừng hực, quả nhiên trực giác của mình không sai sau đó lại nhìn Tiết Hàn Vân, thấy hấn cũng không để ý đến Hà Tú Liên đang cố ý nhấn mạnh bốn chữ đó thì nói: "Hàn Vân ca ca có điều không biết, Hà tỷ tỷ vẫn luôn lớn lên bên cạnh Hà cửu mẫu đây." Liễu Minh Nguyệt thầm khen chính mình thật là rộng lượng hiền lương, rõ ràng Hà Tú Liên liếc mắt đưa tình dưới mắt nàng nhưng nàng lại có thể bình tĩnh như vậy.

Tiết Hàn Vân mỉm cười khê: "Hà bá mẫu là trưởng bối rất hiền từ, là người vô cùng tốt." Hấn luôn cảm kích mình mồ côi lẻ loi, không hề có quan hệ máu mủ nhưng vẫn được Liễu Hậu nuôi dưỡng cho tới lớn khôn, vì vậy đối với trưởng bối có thể nuôi dưỡng hài tử từ nhà khác hấn vẫn luôn kính trọng không thôi.

Đáng tiếc Hà Tú Liên không nghĩ như vậy. Đặc biệt là sau khi Ôn Dục Châu có một mối hôn sự cực tốt khiến nàng ta càng thêm cảm thấy nếu Hà thị không chịu tìm một mối hôn sự cực tốt cho nàng ta thì cuối cùng vẫn là không tốt với nàng ta. Huống chi nàng ta còn nghe nói Hà thị muốn đưa nàng ta về nhà nên trong lòng nàng ta mang oán hận, vị cô cô này tốt với nàng ta lúc nào?

Tất nhiên không thể nói những lời này với Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân nên nàng chỉ có thể khóc lóc nhìn Tiết Hàn Vân: "Liễu tướng và Nguyệt Nhi muội muội đều là người tốt nên làm sao Tiết đại ca có thể hiểu được nỗi khổ sở của người ăn nhờ ở đậu?"

Liễu Minh Nguyệt đã ở chung với Ôn Dục Châu mấy ngày nên cảm thấy mấy vị biểu tỷ muội dòng chính này đều có tính tình khoan hậu rộng rãi, là nữ tử rất có học thức, hoàn toàn không có ý phân biệt đối xử như Hà Tú Liên nói. Ngược lại Hà Tú Liên thường có chút oán trách khiến người khác không muốn lại gần.

Tiết Hàn Vân là người có khả năng quan sát rất tinh tế, từ lúc Hà Tú Liên cảm tạ hấn cho tới lúc kể khổ ăn nhờ ở đậu, hấn đều liếc nhìn Liễu Minh Nguyệt thì thấy hôm nay Nguyệt nha đầu vô cùng kì lạ.

Hắn quá hiểu rõ nàng, biết nàng rất xảo trá tinh nghịch nhưng lại thích giả khờ nên khi thấy nàng tươi cười trong lòng hắn lập tức bồn chồn, chẳng lẽ nha đầu này lại đang thăm dò hắn sao?

Hắn định giả bộ ngu, tỏ vẻ hoàn toàn không hiểu Hà Tú Liên đang tổ khổ, nói: "Sách cũng đã xếp xong rồi, muối muối lại có khách nên ta đến Tiền viện trước, lát nữa sẽ quay lại tìm muối." Nói xong còn vờn tay ra xoa nhẹ đầu Liễu Minh Nguyệt hai cái, đáng về thân mật có thừa.

Liễu Minh Nguyệt cảm giác được hình như Tiết Hàn Vân biết ý định trong lòng nàng nhưng lại nghĩ hắn quân tử như vậy, làm sao biết được những thủ đoạn của những nữ tử ở hậu viện, nếu không phải đã được Vạn thị dạy thì chính nàng cũng không rõ những thứ này nên yên lòng lại, sau đó túm lấy tay áo của hắn, không chịu để cho hắn đi: "Hàn Vân ca ca, huynh ngồi một lát nữa được không."

Hiện giờ Tiết Hàn Vân càng khẳng định tiểu nha đầu này không có ý tốt nên giật ống tay áo ra khỏi tay nàng: "Ta còn có chuyện, lát nữa lại tới tìm muối." Cho dù hôm nay có thể đến khuê phòng của nàng một chuyến thì hắn cũng không thể ở lại được.

Từ trước đến giờ bản lĩnh đòi nợ của tiểu nha đầu này rất cao cường!

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng Tiết Hàn Vân ra khỏi phòng, Hà Tú Liên thấy hơi thất vọng, sau đó lại thấy Liễu Minh Nguyệt quay đầu lại mỉm cười với mình thì miễn cưỡng đáp lại: "Ta thấy tình cảm giữa Tiết đại ca và Nguyệt Nhi muối muối rất tốt."

Liễu Minh Nguyệt nói: "Hàn Vân ca ca là người phúc hậu, còn thương ta hơn cả huynh trưởng nữa."

Mấy ngày nay nàng đã rút ra được quy luật, phạm khi gặp Hà Tú Liên, nếu các tỷ muội khác có chuyện phải đi thì chắc chắn nàng ta sẽ dòi dề tài tới trên người Tiết Hàn Vân. Liễu Minh Nguyệt cẩn thận quan sát thấy mỗi lần nàng ta nhắc tới Tiết Hàn Vân thì hai mắt đều gần như lóe sáng. Có một lần nàng ta còn giả bộ vô ý hỏi thăm: Tiết Hàn Vân nhân hậu như vậy, cũng không biết đại tẩu từ (chị dâu) Tiết gia có để ở chung không?

Lúc ấy thiếu chút nữa Liễu Minh Nguyệt đã bật cười, nàng lắc đầu một cái nói: "Hàn Vân ca ca chưa nạp sính." Lại nói bọn họ cũng chỉ mới làm tiểu định, vẫn chưa cử hành đại lễ.

Nên nàng nói như vậy cũng không sai.

Lúc Hà Tú Liên nghe được lời này, hai mắt lại lóe sáng.

Liễu Minh Nguyệt ôm bụng cười trong lòng nhưng trên mặt lại không để lộ vẻ gì, hơn nữa còn ra sức chê bai Tiết Hàn Vân: "Hà tỷ tỷ không biết đấy thôi, Hàn Vân ca ca không nhà không cửa, trên không có phụ mẫu che chở, dưới không có huynh đệ tỷ muội nâng đỡ, hắn dùng cái gì thành thân?"

Hắn nghèo như vậy, cũng chỉ có nàng mới bằng lòng gả cho cho hắn!

Trong lòng Hà Tú Liên lại nghĩ lúc mình xuất giá, Hà thị nhất định sẽ thêm đồ cưới, hưởng chi phủ Tướng quốc núi vàng núi bạc, làm sao Liễu tướng lại để đường từ ngày cả thê tử cũng không cưới được?

Sợ rằng Liễu tướng tùy tiện tiện ra tay cũng đủ cho Tiết Hàn Vân lấy thê nuôi con rồi.

Giọng điệu của Liễu Minh Nguyệt hoàn toàn giống như một đứa trẻ, cũng quá ngây thơ rồi.

Nàng ta muốn nói Liễu tướng chỉ một nữ nhi này, tương lai tất nhiên là đại phú đại quý, cũng rất có thể sẽ vào cung làm nương nương. Nghe nói Thái tử điện hạ mới hơn hai mươi, rất xứng đôi với Liễu Minh Nguyệt. Bây giờ nghe thấy Liễu Minh Nguyệt chê bai Tiết Hàn Vân như vậy, cho dù nhìn thấy hai người thân thiết thì Hà Tú Liên cũng chỉ nghĩ là huynh muội tình thâm, từ nhỏ lớn lên bên nhau, hơn nữa nàng ta nghĩ Liễu tướng sẽ không muốn gả nữ nhi cho một tiểu tử nghèo như Tiết Hàn Vân.

Đáng tiếc cho dù Tiết Hàn Vân nghèo đi nữa thì sau lưng còn có một chỗ dựa lớn là Liễu tướng, làm sao có thể nghèo cả đời được?

Trong lòng Hà Tú Liên lập tức dâng lên một loại cảm xúc "Tuệ nhãn biết anh hùng". Nàng ta vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng thở dài trước mặt Liễu Minh Nguyệt: "Cũng không biết tương lai cô nương như thế nào có thể gả cho Tiết đại ca."

Liễu Minh Nguyệt nổi lên ý xấu, nói: "Nếu Hàn Vân ca ca có thể lấy được cô nương dịu dàng thiện lương giống như Hà tỷ tỷ, vậy thì đúng là phúc khí của huynh ấy."

Mặt Hà Tú Liên đỏ ửng, làm ra vẻ tức giận nói: "Muội muội nói vậy gì vậy."

Hai người cười đùa một hồi, sau đó nàng ta mới cùng Tiểu Phân và Lưu Ly đi về.

Liễu Minh Nguyệt đợi đến sau khi nàng ra rồi khỏi mới bày ra bộ dạng muốn tính sổ bộ đi tới tiền viện, muốn hỏi tội Tiết Hàn Vân, rõ ràng là chỉ tới Giang Bắc một chuyến mà đã hái được một đóa hoa đào như vậy. Lúc nàng đi ngang qua thư phòng của Ôn lão gia tử thì đột nhiên nhớ lại bản du ký của Ôn Hữu Xương nên định vào lấy, còn chưa đi vào nàng đã nghe được tiếng Ôn lão gia tử đang quở trách Ôn Hữu Xương.

"Cho người bạc để đi học mà người lại viết ra những thứ này?"

"Gia gia, đây chỉ là. Đây chỉ thứ cháu viết lúc rảnh rỗi."

Thường ngày Ôn lão gia tử cũng hay quở trách Ôn Hữu Xương không làm việc đàng hoàng nhưng không có chứng cứ. Ôn Hữu Xương lại vệt chết còn cứng mỗ, kiên trì nói là mình đi ra ngoài học hỏi, hôm nay vừa lúc tìm được chứng cứ, chứng minh hẳn chỉ làm những chuyện vô ích với con đường làm quan nên Ôn lão gia tử tức đến bẽ phôi, bảo người gọi Ôn Hữu Xương đến để dạy dỗ.

Ôn lão gia tử tức giận ném bản du kí kia vào mặt Ôn Hữu Xương: "Tự người nhìn đi! Nhìn thử đi! Đây chính là kiến thức người học hỏi được ở bên ngoài?"

Ông cực kì thất vọng với tôn tử mà mình đa kí thác kì vọng này.

Ôn Thời cũng bị gọi tới, ông cũng đã xem qua quyển du kí này, sau đó bày tỏ vô cùng thất vọng với thứ từ này.

Liễu Minh Nguyệt đứng bên ngoài nghe được không nữa nên trực tiếp xông vào, nói lớn tiếng: "Gia gia, gia gia."

Bên trong phòng, Ôn lão gia tử ngồi ở đằng sau bàn sách, Ôn Thời đứng hầu ở bên cạnh, Ôn Hữu Xương thì đang quỳ trên mặt đất, khi thấy Liễu Minh Nguyệt đi vào thì Ôn Hữu Xương hung ác trợn mắt nhìn nàng: Nha đầu xấu xa, dám bỏ thứ mà hẩn giấu còn không kịp ngay dưới mí mắt lão gia tử!

Ôn lão gia tử lập tức tỏ ra vui mừng nói: "Nguyệt nha đầu, quyển du kí này là cháu bỏ vào phòng gia gia hả?" Hải tử này thật sự là quá hiểu lòng người!

Liễu Minh Nguyệt tỏ vẻ vô tội: "." Không phải nàng đã làm sai chuyện gì đấy chứ? ——

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Gửi Thư

Liễu Minh Nguyệt xông thẳng vào, nhận lấy cuốn du ký từ trong tay Ôn Hữu Xương, mở ra, rốt cuộc chỉ còn một tờ vừa bị Ôn Lão gia tử hung ác ném qua, hư hại một nửa. Nàng kiểm tra một lần, hơi đau lòng, nói: "Sao lại xé vụn cuốn du ký của ta?"

Ôn Lão gia tử không thể đối xử nghiêm khắc với nàng như với những tôn tử khác, lúc này vẫn có chút không tin, hỏi: "Cuốn du ký này. Không phải của nhị huynh con hay sao?"

Liễu Minh Nguyệt lắc đầu, đáp: "Gia gia nghe lầm rồi, đây rõ ràng là cuốn du ký của con."

Nàng tự ý vào thư phòng của Ôn Hữu Xương, không hề có hứng thú với việc vị biểu huynh này tìm được những đồ trang trí đó ở chỗ nào. --- ll...q,q...don,,,,Đã sớm có chủ ý phải cướp về, nàng rất quen tay với những chuyện đó, vì vậy phải tỏ vẻ vô lại, lễ thẳng khí hùng chiếm hữu cuốn du ký đó, dự định về rồi sẽ tóm một kẻ sai vật đi sao chép lại.

Nói đến kẻ sai vật, Tiết Hàn Văn chính là một lựa chọn có sẵn!

Nàng ôm cuốn du ký thân nhiên rời đi, vừa ra đến trước cửa, liền quay đầu cười áy náy với Ôn Lão gia tử, nói: "Nguyệt nhi vô ý, làm phiền gia gia, gia gia cứ tiếp tục."

Ôn Hữu Xương nhìn bóng lưng nàng, trong lòng khó phân rõ cảm xúc: Tiểu nha đầu thật xấu! Không phải chỉ vì mấy lần nàng muốn lấy đồ trang trí trong phòng hẩn nhưng đều bị từ chối thôi sao? Đáng để nàng già bộ ở trước mặt A Ông sao?

Chỉ là chó ngáp phải ruồi, luân phiên giải vây cho hẩn thôi.

Không đề cập tới Ôn lão gia tử dạy bảo tôn tử như thế nào trong thư phòng, chỉ nói đến chuyện Liễu Minh Nguyệt ôm cuốn du ký đi thẳng đến chỗ ở của Tiết Hàn Văn. Mới vào sân viện, liền thấy Liên Sinh bước ra từ thư phòng, chặn đầu chào hỏi, nghe nói Tiết Hàn Văn ở trong phòng, nàng liền xua tay cho Liên Sinh lui ra, đẩy cửa tiến vào.

Tiết Hàn Văn đang đọc một phong thư, vẻ mặt nhìn qua có chút nặng nề, lúc thấy nàng liền chạy qua, trên mặt không khỏi hiện lên ý cười nhàn nhạt.

"Sao Nguyệt nhi lại đến đây?"

Liễu Minh Nguyệt cười híp mắt đặt cuốn du ký lên tay hẩn, nói: "Làm phiền Hàn Văn ca ca chép cho muội một bản....."

Thấy hẩn muốn vò lá thư trong tay, nàng liền chìa tay ra, hỏi: "Thư từ đâu đến vậy?"

Tiết Hàn Văn cong khóe môi, ý vị sâu xa, ngược lại đặt lá thư vào tay nàng. Nàng nhận thư, đọc lướt nhanh như gió, gương mặt nhỏ lập tức ửng hồng.

Thư do Liễu tướng tự tay viết, chỉ nói gần đây Thánh Thượng đã tự lo cho quốc sự, mới vất vả ba tháng đã đổ bệnh rồi, quốc sự lại trở về trong tay Thái

Từ. Trong kinh có nhiều nhà đã có hôn sự, mặc dù Liễu Minh Nguyệt chưa làm lễ cập kê,---ll.q...,d,,,,, nhưng cũng có thể thành thân trước, rồi làm lễ cập kê, viên phòng sau cũng không muộn. Vì thế muốn bọn họ sớm quay về kinh, chuẩn bị cho hôn sự,...v...v.....

Hành động lần này của Liễu tường cũng là hoàn toàn bất đắc dĩ. Một khi Thánh thượng băng hà, cả nước phải có hiếu lễ, đến lúc đó sẽ phải trì hoãn hôn sự.

Tiết Hàn Vân thấy mặt phản ứng hồng, tâm tình rất tốt, tạm thời giấu diếm tin tức ở phía sau bức thư. Tạm thời để xuống chư gia phân tranh trong kinh, vươn tay liền ôm nàng, cố ý nói: "Không phải Nguyệt nhi đang ở cùng vị Hà cô nương kia sao? Sao lại rảnh rỗi tới đây vậy?" Thay vì chờ nàng tới hành hạ, còn không bằng giành được thiên cơ.

Liễu Minh Nguyệt vốn có ý thăm dò. Kiếp trước nàng yêu một đời, cuối cùng rơi vào loạn côn đánh chết, ruột gan đứt từng khúc, dù cho lý trí mách bảo Tiết Hàn Vân sẽ đối xử với nàng tốt hơn gấp trăm ngàn lần so với Tư Mã Sách, nhưng đối mặt với tình cảm, vẫn có một hai phần không tin tưởng.

Nam nhân chịu đánh đổi mạng sống vì người, nhưng cũng không chứng minh hẳn sẽ nhất thời sinh ra mấy phần cảm thông với những nữ nhân khác, khiến người sinh ra vương mắc.

Nàng thường thấy nam nhân tam thê tứ thiếp, nữ tử làm chính thê, nếu được sáu, bảy phần tình cảm của phu quân, đã khiến người khác ghen ghét đến chết. ---ll,q.,q.,d,,,----Song bây giờ nàng hận nhất là cùng người tranh phu, như A Cha nàng vậy, chỉ cưới một chính thê, có lẽ là hiếm có trên đời này. Tiết Hàn Vân nghĩ như thế nào, nàng thật sự không biết.

"Hàn Vân ca ca cảm thấy. Hà tỷ tỷ đáng thương à?"

Tiết Hàn Vân ở cùng nàng đã lâu, nghe nàng nói gần nói xa hỏi thăm Hà Tú Liên, trong lòng chắc chắn Hà Tú Liên đó có thể đã từng ra ám hiệu. Tuy hẳn là mặt lạnh, nhưng ở kinh thành, lúc đông môn ra ngoài dạo chơi, trong tiệc rượu cũng thấy qua chuyện ôm ấp yêu đương, đặc biệt là nam tử trẻ tuổi tuần tú, sao có thể thiếu những chuyện ấy? Còn có các loại ám chỉ sáng tối, hẳn. Cũng không phải là người ngu.

Lập tức néo cái mũi nhỏ của nàng, nói: "Hà cô nương có ăn có uống, đáng thương ở đâu?"

Nơi biên quan, chiến sự liên miên, khi còn bé hẳn đã gặp qua nhiều cô nhi bị lưu lạc đầu đường xó chợ, phụ mẫu đều mất, áo cơm không no ấm, mặt vàng vọt đói gầy.Thành lũy đổ vỡ, đều thành xương trắng.

Tận mắt chứng kiến chuyện bi thảm nhất trên thế gian, sau lần đó có com no áo ấm, cuộc sống an ổn, yên bình, không cần lo lắng thành phá mệnh tang người và người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất, thì còn đáng thương ở đâu?

Liễu Minh Nguyệt chớp chớp mắt, có vài phần bất mãn với đáp án của hắn, suy nghĩ một chút, lại nói: "Hà tỷ tỷ không muốn ăn nhờ ở đậu, muốn tìm một lương nhân (người thiện lương) phó thác cả đời...Tỷ ấy cảm thấy Hàn Vân ca ca rất tốt....."

Lặng lẽ nhìn trộm về mặt Tiết Hàn Vân, thấy hắn mày cao mắt sáng, trong lòng chợt nổi lên ý nghĩ bi thương: Nếu sau này có một nữ tử khác làm bạn bên cạnh hắn, nàng phải làm sao đây?

Vận thị dạy cho nàng những thủ đoạn trong hậu trạch, làm thế nào để đả kích nữ tử ở bên cạnh trượng phu. Kiếp trước là nàng không biết, cũng khinh thường, nhưng sự thật chứng minh nàng quá ngây thơ, người không định hại hổ, song hổ lại có ý đả thương người....Cuối cùng rơi vào kết quả như vậy, nghĩ đến sự thuận lợi trước kia, cũng không biết A Cha và Hàn Vân tốn bao nhiêu sức lực mới giữ được nàng bình an.

Tiết Hàn Vân thấy sắc mặt nàng đột nhiên biến thành cô đơn, không khỏi đau lòng, trộm hôn lên má nàng một cái, cười khẽ, nói: "Chẳng lẽ Nguyệt nhi không biết, trong kinh có rất nhiều nữ tử ái mộ ta sao? Trừ La sư tỷ của nàng, những cô nương khác không đến mười thì cũng là tám chứ?! Đám đồng môn kia cũng vòng vo hỏi dò hôn sự của ta, cũng.....Khiến ta suy nghĩ bao nhiêu."

Liễu Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, chợt thấy nguy cơ nổi lên, trong lòng không ngừng tự nói, kiếp trước hẳn rõ ràng chưa từng thành thân, tới lúc nàng chết, hẳn vẫn chưa thành thân.....---ll,,q,q,,,ty,,,do,,,----Nhưng trong đầu lại có một suy nghĩ khác nổi lên mãnh liệt, có lẽ hắn còn có nguyên nhân khác, không phải bởi vì nàng mà chưa từng thành thân.....

Vì sao hắn chưa từng thành thân, nàng cũng chỉ suy đoán chứ chưa từng nghe chính miệng hắn nói ra, là bởi vì nàng mới không thành thân.

Từ trước cực kỳ chắc chắn, hôm nay lại không dám tin tưởng!

"Chàng...Chàng định lấy về hết sao?"

Tiết Hàn Vân thấy mặt nàng trắng bệch, trong mắt đã có lệ, thân thể cũng cứng lại, còn muốn gỡ ra khỏi lòng hắn, vội vàng dang rộng hai cánh tay ôm chặt nàng, gò má đụng vào gò má của nàng, cười khổ: "Bất luận là nữ tử nhà nào, ở trong mắt ta cũng không bằng Nguyệt nhi."

"Gạt người!" Trong lòng Liễu Minh Nguyệt lại tăng thêm hai phần hoài nghi.

"Cũng không bằng Nguyệt nhi nghịch ngợm bướng bỉnh....." Khi Liễu Minh Nguyệt sắp nổi giận, vội nói: "Khiến cho ta rút hết ruột gan như vậy..."

Lời này nghe thật cảm động, lập tức đụng trúng vào điểm yếu của Liễu Minh Nguyệt.

Nếu như hắn khen Liễu Minh Nguyệt dịu dàng đảm đảm, khéo hiểu lòng người, phần lớn là nàng sẽ nổi giận, vì Tiết Hàn Vân lại có ý dùng lời dối lừa để

gạt nằng, có thể thấy được hấn không mấy thật lòng. Nhưng hấn lại nói lời thật lòng khiến tâm nằng vui vẻ không thôi.

Quả thật, Liễu Minh Nguyệt cũng thừa nhận mình không phải là một nữ tử khiến người khác ưa thích, nằng lớn chừng này, vẫn chưa từng nghĩ đi nịnh nọt làm người ta yêu thích. Liễu tướng cung chiều nằng, chỉ lo nằng không vui vẻ, thì sao còn mong nữ nhi phải chú ý đến ánh mắt của người khác, phải lấy lòng người khác?

Chỉ là Tiết Hàn Vân, mặc dù có vẻ ngoài lạnh nhạt, nhưng trên thực tế không phải là đang dung túng nằng ở trong bóng tối sao?

Dung túng nằng hùng hồn tranh đồ ở trong thư phòng hấn, dung túng nằng muốn cái gì, nhất định sẽ nghĩ cách lấy cho nằng.....

Chỉ là, bây giờ nằng cũng dần dần học cách cảm thông với sự khó khăn của Liễu Hậu và Tiết Hàn Vân, trưởng thành thì đã khác trước, không thể mặc kệ tâm tình của Liễu tướng và Tiết Hàn Vân.

Tiết Hàn Vân thấy sắc mặt căng thẳng của nằng dần dịu xuống, lại lên hôn lên má nằng một cái, mới mặt ủ mày ê nói: "Ta đang sầu lo, chỉ một mình nằng mà còn không ứng phó nổi, nếu lại nạp thêm phu nhân vào cửa, chẳng phải sẽ mệt chết sao?"

Lúc này Liễu Minh Nguyệt cũng nghe ra được ý tứ trong lời hấn nói, lập tức sảng giọng: "Ai biết được? Nhờ đâu nạp được một bông hoa mỹ lệ, so sánh với ta rồi thì không kịp vui mừng, ở đâu mà mệt chết chứ?"

Tiết Hàn Vân nghe ra ý của nằng, hóa ra là ăn chút dấm chua, mấy ngày nay hấn còn lo lắng tính tình nằng hiếu động, bị Ôn Hữu Xương câu đi---
„ll,q,,d,,,oooo—— Nào biết nằng cũng đang lo lắng mình bị mỹ nữ câu đi, thật sự là.....Hai bên đều có lỗi, thiếu chút nữa đã dẫn đến hiểu lầm

Nỗi lo trong lòng hấn vơi đi, càng như được rót mật, quyết định không giải thích nữa, dứt khoát hôn lên đôi môi đang líu riu của nằng

Liễu Minh Nguyệt vốn đang nói gần nói xa còn ần ần chút ghen tức, nói ra miệng thì bản thân cũng thấy ngượng ngùng. Kết quả là chưa nghe được hấn giải thích, ngẩng đầu định nhìn về mặt hấn, liền bị chiếm lấy môi đỏ, cái gáy cũng bị bàn tay Tiết Hàn Vân giữ chặt, làm cho nằng không tránh thoát được.....

Trong đầu nằng liên kêu ong ong, tâm tư gì cũng bị gạt qua, trái tim nhỏ bé đang đập mạnh trong lồng ngực, gần như muốn nhảy ra....Bị Tiết Hàn Vân hôn như vậy, vẫn là lần đầu.

Nam tử đang hôn nằng có sống mũi cao thẳng, lông mi rậm, nét mặt luôn như băng tuyết, lúc này vì nhuốm chút dục vọng mà đường cong khuôn mặt đột nhiên mềm mại hơn. Dựa vào gần như vậy, nằng ngây ngốc nhìn, hồn bay lên trời, trong đầu lại nảy sinh một ý nghĩ ngốc nghếch: Hàn Vân ca ca....Hóa ra lại dễ nhìn như thế....Đối diện với khuôn mặt tuấn lãng ấy, trống ngực đập thình thình, nằng mềm nhũn ngã trong ngực hấn.

Thế còn chưa đủ, hấn còn cứng rắn, mạnh mẽ cạy môi nằng ra, đuổi theo cái lưỡi thom tho, không ngừng mút lấy.....

Dưới thế công mãnh liệt ấy, đầu óc Liễu Minh Nguyệt trống rỗng, thân thể đã sớm mềm nhũn, cho phép hấn cạo xát.....

Hồi lâu sau, rốt cuộc Liễu Minh Nguyệt cũng có được cơ hội hô hấp, nằng vùi đầu vào lòng Tiết Hàn Vân, chờ hô hấp chậm lại, mới nhỏ giọng nói: "Về sau....Không cho phép chàng vừa ý người khác, chỉ có thể đối tốt với một mình ta.....Phải giống như A Cha đối A Nương đó...."

Tiết Hàn Vân càng ôm chặt nằng, trong lòng vô cùng thỏa mãn, giọng nói dịu dàng, quả thực là từ lúc hai người quen biết tới nay, giọng nói chưa từng dịu dàng đến thế: "Nha đầu ngốc, cả ngày nghi thần nghi quỷ, nghĩ bậy bạ gì vậy? Có thể lấy được nằng, ta đã biết đủ, về phần những nữ tử khác như thế nào, có liên quan gì với ta chứ?"

Nỗi bất an, lo lắng của Liễu Minh Nguyệt cũng dần tan biến.....

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Tự Tiến Cử (1)

Cùng với bức thư Liễu Hậu tự tay viết trước đó, còn có thiệp mời do đích thân ông viết mời toàn thể Ôn gia đến kinh thành tham dự hôn lễ của Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân. Một mình ông lo toan cả hai gia tộc nhỏ nên dứt khoát tự mình quyết định ngày cưới vào đầu tháng 10. Về phần quá trình diễn ra hôn lễ, đợi đến khi Tiết Hàn Vân trở về kinh thành thì bàn bạc rồi bổ sung thêm là được.

Tam phòng Ôn gia nhận được thiệp mời Ôn lão gia tử cũng không tỏ vẻ gì, Ôn lão phu nhân thì đi kiểm lại đồ cưới của bà, chuẩn bị tặng thêm trang sức gì đó cho Liễu Minh Nguyệt, nhất thời trong lòng không khỏi cảm thán, nữ tử đưa ngoại tôn nữ tử tương lai Tiết Hàn Vân đến Giang Bắc, có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Tuy Ôn lão gia tử chưa từng tỏ vẻ gì mà chỉ gọi Tiết Hàn Vân tới, kín đáo đưa cho hấn mấy cuốn tranh chữ, “Các con sắp thành thân, ngoại tổ phụ không có lễ vật gì để tặng, chỉ có mấy cuốn tranh chữ này chẳng đáng giá bao nhiêu, có thể xem như lễ vật chúc mừng.”

Tiết Hàn Vân cảm kích không thôi, trở về mở ra nhìn, rõ ràng là bút tích thật của danh nhân nổi tiếng tiền triều, là vật quý giá mà bây giờ rất khó tìm được, trong lòng mừng rỡ không thôi: Ông lão gia từ làm thế có nghĩa đã thừa nhận hẳn là ngoại tôn nữ tể rồi.

Không những chỉ có Tam phòng nhận được thiệp báo hi, mà Đại phòng và Nhị phòng cũng nhận được, còn những chi khác thì không có vinh hạnh được Liễu tướng đặc biệt mời.

Nữ nhi của Tiểu Ôn thị Tam phòng thành thân, mời các vị thúc bá trưởng bối và các đường huynh đệ tới tham gia, vốn dĩ là việc bình thường. Chẳng qua nay Tiểu Ôn thị đã qua đời, thiệp mời lại do Liễu tướng tự tay viết, việc này lập tức trở nên cực kỳ không bình thường nên Đại phòng và Nhị phòng đều rất coi trọng.

Tin tức truyền ra, các nữ nhân trưởng bối cũng rất lo lắng chuẩn bị lễ vật để tặng, không thể đến kinh thành, chỉ sợ vài ngày nữa Liễu Minh Nguyệt cũng sẽ hồi kinh, cho nên thừa dịp lúc nàng còn chưa đi, sớm ngày tặng lễ vật cho nàng.

Đại đa số con cháu của Ôn gia, muốn bước lên con đường quan viên, tương lai vào kinh đi thi, đều hy vọng có thể dựa vào cây đại thụ Liễu tướng này.

Hà Tú Liên nghe được chuyện này đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, sau đó lại giống như trút được gánh nặng, dĩ nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Phân cho rằng nàng ta bị tin tức này đã kích nghiêm trọng, vội vàng an ủi: “Cô nương đừng nóng giận, cũng đừng đau lòng, không có dạng nam tử tốt này thì thôi, sau này thế nào cô nương cũng sẽ tìm được một mối nhân duyên tốt khác.” Nàng ta là nha hoàn thiếp thân của Hà Tú Liên, đương nhiên hiểu rõ tình trạng nhà Hà Tú Liên. Nếu như Hà Tú Liên gả vào gia đình không tốt, hiển nhiên nàng ta cũng đừng mong có cuộc sống yên lành, bởi vậy nàng ta vô cùng hy vọng Hà Tú Liên có thể gả vào một nhà tốt.

Ai ngờ Hà Tú Liên không giận cũng chẳng cười, chỉ nói: “Người không hiểu, đây cũng là một tin tức tốt.”

Tiểu Phân khó hiểu: “Công tử Tiết gia và Liễu cô nương thành thân, sao lại là tin tức tốt?” Thăm nghĩ không phải cô nương nhà mình đau lòng đến hồ đồ rồi đó chứ? Sống ở Ôn gia nhiều năm như thế, thật vất vả mới gặp được một người tốt có thể trông cậy vào, nhưng người nọ lại sắp thành thân.

Vốn dĩ nàng ta còn nghĩ, trong số những hậu bối của Ôn gia, Hà thị không câu nệ người nào, cho phép cô nương nhà nàng ta được qua lại thân cận, các nàng mới có thể được xem như đứng vững gót chân ở Ôn gia. Nhưng sống ở Ôn gia nhiều năm như vậy, trong lòng cũng biết Ôn gia và nhà Hà Tú Liên không hợp, vốn dĩ hy vọng Hà thị có thể thương xót tình máu mủ ruột rà mà mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng nay xem ra, hy vọng cô nương nhà mình có thể trở thành thiếu phụ nhân Ôn gia tuyệt đối không thành rồi.

Nhưng nếu làm thiếp cho các vị thiếu gia Ôn gia, thì quả thực không cam lòng.

Hà Tú Liên cười nhẹ: “Tiểu Phân người hồ đồ rồi sao? Công tử Tiết gia là hậu nhân của trung lương, lại là đường tử của Liễu tướng, nghe nói đã có chức quan, trong kinh có bao nhiêu tiểu thư khuê các cưới không hết, chẳng lẽ sẽ lấy một cô nương nhà nghèo như ta sao? Ban đầu ta hỏi thăm Liễu cô nương về chàng, đó là vì ta nghĩ, nếu có thể hầu hạ bên cạnh chàng, tương lai sinh được nhi tử nữ nhi thì cả đời cũng có chỗ dựa, chẳng phải còn hơn gấp trăm ngàn lần việc bị cô mẫu (Chị của bố, nếu em bố sẽ dùng cô cô hoặc tiểu cô) đuổi về nhà, gả cho một tay thợ thủ công, làm phụ nhân nhà nghèo, vì kẻ sinh nhai mà làm lụng vất vả, vài năm sau nhan sắc phai tàn hay sao?”

Lúc này Tiểu Phân mới biết suy nghĩ trong lòng Hà Tú Liên, cẩn thận nghĩ kỹ lại, thấy cũng đúng, làm thiếp nhà giàu có, không làm phụ nhân nhà nghèo. Làm chủ tử cầm y ngọc thực, dù sao vẫn tốt hơn nhiều so với gả cho mąż phu làm lụng vất vả. Huống hồ Tiết Hàn Vân không thể so với nhóm thiếu gia của Ôn gia, học hành thi khoa cử, tiền đồ tương lai ra sao vẫn rất khó nói. Sau lưng Tiết Hàn Vân còn có một tòa núi to để dựa vào, xuất thân lại vô cùng tốt, có thể nói là tiền đồ vô lượng...

“Nhưng mà... Liễu cô nương...”

Tiểu Phân chỉ cảm thấy việc này khó càng thêm khó.

Hà Tú Liên lại cười nói: “Trước kia ta đã nghĩ, sẽ tạo mối quan hệ tốt với Liễu cô nương, nếu nàng ấy là người mềm lòng, thương ta là kẻ ăn nhờ ở đậu, nếu sau này ta nhắc tới, lúc nàng ấy hồi kinh có thể nói với cô mẫu một tiếng, mang ta đi cùng cho ta hầu hạ Tiết công tử, đó chính là vạn phúc. Hỏi thăm việc Tiết công tử có hôn phối hay chưa, đó là vì muốn biết tính tình của vị chủ mẫu tương lai sau này như thế nào, ngộ nhỡ là thiên kim cao ngạo nhà nào cũng tiện có sự chuẩn bị. Ai biết quanh đi quẩn lại vẫn là Liễu cô nương, chuyện này đúng là vô cùng may mắn.”

Tiểu Phân khó hiểu: “Sao lại là vô cùng may mắn? Chẳng lẽ Liễu cô nương rất dễ chung sống sao?”

Hà Tú Liên nói: “Tuy rằng không dễ ở chung cho lắm, nhưng cũng không khó để chung đụng. Nghe nói hậu viện của Tướng gia đại nhân rất vắng vẻ, sao Liễu cô nương có thể biết cách đối phó với những thủ đoạn của thiếp thất nơi hậu viện? Ta chỉ muốn sống quy củ, nếu nói ác độc, ta thấy nàng ấy cũng không ác độc đến nỗi có thể đánh giết thiếp thất như những người kia? Có nam nhân nào mà chẳng tam thê tứ thiếp, thay vì sau này nàng ấy phải nạp người bên ngoài vào cho Tiết công tử, không bằng tự ta đi cầu xin nàng ấy, nàng ấy biết thân thế ta thấp kém hoàn toàn không thể so với nàng ấy, nếu mềm lòng thương tiếc ta ăn nhờ ở đậu nói không chừng sẽ đồng ý ngay...”

Hai chủ tớ bàn tính trong phòng, lại mất nửa đêm làm một ít túi lưới và một số thêu thùa mang theo bên người cho Liễu Minh Nguyệt, bận việc không thời.

Bọn tỷ muội Ôn Dục Châu nghe được chuyện này, đều ở trong phòng cười đùa với các vị trưởng bối: “Nguyệt nha đầu cũng quá kín miệng đi chứ, cùng vị hôn phu đến nhà ngoại ông mà cũng không hé răng tiết lộ nửa lời, chẳng lẽ sợ bọn tỷ muội chúng ta giễu cợt, cho nên mới giữ kín như vậy sao?”

Bởi vậy lậ tức hẹn nhau cùng đến Tam phòng tìm Liễu Minh Nguyệt.

Mấy ngày qua Ôn Nhị lão gia tử thường xuyên đến Tam phòng tìm Ôn Tam lão gia tử gây sự, hai huynh đệ đấu mồm với nhau một trận, vạch trần vết sẹo lẫn nhau, tàn nhẫn chỉ trích chỗ không đúng của đối phương, vừa cùng chuốc rượu nhau một trận, mùi thuốc súng cũng phai nhạt hơn không ít. Nghe tin nhóm tôn nữ của Đại phòng gồm Ôn Dục Châu, Ôn Dục Kỳ, Ôn Dục Trân đến Tam phòng tìm Liễu Minh Nguyệt, lập tức gào thét ra lệnh cho tùy tùng thiếp thân: “Nguyệt nha đầu sắp hồi kinh, còn không mau đi xách Vân nha đầu, Hà nha đầu lại đây, tặng cho con bé một chút lễ vật chia tay?”

Tôn nữ của Nhị phòng chỉ có hai người, là Ôn Dục Vân và Ôn Dục Hà, mặc dù lúc ở Đại phòng có gặp Liễu Minh Nguyệt vài lần, nhưng Nhị phòng và Tam phòng chưa từng đặt chân tới cửa nhà đối phương nhiều năm, mấy ngày nay mặc dù Ôn Nhị lão gia tử thường xuyên ra ra vào vào, nhưng những người còn lại vẫn theo lệ thường không bao giờ đặt chân đến Tam phòng nửa bước.

Tên tùy tùng nhận lệnh truyền lời của Ôn Nhị lão gia tử đến Nhị phòng, hần chi là hạ nhân, đương nhiên không dám nói thẳng là “Xách lại đây”, chỉ nói lão gia tử mời hai vị cô nương trong nhà đến bầu bạn với Liễu cô nương, sắp tới Liễu cô nương phải hồi kinh chuẩn bị thành thân.

Nhóm tức phụ, nải nải Nhị phòng nghe được lời ấy, cân nhắc suy nghĩ hàm ý của Nhị lão gia tử, đây là cho phép Nhị phòng và Tam phòng qua lại ư?

Lập tức mừng rỡ, vội vội vàng vàng chuẩn bị dẫn Ôn Dục Vân và Ôn Dục Hà đi tới Tam phòng bái phỏng trước.

Tam phòng có một vị nữ tể là Tướng gia, mấy năm nay Nhị phòng phải đồ mất không ít lần, rõ ràng là họ hàng thân thiết như vậy, thế mà cố tình lại không thể dính vào hưởng vinh quang, nay có cơ hội thế này, sao lại không vui cho được?

Nhóm tức phụ, nải nải Nhị phòng đến, chẳng qua Liễu Minh Nguyệt chỉ tiến lên hành lễ gặp mặt, tất cả đều đã có Lâm thị, Nhan thị lo việc chiêu đãi tiếp đón, hôm nay trong phòng nằng rất náo nhiệt, lúc này một đám biểu tỳ muội đều tụ tập ở đây, tặng cho nằng một số lễ vật chia tay. Ôn Dục Châu tặng cho nằng một đôi vòng tay phi thủy, mặc dù màu sắc trông khá bình thường, nhưng là vật mà nằng ta đeo từ nhỏ, có thể xem như vật kỷ niệm. Ôn Dục Kỳ, Ôn Dục Trân đều tự tay may hà bao, trong hà bao của người trước chứa một đôi hoa tai mặt trăng, người sau chứa một cặp hoa cài đầu hình hoa mai, thủ công hết sức tinh xảo, Liễu Minh Nguyệt nhìn thấy vô cùng yêu thích.

Nhị phòng Ôn Dục Hà và Ôn Dục Vân cũng có lễ vật đưa tiễn, ngay cả người lúc nào cũng im lặng, hướng nội như Ôn Dục Quỳnh cũng tặng đồ vật.

Liễu Minh Nguyệt thấy vậy, lập tức lấy số son phấn trang sức mà hai ngày trước nằng đã dọn dò Tiết Hàn Vân, Tư Mã Du đi dạo phố mua về, chia ra từng phần tặng cho bọn biểu tỳ muội, bày tỏ lòng biết ơn.

Mọi người từ chối khéo nhưng vẫn nhận lấy, lại nói: “Vốn dĩ bọn ta đến để tặng lễ, ai biết lại kiếm được nhiều thế này.”

Lúc Liễu Minh Nguyệt mua mấy thứ này, cũng đã nghĩ đến ngày nằng sẽ rời khỏi Giang Bắc, cùng tụ tập với nhóm biểu tỳ muội lần cuối, lúc sắp chia tay đem tặng cũng không tồi, hôm nay mỗi người đều một phần. Trước kia mỗi khi Ôn Dục Châu đi ra ngoài, Hà Tú Liên cũng sẽ tháp tùng, hôm nay lại không thấy nằng ta, Liễu Minh Nguyệt cho rằng ngày đó nằng và Hà Tú Liên đùa cợt về việc hôn nhân của Tiết Hàn Vân, có lẽ Hà Tú Liên luôn đề ở trong lòng, nghe tin nằng và Liễu Hàn Vân sắp thành thân, chắc Hà Tú Liên có vài phần xấu hổ nên không chịu đến nữa, nhưng nằng cũng không cho là đúng.

Nằng đã quen tùy hứng, khoảng thời gian này chung đụng với Hà Tú Liên, thấy nằng ta thường kín đáo tự thương hại mình một cách tự kỷ, đối với Hà cữu mẫu hoàn toàn không hề có lòng biết ơn, nói gần nói xa đều là đòi lấy đúng lý hợp tình, nằng thực lòng không thích cách làm người của Hà Tú Liên, lại thấy nằng ta có ý với Tiết Hàn Vân, nhưng mà tính tình nằng vốn dĩ bá đạo, mặc dù nói tốt cho nằng ta ở trước mặt Tiết Hàn Vân vốn dĩ chỉ muốn thăm dò ý của Tiết Hàn Vân thế nào mà thôi, nhưng trong lòng khó tránh khỏi chán ghét hành vi của nằng ta —— ngay cả nam nhân của nằng mà cũng dám mơ tưởng!

Bây giờ nằng đã được Tiết Hàn Vân đáp ứng, một đời một kiếp một đôi người, càng không sợ nữ tử khác bò lên quần lấy, bởi vậy đối với Hà Tú Liên hoàn toàn không có một chút lo lắng nào.

Hà Tú Liên không thể so với La Thụy Đình, tính tình của La Thụy Đình ngay thẳng bộc trực, nói năng hành xử cho người khác cảm giác có pha vài phần khí phách của bậc đại trượng phu. Đối với vị sự tỳ này Liễu Minh Nguyệt rất kính trọng, bởi vậy chuyện ở cùng với Tiết Hàn Vân, cho đến nay thỉnh thoảng vẫn thấy e ngại cố kỵ tâm tình của La Thụy Đình. Nhưng còn Hà Tú Liên thì xuất thân từ nhà nghèo, lại được nuôi dưỡng ở nhà giàu có, ai mà biết trong lòng nằng ta suy nghĩ toan tính những gì?

Vạn thị dạy nằng rất nhiều thủ đoạn của nữ tử, hơn nữa cần đề phòng nhất chính là loại nữ tử như vậy.

“Sao hôm nay không thấy Hà tỷ tỷ? Trước kia lúc nào Hà tỷ tỷ cũng như hình với bóng với Đại tỷ tỷ kia mà.” Ôn Dục Châu là đích tôn nữ của Đại phòng, Liễu Minh Nguyệt phải gọi nằng ta bằng một tiếng Đại tỷ tỷ.

Ôn Dục Châu cười liếc mắt nhìn Lưu Ly một cái, “Muội hỏi nha đầu này đi, ta kêu nha đầu này đi mời rồi, nhưng không mời được người.”

Lưu Ly liên tục xua tay: “Đây không phải lỗi của nô tỳ. Nô tỳ đã phụng lệnh của cô nương đến mời biểu cô nương, ai biết biểu cô nương đang bận rộn làm gì đó với Tiểu Phán, biểu cô nương nói không rảnh, ngày khác có rảnh thì sẽ đến tìm Liễu cô nương nói chuyện.”

Ôn Dục Trân có tính tình hoạt bát, nghe thế cười đáp: “Chắc Hà tỷ tỷ không chịu đến tạm biệt Nguyệt nha đầu phải không? Chờ ngày khác nằng ta rảnh rồi, Nguyệt nha đầu đã hồi kinh mất rồi.” Ôn Dục Trân không phải do Hà thị sinh ra, mà là nữ nhi của đích thứ tử Đại phòng, không hề có quan hệ họ hàng thân thích gì với Hà Tú Liên, chẳng qua nể mặt Đại bá mẫu Hà thị nên kêu Hà Tú Liên bằng một tiếng tỷ tỷ mà thôi.

Liễu Minh Nguyệt nghe tin Hà Tú Liên không chịu đến, thầm nghĩ: nếu nàng ta biết khó mà lui, đó là một chuyện tốt.

Một đám biểu tỳ muội đang vui đùa hết sức náo nhiệt, bỗng có bà từ tiền vào bẩm báo, ở tiền viện có trường bối của Liễu gia đến bái phỏng. Ôn lão gia từ kêu Liễu Minh Nguyệt đến tiền viện gặp khách.

Liễu Minh Nguyệt nghe vậy rất kinh ngạc, sao lại có người của Liễu gia tới cửa bái phỏng vậy kia?

Nàng đã từng nghe Văn ma ma – thị nữ của Tiểu Ôn thị nói, tổ phụ của nàng đã qua đời từ sớm, chỉ để lại Liễu lão phu nhân và Liễu tướng sinh sống cùng số sản nghiệp to lớn. Lúc đó Liễu Hậu chỉ mới được ba bốn tuổi, cô nhi quả phụ, nhà mẹ đẻ của Liễu lão phu nhân đã rời rạc tan tác không có hậu nhân, Liễu gia ở trấn Ngũ Liễu nằm ngoài mười dặm Từ An trấn, trong Ngũ Liễu trấn đại đa số đều là người họ Liễu.

Người của gia tộc họ Liễu ức hiếp hai mẫu tử Liễu lão phu nhân cô nhi quả phụ, muốn chiếm trọn nhà ở và số sản nghiệp của Liễu lão gia tử, bởi vậy đuổi cô nhi quả phụ Liễu lão phu nhân ra khỏi trấn, nói rằng Liễu lão phu nhân không chịu thủ tiết vì phu quân đã mất, cầu kết quả lại với thương nhân, đòi phong bại tục, dựa theo quy củ của gia tộc họ Liễu phải bị huỷ, để hai mẫu tử cô nhi quả phụ bọn họ tự tìm đường sống.

Thật ra thì Liễu lão gia tử để lại mấy căn nhà mặt tiền và cửa hiệu, điền sản cực kỳ thu lợi nhuận, khiến người trong tộc Liễu gia đỏ mắt không thôi, bởi vậy mới đưa tới tai họa này.

Liễu lão phu nhân thông tuệ kiên trinh, thấy không thể giữ được sản nghiệp mà vong phu để lại, dứt khoát thu dọn hành trang, mang theo ấu tử rời khỏi trấn Ngũ Liễu, đến Từ An trấn thuê một ngôi nhà nhỏ, tiết kiệm ăn mặc, đưa Liễu Hậu đến học đường đọc sách, về phần Liễu Hậu thiên tư thông minh, khắc khổ ra sức học hành, từ đó về sau thi cử đỗ đạt, lại gặp được minh sư chỉ điểm, cuối cùng có được thành tựu to lớn như hôm nay, âu cũng là chuyện mà người của gia tộc Liễu gia không ngờ tới.

Từ sau khi Liễu Hậu từng bước thăng quan tiến chức, không hề quay lại Liễu gia tế tổ một lần nào, ngay cả mộ phần của Liễu lão gia tử, cũng đã được di dời đi nơi khác từ mười mấy năm trước, không hề có liên quan gì tới Liễu gia nữa.

Năm đó, lúc di dời mộ phần của Liễu lão gia tử, tộc trưởng Liễu gia đã sớm nghe nói Liễu Hậu thi đỗ, đang từng bước thăng chức, có ý gần gũi với Liễu Hậu, nghĩ rằng dù thế nào thì Liễu Hậu cũng phải về quê tế tổ, đến lúc đó trả lại sản nghiệp của Liễu lão gia tử cho ông, hạ mình nhận lỗi, chắc là Liễu Hậu cũng sẽ bỏ qua chuyện cũ năm xưa.

Ngôi nhà mà tộc trưởng Liễu gia đang ở, chính là nhà của Liễu Hậu trước kia, nghe tin Liễu Hậu đã làm quan, lập tức vội vàng dọn khỏi tòa nhà này, quét tước sạch sẽ, chờ đợi Liễu Hậu hồi hương.

Ai ngờ từ sau khi Liễu Hậu đỗ đạt chưa từng trở về, cách mấy năm mới trở về, vừa về thì lập tức muốn dời mộ phần, ngay cả cửa Liễu gia cũng không bước vào, chỉ mang theo một đám binh lính nha phủ, dời mộ xong lập tức rời đi. Tộc trưởng Liễu gia dẫn theo mọi người trong tộc tiến đến muốn gặp mặt, nhưng xung quanh Liễu Hậu được quan binh bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt hoàn toàn không thể tới gần được.

Về sau Liễu Hậu làm quan càng ngày càng lớn, cuối cùng được phong làm Tướng, người gia tộc Liễu gia gần như hồi hận xanh cả ruột, một đám tử chất hậu bối do lão tộc trưởng năm xưa cầm đầu đã nổi lên lòng tham chiếm lấy sản nghiệp của Liễu Hậu ở trong tộc nhận hết chỉ trích. Nay mọi người trong tộc đều oán giận lão tộc trưởng năm đó tham tài, nhưng chẳng ai chịu thừa nhận bản thân mình năm đó cũng nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ức hiếp cô nhi quả phụ Liễu lão phu nhân và Liễu Hậu hoàn toàn không có chỗ an thân.

Nhiều năm qua, ngoại trừ Liễu Hậu, toàn bộ Liễu gia không có ai học hành đỗ đạt, người của gia tộc Liễu gia luôn hy vọng có thể giảng hòa với Liễu Hậu, cũng tiện quang minh chính đại dựa vào cây đại thụ Liễu tướng này.

Mấy ngày gần đây, Ôn Hữu Chính đến nông thôn thu địa tô, hạ nhân đi theo đã sớm được y căn dặn, nói là muốn tìm mấy vật nhỏ còn sống ở nông thôn đem về cho bọn tỳ muội trong nhà chơi. Hạ nhân đi theo có quen biết với quản sự của thôn trang, qua hai ly rượu vị quản sự thôn trang kia biết được, thì ra biểu tiểu thư Liễu gia đã hồi hương thăm người thân.

Đám tá điền nghe tin tiểu thư phủ Tướng quốc từ kinh thành về quê thăm người thân, vội vàng vàng chuẩn bị một cặp thỏ con màu trắng, một cặp thỏ con màu đen, mặt khác còn tặng kèm một cặp mèo con vừa đủ tháng trắng như tuyết hết sức đáng yêu.

Ôn Hữu Chính chưa kịp trở về, vẫn còn ở lại thôn trang xem xét, thì tin tức nữ nhi của Liễu Hậu đến nhà ngoại tổ thăm viếng đã rơi vào tai người của Liễu gia.

Thì ra Liễu gia cách thôn trang của Ôn gia một ngọn núi, tá điền hai bên cũng có quan hệ họ hàng thân thích, người tặng con mèo nhỏ kia ra về, khoe rằng vừa tặng mèo con cho tiểu thư phủ Tướng quốc ở kinh thành chơi đùa, người nói vô tình, người nghe cố ý, vừa nghe vào tai lập tức rõ ràng, quay đầu nhanh chóng báo lại cho vị quản sự của thôn trang Liễu gia.

Vừa vặn mấy ngày gần đây Liễu gia cũng có chủ tử đến thu địa tô, người đến thu địa tô chính là tôn tử của tộc trưởng Liễu gia. Thôn trang này cũng là một trong số những sản nghiệp năm xưa của phụ thân Liễu Hậu, nay vẫn nằm trong tay gia tộc Liễu gia, Liễu Hậu không trở về, cũng chưa bao giờ truyền tin nói muốn thu hồi lại thôn trang, bởi vậy thôn trang này vẫn luôn nằm trong tay một nhà tộc trưởng Liễu gia. Nghe ngóng được tin tức này, đêm đó tộc trưởng lập tức thương lượng cùng thế nhĩ trong nhà một phen, ngày hôm sau phụ nhân tộc trưởng lập tức dẫn theo nhi tử và nhi tức đến Từ An trấn.

Nghĩ rằng Liễu Minh Nguyệt chỉ là một tiểu cô nương, không hiểu chuyện đời, chỉ cần giao trả lại sản nghiệp của Liễu Hậu vào tay Liễu Minh Nguyệt, là có thể tới cửa giảng hòa cùng Liễu Hậu, cửa thân thích họ hàng này lập tức được thừa nhận trở lại.

Huống hồ người đến là phu nhân tộc trưởng, dựa vào bối phận cũng xem như là tổ mẫu của Liễu Minh Nguyệt, nàng phải gọi bà ta bằng một tiếng “Nãi nãi”, lại tặng cho tiểu cô nương một phần lễ vật gấp mặt thật dày, vậy là xong.

Liễu Minh Nguyệt ở hậu viện nói với nhóm biểu tỷ muội: “Các tỷ tỷ ngồi chơi một lát, ta đi rồi sẽ quay về ngay, lát nữa chúng ta còn phải chơi đùa cả ngày nữa mà.” Thu dọn chuẩn bị một phen, rồi dẫn theo Hạ Huệ đi tới tiền viện.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Tự Tiến Cử (2)

Vốn dĩ người của gia tộc họ Liễu đến thì khách nam ở tiền viện, nữ quyền đương nhiên phải vào hậu viện trò chuyện với Ôn lão phu nhân, chẳng qua Ôn lão gia tử ngay thẳng, đã sớm biết chuyện năm xưa Liễu Hậu phải lưu lạc đến Từ An trấn, đối với người của Liễu không thể có sắc mặt hòa nhã, ông sợ đám phụ nhân Liễu gia bước vào nội viện, ngộ nhờ phụ nhân Ôn gia mềm lòng, bị đám thân thích Liễu gia này đeo bám thì sẽ hỏng đại sự của Liễu Hậu, cho nên không chịu mở miệng để đám nữ quyền của Liễu gia tiến vào hậu viện, mà tiếp khách ở tiền viện.

Đúng lúc hôm nay Ôn Nhị lão gia tử cũng có mặt, vốn dĩ đang uống rượu sẵn tiện vạch trần khuyết điểm của nhau với Ôn Tam lão gia tử, nghe tin người của Liễu gia tới, mở mắt say lơ đãng, há mồm nói: “Liễu gia này với Ôn gia chúng ta, một... không có chút quan hệ họ hàng thân thích nào... hai... không phải bằng hữu, chạy tới cửa Ôn gia chúng ta là có việc gì?”

Ở trấn Từ An, mọi người đều biết Tiểu Ôn thị gả cho Liễu Hậu, Ôn Nhị lão gia tử lại nói Liễu gia không phải người thân hay bằng hữu, rõ ràng không chịu nhận mối họ hàng này, lão thái thái Liễu gia nghe như thế, trên mặt bối rối một trận, trên mặt Đại gia và Đại nãi nãi Liễu gia cũng vô cùng khó coi, chỉ hy vọng Liễu Minh Nguyệt mau tới.

Thật vất vả mới nghe thấy hạ nhân ngoài cửa báo lại: “Biểu cô nương đến.”

Ôn Tam lão gia tử thuận miệng nói: “Mau để con bé tiến vào.” Ôn Nhị lão gia tử cũng phụ họa tiếp lời: “Cũng để Nguyệt nha đầu biết được mặt mũi của những kẻ không biết liêm sỉ này!”

Chuyện này khiến Liễu lão thái thái đứng ngồi không yên, nghe được tiếng bước chân, hạ nhân đã vén màn lên, nhìn thấy một tiểu cô nương tuổi tác khoảng chừng mười bốn mười lăm ăn mặc vô cùng gọn gàng từ từ tiến vào, quần áo trang sức trên người đều không tầm thường, toàn thân toát lên vẻ mỹ hoặc xinh đẹp nhưng cũng rất hồn nhiên ngây thơ, cười hi hi hạnh phúc với Ôn Nhị lão gia tử và Ôn Tam lão gia tử.

“Ngoại ông gọi Nguyệt Nhi tới đây là có việc gì ạ?”

Liễu lão thái thái vội vàng vàng đứng lên, vươn tay ra muốn kéo nàng, trong miệng chặc chặc cảm thán: “Đây là nha đầu của Liễu Hậu nhà chúng ta đó sao? Nhìn một cái xem, lớn lên thật sự là đoan trang hiền thực, mau tới để nãi nãi nhìn một chút nào.”

Liễu Minh Nguyệt lùi về phía sau hai bước, sững sờ không để vị Liễu lão thái thái này dính vào nửa mảnh góc áo, đứng ở nơi đó quan sát một lúc rồi nói: “Vị lão thái thái này có nhận lầm người không? Tổ mẫu của ta đã tạ thế nhiều năm rồi, ở đâu ra nãi nãi nữa?” Nàng biết vị phụ nhân lớn tuổi này chính là người trong tộc Liễu gia, chẳng qua năm xưa khi phụ thân nàng và nội tổ mẫu cùng bị trục xuất ra khỏi tộc, có thể thấy được người trong gia tộc Liễu gia đều là hạng người vì lợi ích mà nê muội tâm can, làm sao còn muốn quen biết.

Về mặt Liễu lão thái thái sững sờ, xấu hổ cười nói: “Không trách con không biết nãi nãi, phụ thân con là người có tiền đồ nhất ở Đại phòng Liễu gia chúng ta, từ khi rời khỏi trấn Ngũ Liễu nhiều năm qua cũng chưa từng trở về, người trong tộc đều rất trông đợi phụ thân con. Đáng tiếc bây giờ phụ thân con đã trở thành quý nhân bận rộn, thật vất vả mới nghe được tin con đến đây, cho nên chúng ta mới mang khế nhà, khế đất cùng với địa tô mấy năm nay nhờ tộc thu hộ tới, ngay cả sổ sách thu chi cũng đưa lên, con có muốn xem không, sẵn tiện đem về luôn?”

Liễu Minh Nguyệt lớn lên ở phủ Tướng quốc, hàng năm gặp được không ít quan viên đến phủ đưa tặng lễ, những người này có người nào mà không trưng ra khuôn mặt tươi cười lấy lòng?

Trong lòng nàng cười lạnh, trên mặt nghiêm túc nói: “Lão thái thái nhận lầm người rồi. Nhà ta không có sản nghiệp ở Giang Bắc. Phụ thân ta đã từng nói, gia tộc trong nhà chỉ có hai người là phụ thân và tổ mẫu ta thôi, còn lại đều chết hết. Khi đó trong nhà rất nghèo, làm gì có sản nghiệp tiền bạc gì chứ?”

Vốn dĩ Ôn lão gia tử sợ nàng chỉ là tiểu hài tử trong nhà, nghe nói đưa sản nghiệp nhà mình tới, ngộ nhờ bị lão bà từ Liễu gia lừa gạt, tương lai bị đám thân thích này dính vào, muốn rút đi cũng rút không được, có lòng muốn chỉ điểm cho tiểu nha đầu này, nhưng thấy nàng nói chuyện có đạo lý rõ ràng như vậy, trên mặt của vị lão thái thái Liễu gia hết xanh rồi lại đỏ, gương mặt già nua gần như không biết giấu vào đâu, nhất thời cười đến nở hoa.

Ôn Nhị lão gia tử thúc thúc đệ đệ nhà mình, đưa một ly rượu qua: “Đừng để gương mặt người cười thành đóa hoa cà nữa, ta thật sự không thể nhìn người cười được đâu!”

Tâm tình của Ôn Tam lão gia tử vô cùng tốt, cho nên không để ý tới châm chọc khiêu khích của huynh trưởng, tiếp nhận lấy ly rượu uống cạn: “Có ngoại tôn nữ thông minh như vậy, không cười làm sao được? Huynh không có ngoại tôn nữ nên đổ mất thêm chứ gì?”

Nữ nhi của Ôn Nhị lão gia tử chỉ sinh nhi tử, cho nên không có ngoại tôn nữ, nghe được lời này, đành phải mặc kệ không lên tiếng uống một ngụm rượu.

Bây giờ hai huynh đệ thường xuyên thích ganh đua so sánh với nhau không hề có kỵ gì, từ nhi nữ, tôn nữ đến soi mói nhân phẩm của đối phương, có đôi khi còn so sánh cả khả năng đánh nhau, ngay cả lão bộc bên cạnh cũng cảm thấy: Có lẽ lúc hai vị này còn nhỏ khoảng sáu bảy tuổi cũng ganh đua so sánh như vậy nhỉ?

Năm xưa, lúc Lão thái gia và Lão thái phu nhân còn sống, nếu như hai người bọn họ cứ ganh đua so sánh với nhau như vậy, biểu hiện không tốt sẽ lập tức ấn gây...

Hai huynh đệ bọn họ vừa uống rượu vừa ngồi nhìn một cách bàng quang, Liễu lão thái thái thấy Liễu Minh Nguyệt kiên quyết như thế, biết việc hôm nay không dễ đạt thành, lập tức lau lau khóe mắt: “Là do con không biết chuyện năm xưa, mấy thứ sản nghiệp này cũng chỉ có tổ mẫu của con biết, đáng tiếc đệ muội khổ mệnh kia của ta đã sớm tạ thế... Mặc dù cháu không biết gì, nhưng mà ngoại ông của con biết, năm xưa Liễu gia chúng ta chính là phú hộ ở trấn Ngũ Liễu, năm đó tổ phụ của con cũng là người giàu có nhất ở trấn Ngũ Liễu, làm sao mà không có sản nghiệp chứ?” Lại thúc giục nhi tử và nhi tức của bà ta: “Còn không mau đưa địa tô mấy năm nay thu được cho con bé xem.”

Nay địa vị cách xa nhau, Liễu Hậu là quan, bọn họ là dân, mặc dù không sợ Liễu Hậu trực tiếp xuống tay với người trong tộc, nếu như Liễu Hậu dám xuống tay với người trong tộc, thân là Tướng gia chỉ sợ sẽ khiến cho người trong thiên hạ lên án. Nhưng nay quan hệ lạnh lùng như vậy, hoàn toàn không hề qua lại, trở mặt nhìn một cửa thân thích vinh hiển cao quý như vậy mà không thể leo lên cũng là một chuyện rất buồn bực.

Liễu Đại nãi nãi nghe thấy bà bà dặn dò, lập tức bung theo cái tráp đi qua, muốn nhét vào trong lòng Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Minh Nguyệt là người có thân phận gì, từ trước cho đến nay lúc nào bên cạnh cũng có một đám nha hoàn bà tử vờn quanh, chưa từng phải đích thân ra tay nhận lấy đồ vật bao giờ.

Hạ Huệ phía sau nàng lập tức tiến lên ngăn cản ở trước mặt Liễu Minh Nguyệt: “Vị nãi nãi này muốn làm gì vậy? Cô nương nhà ta có thân phận gì, sao có thể tùy tiện nhận đồ đạc gì chứ? Mỗi năm đều có rất nhiều người đến phủ Tướng quốc tặng lễ, nếu ai cũng nói là thân thích, chẳng lẽ cô nương nhà chúng ta đều phải thu nhận cả sao, còn phải chấp nhận bị thân thích không quen không biết đeo bám à?”

Hạ Huệ cũng biết chuyện cũ của Liễu gia, lại thấy thái độ của Liễu Minh Nguyệt cực kỳ kiên quyết, cho nên tiến lên chắn ở phía trước.

Liễu Minh Nguyệt đã sớm biết ý của Liễu Hậu. Nếu bây giờ ông đã làm quan mà thu hồi những phần sản nghiệp kia lại thì những người này sẽ dựa vào nguyên nhân đó để trèo lên bám lấy không tha, không bằng bỏ qua số sản nghiệp này, dứt khoát cả đời cũng không qua lại gì với bọn họ, giảm đi không biết bao nhiêu chuyện phiền phức.

Liễu Đại nãi nãi nóng nảy, muốn đẩy Hạ Huệ ra đi tới bên cạnh Liễu Minh Nguyệt, không ngờ Liễu Minh Nguyệt lại nói: “Vị nãi nãi này khi dễ ta hiền lành à? Trên đời này có rất nhiều người họ Liễu, nghe tin phụ thân ta làm quan thì muốn liên tông(*), chẳng lẽ phụ thân ta lại tham mấy thứ này của các người sao?”

(*): Liên kết lại để thành họ hàng

Rõ ràng là cùng tộc cùng tông, Liễu Minh Nguyệt lại nói thành muốn liên tông. Đang là cùng tộc, lại bị tiểu cô nương này nói thành người của hai tộc khác nhau, làm cho bọn họ trở thành da mặt dày muốn tới nhận thân thích.

Mặt của Liễu Đại nãi nãi đỏ lên, lại bị Hạ Huệ nhẹ nhàng đẩy qua: “Xin vị nãi nãi này tự trọng một chút, vì sao cứ thích đứng sát bên cạnh tiểu thư nhà ta vậy? Tiểu thư nhà ta cũng không thiếu mấy thứ này, mời các vị về cho!”

Liễu Đại nãi nãi ở trong tộc nhiều năm thế này, đã bao giờ bị người ta không nể mặt như vậy? Lúc này quay đầu khó xử nhìn bà bà nhà mình, lại nhìn mấy hạ nhân có mặt ở đại sảnh Ôn gia, về mặt không có chỗ giấu nữa rồi.

Thật ra thì mấy năm nay Liễu Đại gia gia và Liễu lão thái thái ở trong tộc rất được người Liễu gia tôn kính, so với Liễu Đại nãi nãi thì bọn họ càng thêm không còn mặt mũi nào.

—— Chuyện năm đó, Liễu lão thái thái cũng đích thân trải qua, vào buổi tối hôm bước vào sân viện Liễu Hậu, bà ta yêu thích sân viện rộng rãi sáng sủa vừa mới xây dựng chưa tới mấy năm, gần như trong khi ngủ cũng phải cười đến tỉnh, chỉ là sau mấy chục năm từ lần đó, từ tôn hậu bồi trong nhà học hành thi cử chưa bao giờ đỗ đạt, ngay cả tú tài mà cũng thi không đậu, chứ đừng nói gì là cử nhân tiến sĩ?

Càng miễn bàn đến việc bước vào con đường quan viên.

Mấy năm nay, hậu bối của Liễu gia mắt thấy không có hy vọng thi khoa cử nên đã rời rít tập trung đi làm thương nhân, cứ thế vừa làm ruộng vừa dạy truyền từ đời này sang đời khác, thấy Liễu gia sắp lưu lạc trở thành gia đình thương nhân, không ai trong tộc là không lo lắng.

Thỉnh thoảng lúc nửa đêm bà ta lại bàn bạc với Liễu lão tộc trưởng Liễu gia, đều nói hậu nhân trong tộc không có ai đỗ đạt, chắc là do Liễu Hậu gây nên, nhưng cho dù là ông gây nên, nay bọn họ chỉ là bách tính bình dân, làm gì có chứng cứ gì chứng minh là do Liễu Hậu chèn ép người trong tộc Liễu gia?

Hiện giờ, dòng tộc bọn họ vẫn sống bình an, cơm no áo ấm, cuộc sống rất tốt, nếu truyền tin Liễu tướng chèn ép hậu nhân trong tộc Liễu gia ra ngoài thì

ai mà tin?

Tất cả những người ở thôn trấn quanh đây đều biết gia tộc Liễu gia nuốt trọn tổ nghiệp của Liễu Tướng gia, đuổi cô nhi quả phụ ra khỏi tộc, nay người ta chưa đánh tới cửa đòi lại sản nghiệp là may rồi, phần sản nghiệp này vẫn nằm trong tay người trong tộc Liễu gia, hàng năm thu được không ít bạc, cho dù truyền chuyện này ra ngoài, chỉ sợ chẳng có ai thèm tin.

Bao nhiêu sản nghiệp như thế, vậy mà lại biến thành củ khoai lang phỏng tay, muốn ném ra ngoài cũng không ném được.

Tư vị trong lòng Liễu lão thái thái khó mà phân biệt, chỉ nhìn tiểu cô nương kia sống lưng thẳng tắp, mặc dù trên mặt có mấy phần tương tự như Liễu Hậu và Tiểu Ôn thị, nhưng thần thái khí độ đó không khác với Liễu lão phu nhân – mẫu thân của Liễu Hậu chút nào.

Năm đó, lúc bà bị mọi người trong tộc đuổi ra khỏi trấn Ngũ Liễu, một tay xách hành trang, một tay dắt theo ấu tử, ngẩng cao đầu, từng bước một đi ra khỏi nhà... Ngay cả một giọt lệ cũng không có, chứ đừng nói chỉ là quay đầu khóc lóc van xin!

Thần thái và khí phách của tiểu nha đầu này, hoàn toàn khác với nhóm nữ tử tay chân lông ngóng bình thường khác, nàng hành lễ với hai vị lão gia tử: “Nhị ngoại công và ngoại ông từ từ hàn huyên, Nguyệt Nhi quay về hậu viện trước, chúng tỷ muội đợi con đi chơi đây. Về sau nếu còn có người đến đây tự nhận thân thích như vậy, xin ngoại ông ngăn cản giúp con. Phụ thân con đã từng nói, người trong gia tộc nhà cháu đã chết hết từ sớm, cũng không biết là nghe tin tức ở đâu mà lại chạy tới đây, về sau con không muốn gặp những người không có một chút quan hệ nào như vậy nữa.”

Ôn lão gia tử cười ha ha: “Đi chơi đi, bảo Đại cữu mẩu con làm nhiều món ngon cho các con ăn nhé!”

Liễu lão thái thái, Liễu Đại gia gia và Liễu Đại nãi nãi tro mắt nhìn nàng thân nhiên đi mất, không còn cách nào khác, chỉ phải cứng ngắc quay trở về.

Đêm đó trở về, bọn họ lập tức oán thán lão tộc trưởng, năm xưa vì tham lam chiếm lấy sản nghiệp của Liễu Hậu, chẳng những đuổi cô nhi quả phụ Liễu lão phu nhân ra ngoài mà còn gạch tên Liễu Hậu ra khỏi tộc, trong gia phả của Liễu gia không hề có tên của vị hậu bối Liễu Tướng này nữa. Nay cho dù có muốn ghi thêm vào, Liễu Hậu không nhận thì có thêm cũng chả có tác dụng gì.

Sau khi Liễu Minh Nguyệt gặp được người trong tộc Liễu gia, trở lại hậu viện chơi đùa rất vui vẻ với nhóm biểu tỷ muội Ôn gia cả một ngày.

Mấy ngày nay sức khỏe của cặp sinh đôi nhi tử Nhan thị đã hồi phục rất tốt, có thể ăn có thể ngủ, Nhan thị lập tức giao cho thị thiếp Hồng Liễu của Ôn Hữu Chính trông nom, còn nàng ta thì dẫn theo Ôn Dục Quỳnh chiêu đãi một đám muội của trượng phu.

Hồng Liễu này chính nha hoàn hồi môn của nàng ta, sau hai năm nàng ta vào cửa Ôn Hữu Chính mới thu phòng, bình thường luôn đi theo bên cạnh nàng ta, hầu hạ hết sức tận tâm tận lực, chẳng qua cho đến nay chưa từng mang thai sinh con, đối xử với cặp sinh đôi của Ôn Hữu Chính cũng hết lòng hết dạ, bởi vậy Nhan thị cũng không lo lắng để ý tới Hồng Liễu.

Đến ngày hôm sau, Ôn Hữu Chính mới trở về từ thôn trấn, đưa mấy con thỏ cho cặp sinh đôi chơi, còn Ôn Dục Quỳnh và Liễu Minh Nguyệt thì được chia cho mỗi người một con mèo nhỏ, ai cũng vui sướng không thôi.

Liễu Minh Nguyệt ôm con mèo nhỏ kia yêu thích không buông tay, sáng sớm đã la hét nhất định phải đưa con mèo nhỏ này hồi kinh.

Hạ Huệ thấy mình không khuyên tiểu thư được, chỉ đành phải đi tìm Liên Sinh, mau chóng đặt cho con mèo con một cái lồng sắt để tránh khi lên thuyền, con mèo nhỏ kia lại chạy lung tung không tìm thấy, rước lấy một đồng chuyện phiền phức.

Lúc Hà Tú Liên đến, Liễu Minh Nguyệt đang ôm con mèo nhỏ chơi đùa, Thu Quả ở bên cạnh hầu hạ, thấy Hà Tú Liên đến, bụng trà rót nước, mời nàng ta ngồi xuống.

Vốn dĩ trước đó Liễu Minh Nguyệt đã nghĩ, chắc khó có thể gặp lại vị Hà cô nương này, nào biết bây giờ nàng ta lại tự tìm tới cửa, nàng ôm con mèo nhỏ vuốt ve nó, cười nói: “Tỷ tỷ uống trà đi. Sao lại rảnh rỗi mà đến thăm ta thế này?”

Hà Tú Liên nháy mắt ra hiệu với Tiểu Phân, “Nghe nói muội muội sắp hồi kinh, tỷ tỷ cố ý làm vài cái túi lưới và hà bao, đưa cho muội muội chơi đùa trên đường.”

Tiểu Phân ngầm hiểu ý, đi qua lôi kéo Thu Quả nói: “Liễu cô nương sắp phải đi rồi, về sau ta và Thu Quả muội muội cũng không gặp được nhau nữa, muội muội ra ngoài đi ta có thứ tặng cho muội muội.”

Thu Quả là một nha hoàn chính trực ngay thẳng, còn mang theo vài phần ngu dần, nàng ta đứng ở nơi đó thành thật đáp: “Hạ Huệ tỷ tỷ đã dặn ta ở trong này hầu hạ tiểu thư, vạn nhất tiểu thư bị mèo cào...” Liễu Minh Nguyệt bướng bỉnh, không nên thu nhận con mèo râu ria này, đã vài lần bị con mèo nhỏ này cào trúng, may mắn nó vẫn chỉ là con mèo con, móng vuốt không đủ sắc bén đến mức làm người bị thương.

Hà Tú Liên cười: “Nha đầu kia, chẳng lẽ ta ăn thịt được tiểu thư nhà ngươi chắc?”

Liễu Minh Nguyệt thấy thế, biết hôm nay bất kể như thế nào Hà Tú Liên cũng muốn ở riêng một chỗ với mình, liền vẫy tay kêu Thu Quả lui xuống: “Ngươi đi xem Tiểu Phân đưa cho ngươi thứ gì tốt. Máy ngày nay chẳng phải ngươi luôn hâm mộ ta được các vị biểu tỷ muội tặng lễ vật hay sao?”

Thu Quả ngây ngốc dặn dò: “Tiểu thư nhất định không được tóm râu mèo nhỏ nữa đấy nhé?” Nhận được lời cam đoan của Liễu Minh Nguyệt, nàng ta mới vui vẻ đi ra ngoài với Tiểu Phân.

Nàng ta là một người ngây thơ thành thật, Hạ Huệ phản công như vậy là muốn nàng ta trông nom Liễu Minh Nguyệt, đừng để cho tiểu thư bướng bỉnh nhà mình chơi đùa với con mèo râu ria kia mà bị thương, nàng ta nhận lệnh lập tức nhìn chăm chăm quan sát Liễu Minh Nguyệt, nửa bước cũng không rời.

Hà Tú Liên thấy Thu Quả đã đi khỏi, trong phòng không còn ai, đôi mắt liền đỏ lên quỳ xuống trước mặt Liễu Minh Nguyệt: “Nguyệt Nhi muội muội xin hãy giúp ta.”

Liễu Minh Nguyệt ôm mèo con, mặc dù sớm đã đoán được Hà Tú Liên đến đây là vì chuyện gì, nhưng mà giờ phút này vẫn phải giả ngu, vờ kéo nàng ta đứng lên: “Hà tỷ tỷ làm cái gì vậy? Tội gì lại hành trọng lễ với ta như thế? Không sợ làm ta tổn thọ sao?”

Trong mắt Hà Tú Liên ứa lệ, không chịu đứng lên: “Muội muội đã biết nhà ta rất nghèo, bởi thế nên từ nhỏ mới được cô cô nuôi dưỡng. Nhưng mấy ngày gần đây theo như ý của cô cô, đợi sau ngày Dục Châu xuất giá, chắc là sẽ đuổi ta về nhà.”

Liễu Minh Nguyệt không khỏi oán thầm trong lòng, ngoài mặt vẫn nói: “Chúc mừng tỷ tỷ một nhà đoàn viên. Tỷ tỷ thường nói mình ăn nhờ ở đậu rất khổ sở, trở về nhà rồi, chắc là cuộc sống cũng thấy thoải mái hơn.” Nàng mắt lạnh nhìn Hà Tú Liên, Hà Cửu Mầu Đại phòng thật sự là người nhân hậu lương thiện.

Hà Tú Liên khóc lên, “Muội muội không biết đấy thôi, nếu ta trở về nhà, không phải bị bán đi làm nha hoàn, thì sẽ bị ép gả đi làm thiếp cho lão già năm mươi, làm sao mà ta còn đường sống chứ? Năm đó nếu không phải cô cô nhận nuôi ta, bây giờ cũng không biết là ta đã thành nha hoàn ở nhà ai rồi...”

Liễu Minh Nguyệt thả con mèo con ra, lấy khăn tay lau nước mắt giúp Hà Tú Liên, thầm nghĩ trong lòng: đáng tiếc nàng không có kỹ năng khóc lóc đáng thương bậc này.

“Làm sao lại có chuyện như vậy. Bây giờ tỷ tỷ trở về nhà, Hà bá phụ và Hà bá mẩu chỉ lo lắng tìm cho tỷ một mối hôn nhân thật tốt, sao có thể gả tỷ cho lão già năm mươi để làm thiếp chứ?”

Hà Tú Liên thấy khẩu khí của nàng có chút dịu xuống, nhưng dường như có vài phần không tin, hoàn toàn không đề cập tới Tiết Hàn Vân thì khóc lóc không chịu đứng lên: “Muội muội không biết được nỗi khổ sở của nhà nghèo đâu. Ta với muội muội ở chung mấy ngày nay, luôn cảm thấy muội muội là người vô cùng tốt, nay nghe nói muội muội sắp sửa thành thân, dù sao đến lúc đó muội muội cũng phải ra ngoài tìm nha hoàn hồi môn... Ta nguyện ý... Ta nguyện ý đến hầu hạ muội muội và cô gia... Chỉ cần làm nha hoàn bưng trà rót nước là được...”

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt cười lạnh không thôi: đây là tự mình tiến cử làm nha hoàn thông phòng phải không?

Nhưng trên mặt nàng không có biểu hiện gì, vô cùng khó xử nói: “Sao tỷ tỷ lại nói vậy? Tỷ và ta ở chung hòa hợp như vậy, làm sao có thể uất ức tỷ làm nha đầu bưng trà rót nước cho ta được? Huống hồ tỷ là biểu tỷ của Châu biểu tỷ, cũng xem như là biểu tỷ của ta, nếu ta nhận tỷ làm nha hoàn, người bên ngoài sẽ nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ Hà Cửu Mầu có thể đồng ý việc này sao?” Lúc này nàng nghĩ, nếu như nàng là vị La sư tỷ tính tình nóng nảy táo bạo kia ở đây thì có lẽ đã tặng cho Hà Tú Liên một đấm trước đã, rồi sau đó mới có thể bắt đầu thương lượng việc này, đúng không?

Hà Tú Liên thấy vẻ mặt nàng có vài phần dao động, thầm nghĩ có hy vọng, lau lau nước mắt, được Liễu Minh Nguyệt nâng dậy rồi cục cũng đứng lên, cúi đầu ai oán nói: “Tuy rằng cô cô nuôi ta, nhưng chuyện ta đi hay ở, cô cô không thể làm chủ được. Nếu như muội muội cảm thấy việc nhận ta làm nha hoàn bưng trà rót nước khó mà ăn nói với bên ngoài, vậy thì cứ nói... cứ nói... Cứ nói là tuyển nha hoàn...” Nàng ta nói xong câu này, cả người đã xấu hổ đến đỏ bừng đầy mặt, tuy rằng đã rất cố gắng để nói cho tròn câu, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ tử chưa lấy chồng, da mặt mỏng.

Dựa theo tập tục từ xưa đến nay, nha hoàn hồi môn theo Liễu Minh Nguyệt vào cửa, đó chính là người của Tiết Hàn Vân.

Khá khen cho Hà Tú Liên vậy mà cũng dám mở miệng nói cho được!

Thấy Liễu Minh Nguyệt không hề rầy, không gắt đầu cũng chẳng lắc đầu, Hà Tú Liên lập tức khóc hu hu nói: “Chẳng qua ta đã cùng đường, mới đến cầu xin muội muội, trăm ngàn lần cũng không dám có suy nghĩ ngốc nghếch muốn tranh giành tình cảm của phu quân với muội muội. Tương lai... Tương lai Tiết công tử vẫn không tránh được việc nạp thiếp, ta thấy bốn cô nương Hạ Huệ, Thu Quả, Xuân Phụng, Đông Mai bên cạnh muội, người thì tuổi tác đã quá lớn, người thì vẫn còn quá nhỏ, ngay cả đáng vẽ của Xuân Phụng, Đông Mai cũng bình thường... Dù sao muội muội vẫn phải tìm người có thể hiểu rõ, một lòng hướng về muội muội mới là tốt nhất...”

Liễu Minh Nguyệt gần như muốn cười thành tiếng, hóa ra nàng ta đã suy tính cho mình vô cùng chu đáo, ngay cả nha hoàn hồi môn bên cạnh mình sau khi thành thân, có thể giữ lại làm thông phòng hay không, có thể được Tiết Hàn Vân thu phòng hay không cũng đã cân nhắc kỹ càng giúp mình rồi.

“Tỷ tỷ thật sự là tri kỷ, thay ta suy nghĩ vô cùng chu đáo như vậy. Chẳng qua phụ thân ta đã từng nói, nếu ai lấy ta thì cả đời không thể nạp thiếp, ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không được. Suy nghĩ của tỷ tỷ chắc là không thể thực hiện rồi...”

“Vậy... Vậy Tiết công tử cũng bằng lòng sao?” Hà Tú Liên thất thanh cả kinh nói.

Liễu Minh Nguyệt mở hành trang lấy ra một phần trang sức phần son dành riêng cho Hà Tú Liên, nhét vào trong tay nàng ta, cười yếu ớt: “Chàng nói... Ừm, chàng nói chàng bằng lòng.” Lại nói tiếp: “Đây là tặng lễ chia tay mấy ngày trước ta đã chia cho các vị biểu tỷ muội, phần này là của Hà tỷ tỷ, hy vọng tỷ tỷ chớ ghét bỏ.”

Hà Tú Liên thất hồn lạc phách ôm số trang sức phần son kia trở về Đại phòng, vào phòng lập tức ném hết số hộp kia lên giường, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi: “Tiểu Phân, nha đầu Liễu Minh Nguyệt kia nói... Nói rằng cưới nàng ta, Tiết công tử không thể nạp thiếp thu thông phòng... Điều này sao có thể?”

Tiểu Phân nhìn cô nương nhà mình từ trong viện của Liễu Minh Nguyệt đi ra, trên mặt không hề có chút vui mừng nào thì đã biết việc này không thành rồi, bây giờ nghe được lời này, thuận miệng nói: “Có phải Liễu cô nương nói như vậy là để lừa gạt cô nương không? Trên đời này làm gì có nam tử nào mà không nạp thiếp thu thông phòng. Ngay cả Liễu tướng... Nói lời không dễ nghe, bên ngoài đều nói Tướng gia và phu nhân tình sâu nghĩa nặng, nhưng ai biết Liễu tướng không nạp thiếp không tái giá, có phải do thân thể có vấn đề gì hay không...”

Nàng ta lớn hơn Hà Tú Liên hai tuổi, đã sớm trải qua giai đoạn trưởng thành, huống hồ nhóm nha hoàn thiếp thân của các vị thiếu gia trong phủ Ôn gia bị bắt đi phục vụ nhu cầu cũng không phải ít, nếu nàng ta là nha hoàn hầu hạ các vị thiếu gia ấy, có lẽ đã sớm được thu làm nha đầu thông phòng, làm sao có thể phí thời gian chờ đến bây giờ?

Thật giận vì nàng ta lại đi theo một cô nương chưa xuất giá, bởi vậy loại chuyện được các vị thiếu gia trong phủ nhìn trúng là không thể xảy ra, muốn nghỉ cũng không được.

Mặc dù Hà thị rất nhân hậu, nhưng đương nhiên không thể chấp nhận được chuyện nàng ta cầu kết với nhóm thiếu gia trong phủ, lỡ truyền ra ngoài thanh danh sẽ rất khó nghe, nàng ta sợ ngay cả mạng mình cũng khó lòng giữ lại.

Hà Tú Liên nghe Tiểu Phân nói thế, trừng mắt liếc nàng ta một cái: “Loại chuyện không bằng không chứng như vậy, sao có thể nói lung tung cho được. Huống chi Tướng gia quyền cao chức trọng... Loại đại phu nào mà tìm không ra chứ?” Cho dù có bệnh thật, cũng đã sớm trị lành rồi.

Nhưng nếu thực sự giống như những gì Tiểu Phân nói, Liễu Minh Nguyệt nói sau này Tiết Hàn Vân không thể nạp thiếp không thu thông phòng, chẳng qua chỉ là lừa gạt nàng ta, nàng ta cũng thấy đồng ý sâu sắc. Trong lòng thầm hận: chẳng qua thấy mình có vài phần tình ý với Tiết Hàn Vân nên lập tức không chịu tác thành cho mình mà thôi. Tương lai sau khi thành thân, nếu trong phòng Tiết Hàn Vân chỉ có một phụ nhân là nàng ta, người trên đời này không chê cười nàng ta là trợ trên, ghen tị chắc?

Đêm đó, sau khi lăn lộn khó ngủ, vừa suy nghĩ phải chọn một ngày khác đi khuyên bảo Liễu Minh Nguyệt một phen, dạy Liễu Minh Nguyệt biết rằng mất phẩm thanh danh ghen tị nhỏ nhen thì rất là không tốt, mặt khác lại cho rằng, nếu mình đi cầu xin nàng ta thêm một lần nữa, ngộ nhờ nàng ta mềm lòng đồng ý có phải tốt hơn không?

Nhưng nếu Liễu Minh Nguyệt vẫn không đồng ý... Vậy mình có cần đi tìm công tử Tiết gia hay không?

Nếu như Tiết công tử đồng ý, có lẽ Liễu Minh Nguyệt sẽ không dám có ý kiến gì đâu nhỉ?

Nhớ đến dung nhan tuấn mỹ oai hùng kia của Tiết Hàn Vân, trong lòng nàng ta lại không khỏi thầm vui mừng: lang quân tuấn mỹ vô song như vậy, có nữ tử nhà ai không thương nhớ chứ? Ngay cả các vị tiểu thư Đại phòng, Nhị phòng mỗi khi nhắc tới Tiết Hàn Vân, cũng không khỏi hâm mộ Liễu Minh Nguyệt gả cho một lang quân tốt...

Bên này nàng ta vừa suy tư vừa vui vẻ, bên kia Tiểu Phân ngủ trên nệm thấp cảm xúc cũng phập phồng, âm thầm hy vọng Hà Tú Liên có thể theo Liễu Minh Nguyệt vào kinh, làm nha hoàn hồi môn của nàng, sau này tiểu thư trở thành di nãi nãi thì địa vị của mình cũng không thua kém đâu...

... Mình có cần nghĩ cách đi thúc đẩy đoạn nhân duyên của cô nương và Tiết công tử hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 48

Chương 48: Thân mật

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

Tiểu Phân khuyên ở bên tai Hà Tú Liên quá nhiều lần, nhìn nàng có chút động lòng, nhưng rốt cuộc vẫn là người được nuôi dưỡng ở bên cạnh Hà thị, tai nhiễm mắt thấy nhiều năm, cũng biết làm việc như thế không ổn, nhưng lại không cam lòng tiếp tục phí thời gian ở Ôn phủ, trên mặt liền hiện ra vẻ khó khăn lưỡng lự.

Tiểu Phân thấy vậy, chủ ý muốn giúp đỡ cho chủ tử hai người bọn họ càng thêm tha thiết. Nhưng mà thực sự áp dụng, lại cực kỳ khó khăn.

Những nha hoàn bọn sai vặt kia, thường ngày không khỏi tiếp xúc rất nhiều, các chủ tử có chuyện gì phân phó xuống dưới, hai người có cơ hội gặp mặt, thời gian dài qua đi, liền có thể nảy sinh tình cảm. Nhưng tổng cộng Tiết Hàn Vân chỉ mới gặp mặt Hà Tú Liên có hai lần, thiếu niên kia lại có tính tình như băng tuyết, lạnh nhạt, nhìn ra được không phải dạng chủ nhân dễ bị lung lạc.

Nhưng nhất là nam nhi có cá tính đánh thép như vậy, lại càng được người khác phái yêu thích.

Nha hoàn của Tam Phòng Ôn gia từng gặp qua hán cũng lên lút cũng nghị luận, một người trời sinh tuấn mỹ oai hùng, lại cứ lạnh nhạt khó băng như vậy,

cũng không biết là cô nương nào có thể cảm hóa trái tim hần.

So với tính tình nuông chiều từ nhỏ như tiểu thư Liễu gia, Tiểu Phân cảm giác, tiểu thư nhà mình mới chính là đóa Hoa Giải Ngữ (ý chỉ người con gái dịu dàng, thấu hiểu) này.

Trong lòng Tiểu Phân để ý thay chủ tớ nhà mình, nhưng là chân chính áp dụng, lại cực kỳ khó khăn.

Dĩ nhiên Hà Tú Liên không cần phải tự ra tay, cũng tốt nhất phải ba lần bốn lượt ăn mặc tinh xảo, có thể ở xuất hiện trước mặt Tiết Hàn Vân một hồi, nếu là có thể bắt chuyện, lại càng tốt.

Chuyện còn lại, đành phải để nha đầu lạnh lợi như nàng ra tay.

Đáng tiếc Tiết Hàn Vân tạm trú ở tam phòng, hơn nữa còn là Tiền viện, bình thường không đến hậu viện được. Mà loại sự tình này, luôn luôn cần một cơ hội, mới có khả năng thành công. Tiểu Phân mượn cơ hội Hà Tú Liên tặng đồ cho Minh Nguyệt, nhiều lần lui tới với con cháu Tam Phòng, nhìn từ xa xa, chỉ có điều gã sai vặt cận thân vẫn đi theo bên cạnh Tiết Hàn Vân, chưa từng liếc mắt tới những nha hoàn Tam Phòng lui tới, nàng từng mượn cơ tiến lên chào hỏi, đôi con người lạnh như băng của thiếu niên kia cũng chỉ là quét qua người nàng một lượt, hoàn toàn giống quét qua cây liễu trước đình.

Bộ dạng công tử Tiết gia càng như vậy, Tiểu Phân lại càng thêm để ý, càng ngày, nàng ta cũng có chút không phân rõ rốt cuộc là đang dự mưu cho tiểu thư nhà mình, hay là đang tranh thủ cho mình nữa.

Đêm khuya yên tĩnh, nhớ tới đôi mắt mình mãi giống như có thể nhìn rõ lòng người của Công tử Tiết gia kia, nàng liền không nhịn được đỏ mặt tim đập.

—— nếu có cơ hội có thể ở bên cạnh hần lâu dài, dù là trải giường chiếu xếp chăn, cũng thỏa mãn trong lòng.

Mấy ngày nay cử động khác thường của Tiểu Phân, đã sớm bị nha hoàn Lưu Ly của Ôn Dục Châu phát hiện,

Nàng phụng lệnh của Hà thị, từ trước đến giờ đều để ý chủ tớ Hà Tú Liên, thấy mỗi ngày nàng ta hận không được mượn cơ muốn đi Tam Phòng mấy lần, liền tới nói chuyện phiếm với nàng ta, lưu ý quan sát sự khác lạ của nàng ta.

Tiểu Phân sớm biết Liễu Minh Nguyệt sắp lên đường, trong lòng nóng nảy như kiến bò trên chảo nóng, bị Lưu Ly lôi kéo nói chuyện như vậy, không để phòng liền lộ ra đầu mối, Lưu Ly nhìn sắc mặt, biết được chủ tớ họ có ý nghĩ không nên có, lập tức trở về tìm Hà thị.

Mấy ngày nay, Liễu Minh Nguyệt đã dọn dẹp hành lý, chuẩn bị còn chưa tới nửa tháng liền muốn lên đường. Hôm nay nàng hết lòng tin rằng Tiết Hàn Vân sẽ không động lòng đối với cô nương khác, chính là cho dù thân thể họ có đáng thương đi chăng nữa, cũng không thể khiến Tiết Hàn Vân thương đến ôm vào trong ngực được, trong lòng bình phục, đối với việc chủ tớ Tiểu Phân có chú ý với mình liền chỉ cười một tiếng. Có lúc Tiểu Phân tới đây, đưa chút gì đó Hà Tú Liên làm, hoặc một hai dạng đồ ăn, nàng liền hơn hớn vui vẻ nhận, quả đáp lễ một hai, đợi đến sau khi người đi, nhưng cũng không ăn, phân phó nha hoàn giữ lại đi, nhưng cũng không muốn dùng những thủ đoạn trong tay của nữ nhân mà Vạn thị đã từng nói tới để đối đãi với Hà Tú Liên.

Đừng nói hôm nay Hà Tú Liên chẳng hề đoạt được lòng của Tiết Hàn Vân, cho dù là thật sự có bản lĩnh nắm chặt lòng của Tiết Hàn Vân, nam tử như vậy, nàng muốn cũng có ích lợi gì?

Mấy ngày nay nàng đã suy nghĩ rõ ràng thấu đáo.

Ban đầu thê lương như vậy, biết lòng Tiết Hàn Vân đợi nàng, liền hơn hớn tiếp nhận, rốt cuộc là động lòng động tình, hay là bởi vì sau khi ở lãnh cung lạnh lẽo, lại bỗng nhận được sự ấm áp trên người nam tử ôn hòa lương thiện như vậy, nàng cũng không thể tỉnh táo phân biệt.

Nhưng sau lần chung đụng đó tới nay, càng chung đụng càng học thêm được một ít chuyện, cũng cảm thấy được cảm giác có nam tử thật lòng thương yêu, dễ trong lòng là gì. Sau một cuộc đời như vậy, nàng càng thêm muốn nắm thật chặt tình cảm này.

Cái loại cảm giác lo được lo mất đó, đã để nàng phát hiện tiếng lòng căng thẳng, cực kì khác hẳn với thường ngày của mình, thật ra thì cực kỳ không tốt.

Đợi đến sau khi Tiết Hàn Vân cam kết một đời một kiếp một đôi người, bất thành linh cả người nàng cũng buông lỏng xuống.

Nếu nam nhi như Hần đã hứa hẹn, vậy đáng giá nàng dốc hết cuộc đời này, thật lòng tận giao!

Nếu như tương lai hần có nữ nhân khác, nàng rời đi là được rồi, tội gì nhất định giống như giống như kiếp trước, đau khổ tới tận tim phổi, rơi vào kết quả thê lương?

Trước đó, sao không vui vẻ, hưởng hết giờ khắc đoàn tụ sum vầy này?

Nàng buông lỏng tâm trạng như vậy, ngược lại ảnh hưởng tới Tiết Hàn Vân, mấy ngày nay thấy nàng tùy ý hơn, không giống như ngày trước, cảm giác nàng tựa như oa nhi bằng gốm hoặc là người ngọc, nâng niu trong lòng bàn tay sợ ngã, mặc dù trên mặt không thể hiện ra, rốt cuộc trong lòng căng thẳng, ngoại trừ chỉ kéo kéo tay nhỏ bé, sờ sờ đầu, xoa bóp cái mũi nhỏ, cũng không dám làm ra việc khác, chỉ sợ dọa tới nàng.

Hôm nay nàng đi Tiền viện chỗ Tiết Hàn Vân, huynh đệ Ôn Hữu Từ Ôn Hữu Niên đã sớm rời đi, cả viện lớn như thế chỉ đành phải để Tiết Hàn Vân ở, Liên Sinh là một tên nhân tinh (người tinh ranh, láu cá) biết thời thế, đã sớm tránh ra, hai người ngồi ngồi nói chuyện, không cần thận liên ngồi vào một

chỗ, tựa sát vào nhau, nói xong, liền chột ngây ngốc nhìn nhau, môi lưỡi chạm nhau.

Tiết Hàn Vân đột nhiên cảm thấy: thành thân trước, sau đó mới viên phòng, có lẽ không phải là ý kiến hay gì.

Hắn bắt đầu hoài nghi thật sâu đối với sự tự chủ mình vẫn lấy làm kiêu ngạo từ trước đến giờ, hoàn toàn không có lòng tin.

Cũng may mà thỉnh thoảng Tư Mã Du xông tới, mới có thể làm cho Tiết Hàn Vân thu lại suy nghĩ vừa mới nảy sinh trong lòng.

Thân thể Thánh thượng khiêm an (không tốt), chư vương đều được tin tức, đều ở đây luôn sẵn sàng khi Thánh thượng băng hà, tân quân vào chỗ, vừa muốn vội về chịu tang, cũng phải chờ tân quân vào chỗ. Thực vương sớm nhận được tin, truyền tin gọi thế tử lập tức trở về Phù Dung thành.

Mấy ngày nay Tư Mã Du chung đụng cực tốt với Tiết Hàn Vân, ở Phù Dung thành hắn khó gặp đối thủ, chỉ cảm thấy cực kỳ cô độc. Huống chi hắn lại là Thế tử, người khác giao thủ với hắn luôn luôn giữ lại ba phần lực, còn Tiết Hàn Vân rất là nghiêm túc, một chút cũng không chịu nhường, hai người thân cận mấy ngày nay, thế nhưng sinh ra sự thông cảm lẫn nhau, cực kỳ lưu luyến.

Lại nghe nghe thấy hắn muốn cưới Liễu Minh Nguyệt, liền cố tình chê bai Liễu Minh Nguyệt, Liễu Minh Nguyệt cũng không khách khí đối với vị thế tử này chút nào, miệng lưỡi sắc bén, càng sau này, lại cảm thấy tuổi hắn còn nhỏ, mặc dù tính tình ngang ngược một chút, rốt cuộc thẳng thắn đáng yêu, lòng không che giấu ác ý, lại thấy tuy y phục trên người hắn có gì sai vật xử lý, rốt cuộc không thể tỉ mỉ hơn nha hoàn vú già, liền sai Hạ Huệ san ra hai kiện trong số vải làm y phục cho Tiết Hàn Vân, làm hai bộ y phục mùa hạ để tặng cho Tư Mã Du.

Lúc Tư Mã Du đang công kích lẫn nhau với Liễu Minh Nguyệt, Hạ Huệ lại giữ áo khoác, đưa tới: "Thế tử Điện hạ thử một lần, cô nương nhà ta sai chúng ta chuẩn bị áo khoác mùa hạ cho Thế tử Điện hạ, may và có chút thô, kính xin Thế tử Điện hạ chớ ghét bỏ."

Gương mặt tuần tú của Tư Mã Du, lập tức biến thành màu đỏ, điểm lệ có thể so với hoa sen nở rộ trong vườn của Ôn gia.

Hàm Phú tiến lên nhận áo, cực kỳ cảm kích: "Đều là tiểu nhân sơ sót Thế tử Điện hạ, mua của thợ may bên ngoài, chất vải không bằng cái này. Thủ công cũng không có tinh tế như tỷ tỷ, đa tạ Liễu cô nương, Hạ Huệ tỷ tỷ."

Hắn ở phủ đệ phiên vương đã lâu, tự nhiên biết chất vải kiện y phục mùa hạ này chính là cống phẩm. Nghĩ đến Liễu Tướng được kim thượng tin tưởng coi trọng, chất vải này hẳn là Thánh thượng ban tặng.

Liễu Minh Nguyệt hất cằm lên liếc mắt nhìn Tư Mã Du, khẽ mỉm cười: "Tiểu hài tử phải có dáng vẻ của tiểu hài tử, đừng động một chút lại tranh luận không nghỉ với người lớn."

—— thật ra thì tuổi nàng bây giờ, cũng không lớn hơn so với Tư Mã Du bao nhiêu, ngược lại chọc Tiết Hàn Vân cười to.

"Chẳng lẽ nàng chính là người lớn hay sao?"

Hai mắt Liễu Minh Nguyệt phát sáng, chỉ nhìn hắn chằm chằm, Tiết Hàn Vân đột nhiên tỉnh táo lại: sau khi thành thân, cũng không phải chính là lớn người sao?

Qua hai tháng, bọn họ liền muốn thành thân, tiểu nha đầu nói mình là người lớn, thực ra cũng không sai.

Hai người tâm ý tương thông, ánh mắt chạm nhau liền chưa từng tách ra, Tư Mã Du nhận áo khoác, có lòng muốn đàm chọc đôi câu, lại vuốt áo khoác trong tay, thật sự không thể nói ra miệng, nửa ngày mới thốt ra một câu: "Ta trở về phòng thử đồ."

Hắn giận dữ ra khỏi phòng Tiết Hàn Vân, vừa hậm hực quay đầu lại, nói thầm: nha đầu này rõ là. Chẳng lẽ làm bộ quần áo liền muốn chặn miệng của hắn lại hay sao?

Ngày kế hắn liền chạy đi tiệm trang sức, mua một hộp cái gì trăm cái Hoa Thắng, trăm hoàn trăm lược trở lại, dương dương hã hê tặng cho Liễu Minh Nguyệt: "Ừ, bản Thế tử đưa cho người lễ thêm trang."

Hắn nhỏ hơn so với Liễu Minh Nguyệt, cũng không phải là người nhà mẹ đẻ gì, nghe hắn mạnh mẽ đưa lễ thêm trang, cũng khiến hai chủ tớ Liễu Minh Nguyệt che miệng cười khê. Liễu Minh Nguyệt thấy hắn bị cười có vài phần luống cuống tay chân, Hàm Phú mặt ủ mày ê cùng đi phía sau, liền thoải mái nhẹ nhàng thi lễ: "Đa tạ Thế tử Điện hạ!" Quay đầu lại lạng lẽ sai khiến Hạ Huệ đi về phía Hàm Phú hỏi thăm, vị thế tử Điện hạ này có lộ phí trở về không?

Hàm Phú đang rầu rĩ vì chuyện này.

Thế tử Điện hạ xài bạc không hề biết kiểm chế, cũng không suy tính có còn giàu có hay không. Vào cửa hàng liền tiện tay mua bảy bảy, hôm nay hắn chính là đang buồn rầu xem trở về như thế nào đây. Vốn là nghĩ tới mượn ít bạc của Ôn Hữu Xương, nhưng đỉnh đầu Ôn Hữu Xương cũng chặt (ý là tình hình eo hẹp), trong nhà cho bạc là rõ ràng, hắn lại luôn xài tiền rộng rãi, nếu gần đây đỉnh đầu dân ra (ý là dư dả tiền bạc), đã sớm chạy chung quanh, nơi nào còn có thể an ổn đợi ở trong nhà?

Hạ Huệ quay đầu lại nói chuyện này với Minh Nguyệt, trong lòng nàng không khỏi buồn cười, nhưng lại không thể trả các loại đồ trang sức về, liền cầm năm trăm lượng bạc, sai Hạ Huệ lạng lẽ kín đáo đưa cho Hàm Phú, dặn là đưa lễ cho Thế tử Điện hạ trở về.

Hàm Phú cũng biết tiểu thư Tướng Quốc Phủ, cũng không thiếu năm trăm lượng bạc này, lại nói nhìn Tư Mã Du muốn mượn sức mạnh của Tiết Hàn

Vân, liền không chút khách khí nhận, lại thiên ân vạn tạ: "Tỷ tỷ không biết, vị gia này của chúng ta một khi tiêu bạc, liền tựa như nước trôi, ta nào dám nói gì? Làm phiền Liễu cô nương, đợi đến tương lai có cơ hội gặp nhau ở kinh thành, ta sẽ đến tạ ơn Liễu cô nương cùng tỷ tỷ."

Hạ huệ: "Có phải việc ghé thăm gì đâu, mà đáng giá như người làm vậy chứ?" Liền cười một tiếng trở về phục mệnh ——

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Hồi Kinh

Hà thị nghe Lưu Ly báo lại, tâm trạng lập tức trầm xuống.

Hà Tú Liên càng lớn, bà lại càng để ý. Cũng không oán được bà, thực là do có nguyên nhân.

Mặc dù năm đó bà việc thiện, nhưng Hà Tú Liên cũng không thể so với nữ nhi ruột thịt Ôn Dục Châu, có thể nghiêm khắc dạy bảo, vì vậy mặc dù rất khoan hậu từ ái với Hà Tú Liên, nhưng lại không giống mẫu thân, có thể ân cần dạy bảo.

Cũng may là Hà Tú Liên khéo léo hiểu chuyện. Tuy nhiên, năm đó khi nàng mười bốn tuổi, nhi tử Hà thị- Ôn Hữu Cố 16, Ôn Hữu Cố thỉnh an Hà thị mỗi ngày, hai người thường gặp mặt nhau, mà ma thân cận của Hà thị- Ngụy ma ma lại cảm thấy hai người có chút mập mờ.

Hà thị âm thầm để ý mấy ngày, không cần biết tình cảm này do ai khởi đầu, tuyệt đối không thể.

Tuy bà là dâu Ôn gia, nhưng phụ thân chính là Thất Phẩm Huyền lệnh, cũng coi như gia đình kẻ sĩ. Chỉ là sau này Hà phụ ốm qua đời, quả phụ mới mang hai huynh muội hồi hương. Mặc dù không giàu có như trước, nhưng vẫn có thanh danh. Ôn gia cũng là gia đình thi thư nhiều đời, Đại Lão Gia mới hỏi cưới cho trưởng tử. Nhưng nhà Hà Tú Liên và nhà bà họ hàng không thân, tổ tiên chính là thương nhân, sau đó ngày càng quần bách, những năm trở lại đây mới đủ ăn. Không chỉ bà không đồng ý hôn sự này, Đại Lão Gia và Lão Gia cũng sẽ không đồng ý.

Hà thị vừa phát hiện, cấp tốc bàn bạc với Lão Gia, đính ước cho Ôn Hữu Cố, chưa đầy nửa năm, đã đón dâu.

Bà lạnh lẽo quan sát, phu thê nhi tử cũng coi như ân ái, Hà Tú Liên cũng dần dần trở lại bình thường, bà mới bớt để tâm, từ đó dù sao cũng có ý phòng bị với nàng.

Hôm nay lại nghe tin như vậy, vừa nóng vừa giận, bàn bạc với Ngụy ma ma: "Ta coi Liên nhi cũng không nhỏ, thể nhưng đường huynh cũng không để ý chuyện trung thân đại sự của nàng, chuyện này ta không làm chủ được, mấy ngày nữa đưa nàng về đi."

Ngụy ma ma nói: "Phu nhân nuôi nàng gần ấy năm, tới nay, cha nương nàng cũng không để ý hôn sự của nàng, để phu nhân phải quan tâm trước, nói cho cùng vẫn là phu nhân thiện tâm."

Hà thị cười khò: "Ta cũng không trông cậy đường huynh có thể cảm kích, chỉ muốn nàng không phải khổ, đã là tích công đức, nào biết nuôi nàng nhiều năm, lại thành ra làm trẻ nãi nàng. Tam Phòng cũng biết chuyện này, còn xấu bụng xui khiến nàng trèo cao. Thanh danh của Ôn gia sẽ bị hủy trong tay của ta! Tới khi đó, ta giải thích với ai đây?" Nghĩ tới Đại Lão Gia, nếu Hà Tú Liên gây chuyện, ag cũng khó thoát tội, may là phát hiện sớm, ". Người và Xuân Yên lấy bốn xếp lụa trong kho phòng (kho) của ta ra đây, ta lại thêm chút đồ trang sức, coi như cho nàng một phần đồ cưới, chuẩn bị xong kêu Liên nhi đến, ta có lời muốn nói."

Nha hoàn Xuân Yên cầm chìa khóa khóa phòng của Hà thị, nghe vậy liền lui xuống cùng Ngụy ma ma.

Chuẩn bị xong xuôi, Xuân Yên liền đi mời Hà Tú Liên, Hà thị chuẩn bị một bộ trang sức vàng, 40 lượng bạc, cùng bốn xấp lụa, đưa cho nô tỳ Tiểu Phân bên người Hà Tú Liên, thở dài nói: "Muội muội con cũng sắp xuất giá, là cô cô không chu toàn, con còn lớn hơn muội muội, nay còn chưa đính hôn, chuyện cả đời của con cô cô không làm chủ được, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ đành phải đưa con về nhà, nhờ nương của phụ thân con chọn một hôn sự tốt mới phải."

Chủ tớ Hà Tú Liên như sét đánh bên tai, nhất thời ngẩn ra.

Hai nàng nghĩ tới, mấy tháng nữa Ôn Dục Châu mới xuất giá. Quảng thời gian này cũng đủ rồi, nào biết Hà thị hoàn toàn không cho các nàng thời gian. Hà Tú Liên rơi lệ: "Là con không hiểu chuyện, khiến cô cô tức giận, cô cô giận con, muốn đuổi con đi sao?"

Hà thị tức giận trong lòng, nhưng không để lộ, vuốt tay Hà Tú Liên thở dài: "Con đã lớn, sao có thể không tìm một chỗ yên bề gia thất? Chuyện này, cô không thể quyết định thay cha nương con, lại không thể không nghĩ cho con, mới buộc phải đưa con về nhà."

Hà Tú Liên gấp gấp kéo tay Hà thị khóc lớn: "Cô cô nuôi con bao nhiêu năm, vốn con nghĩ rằng muội muội sẽ xuất giá, con nên ở lại tận hiếu với cô. Cô cô muốn đưa con đi, con không đành lòng. Xin đừng đưa con đi nhà!" Trong lòng lại nghĩ ngợi, chẳng lẽ Tiểu Phân hành động quá lộ liễu, Hà thị mới với vả đưa nàng trở về nhà?

Nhưng cuối cùng nàng cũng không thể hỏi chuyện này, chỉ có thể mong Hà thị mềm lòng, đừng đưa nàng về nhà.

Hà thị nói: "Ta cũng không nỡ xa con, nhưng chung thân của con sao có thể trì hoãn? Nếu ta giữ con lại, chẳng phải hại cả đời con sao?"

Thấy Hà thị tỏ thái độ kiên quyết, lại có vẻ cũng không biết chuyện gì, chỉ suy nghĩ cho nàng, dù trong lòng hận chết bà vì muốn đưa nàng đi, uất ức không thể bày tỏ, nàng đành gạt lệ nói: "Ồ chung với các tỷ muội mấy ngày nay, xin cô cho con thời gian từ giả các nàng." Muốn tới cầu cầu xin Liễu Minh Nguyệt, chỉ cần Liễu Minh Nguyệt mở miệng, không chừng Hà thị sẽ đồng ý.

Nàng vừa mở miệng, đã thấy nô bộc báo, ca ca Hà Tú Liên- ca ca Hà Tất Vũ và thê tử đã đến cổng trong, nói là tới đưa muội muội về nhà.

Thì ra Hà thị đã truyền tin cho nhà Hà Tú Liên, lúc cha nương nàng nghe thấy nữ nhi bị trả lại, liền dặm chân thờ dài: "Sao lại bị đưa về?"

Hà mẫu cũng không thân thiết gì với nữ nhi này, chỉ cưng chiều con trưởng Hà Tất Vũ và con út Hà Tất Văn, huống hồ Hà Tất Vũ đã đón dâu, cũng không vui: "Sao cô cô không chịu tìm cho Liên Nhi một hôn sự về vang? Quay về lại nhiều thêm một gánh nặng."

Ngược lại, Ngọc thị, thê tử Hà Tất Vũ rất là vui mừng: "Muội muội xinh đẹp thế, nếu để cô cô hứa gả, sinh lễ sẽ vào tay cô cô. Bây giờ trở lại là vừa, tìm một gia đình giàu có, cha nương còn sợ không thu được sinh lễ sao?"

Ngay từ lúc thành thân, nàng đã theo Hà Tất Vũ đi qua Ôn gia thỉnh an Hà thị, gặp qua tiểu cô (em chồng) được Hà thị nuôi dưỡng, ăn mặc không khác tiểu thư các gia đình lớn, gương mặt xinh đẹp, nói chuyện nhỏ nhẹ, người nào không rõ chắc chắn sẽ tưởng là tiểu thư nhà nào, làm sao mà gả vào nhà nghèo được?

Nhà nghèo cưới nương

từ như vậy, nuôi không nổi, nhưng các nhà phú hộ, lão gia thiếu gia không thiếu thị thiếp.

Khuê nữ nhà lão Vương đầu thôn, bán cho lão gia phú hộ làm nha đầu thông phòng, rất sung sướng, được chủ tử ban thưởng đồ, thường đưa về nhà, hưởng chi Hà Tú Liên còn xinh đẹp hơn nhà đầu kia, nghe nói còn được học chữ, giống hệt tiểu thư các đại gia tộc, dư sức làm thiếp.

Hà gia thương lượng xong xuôi, liền giao cho Hà Tất Vũ và Ngọc thị tới đón Hà Tú Liên về nhà.

Hà Tất Vũ giờ lên hai con gà, Ngọc thị giờ lên một rổ trứng gà, cùng đồ ăn chuẩn bị sẵn trong viện, bọc thành mấy bọc, liền tới Ôn gia.

Hà Tất Vũ và Ngọc thị tới phòng Hà thị, thấy muội từ khóc đỏ mắt, nghĩ tới nàng ở Ôn phủ nhiều năm như vậy rồi, giờ không muốn về nhà, cũng bình thường. Hà gia ở tiểu viện, cùng chen chúc trật trệt, sao có thể so sánh với Ôn phủ nhà cao cửa rộng? Hơn nữa nhà đầu nhà nào. Hà

Ôn phải như các chú tưng! Phải cứ như vậy như vậy! Bà
Tất Vũ và Hà Tất Văn luôn bán khắp nơi, mới tạm đủ
sống.

Hà mẫu và Ngọc thị đan hần bao, cũng do Hà Tất Vũ
bán, thuận tiện kiếm chút tiền bạc. Trước nhà trồng rau,
sau nhà nuôi gà, cả nhà cực kì tiết kiệm. Sức khỏe Hà
phụ không tốt, hàng năm đau ốm, tiền thuốc thang không
ít, Hà Tất Văn cũng đã 14, cũng sắp đến tuổi làm mai,
kết hôn, sao nàng có thể chịu được cuộc sống như vậy?

Ôn phải và Hà gia, một trên trời một dưới đất.

Hà Tú Liên khóc muốn gặp tỷ muội, Hà Tất Vũ lại
muốn về gấp để luôn bán, nàng không chống lại được ca
ca, đành khóc sụt sùi đi theo.

Hà thị sai Ngụy ma ma mang theo Tiểu Phấn đi thu
dọn đồ đạc của Hà Tú Liên, sau đó được Ôn gia cho xe
ngựa tiễn về.

Sau khi Hà Tú Liên trở về, liền nhanh chóng có người
tới cửa làm mai, trong vòng nửa tháng liền bị một phú hộ
họ Chu nạp làm thiếp thị, ngày Liễu Minh Nguyệt rời
đi, chính là ngày đại hỉ của nàng.

Nhà Chu lão gia không ít gia sản, sinh lễ cho Hà gia
cũng có một trăm lượng bạc, lụa bốn xấp, hơn nữa Hà thị
cũng cho Hà Tú Liên 40 lượng bạc, và 4 xấp lụa, tổng
là 140 lượng bạc. Hà gia bán tám xấp lụa đi, được một
khoản tiền kha khá, mới ngay thợ trên phố xây lại nhà,
đính hôn cho Hà Tất Văn, người người trong thôn đều
nói nữ nhi Hà gia có giá, sinh lễ một trên một thôn nữ
bình thường.

Mặc dù Hà Tú Liên bất mãn vì người trong nhà muốn cướp đồ cưới Hà thị cho nàng, nhưng sao nàng có thể chống lại cả nhà? Bị cha mẹ huynh quả trách, nói nàng sống cuộc sống tiêu thụ sung sướng, mặc kệ sống chết của cha mẹ.

Thê tì của ca ca không chỉ trách móc nàng, còn cướp hộp đồ trang sức của nàng, nhặt lấy mấy cây trâm nhét vào ngực. May mắn là không lấy cả đồ trang sức Hà thị đưa, cũng coi là của hồi môn của nàng.

Ngày Hà Tú Liên xuất giá, vốn muốn mang Tiểu Phân vào Chu gia, đáng tiếc Hà phụ Hà mẫu không đồng ý, chính thể của Chu gia cũng không đồng ý. Nhà nàng nạp thiếp, nào có thiếp nào còn mang nha hoàn? Đến lúc đó à ta có tâm phúc, nàng cũng không dễ bắt chẹt, tự nhiên cự tuyệt việc Hà Tú Liên dẫn thêm người vào Chu gia.

Chu lão gia năm nay đã 48, con cả còn hơn Hà Tú Liên mười mấy tuổi. Gần đây ông ra ngoài làm ăn, sau đó mang về một người, duyên dáng mặn mà, một tháng thì hai mươi mấy ngày. Chu lão gia đều ngủ ở phòng nàng. Chính thể và đại thiếp, thông phòng trong nhà đều không địch nổi. Chu phu nhân mới nghĩ tới việc nạp cho Chu lão gia một người thiếp trong sạch đang hoàng để phân chia tình cảm, dẫn đo suy tính, mới chọn trúng Hà Tú Liên.

Tiểu Phân không vào được Chu gia, Hà Tất Vũ lại nghe nói Chu lão gia chuộc một cô nương từ thanh lâu về, tốn rất nhiều tiền. Thấy Tiểu Phân trắng noãn, mắt

ngọc mây ngày, rất có nét, định bán Tiểu Phân cho “thuyền đỏ”.

Ở đây đường thủy phát triển, “thuyền đỏ” chính là thanh lâu trên thuyền, có má mì nuôi ba bốn kỹ nữ, dạy sơ qua mấy khúc ca dân dã, chèo thuyền, quy công* đầy đủ, theo nước mà trôi, ban đêm treo đèn lồng màu đỏ.

*Quy công là mấy ông kiêu bảo vệ ở mấy chỗ nhà thổ ỷ. Minh cũng không biết phải dùng từ gì nữa @@. Các bạn xem phim chắc đều biết, mấy ông hay đứng ở cửa á.

Tú là kia thấy Tiểu Phân không còn nhỏ, dĩ nhiên là đã không còn trong trắng. Hà Tất Vũ đoán Ôn gia là nhà thi thư trong sạch, không thể có chuyện này, nên khẳng khẳng cô gái này vẫn còn trong trắng. Tú là không tin, cho hai tên quy công kéo Tiểu Phân vào trong, tự mình nghiệm thân, vừa ra mặt mày hớn hờ: “Quả nhiên vẫn còn nai tơ.” Vui vui vẻ vẻ cho Hà Tất Vũ hai mươi lượng bạc.

Tới lúc này, Tiểu Phân không còn đường nào khác, không thể không lên thuyền, đón khách, mọi suy nghĩ suy tính, đều thả trôi sông.

Hôm đó, trước khi lên thuyền, Liễu Minh Nguyệt khóc lóc từ biệt gia gia nãi nãi (ông bà ngoại), và nữ quyến Ôn gia, Ôn Dục Châu, Ôn Dục Trân, Ôn Dục Kỳ đi đầu, nghe Ôn Dục Châu kể Hà Tú Liên bị một vị lão gia họ Chu chọn trúng, làm thiếp, thăm nghĩ trong lòng: vậy là nàng cũng đạt được ước muốn rồi, lập gia, làm thiếp, chỉ là phu quân từ thiếu niên đổi thành chim đầu bạc mà thôi.

Thời đại này, đại đa số cô nương đều không làm chủ được số phận của mình, nhưng Liễu Minh Nguyệt cũng không khỏi xúc động, nghĩ tới mình, may mắn hơn đại đa số một chút. Ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên đứng trên mũi thuyền, tâm sáng như ngọc, lối lạc như tùng, trong lòng lại có chút ngọt ngào.

Tiết Hàn Vân từ biệt Tư Mã Du tại bến tàu, Tư Mã Du phải về thành Phù Dung, Ôn Hữu Xương lại bị Ôn Lão Gia ra lệnh đóng gói theo Tiết Hàn Vân tới kinh thành: "Đương người bận việc quốc sự, Nguyệt nha đầu thành thân, sợ rằng trong phủ sẽ phải bận rộn nhiều, không bằng người tới kinh thành đi, giúp đỡ đương người làm việc lặt vặt."

Ôn Hữu Xương vốn là một nam tử tử mi, quản lý việc vặt này cũng coi như phù hợp, lại thảnh thơi cũng suy nghĩ khéo léo, những năm qua có thêm kiến thức rộng rãi, cho ra ngoài cũng không sợ mất mặt. Ôn Lão Gia cân nhắc đến những mặt này, mới bằng lòng để cho hắn lên kinh.

Liễu Minh Nguyệt nghe lời này, vui mừng quá đôi, chỉ huy bốn đại nha đầu thân cận xách hành lý thay Ôn Hữu Xương. Đợi đến lúc Ôn Hữu Xương từ giả với đám bạn tốt xong, trở về phòng, thấy gã sai vặt Diệp Bình đưa đám chào đón. Hắn vào thư phòng mình, lúc này mới choáng váng.

Liễu Minh Nguyệt đóng gói hành lý thay hắn, nhìn thư phòng, trống rỗng, trừ mấy quyển sách trên giá sách, phần lớn đồ trang trí đều không thấy tăm hơi, chỉ chứa hai ba món đáng giá nhất mà Ôn Lão Gia thường cho hắn.

Còn những đồ trang trí nhỏ không đáng giá nhưng thứ vị
đã biến mất sạch.

Cả thư phòng quả thật như mới bị cướp.

"Đây là. bị kẻ xấu cướp bóc sao?" Ôn Hữu
Xương cắn răng.

Diệp Bình tích cực lui vào góc nhà, chỉ hận không thể
biến mất, thấy không thể đi, chỉ muốn khóc lên: "Nhị
thiếu gia. Nhị thiếu gia. Biểu tiểu thư nói
muốn chuẩn bị hành lý lên kinh thay thiếu gia."

Vì vậy, lúc Ôn Hữu Xương lên thuyền, nhìn Liễu
Minh Nguyệt như nhìn cướp.

Liễu Minh Nguyệt cướp bóc đã quen, Ôn Hữu
Xương lại vẫn không địch lại Tiết Hàn Vân, võ cũng
không địch lại Tiết Hàn Vân, miệng lưỡi không địch lại
nàng, thật sự không có gì phải sợ. Chỉ cười tủm tỉm nói
với Ôn Hữu Xương: "Chờ tới kinh thành, muội mời ca
ca tới Kinh Hoa lầu ăn. . . ."

Ôn Hữu Xương chỉ có thể nuốt hận, trở về khoang phạt
Diệp Bình rửa lau sàn cho hả giận.

Diệp Bình đi theo Ôn Hữu Xương nhiều năm, sớm
biết tính tình của hắn, biết vị thiếu gia này cũng chỉ có
chiêu này, cũng phạt được gì ác độc, vừa hỏi hận chưa từng
coi trọng đồ trong phòng thiếu gia, cam tâm tình nguyện
lau sàn. Hôm sau Tiết Hàn Vân tới đây, thấy sàn nhà
sạch bóng, ngạc nhiên nói: "Đệ cũng không biết, ma ma
quét dọn trên thuyền lại phân biệt đối xử thế. Phòng đệ
cũng không sạch sẽ thế này."

cũng không biết sẽ thế nào.

Hắn sẽ nhanh chóng thân thân với Liễu Minh Nguyệt, tự nhiên mà gọi Ôn Hữu Xương là ca.

Liên Sinh biết chuyện đằng sau, cười hi hi liếc Diệp Bình, thầm nói hắn coi như là chờ được tới lúc mưa tạnh thấy cầu vồng rồi. Nhà người cứ từ từ chịu đựng đi! Thật là có cảm giác sung sướng khi tìm được người chết thay.

Ôn Hữu Xương hận Tiết Hàn Vân chẳng những không lấy thân phận phu quân ngăn cản Liễu Minh Nguyệt, lại còn mù quáng ủng hộ, đáp nặng như chì: "Ta cũng đâu bằng được những người khác, mất mù cả tin."

Hắn là ngầm châm biếm Tiết Hàn Vân không thấy nha đầu Liễu Minh Nguyệt bá đạo, chuyện gì cũng nghe nàng, dung túng nàng, tương lai tất nhiên là một người sợ lão bà.

□□ không cần nói tương lai, thật ra thì hiện tại, đã là nói gì nghe vậy.

Khóe môi Tiết Hàn Vân hơi nhếch lên, cười không ra tiếng.

Trên đường, ba người bình an vô sự.

Sau mấy ngày làm căng, ở Giang Bắc đến nhàm chán, lại có cơ hội rời trấn Từ An, còn có bạc Ôn Lão Gia cho, tâm tình Ôn Hữu Xương cũng dần dần chuyển biến tốt. Lại thêm Liễu Minh Nguyệt chu đáo, một ngày ba bữa đều sai đại nha hoàn tới tặng trái cây tươi, vừa sạch sẽ

vừa ngon miệng. Lại nghe nói cũng không phải đồ trên thuyền, mà là nàng sai người đi mua, ma ma bên cạnh tỉ mỉ làm, sắc mặt kia liền dần dần chuyển biến tốt.

Giận bốn năm ngày, cả ngày đi thuyền tịch mịch. Sau đó được Tiết Hàn Vân kéo đến phòng chơi, ba người đều là người trẻ tuổi, Liễu Minh Nguyệt lại hoạt bát cởi mở, vài ngày đã quên thù cũ, nói tới phong cảnh trong kinh, rất chờ mong.

Tiết Hàn Vân thấy biểu huynh nhớ ăn không nhớ thù, buồn cười trong lòng, kín đáo dẫn dò Liên Sinh: "Về sau để ý, nếu nhi biểu ca bị Nguyệt nhi làm phát bực, mua nhiều đồ ăn mang qua."

Vị nhi biểu ca này đặc biệt thích thú với đồ ăn. Thường ngày hắn cũng không chú ý, Ôn Lão Gia lại quản lý nghiêm khắc, người hâm mê ăn uống sẽ bị mắng. Đến khi lên thuyền bị người đồng hành, hắn mới phát hiện, vị nhi biểu ca này, hễ có đồ ngon miệng, tâm tình tệ thế nào cũng sẽ từ từ tốt lên.

Hắn không muốn gò bó Liễu Minh Nguyệt, khiến nàng biến thành một phụ nhân chỉ biết vâng vâng dạ dạ, tự nhiên cần phải tích cực thay nàng thu dọn tàn cuộc.

Đi thuyền chừng hai mươi ngày, còn nhiều hơn mấy ngày so với lúc đi, cuối cùng cũng tới Kinh Thành.

Sau khi Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân đi, trong phủ vắng lặng. Liễu Hậu tới phòng ăn cũng thấy thức ăn vô vị, tùy tiện ăn mấy miếng đã đặt đĩa. Mấy tháng nay hoàng thượng bệnh tình liên miên, Thái tì và

Sở Vương tranh đấu nhau, thế cục trong triều không rõ, ông lao tâm lao lực nhiều. Liễu Minh Nguyệt về đến nhà, nhìn thấy Liễu Hậu vội vàng chạy về, cũng cho là ông bệnh nặng, ôm cánh tay Liễu Hậu rơi nước mắt.

Liễu Minh Nguyệt từ nhỏ đã dính lấy Liễu Hậu, hai người đã bao giờ chia lìa lâu như vậy chứ?

Mấy ngày nay ông cũng nhớ nữ nhi đến héo mòn, vừa lau nước mắt cho Liễu Minh Nguyệt vừa quan sát nữ nhi, thấy mặt nàng hồng hào, khí sắc tốt, mới yên lòng.

Ngược lại, Liễu Minh Nguyệt sờ sờ mặt của ông, mắt đầm lệ: "A Cha ngã bệnh sao? Ngã bệnh sao không gọi con về nhà? Sao lại gầy như vậy?"

Liễu Hậu tiều tụy, như già đi bốn năm tuổi so với lúc nàng rời đi, làm Liễu Minh Nguyệt đau lòng vô biên.

Liễu Hậu cười hiền lành: "A Cha đâu có bị bệnh. Chỉ là gần đây trong triều bận rộn, không để ý cơm nước, nên gầy đi."

Ôn Hữu Xương thấy bọn họ tình cảm như vậy, mười mười kêu ngạo ương ngạnh như thổ phỉ lại có một mặt như thế, chỉ cảm thấy đáng yêu vừa cảm thán. Lại nghĩ nàng mất mẹ từ nhỏ, đương kiêm chức mẫu thân, tám phần là nàng đặt hết tình cảm với phụ mẫu lên người đương, lại cảm thấy hai người quyến luyến như vậy cũng không kỳ quái.

Đợi đến bọn họ bình tĩnh lại, Tiết Hàn Vân cùng Ôn Hữu Xương mới tiến lên làm lễ ——

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tạo Phận Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.